JULIE

#1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

GARWOOD

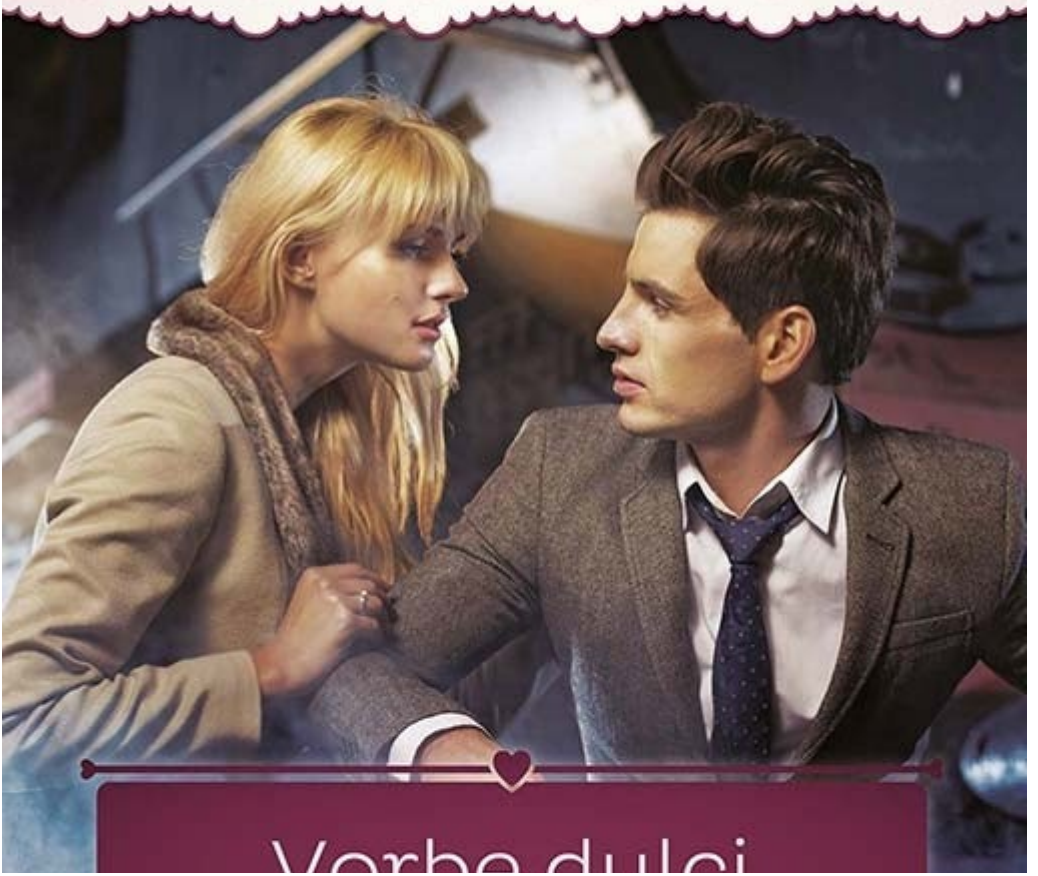

Vorbe dulci

Julie Garwood

Vorbe dulci

Traducere din limba engleză
Bogdan Stupariu

EDITURA ALMA
2014

Julie Garwood

Sweet Talk

Copyright © 2012

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Vorbe dulci
Julie Garwood

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabi Trăşculescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

ISBN ePUB: 978-606-741-558-2
ISBN PDF: 978-606-741-559-9
ISBN Print: 978-606-686-708-5

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Dedicaţie TK

PROLOG

Fetele Pips erau puse din nou pe treabă. Toate patru dispăruseră din unitate, luând cu ele echipamente în valoare de mii de dolari şi provocând o ditamai agitaţia. Personalul era înnebunit, disperat să le găsească înainte să se răspândească vorba despre dispariţia lor. Singura persoană care nu dădea semne de îngrijorare era bărbatul care avea în mâini viitorul lor. El se încăpăţâna să insiste că neastâmpăratele şi neascultătoarele adolescente nu evadaseră. Făceau doar o altă glumă prostească, pusă la cale, fără îndoială, de Olivia MacKenzie, capul răutăţilor. Ştiuse, din momentul în care privise acei superbi şi strălucitori ochi albaştri, că va avea probleme cu ea şi că va fi o luptătoare.

Era totuşi extrem de mulţumit. Olivia le oferea celorlalte Pips – Samantha Pearson, Jane Weston şi Collins Davenport – forţă şi o voce. Înainte ca ea să intre în program, fetele fuseseră ţâfnoase, apatice şi ajunseseră chiar în pragul sinuciderii. Şi cine le-ar fi putut învinovăţi? Îşi petreceau majoritatea timpului într-o izolare forţată, închise departe de familie, de prieteni şi de restul lumii. Membrii personalului le spuneau constant cât de norocoase erau pentru că fuseseră alese să participe la programul experimental. Asistenta Charlotte chiar insistă că erau binecuvântate.

Fetele îşi băturâ joc de această idee. Toate aveau o boală pe care, până acum, nici un medicament nu o putuse trata şi nici una dintre ele nu se simţea câtuşi de puţin norocoasă că era o perniţă umană de ace, pradă unei suferinţe imense şi, uneori, de nesuportat. Fetelor le era interzis să numească otravă miraculosul cocktail de medicamente care le era pompat în vene, dar toate credeau că exact asta era. Fiecare infuzie avea drept

urmare o durere chinuitoare şi, până seara, trupurile lor erau acoperite de băşici din creştetul capului până în vârful picioarelor. Nu, nici vorbă să se simtă careva binecuvântată.

Deşi cea mai tânără din grup, Olivia era cea mai puternică şi mai rezistentă, şi intrase repede în rolul protectoarei. Odată ce câştigă încrederea noilor ei prietene, începu să înlăture plictiseala şi, mult mai important, furia şi frica.

Farsele erau specialitatea Oliviei. După două săptămâni de la sosirea ei, asistentele şi doctorii îşi deschideau cu ezitare dulapurile, temându-se de ceea ce avea să sară asupra lor. Asistenta Charlotte se alese cu un tic nervos la pleoapa dreaptă după ce un şarpe de plastic îi ţâşni în faţă, spre încântarea nemărginită a celor patru Pips.

Pe măsură ce fetele deveniră şi mai neînfricate, repertoriul lor de trăsnăi crescu. Fiecare dintre ele avea un truc favorit.

Jane, artista grupului, avea o înclinaţie spre design. Putea să stea ore în şir cu un blocnotes şi cu un creion şi să deseneze forme, unindu-le apoi în frumoase mozaicuri. Îi plăceau simetria şi culorile, astfel încât, atunci când celelalte sugerară să îmbrace camera asistentelor cu hârtie igienică, ea obiectă. Se gândi că ideea era prostească. În schimb, decoră spaţiul dintre tavan şi podea cu panglici în toate culorile curcubeului.

Samantha, sau Sam, cum îi spuneau prietenele, era aventuriera. Nu se temea de nici un risc, dar nu era nesăbuită. Aborda fiecare dintre farse în mod metodic. Fiecare situaţie era examinată cu răbdare şi plănuită cu atenţie, astfel încât să ducă la rezultatul dorit. De exemplu, îi luă o săptămână să adune suficiente jeleuri de lămâie ca să umple toate paharele cu mostre. După ce le

încălzi la cuptorul cu microunde al asistentelor timp de câteva secunde, strecură micile pahare cu lichid verde pe căruciorul laboratorului şi le trimise jos, pentru analize. Fetele râseră timp de câteva zile amintindu-şi privirea încurcată a asistentei în timp ce vorbea la telefon, cerându-şi scuze şi încercând să explice accidentul celor de la laborator.

Oliviei îi fusese uşor să le facă pe Jane şi pe Sam părtaşe la distracţie, dar Collin reprezentase o provocare mult mai mare. Fiind cea mai sensibilă, îi luă mai mult timp s-o cucerească, depresivă cum era; dar, odată ce făcu acest lucru, ea se arătă deschisă la orice idee. Olivia o desemnă să fie momeala în aventurile lor. Când fetele doreau să scape neobservate, Olivia o trimitea pe Collins să distragă atenţia personalului. Era binecuvântată cu o fire dulce şi cu un accent sudist moale, cu care îi atrăgea pe oameni, astfel încât, atunci când o lacrimă sau două îi cădeau pe obraz, toţi se grăbeau să o consoleze. Odată ce lacrimile începeau să curgă, se îngrămădeau în jurul ei şi îi acordau întreaga lor atenţie. Vreo două suspine slabe, şi îi făcea – în special pe bărbaţi – să-i mănânce din palmă. Ceea ce nu ştia audienţa ei miloasă era faptul că celelalte trei Pips se aflau în spatele ei, plasând strategic păianjeni falşi în locuri neaşteptate.

În încercarea de a le ţine pe Pips calme şi în paturi, doctorul lor specialist, André Pardieu, îi dădu fiecăreia dintre ele un pachet de cărţi de joc şi îşi făcu timp, într-o după-amiază, să le arate cum se joacă poker. Învăţaseră cu rapiditate. La sfârşitul lunii, Pips câştigase de pe urma lui mai mult de trei sute de dolari. Folosiră banii ca să cumpere pizza şi prăjituri pentru ziua de naştere a asistentei Kathleen, şi alte câteva lucruri amuzante, numai bune de chinuit personalul.

După câteva săptămâni petrecute în spital, fetele Pips intraseră într-o rutină. Luni era ziua cocktailului otrăvitor şi se simţeau prea rău ca să pună la cale vreo farsă. Marţi erau în continuare prea slăbite ca să facă mai mult decât să-şi ridice capetele de pe perne, dar, odată cu lăsarea nopţii, băşicile dispăreau şi ele începeau să se simtă din nou umane. Hotărâră că miercuri va fi ziua perucii portocalii, joi va fi întotdeauna ziua în care vor înnebuni asistentele, iar vineri, ca un compliment adus doctorului lor – toate nutreau o pasiune faţă de el – vor vorbi în limba lui nativă, franceza, ceea ce reprezenta o adevărată scamatorie, ţinând cont de faptul că doar Olivia înţelegea limba. Petreceau weekendurile trăgând la ţintă cu pistoale cu apă, făcând puzzle-uri şi jocuri de cuvinte încrucişate. Mătuşa Oliviei, Emma, era ceea ce doctorul Pardieu numea „o conspiratoare a conspiratoarelor”. Îi trimisese Oliviei pistoalele cu apă, perucile şi alte noutăţi. Orice îi cerea nepoata ei, ea îi aducea.

Doctorul Pardieu avea, de asemenea, o rutină. În fiecare dimineaţă, când intra în unitate, le saluta pe fete în acelaşi mod:

— *Bonjour, mes petites*[1].

Iar ele răspundeau:

— *Bonjour, docteur Pardieu*.

Într-o joi, Olivia veni cu o idee nouă. După ce doctorul îşi făcuse vizitele, ea sugeră un joc de-a v-aţi ascunselea, ca să le chinuiască pe asistente. Dăduse peste o cămăruţă de depozitare goală cu o săptămână în urmă şi descoperiseră că era destul de mare ca să încapă toate în ea. Se afla la capătul aripii sudice proaspăt construite, care urma să fie deschisă pentru pacienţi luna următoare.

Fetele se furişară pe hol în spatele Oliviei şi se strecurară în cămăruţa întunecată. Se aşezară pe podea,

[1] „Bună ziua, micuţele mele”, în limba franceză în original (n.tr.).

sprijinite cu spatele de pereţi, faţă în faţă câte două, şi rămaseră tăcute în timp ce se sforţară să asculte fiecare sunet. Mirosul de dezinfectant plutea în aer. O auzeau pe supraveghetoare strigându-le pe nume în timp ce mergea repede pe gresia albă şi cenuşie, pantofii ei cu talpă cauciucată scârţâind la fiecare pas. Când sunetul dispăru, Olivia se întinse şi aprinse lumina.

Toate îşi mijiră ochii din cauza strălucirii bruşte.

— A plecat, şopti Sam, încercând să-şi înăbuşe râsul.

— Poate nu ar trebui să stăm aici, spuse Collins. Nu vrem să continue să ne caute.

— Glumeşti? spuse Olivia. Bineînţeles că vrem să ne caute. Aşa facem noi lucrurile.

Jane era cea care se supunea cel mai mult regulilor, aşa că şopti:

— Şi dacă sună la poliţie? Am putea avea probleme serioase.

Răsuci tubul de la perfuzie în timp ce se agită.

Sam îşi dădu ochii peste cap.

— Nu va suna la poliţie, spuse ea. Îţi faci prea multe griji.

— Ar putea să ne sune părinţii, sugeră apoi Jane.

Olivia ridică din umeri.

— Telefonul mamei mele identifică apelul. Dacă vede că e de la spital, nu răspunde. Boala mea e prea stresantă pentru ea.

— Glumeşti, nu? întrebă Sam.

— Nu, nu glumesc. Mama nu face faţă prea bine situaţiei.

— Tatăl tău ce crede? întrebă Collins. Nu a venit niciodată să te viziteze, observă ea cu o nuanţă de compasiune în voce, în timp ce se întinse şi mângâie mâna Oliviei. Fetele puteau să conteze întotdeauna pe Collins pentru sprijin emoţional.

— Nimeni din familia ei nu a vizitat-o, spuse Sam.

— Sunt ocupaţi, răspunse Olivia, ridicând din umeri indiferentă. Mama face du-te-vino cu avionul între casele noastre din San Francisco şi New York City. Părinţii mei au o căsătorie ciudată, adăugă ea pe un ton ce părea foarte matur. Mama îl adoră pe tata. E... melodramatică atunci când vine vorba despre el. Nu ştiu cum să explic altfel. Nu mai are loc pentru nimic altceva în viaţa ei.

— Sau pentru altcineva, spuse Collins. Cum ar fi fiicele, adăugă ea în tăcere.

— Dar tatăl tău? întrebă din nou Sam.

— Oh, îi place să se simtă adorat. Sau cel puţin îi plăcea.

— Nu, mă refer la cum face faţă bolii tale? Este prea stresantă şi pentru el?

— Nu chiar. O ignoră. Uneori cred că se preface că sunt plecată să dorm la cineva peste noapte. Obişnuia să sune în fiecare săptămână să vadă ce fac. Ultima dată când am vorbit cu el m-a întrebat dacă mă distrez bine.

— Serios? întrebă Sam. Nu putea înţelege o asemenea lipsă de preocupare din partea cuiva.

Propria ei familie făcuse faţă cu greu bolii ei, în special cei patru fraţi mai mari. Deşi aceştia îi aminteau constant că este puternică şi că va putea trece peste acest lucru, ea ştia că, în sinea lor, erau îngrijoraţi.

— Serios, insistă Olivia. Taică-meu pierde noţiunea timpului. Cel puţin asta îmi spune sora mea, Natalie. Ea întotdeauna le ia apărarea. Nat ar veni să mă vadă dacă ar putea, dar este în ultimul an la facultate şi nici n-ar coborî din avion, că ar trebui să se şi întoarcă. Este cu zece ani mai mare decât mine, adăugă ea.

— Nu a mai sunat aici de ceva vreme, nu-i aşa?

— Şi ea e foarte ocupată, răspunse Olivia.

— Am vorbit cu sora ta o dată, spuse Collins. Erai la raze şi nu puteai să vii la telefon.

— Ştii că asta e prima dată când ai vorbit atât de deschis despre familia ta? observă Jane.

— Din ce cauză? întrebă Collins.

— Fiindcă e jenant. M-am săturat să le găsesc scuze, răbufni Olivia. Familia mea este dereglată. Ai dreptate, Sam. Nici unul dintre ei nu a venit să mă vadă, şi nu cred că este normal. Voi ce credeţi?

Toate cele trei fete dădură din cap că nu.

— Exact, spuse Olivia. Mătuşa Emma este singura normală. Nu-l place prea mult pe tatăl meu, mai degrabă din cauza felului în care se poartă mama în prezenţa lui. Emma încearcă să ascundă ce simte când vorbeşte cu mine, dar eu ştiu. Odată am auzit-o spunându-i mamei că, după părerea ei, tata se pricepe la finanţe, dar e un imbecil când vine vorba de familia lui. Spunea şi că e unul dintre cei mai charismatici bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Collins. Că este alunecos?

— Cizelat, fermecător, sugeră Jane. Charismatic nu este un lucru rău.

— La mătuşa mea suna ca şi când ar fi ceva rău. Eu nu ar fi trebuit să ascult conversaţia, aşa că nu am putut să o întreb ce a vrut să zică.

— Nu cunosc bărbaţi sau femei charismatice, spuse Sam. Cel puţin, nu cred.

Olivia hotărî să schimbe subiectul. Voia să mai discute puţin şi despre altceva.

— Dacă ajung să cresc mare, cred că mi-ar plăcea să prind criminali. Indiferent cât de talentaţi şi de isteţi ar putea să fie, toţi fac greşeli, în cele din urmă, spuse ea. Şi întotdeauna sunt prinşi.

„Dacă ajung să cresc mare” era un joc morbid pe care fetele îl jucau din când în când, deşi niciodată în faţa doctorului Pardieu, fiindcă ştiau că le-ar obliga să înceteze. De fiecare dată când Olivia juca, îşi alegea o altă meserie pentru când şi dacă va ajunge să crească mare. Săptămâna trecută credea că vrea să se facă bucătar. Cu o săptămână înainte, era sigură că vrea să devină medic, la fel ca doctorul Pardieu. Cu o săptămână şi mai înainte, era hotărâtă să devină prezentatoare de ştiri.

— Ai putea fi detectiv sau agent FBI, spuse entuziasmată Collins. Ar fi tare să porţi o armă. Poate voi deveni şi eu agent.

— Eşti o neîndemânatică, Collins, spuse Jane. Te-ai împuşca singură. În plus, probabil că ai plânge de fiecare dată când ai avea de vorbit cu victima unei infracţiuni.

Prietena ei nu se simţi jignită.

— Probabil că da, recunoscu ea.

— Dacă ajung să cresc mare, voi deveni... începu Sam.

— Pilot, spuseră la unison celelalte trei Pips.

— Da, pilot, aprobă Sam.

— Sincer, Sam, te gândeşti vreodată la altă carieră? întrebă Jane, evident exasperată. De ce vrei neapărat să ajungi pilot?

— Să vedem, începu Sam. Bunicul meu a fost pilot; tatăl meu este pilot; cei patru fraţi ai mei sunt piloţi...

— Şi asta înseamnă că şi tu trebuie să fii pilot? întrebă Collins.

— Am chestia asta în sânge, spuse ea ridicând din umeri. Trebuie să zbor.

Nimeni nu o contrazise. Apoi, Jane spuse:

— Dacă nu am fi avut boala asta groaznică, probabil că nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Fiecare dintre noi locuieşte în altă parte a Statelor Unite. Sam locuieşte în Alaska; Olivia, în California; Collins, în Louisiana, iar eu locuiesc în partea de nord a statului New York.

— Cred că soarta ne-ar fi adus laolaltă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, spuse Sam.

— Ar fi fost frumos dacă nu ne-ar fi unit o boală incurabilă, spuse Olivia.

Collins îşi duse genunchii la piept.

— Îmi îngheaţă fundul.

— Şi mie, spuse Olivia.

Fetele îşi schimbară poziţia, apropiindu-se una de alta pentru a se încălzi.

Nu vorbiră câteva minute, după care Olivia rupse tăcerea.

— Mătuşa Emma crede că tata o s-o părăsească pe mama.

Se îngrijorase din cauza posibilităţii ca părinţii ei să se despartă, iar acum, că le spusese prietenelor despre familia ei, hotărî să le spună şi restul. Se simţea mai apropiată de Pips decât de oricine altcineva. Poate că era din cauza lucrurilor prin care treceau împreună: râsete şi durere împărtăşite.

— Divorţ? întrebă Collins în şoaptă, de parcă acel cuvânt ar fi înţepat dacă ar fi fost rostit cu o voce mai puternică.

Olivia dădu afirmativ din cap.

— Va fi un adevărat coşmar dacă se va întâmpla asta.

— De ce ţi-ar da mătuşa ta un motiv de îngrijorare în plus? voia Sam să ştie. Ai deja destule lucruri cu care trebuie să te lupţi. Nu ai nevoie şi de alte probleme.

— Înainte să vin aici, am făcut-o pe mătuşa mea să-mi promită că nu va ascunde nimic de mine, dar ştiu că face

asta câteodată. Vreau să ştiu ce se întâmplă acasă... şi bune, şi rele.

— Divorţul nu e mare lucru, comentă Jane ridicând din umeri. Vei trece peste el.

— Eşti cam dură, îi spuse Sam.

— Sunt sinceră. Părinţii mei se certau tot timpul. Relaţia lor s-a îmbunătăţit după ce au divorţat.

— De ce se certau? dori Collins să ştie.

— Mai ales din cauza fratelui meu mai mare, Logan, spuse ea. Logan intra în tot felul de probleme cu droguri şi alcool. E o minune că a terminat liceul. Mama îl proteja, îi găsea scuze. Tata i-o tăia scurt, refuza să-i mai dea bani, dar mama îi strecura de la ea. Tata se săturase să se certe tot timpul şi a plecat. Asta i-a oferit lui Logan libertatea să facă ce voia, în timp ce mama ceda pur şi simplu. A convins-o chiar să încerce să ridice valoarea poliţei asigurării mele de viaţă. Ca un şacal, nu?

— Depinde, spuse Olivia. Cine primeşte banii dacă mori?

— Logan.

— Atunci, da, e un şacal.

— Firma de asigurări nu o va face. Reprezint un grad ridicat de risc, spuse Jane.

— Ar trebui să rămâi în viaţă doar ca să-i faci în ciudă fratelui tău, spuse Sam.

— Asta am de gând, răspunse ea, zâmbind. Aşa că, vezi, Olivia, familia mea e la fel de trăsnită ca a ta.

— Nu cred, o contrazise Olivia. Aş putea să-ţi spun poveşti care ţi-ar face părul măciucă.

— Nu avem păr deloc, îţi aminteşti? Medicamentele minune ni l-au făcut să cadă tot, spuse Sam.

— Eram deja chele de la chimioterapie când am ajuns aici, le reaminti Collins. Îşi trecu cu blândeţe vârfurile degetelor peste fruntea lipsită de păr, de parcă ar fi

aranjat la loc o şuviţă rătăcită. Exagerându-şi accentul sudist, spuse:

— Deci va trebui să mă crezi pe cuvânt când îţi spun că am avut cel mai fantastic păr blond.

— Tu, Olivia şi cu Sam aţi putea toate să fiţi staruri de cinema, spuse Jane.

— La fel şi tu, contracară Olivia.

— Eu sunt prea slabă şi prea palidă. Am cearcănele astea negre sub ochi şi...

Olivia nu îi dădu voie să continue.

— Tratamentul a fost mai dur pentru tine decât pentru noi, celelalte. Când o să se termine, o să fii la fel de frumoasă ca înainte.

Jane nu era convinsă.

— Dar Collins are păr blond şi ochi albaştri...

— Un păr blond fantastic, o întrerupse Collins, zâmbind.

Jane îşi dădu ochii peste cap, apoi continuă:

— Olivia, ai nişte ochi atât de albaştri, de strălucitori, încât bănuiesc că şi părul tău e blond.

— Nu, spuse ea. Castaniu-închis, o corectă. Tu ai ochi căprui frumoşi, deci pun pariu că părul tău este şaten deschis, Jane.

— Ai dreptate.

— Sam, tu eşti uşor de ghicit, spuse Collins. Ochii tăi sunt verzi, deci cred că eşti o roşcată naturală.

— Aveam un păr şaten-închis, aproape negru, spuse ea.

— Când se va termina tratamentul... dacă scăpăm... începu Jane.

— Vom scăpa. Vocea Oliviei era categorică.

— Eu încă nu sunt pregătită să mor, spuse Sam.

— Nici eu, şopti Collins. Am prea multe lucruri de experimentat, şi nici nu am început bine.

— Dar veţi rămâne cele mai bune prietene ale mele? În ochii adânciţi în orbite ai lui Jane se iviră lacrimi. Nu exista nici o îndoială că era cea mai firavă membră a grupului. Pielea ei palidă părea aproape transparentă. Adăugă cu o voce slabă: Indiferent unde ajungem, indiferent ce facem... OK?

— Categoric, răspunseră celelalte.

Îşi strânseră pumnii şi îi ciocniră între ele, ca să pecetluiască promisiunea.

— Prietene pentru totdeauna, şopti Sam.

Olivia dădu afirmativ din cap.

— Până când moartea ne va despărţi.

CAPITOLUL 1

Doisprezece ani mai târziu

Olivia MacKenzie era sigură că i s-ar fi oferit postul dacă nu i-ar fi tras un pumn şefului în timpul interviului. Însă lovirea bărbatului făcu imposibilă angajarea ei.

Eric Jorguson, directorul executiv al uneia dintre cele mai mari firme de investiţii din ţară, era interogat acum de un agent FBI, însă nu părea deloc să coopereze. Agentul îl dusese pe Jorguson în partea opusă a terasei şi încerca să-l facă să se calmeze şi să răspundă la întrebări. Jorguson era ocupat să zbiere la Olivia, ameninţând că va pune să fie omorâtă şi că o va da în judecată fiindcă îi rupsese falca, ceea ce nu era nici pe departe adevărat. Bărbatul exagera. Îi zdrobise nasul, nu falca. Un chelner purtând ecusonul cu numele Terry prins de vesta lui neagră stătea lângă ea, făcând eforturi să-i potolească aşa-zisa criză de nervi. Oliviei îi venea să-i tragă şi lui un pumn.

— Eşti în stare de şoc, îi spuse acesta. De aceea pari atât de calmă. Tipul îţi sfâşie rochia şi te pipăie, aşa că e normal să intri în stare de şoc. Nu crezi? De aceea nu plângi şi nu poţi depăşi momentul.

Olivia se uită la el.

— Sunt bine, serios. Acum, te rog, lasă-mă în pace, adăugă ea încet.

— Hei, uite, spuse Terry. Îl arestează pe bodyguardul lui Jorguson. Mă întreb ce face tipul cu un bodyguard. După câteva secunde, îşi răspunse la propria întrebare: Înseamnă că are nevoie de unul. Mai ales dacă atacă alte femei în felul în care te-a atacat pe tine. Crezi că ai vrea să ieşi cu mine cândva?

Ea zâmbi ca să facă refuzul mai uşor de acceptat.

— Nu cred.

— Încă eşti în stare de şoc, nu-i aşa?

Olivia era furioasă, nicidecum isterică. Stătea lângă masă, cu braţele încrucişate în dreptul mijlocului, aşteptând răbdătoare ca agentul FBI să ajungă la ea. I se spusese că nu va dura mult.

Terry mai încercă de două ori să lege o conversaţie cu ea, dar de fiecare dată când vru să-i facă avansuri, Olivia i le respinse politicos, dar ferm.

Privi agenţii în timp ce încerca să-şi dea seama cum de ajunsese în această situaţie bizară. Se presupunea că vânarea unei slujbe nu ar trebui să fie periculoasă. Avusese deja interviuri la alte trei companii din topul 500 Fortune fără nici un incident. Totuşi, înainte să fi mers la acele interviuri, se documentase destul de mult. Nu avusese această şansă cu Jorguson Investments. Postul tocmai devenise disponibil, aşa că avusese mai puţin de o zi la dispoziţie ca să studieze perspectivele companiei. Trebuia să se informeze mai atent înainte să fie de acord cu interviul preliminar. Trebuia, putea, dar nu a făcut-o, se lamentă în sinea ei.

Ura să-şi caute un serviciu nou şi să participe la tot felul de interviuri stupide, mai ales că îi plăcea cu adevărat slujba ei actuală şi oamenii cu care lucra.

Umbla vorba însă că se vor face reduceri de personal. Spre deosebire de alţi angajaţi, Olivia nu avea vechime, aşa că avea să fie una dintre primele concediate. Era important pentru ea să-şi păstreze slujba actuală până când avea să-şi dea seama ce dorea să facă, dar se părea că lucrul acesta nu se putea întâmpla. Deocamdată, singura constantă din viaţa Oliviei era ipoteca. Trebuia să fie plătită, indiferent de împrejurări, de aceea trebuia să aibă mai multe opţiuni de slujbe.

În această dimineaţă, plecase la birou cu o oră mai devreme decât de obicei, finalizase două dosare până la

prânz şi se îndreptase spre „Seraphina”, un restaurant încântător, cu o privelişte uluitoare. Restaurantul de cinci stele avea o terasă dichisită, cu mese aranjate sub un baldachin de ramuri. În spate curgea un râu. Prânzul urma să fie un festin. Nu cinase niciodată la „Seraphina”, din cauza preţului, dar auzise că mâncarea era minunată. Obscen de scumpă, dar minunată. Fără sendviş cu unt de arahide şi jeleuri astăzi.

Hostesa o conduse la o masă aflată pe partea sudică a terasei. Era o zi foarte frumoasă, mângâiată de o adiere de vânt, numai bună pentru a lua prânzul afară.

Interviul preliminar cu Xavier Cannon, avocatul-şef al companiei, decursese bine, se gândi ea, dar el nu-i răspunsese la unele dintre întrebările ei mai insistente, sugerându-i, în schimb, să-l întrebe pe Jorguson. Cannon menţionă, de asemenea, că, dacă Jorguson o plăcea, îi va oferi slujba după ce va discuta cu el în timpul prânzului.

Jorguson o aştepta. Îl observă din capătul terasei aglomerate. Ţinea în mână un dosar deschis şi citea o hârtie dinăuntru. Pe măsură ce se apropie de el, observă că era CV-ul ei.

Pentru aproximativ douăzeci de secunde, crezu că era o persoană fermecătoare şi un bărbat cu un aspect destul de distins. Era înalt şi slab, şi avea un zâmbet strălucitor, neutru.

El rămase în picioare şi dădu mâna cu ea.

— Adu-i doamnei ceva de băut, se răsti nerăbdător la un chelner aflat în trecere.

— Un ceai cu gheaţă, vă rog, spuse ea.

Chelnerul îi trăsese deja scaunul, pe care ea se aşeză înainte ca Jorguson să vină în jurul mesei să o ajute.

Apoi, lui Jorguson îi sună telefonul şi, fără să-şi ceară scuze sau să se justifice pentru întrerupere, se întoarse cu spatele la ea şi răspunse. Vocea îi era joasă şi furioasă. Cel

cu care vorbea primea o săpunealã zdravănă. Vocabularul lui era grosolan.

„Cam atât a ţinut farmecul”, se gândi. În timp ce aşteptă, încercă să se concentreze pe lucrurile dimprejurul ei. Faţa de masă din olandă atârna până la pământ, iar în centrul mesei rotunde se găsea un bol de cristal cu flori în toate culorile, proaspăt tăiate. Îşi roti privirea şi zâmbi. Era o zi cu adevărat frumoasă.

Jorguson termină convorbirea. Strecură telefonul în vesta costumului şi îi acordă întreaga lui atenţie, dar felul în care se holba la ea o făcu repede să se simtă stânjenită. Era pe punctul să-l întrebe dacă i se părea că e ceva în neregulă, când acesta spuse:

— Eşti uimitoare. Absolut uimitoare.

— Pardon?

— Eşti foarte frumoasă, spuse el apoi. Xavier a menţionat cât de drăguţă eşti, dar tot nu mă aşteptam... ca să spun aşa, nu eram pregătit...

Olivia era îngrozită de cercetarea lui atentă. Inspecţia lui pofticioasă îi făcu pielea de găină. Jorguson nu se purta doar neprofesionist, mai era şi înfiorător. Ea îşi desfăcu şervetul din olandă şi îl puse în poală. Încercă să-i distragă atenţia, ca să nu se mai uite prosteşte la ea.

În mod obişnuit, ar fi aşteptat ca el să conducă interviul, dar tăcerea ciudată şi comportamentul lui inadecvat o siliră să vorbească ea prima.

— În dimineaţa asta, am avut câteva minute şi m-am uitat peste broşura dumneavoastră.

Compania la care lucraţi este impresionantă, spuse ea, dar există o menţiune potrivit căreia, anul trecut, aţi fost investigaţi de FBI...

El o întrerupse în mod grosolan fluturându-şi mâna.

— Da, dar bineînţeles că nu au scos nimic la iveală. A fost pur şi simplu hărţuire.

Apoi continuă:

— Nu le-au plăcut câţiva dintre clienţii mei şi voiau să ne facă probleme, ceea ce era ridicol. Ar fi trebuit să-i dau în judecată, dar nu am avut timpul necesar.

Să dea în judecată FBI-ul? Vorbea serios sau doar încerca să o impresioneze? Aroganţa lui era copleşitoare.

— Eşti o avocată proaspăt ieşită de pe băncile şcolii, nu-i aşa? o întrebă.

— Da, aşa este.

— Doar doi oameni au obţinut un punctaj final mai bun decât al tău. Nu pot să-ţi spun cât de demn de apreciere este lucrul acesta. Totuşi, nu ai prea multă experienţă cu contractele.

— Nu, nu am, recunoscu. Cum aţi aflat despre punctajul meu? Este confidenţial...

El îşi flutură mâna prin aer din nou, respingându-i întrebarea. Gestul o irită. Recunoscu apoi că aproape tot ce era legat de acest bărbat o irita.

— Au fost mulţi care au aplicat pentru acest post, şi majoritatea aveau mai multă experienţă decât tine, dar când am descoperit că eşti fiica lui Robert MacKenzie, te-am mutat în vârful listei.

— Îl cunoaşteţi pe tatăl meu? făcu ea, fără să-şi poată ascunde surprinderea.

— Cineva care se respectă ştie cine este tatăl tău, îi răspunse. Ştiu oameni care au investit în Fondul Trinity al tatălui tău şi au făcut un profit frumuşel. Impresionant, declară el dând afirmativ din cap. Mă gândesc să adaug fondul la propriul meu portofoliu. Nimeni nu joacă pe piaţa asta aşa cum o face tatăl tău. Pare să aibă priceperea de a alege investiţiile corecte. Dacă eşti pe jumătate la fel de isteaţă ca el, vei ajunge departe, domnişoară.

Oliviei nu i se dădu timp să răspundă, deoarece el trecuse deja la un alt subiect.

— Va fi minunat când vei lucra cu clienţii noştri. Cu zâmbetul tău, poţi să-i faci să semneze orice. Oh, da, vor fi la fel de vrăjiţi de tine cum sunt eu, izbucni el. Şi am câţiva clienţi puternici. Xavier te va îndruma. Acum, ce întrebări ai pentru mine? Am o întâlnire aici cu un potenţial client, la ora unu, deci acesta va trebui să fie un prânz rapid.

— Cei de la Comisia de Valori Mobiliare şi Burse (CVMB) au investigat când...

O întrerupse.

— Nu, cei de la CVMB nu mă vor investiga niciodată pe mine, se lăudă. Sunt protejatul lor.

— Sunteţi protejat? Cum aşa?

— Am un prieten, iar el m-a asigurat...

Ea făcu ochii mari.

— Aveţi un prieten la CVMB?

Lui îi apăru o pată de culoare pe gât. Cercetă cu privirea de jur-împrejur, ca şi când s-ar fi asigurat că nimeni nu le asculta conversaţia.

Se aplecă apoi peste masă şi îşi coborî vocea.

— Nu-mi fac nici un fel de griji în privinţa asta. Cum am spus, nu voi fi investigat şi, din moment ce vei lucra împreună cu mine, nu vreau să-ţi faci griji.

Să lucreze împreună cu el? Gândul acesta o făcu să tresalte.

— În legătură cu acest prieten... începu ea.

— Fără alte întrebări în legătură cu CVMB, răbufni el.

Acum nu se mai uita în ochii ei. Avea privirea fixată asupra pieptului ei. Cu cât se holba mai mult, cu atât mai indignată devenea ea. Se gândi să pocnească din degete de câteva ori în faţa ochilor lui ca să-i distragă atenţia, dar, vrând să dea dovadă de calm şi profesionalism, hotărî să pună o întrebare despre investiţiile pe care le făcuse.

Trebui să recunoască faptul că Jorguson era şiret. Dansă în jurul fiecărei întrebări, dar nu-i dădu niciodată cu adevărat vreun răspuns satisfăcător.

Subiectul reveni în cele din urmă la CVMB.

— Cine este omul dumneavoastră? îl întrebă, curioasă dacă îi va spune. Se gândi că era atât de încrezut şi de arogant, încât exista o şansă bună să-i spună. Voia, de asemenea, să o asigure că tot ce făcea era legal, şi se gândi că era ciudat că nu făcuse o astfel de afirmaţie.

— De ce vrei să ştii? E o informaţie confidenţială.

Se holba din nou la pieptul ei. Ea îşi împături şervetul şi îi zâmbi chelnerului Terry când acesta îi puse ceaiul cu gheaţă pe masă şi îi înmână meniul.

— Nu voi rămâne pentru prânz.

Chelnerul ezită, apoi luă meniul, îi aruncă o privire lui Jorguson şi se depărtă.

Olivia era descurajată. Salariul la Jorguson Investments era bun, cu adevărat bun, dar îi luase mai puţin de cinci minute să-şi dea seama că nu putea să lucreze pentru omul acesta.

Ce pierdere de vreme, se gândi ea. Şi de bani. Ar fi putut să poarte unul dintre costumele ei vechi, dar voise să iasă în evidenţă, aşa că îşi cumpărase o rochie nouă. Şi mai fusese şi scumpă. Îi plăceau croiala şi culoarea, mătase de un verde smarald-închis. Avea un decolteu nu foarte adânc, astfel că nu era nevoie să poarte un lănţişor. Cerceii cu diamant, care erau atât de mici încât de-abia le puteai vedea piatra, şi un ceas erau singurele ei bijuterii. Îşi purta părul lăsat pe umeri şi îşi făcuse timp să folosească un ondulator.

Olivia privi spre Jorguson. Degeneratul se holba în continuare la sânii ei. Pentru asta îşi ondulase părul?

— Nu are cum să funcţioneze, spuse ea.

Încercă să se ridice. Jorguson se arcui brusc, îi apucă partea de sus a rochiei şi trase. Materialul din mătase se rupse, expunându-i clavicula şi o parte din sutienul ei negru.

Îngrozită, îl lovi peste mâini pe Jorguson.

— Ce crezi că...

— Porţi microfon, nu-i aşa? De asta m-ai întrebat cine era omul meu. Investigaţia aia e o pierdere de timp, drăguţă. Nu va ajunge niciunde. FBI-ul mă urmăreşte deja de doi ani şi nu au nimic. Ştiu cu siguranţă că mă urmăresc. Nu mă vor prinde niciodată cu nimic. Le place să urmărească antreprenori de succes. Eu sunt un om de afaceri onest, zbieră în pieptul ei. Unde-i blestematul ăla de microfon? Ştiu că îl ai ascuns pe undeva.

Olivia era atât de şocată de comportamentul lui, încât şovăia între neîncredere şi jignire. Îi împinse mâinile la o parte, îşi trase partea de sus a rochiei şi spuse:

— Dacă mai încerci să mă atingi o dată, vei regreta.

El mai încercă o dată, iar ea ripostă. Auzi un pârâit când îl lovi cu pumnul în faţă şi simţi o satisfacţie profundă, care se dovedi a fi de scurtă durată. Un colos de bărbat, cu un gât subţire şi ras în cap, apăru de nicăieri. Purta un costum negru ce i se mula pe corp, dar arăta ca un bătăuş. Se afla la celălalt capăt al terasei şi se îndrepta spre ea. În timp ce Jorguson zbiera şi se ţinea de nas cu o mână, cu cealaltă îi făcea semn bărbatului masiv şi arăta spre Olivia.

— Martin, tu vezi ce mi-a făcut? urlă el. Prinde-o, prinde-o!

„Prinde-o?” Avea cumva doisprezece ani? Olivia simţi cum faţa îi devine roşie. În timp ce sări în picioare, îşi păstră atenţia îndreptată spre bodyguard. Sacoul acestuia se deschise, scoţînd la vedere o armă. Totuşi, fără să

întindă mâna spre ea, privi în jur, să vadă câţi oameni se uitau.

Era în pericol, fără îndoială. Se gândi să ia unul dintre tocurile ei cui şi să-l folosească pe post de armă, dar hotărî că poate să facă mai multe pagube cu el în picioare. Îl zări pe Terry privind dinspre intrare şi având un telefon mobil la ureche. Spera că suna la poliţie.

— Ai permis pentru armă? îl luă ea la rost pe bodyguard, încercând să-şi facă vocea să sune cât putea de rea.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce întrebase asta? Ce îi păsa dacă avea permis sau nu? Îşi strecură încet mâna în poşetă ca să ajungă la spray-ul paralizant. Nu-l putu găsi, şi atunci îşi dădu seama că, atunci când îşi schimbase poşetele, lăsase spray-ul acasă, pe noptieră. O să-i fie de mare ajutor de acolo.

Bătăuşul, numit Martin, mergea în zig-zag printre mese, apropiindu-se. Bărbatul era solid ca un luptător de sumo. Olivia înţelese că era pe cont propriu. Celelalte persoane care luau masa începeau deja să se împrăştie. Se trase de lângă masă, lăsă poşeta să-i scape pe scaun şi aşteptă ca bărbatul să ajungă la ea. Dacă o va atinge, îl va lovi unde îl doare mai tare, iar dacă îi va bloca mâinile, va ţinti genunchiul sau burta lui.

Jorguson, ţinându-se de nasul însângerat, se îndepărta, dar continua să arate spre ea şi să strige:

— Cum îndrăzneşti să mă atingi? O să-ţi pară rău. Cunosc oameni care te vor face să regreţi. Nu mă loveşti tu pe mine, şi apoi să scapi aşa uşor. Nu ştii cine sunt şi ce pot să fac? E nevoie de un singur telefon, urlă el. Eşti o femeie moartă, Olivia MacKenzie. Mă auzi? O femeie moartă.

Bineînţeles că îl auzise. Se gândea că toţi pe o rază de un kilometru îl auziseră. Totuşi, refuză să-i ofere vreo

satisfacţie reacţionând, şi poate de aceea îşi înteţea insultele şi ameninţările la adresa ei.

Atenţia îi rămase concentrată asupra bodyguardului. Se gândea că acesta va face tot posibilul să o intimideze, poate chiar va încerca să o facă să-şi ceară scuze în faţa lui Jorguson – mai bine moartă decât să facă una ca asta –, dar cu siguranţă nu o va atinge. Nu în faţa tuturor acestor oameni.

Sau poate nu-i va păsa cine se uită. Jorguson îşi urlase intenţia că va pune să fie omorâtă. Oare bodyguardul va încerca să pună în practică acea ameninţare nebună?

Pe partea dinspre râu, restaurantul avea pereţi de sticlă, iar clienţii erau înghesuiţi unul lângă altul, cu feţele lipite de geam. Unii aveau telefoanele mobile lipite de urechi; alţii foloseau camerele video ale telefoanelor ca să înregistreze incidentul... pentru YouTube, bineînţeles. Fără îndoială, cei mai mulţi dintre ei văzuseră cum Jorguson îi sfâşiase rochia, iar apoi zbierase după ce ea îl lovise. Bărbatul urlase ca o hienă furioasă.

Cu siguranţă că îi auziseră şi ameninţările ridicole.

Bodyguardul luă ordinele lui Jorguson de a o prinde cât se poate de în serios. Se aruncă asupra ei, o prinse de partea superioară a braţului şi i-l răsuci în timp ce o smuci spre el. Durerea o săgetă în gât şi degete. Strânsoarea lui era suficient de puternică încât să-i rupă osul.

Bărbatul privi înapoi peste umăr la mulţimea din jur, înainte să-şi întoarcă privirea spre ea.

— Vii cu mine, îi porunci.

O femeie se năpusti afară din restaurant, zbierând:

— Las-o în pace!

În acelaşi timp, doi bărbaţi în costum fugiră pe lângă femeie ca să o ajute pe Olivia.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea, în timp ce îl izbi cu tocul pantofului în vârful piciorului.

Acesta grohăi şi îi dădu drumul. Olivia reuşi să-i mai aplice o lovitură puternică, iar el se îndoi de mijloc, dar nu pentru mult timp. Îşi reveni repede şi, răcnind mai multe cuvinte deloc măgulitoare la adresa ei, se îndreptă de spate şi întinse mâna după pistol. Faţa lui era acum congestionată.

Dumnezeule, avea de gând să o împuşte? Privirea lui sugera că acest lucru era posibil. Din câte se părea, Martin uitase de spectatorii lui sau nu-i mai păsa că era privit. Autocontrolul îi dispăruse. În timp ce-şi scoase pistolul, o privi plin de ură. Cei doi oameni de afaceri care veneau în ajutorul ei se opriră când zăriră arma.

— Am spus că vii cu mine, mârâi el în timp ce se năpusti asupra ei.

— Nu, nu vin, îi spuse, aruncând cu un pahar de ceai cu gheaţă de doisprezece dolari spre el. Acesta se feri.

— Târfo! Scuipă cuvântul şi încercă din nou să o înşface.

— Nu merg nicăieri cu tine. Pleacă de lângă mine.

Pistolul părea să crească în mâna lui. Se îndepărtă de el, ceea ce îl înfurie şi mai tare.

Veni din nou spre ea şi, înainte ca ea să poată să se apere, îi întoarse mâna. O izbi peste faţă, încheieturile degetelor lui lovindu-i falca. Era o lovitură grea şi durea ca naiba. Lovitura o aruncă pe spate, dar, chiar şi în timp ce cădea, nu-şi luă ochii de pe pistol.

Aterizã pe spate, se cutremură din cauza impactului asupra coccisului şi se ridică repede în picioare, clătinându-se.

Acum înţelegea ce însemna expresia „să vezi stele verzi”. Năucită, încercă să se îndepărteze.

Bătăuşul ridică din nou pistolul şi, deodată, dispăru. Olivia văzu o siluetă zburând pe lângă ea şi placându-l pe bodyguard la pământ. Pistolul zbură într-o parte, iar

bătăuşul în altă parte, aterizând dureros. În câteva secunde, salvatorul ei îl trânti pe bărbat cu faţa pe iarbă şi îi puse cătuşe, în timp ce îi citea drepturile. Când termină, făcu un gest spre un alt bărbat care purta insignă şi pistol şi care alerga de-a lungul terasei.

Cu un genunchi apăsat pe spinarea bodyguardului, salvatorul se întoarse spre ea. Se simţi brusc ameţită. Putea să jure că văzu o strălucire diafană radiind în jurul lui şi că auzi răsunetul unui cor cântând deasupra capului. Închise ochii şi îşi scuturâ capul. Probabil că lovitura primită în falcă o făcea să halucineze. Când deschise din nou ochii, viziunea şi corul dispărură, dar bărbatul era în continuare acolo, iar ea privea în sus spre el, zărind nişte frumoşi ochi căprui.

— Cine eşti? o întrebă el, în timp ce îl trăgea pe bodyguard la picioarele lui.

— Olivia MacKenzie, răspunse ea cu o tulburare în glas pe care nu şi-o putea masca. Utimele minute fuseseră de groază, şi îi era imposibil să-şi adune gândurile.

— Tu cine eşti? întrebă ea.

— Agent Grayson Kincaid. FBI. Eşti bine?

— Am avut şi zile mai bune.

— Poate ar trebui să te aşezi.

Bodyguardul îşi recăpătă în cele din urmă glasul.

— Îmi apăram şeful.

— Cu un Glock? întrebă Kincaid. Şi împotriva unei femei neînarmate?

— Ea m-a lovit.

Un zâmbet i se insinuă pe chip.

— Aha, am văzut.

— Îi fac plângere.

— Tu ai atacat-o pe ea, răbufni Kincaid. Dacă aş fi în locul tău, acum aş tăcea.

Bodyguardul îi ignoră sugestia.

— Domnul Jorguson ştia de multă vreme că FBI-ul îl urmărea şi îi asculta conversaţiile private. Este ilegal ceea ce faceţi, dar voi nu jucaţi după reguli, nu-i aşa?

— Taci din gură, spuse Kincaid.

Un alt agent apucă arma bodyguardului şi îl luă pe acesta de acolo, în ciuda protestelor. Zbiera după un avocat.

— Hei, Ronan, strigă Kincaid.

Agentul care îl târa pe bodyguard se întoarse.

— Da?

— Ai văzut?

Ronan zâmbi.

— Oh, da, am văzut tot. După ce îl pun pe clovnul ăsta pe bancheta din spate a maşinii, mă duc să-l iau pe Jorguson.

Olivia aruncă o privire de-a lungul terasei. În toată această agitaţie, nu-l văzuse dispărând.

Kincaid dădu afirmativ din cap, apoi se întoarse din nou către ea.

— Arma este sub masă, îi indică ea.

— O s-o iau imediat, spuse Kincaid.

Între timp, se apropie de ea, făcând-o să tresară când se întinse să o atingă. Încruntându-se, el spuse:

— Nu-ţi fac nici un rău. Vreau doar să văd cât de grav este.

— E în regulă, insistă ea. Sunt bine.

El însă îi ignoră protestul, dându-i cu blândeţe părul la o parte de pe faţă.

— Obrazul este OK, dar ţi-a lovit serios falca. Începe deja să se umfle. Trebuie să pui gheaţă pe ea. Poate ar trebui să te duc la urgenţe, să te vadă un doctor şi să se uite şi la braţ. Am văzut cum ţi l-a răsucit.

— O să fiu bine. Pun gheaţă pe ea, promise când el părea că vrea să o contrazică.

Făcu un pas înapoi şi spuse:

— Îmi pare rău că nu am putut să ajung la el mai repede.

— Ai ajuns aici înainte să mă împuşte. Chiar avea de gând să mă împuşte, nu-i aşa?

Era încă uluită de această posibilitate, şi devenea din ce în ce mai furioasă cu fiecare secundă care trecea.

— Poate ar fi încercat, o aprobă el.

Ea îşi încruntă sprâncenele.

— Eşti teribil de nonşalant în legătură cu asta.

— L-aş fi doborât înainte să te împuşte.

Telefonul ei mobil sună. Verifică numărul, apoi lăsă căsuţa vocală să intre. Văzu cu coada ochiului un bărbat care apăru de după colţul clădirii şi care o privea insistent, îndreptându-se spre ea chiar în momentul în care Kincaid se aplecă să recupereze arma bodyguardului.

— Care naiba e problema ta? strigă bărbatul.

Din moment ce purta armă şi insignă, ştia că era tot de la FBI.

— Pardon?

— Ai distrus o acoperire perfectă. Purtai microfon? Ai prins ceva ce putem folosi? Nu, nici nu credeam. Nu trebuia să fii aici înainte de unu. Nu eram gata.

Agentul care zbiera era un bărbat mai în vârstă, de peste cincizeci de ani, presupuse ea. Faţa îi era de un roşu-aprins, mai-mai să scoată flăcări.

Se apropie de ea până când aproape o atinse, dar ea refuză să se lase intimidată.

— Nu mai zbiera la mine.

— Nu e de la FBI, spuse Kincaid.

— Cum...

Confuz, agentul făcu un pas înapoi. O privi pe Olivia, apoi pe Kincaid.

— Aş fi ştiut dacă era. Femeia ta sub acoperire nu a apărut încă.

— O planificare ce a durat două luni, mormăi agentul. Arătă spre Olivia. Porţi microfon?

Jorguson pare să creadă că da. Eşti de la un ziar sau...

— Poole, las-o naibii în pace, se răţoi Kincaid.

Poole se holba la pieptul ei. Olivia ştia unde se va ajunge.

— Dacă ai de gând să cauţi vreun microfon, ai grijă, că te voi lovi, îl avertiză.

Înnebunit că investigaţia i se năruise, agentul Poole se apropie de ea şi spuse:

— Ascultă, nu mă ameninţa. Pot să-ţi fac viaţa un coşmar.

Îşi duse mâna în faţa ochilor ei şi, pe măsură ce rostea iniţialele, îşi desfăcu trei degete:

— Sunt de la F-B-I.

Ea zâmbi. Nu era reacţia pe care el o aştepta.

— Vrei să vorbim despre coşmaruri? spuse ea.

Îşi duse mâna în faţa ochilor lui şi desfăcu patru degete:

— Sunt de la F-I-S-C.

CAPITOLUL 2

Olivia încă aştepta, cu chelnerul Terry lângă ea. Acesta încercă mai multe replici de agăţat şi, când nici una dintre ele nu funcţionă, ridică în cele din urmă din umeri şi se întoarse în restaurant.

Agentul Kincaid îi spusese Oliviei să rămână pe loc până când el şi ceilalţi agenţi se vor ocupa de Jorguson şi de bodyguardul lui. El spera ca în momentul în care se vor întoarce la ea, agentul Poole să se fi calmat. Din păcate, acest lucru nu se întâmplă. Privirea lui Poole arăta ca a unui ucigaş. Ochii îi erau umflaţi, falca, căzută, iar faţa îi era deformată din cauza privirii încruntate. Dacă Kincaid nu ar fi fost atât de furios pe el deoarece ignorase ordinele în mod deliberat, l-ar fi pufnit râsul.

Se părea că Poole încă nu voia să creadă că Olivia era doar un spectator nevinovat. Îşi sprijini mâinile pe masă şi se aplecă înainte.

— Cineva te-a prevenit că desfăşurăm operaţiunea asta, nu? Eşti de la un ziar sau de la una dintre emisiunile alea de televiziune de rahat, nu-i aşa? Faceţi o demascare a lui Jorguson, sau ceva de genul ăsta? Dacă da, vă voi închide, ameninţă el.

— FISCUL, repetă ea liniştită.

— Vreau o dovadă.

Scotoci prin poşetă şi scoase un card dreptunghiular laminat.

— Poftim.

Lui Kincaid i se păru că avea un ton aproape vesel, ceea ce i se părea de neînţeles, luând în considerare cele întâmplate mai devreme. Ar fi trebuit să fie cu nervii la pământ, dar purtarea calmă a Oliviei MacKenzie era impresionantă... ca să nu mai vorbim de frumuseţea ei uimitoare. Ochii ei erau de un albastru-violet clar. Avea un

ten perfect şi nişte buze senzuale şi pline. Din câte putea să vadă, şi trupul ei era perfect. Sâni plini, talie îngustă şi picioare lungi, armonioase. Era o adevărată provocare să nu te holbezi la ea. Nu mai încercase o reacţie ca asta din adolescenţă.

— Bine, atunci, spuse Olivia.

Smulse legitimaţia din mâinile agentului Poole şi o strecură în poşetă. Apoi, încercă să plece.

— Succes cu Jorguson şi Martin.

Se întoarse în direcţia parcării, dar Kincaid o opri, apucând-o de mână.

— Nu încă.

— Nu încă? repetă ea, ridicându-şi privirea spre el. Chiar trebuie să mă întorc la lucru, şi sunt nevoită să mă duc acasă mai întâi, să-mi schimb hainele.

Ignorând protestul ei, îşi concentră atenţia asupra lui Poole.

— Încheie treaba aici şi întoarce-te la birou, îi spuse cu o voce autoritară. Noi doi trebuie să vorbim imediat ce termin aici.

— Cât va dura asta? vru să ştie Poole.

— Atât cât va fi nevoie.

— Da, domnule.

Poole îi aruncă Oliviei o ultimă privire şi o luă din loc.

— Arată de parcă i-am distrus viaţa, observă Olivia.

— Nu asta faceţi voi, cei de la Fisc?

Simţi umorul din vocea lui.

— În mare parte, recunoscu ea.

Se desprinse din strânsoarea lui şi întrebă:

— Unde mergem mai exact?

— Înăuntru.

Se opri.

— Oh, nu cred...

O luă din nou de mână şi o trase după el spre uşile restaurantului. Ea renunţă să mai protesteze. Ar fi putut să-l contrazică, dar era sigură că orice spunea nu ar conta. Agentul Kincaid părea genul de bărbat obişnuit să i se facă pe plac. Aerul lui de autoritate era un pic descurajant, şi avea sentimentul că nu o va lăsa să meargă niciunde până când nu va termina cu ea.

Se purta teribil de familiar cu ea, ţinând-o de mână. Oare se asigura că nu va fugi? Spectatorii care începeau să se întoarcă la mesele lor se dădeau la o parte ca să-i lase să treacă.

Cinci minute mai târziu, stătea singură la masă într-un separeu, aşteptând ca agentul Kincaid să se întoarcă. Un chelner îi adusese un pahar de apă cu gheaţă. Băgă mâna în poşetă şi recuperă inhalatorul. Toată agitaţia de pe terasă o făcuse să gâfâie puţin. Fusese tratată cu câteva medicamente puternice în copilărie, iar unul dintre efectele secundare era o formă uşoară de astm. Nu pleca nicăieri fără inhalator.

Hotărî să-şi sune şeful, pe Royal Thurman, să-l anunţe că va întârzia. Ştia că nu-i va păsa cu adevărat, dar aşa se cădea, şi trebuia să o facă. Intră căsuţa lui vocală şi, tocmai când terminase de scris un mesaj, îi intră un alt apel. Nu recunoscu numărul, dar, de îndată ce auzi vocea nesuferită, îşi dădu seama că ştia cine era la telefon –Carl Simmons, avocatul tatălui ei, care o ameninţa din nou.

— Ţi s-a spus să nu te mai amesteci, zise el cu o voce înăbuşită. Acesta este ultimul avertisment.

— Cine este la telefon? întrebă, ştiind prea bine că el nu se va prezenta. Totuşi, exista întotdeauna speranţa că temperamentul lui îl va trăda.

— Ne obligi să te reducem la tăcere. Vrei să păţeşti ceva?

— Poţi să mă ameninţi cât vrei. Nu mă voi opri.

Olivia nu aşteptă un răspuns. Întrerupse apelul şi puse telefonul pe masă chiar în momentul în care agentul Kincaid intră în cameră. Avea cu el o mică pungă de plastic.

Mâinile ei tremurau. Apelul o afectase, dar nu voia ca agentul să observe, aşa că îşi puse mâinile în poală. El trase un scaun, se aşeză în faţa ei şi îi înmână punga cu gheaţă. Apoi îi ceru să-i spună ce a dus la atacul lui Jorguson.

Ea îşi ţinu punga lipită de falca stângă în timp ce vorbi. În timpul explicaţiei, puse punga jos de două ori şi, de fiecare dată, el oridică şi i-o puse din nou în mână.

— Ai auzit vreuna dintre ameninţările lui Jorguson, agent Kincaid? întrebă ea.

— Spune-mi Grayson, zise el. Şi, nu, nu am auzit ameninţările. Spune-mi.

Repetă ceea ce Jorguson strigase şi adăugă:

— Era furios şi îşi pierduse controlul. „Un singur telefon şi eşti moartă.” Chiar aşa a strigat. Nu părea să-i pese de cei din jur. Tu şi ceilalţi agenţi plănuiaţi să-l prindeţi astăzi, nu-i aşa? Bănuiesc că am picat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit şi, într-un fel sau altul, chiar v-am dat peste cap planul.

— Planul nu a fost bun de la început, recunoscu el.

Auzi iritarea din vocea lui şi presupuse că vina pentru acest fiasco îi aparţinea agentului Poole, chiar dacă Grayson nu va recunoaşte asta.

— Ce se va întâmpla cu Jorguson acum? întrebă ea.

— Vine cu noi. Nu am terminat de vorbit cu el.

— Sunt sigură că avocaţii lui sunt deja pe drum.

— Nu contează câţi avocaţi îl înconjoară. Jorguson nu pleacă nicăieri până nu termin cu el. Îţi aminteşti ce ţi-a spus?

Repetă tot ce îşi aminti din conversaţie şi adăugă:

— Poate ai vrea să-l întrebi cine este prietenul lui de la CVMB. Mă îndoiesc că-ţi va spune, dar merită încercat. Nu sunt nici măcar sigură că spunea adevărul. E un fanfaron plin de el.

— Jorguson ştia că lucrezi la Fisc?

— Da. Poate credea că urmăream să-l prind.

— Asta faci?

— Nu.

— Mi-ai spune dacă ai face asta?

Nu-i răspunse la întrebare, dar zise:

— Crezi că aş fi aplicat pentru o slujbă în compania lui dacă îl investigam?

El râse.

— Ai dreptate.

— Altă întrebare, Grayson?

— Nu, cred că asta-i tot, spuse el. Am numărul tău de telefon. Dacă îmi vine în minte altceva, te voi suna.

Îi înmână cartea lui de vizită şi adăugă:

— Dacă îţi aminteşti ceva important, sună-mă.

— Da, aşa voi face, consimţi ea.

Lăsă punga cu gheaţă pe masă şi se ridică să plece. Spuse, oftând:

— Mare ghinion că Jorguson nu a putut să aştepte până după prânz ca să mă atace.

— Păcat, spuse el zâmbind.

Îi dădu punga cu gheaţă înapoi.

— Hai să mâncăm.

Ea râse.

— Glumeam. Ar trebui să plec. Am atâtea de...

— Nu ţi-e foame? Sunt sigur că trebuie să-ţi fie, iar mie îmi este, aşa că hai să mâncăm. Ai primit o lovitură pentru FBI. Putem măcar să-ţi facem cinste cu un prânz. Dacă-ţi plac fructele de mare, supele de aici sunt grozave.

— Mănânci des în restaurantul ăsta?

— Din când în când.

Olivia nu ştia ce să facă. Era înnebunită după supa de fructe de mare. Cu adevărat înnebunită. Dacă un ceai cu gheaţă era doisprezece dolari paharul, îşi imagina cât costa supa. Putea insista să-şi plătească propria masă, astfel încât întrebarea era: voia să cheltuiască o mică avere? Nu, mai bine mergea acasă, îşi schimba hainele şi mânca un sendviş cu unt de arahide, fără nimic altceva, pentru că nu mai avea gem de căpşuni. Dacă se gândea bine, nu mai avea nici pâine. Şi chiar voia nişte supă de fructe de mare, acum că Grayson pomenise despre asta.

Nu, va gândi practic. Banii nu cresc în copaci, aşa zicea mama ei, cu toate că, atunci când era copil, Olivia nu crezuse niciodată asta.

Nu a fost nevoie de multă putere de convingere ca să o facă să accepte, mai ales după ce Grayson pusese invitaţia pe seama unei curtoazii profesionale.

Grayson îşi scoase sacoul, iar ea nu se putu abţine să nu-i observe umerii laţi şi musculoşi. Avea o condiţie fizică bună, şi ea se întrebă cât de des făcea exerciţii ca să arate atât de bine. Cu părul brunet şi pielea bronzată, arăta de parcă tocmai pozase pentru o reclamă dintr-o revistă sportivă. Observă, de asemenea, că era îmbrăcat impecabil. Costumul aparţinea cu siguranţă unui designer celebru. Croiala era perfectă. Probabil Armani sau Prada, bănui ea. Cămaşa era apretată, iar cravata albastră avea un model simplu. Pentru un bărbat atât de impunător, ştia să-şi poarte hainele.

Spre deosebire de ea, care era un dezastru. După ce dădu comanda chelnerului, merse la toaletă ca să se aranjeze şi apucă să se privească atent în oglindă. În păr îi rămăseseră câteva fire de iarbă, iar partea de sus a rochiei avea o ruptură largă.

Ca şi când asta nu ar fi fost de ajuns, falca ei stângă începuse deja să devină vânătă. Arăta de parcă participase la o încăierare într-un bar.

Nu existau multe lucruri pe care putea să le facă pentru a-şi îmbunătăţi înfăţişarea. Îşi perie părul, se dădu cu nişte luciu de buze şi încercă să nu se mai simtă stânjenită. Ce îi păsa ei de părerea lui Grayson în legătură cu felul în care arăta ea? După ziua de astăzi, nu-l va mai vedea probabil niciodată. Ştia deja că nu era de nasul ei. Avea foarte puţină experienţă la bărbaţi, dar presimţea că agentul Grayson Kincaid era James Bond-ul FBI-ului – un bărbat superb, care iubea femeile. Olivia ştia că nu avea dreptul să-l judece fără să ştie nimic despre el. Totuşi, ar fi pariat cu salariul pe o lună că avea dreptate.

Se întoarse la masă şi, în timp ce aşteptau să li se aducă ceea ce comandaseră, discutară despre viaţa în Washington D.C., iar el puse mai multe întrebări despre slujba ei. Păru cu adevărat interesat. La sfârşitul prânzului, uitase de accesul ei de nervi şi era bucuroasă că rămăsese. Odată ce gustă supa, încetă să mai fie obsedată de preţ. Merita. Se lăsă pe spate, îşi încrucişă picioarele şi întrebă:

— Ai crescut prin părţile astea?

Era curioasă să ştie dacă îi va împărtăşi vreo informaţie personală.

— Nu, familia mea a locuit în Boston până când eu am ajuns la vârsta adolescenţei. Atunci, din cauza slujbei tatălui meu, ne-am mutat în Washington D.C.

— Călătoreşti mult, nu-i aşa?

— Obişnuiam să călătoresc, înainte să intru în FBI.

— Ai fost vreodată în Europa?

El zâmbi.

— Da. Dar tu? Ai călătorit mult?

Ea dădu din cap că nu.

— Am locuit în San Francisco şi în Washington. Cu excepţia câtorva călătorii de afaceri, asta e tot. Nu, stai, adăugă ea. Am mers în Colorado.

— La schi?

— Nu. Una dintre cele mai bune prietene ale mele a terminat Academia Forţelor Aeriene. Am asistat la festivitatea ei de absolvire. Samantha este pilot. Zboară pe acele avioane mici cu reacţie.

Un chelner strânse masa, în timp ce un altul le aduse pahare cu ceai rece proaspăt şi meniuri pentru desert. Cu privirea aţintită asupra ei, chelnerul aproape îi răsturnă paharul. Ea îl prinse înainte să se verse.

Grayson înţelese. Era dificil să nu se holbeze la ea. Aşteptă să fie din nou singuri, apoi întrebă:

— Dar tu? Unde ai crescut?

— În San Francisco, până când am împlinit unsprezece ani. Apoi m-am mutat în Washington D.C. De-atunci locuiesc aici.

Când el se încruntă, îşi dădu seama de mica scăpare pe care o avusese. Nu pomenise nimic despre familia ei când îi spusese că se mutase. Poate nu observase şi se încrunta din cu totul altă cauză. Spera să fie aşa. Nu voia să vorbească despre acei primi ani în Washington. Era o chestiune personală şi o amintire prea dureroasă ca s-o retrăiască, şi, cu siguranţă, nu voia să vorbească despre familia ei ciudată.

Telefonul lui Grayson scoase un bip, indicând faptul că avea un mesaj. Olivia zâmbi. Tocmai de distragerea atenţiei avea nevoie.

— De ce nu-l verifici? Nu mă deranjează.

El clătină din cap că nu.

— Poate să aştepte. Spuneai că te-ai mutat în Washington. Doar tu?

Pretinse că nu înţelegea.

— Washingtonul este casa mea acum. Infracţionalitatea reprezintă o problemă şi trebuie să fii foarte atent, dar îmi place energia pe care o emană acest oraş. Ţie nu?

— Nu ai amintit de familie. Te-ai mutat singură?

Până aici a ţinut distragerea atenţiei. Grayson era agent FBI, îşi reaminti. Probabil că era antrenat să nu-i fie distrasă atenţia.

— Da, m-am mutat aici fără familie.

— Şi aveai doar unsprezece ani?

— Da.

Se simţi brusc de parcă era interogată, şi nu-i plăcea deloc asta.

— Şcoală cu internat? întrebă el.

Sigur. De ce nu?

— Ceva de genul ăsta.

Grayson ştia că o face să se simtă stânjenită, dar nu-şi dădu seama de ce. Îi ascundea ceva? Olivia se uită să vadă cât este ceasul şi se întinse după poşetă. El nu voia s-o lase să plece deocamdată. Luă o înghiţitură de ceai şi întrebă întâmplător:

— Căsătorită?

Întrebarea o surprinse.

— Nu. Tu?

— Nu. Ai ajuns vreodată aproape?

Ea zâmbi şi spuse relaxată:

— Nu. Tu?

— Nu.

Ea râse.

— Eşti de la FBI. Poţi să afli orice despre mine.

— Da. Totuşi, nu ar fi la fel de distractiv.

Grayson avea un zâmbet frumos. Parcă flirta cu ea acum, dar nu era sigură. Nu se pricepea la asta. Era

ciudat. Cu mai puţin de două minute în urmă de-abia aştepta să scape de aici, iar acum voia să mai stea.

— Eşti de la Fisc, spuse el. Poţi să afli totul despre mine.

— Ştii că nu pot să fac asta. Lucrez doar la cazurile care îmi sunt repartizate, spuse ea şi, înainte ca el să-i poată pune o altă întrebare, spuse:

— Cum ai ajuns în FBI?

— Am terminat Dreptul şi nu ştiam ce vreau să fac. Nici una dintre oferte nu mi s-a părut atrăgătoare. Vărul meu, Sam Kincaid, lucra pentru FBI. Specializarea lui sunt limbile străine, adăugă. Şi el este avocat şi s-a gândit că mi s-ar potrivi. Se pare că avea dreptate.

— O diplomă în Drept este, cu siguranţă, de ajutor în FBI.

— Da, recunoscu el. OK, acum e rândul meu. Cum a ajuns o fată drăguţă ca tine să lucreze pentru Fisc?

— În al treilea an de studiu la Drept, am lucrat ca ajutoare pentru judecătorul Bowe deoarece voiam să capăt cât de multă experienţă în domeniul legislaţiei. După ce am trecut examenul pentru barou, obiectivele mele s-au schimbat şi am hotărât să învăţ despre munca de investigare şi despre legislaţia fiscală. Acum sunt avocată pentru Fisc.

— Avocată, zici?

Nu ştia de ce, dar era surprins. Şi-o imaginase stând undeva într-un colţ şi verificând declaraţiile de venit.

— Nu toată lumea din Washington este avocat? Cred că e o condiţie obligatorie ca să trăieşti aici.

Ea râse.

— Cam aşa este.

Chelnerul le aduse nota de plată într-o mapă neagră din piele. Când Olivia îi spuse că vrea să-şi achite

consumaţia, Grayson strecură înăuntru cardul lui American Express.

— Data viitoare când vei fi atacată în timpul unui interviu, poţi să plăteşti tu prânzul.

Probabilitatea ca un asemenea lucru să se întâmple era ridicolă, dar ea hotărî să fie drăguţă şi îi mulţumi.

— De ce participai la un interviu pentru compania lui Jorguson? întrebă el.

— Reduceri de personal, şi din moment ce sunt una dintre angajatele mai noi, presupun că voi fi printre primele care vor pleca. Sondam alte opţiuni, explică ea. Totuşi, sper să pot să mai rămân la Fisc o vreme. Am un obiectiv de îndeplinit acolo. Învăţ multe despre cum să investighezi infracţiunile financiare. Îi înnebunesc pe anchetatori cu tot felul de întrebări. Au fost foarte răbdători cu mine.

— Ai rămâne la Fisc permanent dacă s-ar putea?

— Da, aş rămâne. Când am început, voiam să învăţ şi apoi să trec mai departe. Interesul meu principal este apărarea drepturilor copiilor, dar acum ştiu că nu pot să fac asta full-time pentru că m-aş epuiza prea repede. Lucrul pentru Fisc reprezintă o balanţă bună. Crezusem că munca va fi plictisitoare, dar nu este.

— Deci, care este obiectivul tău la Fisc?

— Nu este important, îndepărtă ea ideea ridicând din umeri.

Grayson îşi înclină capul şi o studie, întrebându-se ce îi scăpa. Olivia era evazivă, iar el simţea că ea lăsa la o parte un detaliu important. Îi amintea de nepotul lui, Henry. Discuţia cu băiatul de nouă ani necesita rezistenţă, iar aflarea întregii poveşti era aproape imposibilă.

El se aplecă înainte. Instinctiv, Olivia îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă. Spera să nu fi lăsat să se observe cât de tensionată era. Ştia că interogatoriul nu se

terminase şi mai ştia, de asemenea, că îl zăpăcea. Prea târziu, îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să menţioneze nimic despre viaţa ei personală, în special despre scopul pe care îl urmărea.

— Permite-mi să recapitulez, începu el, cu un aer de profesor.

— Vrei să recapitulezi?

Ignoră amuzamentul din vocea ei.

— Da. Ai spus că-ţi place să lucrezi la Fisc. Corect.

Ea dădu încet din cap.

— Da.

— Presupunând că reducerile de personal nu vor avea loc, ai rămâne la Fisc.

— Corect.

— Chiar şi după ce îţi vei îndeplini obiectivul?

— Da.

— Iar apărarea drepturilor copiilor?

— Când este necesar, lucrez în weekend şi seara pentru judecătorul Bowen şi pentru judecătorul Thorpe. Poate să devină destul de solicitant.

— Acest obiectiv al tău este legal?

Ea râse.

— Da.

Grayson îşi dădu seama brusc cât de mult îi plăcea această conversaţie bizară. Îi plăcea să fie cu ea. Când zâmbea, în obrazul drept îi apărea o gropiţă, iar ochii îi scânteiau. La naiba, era frumoasă. Totul la ea îl atrăgea. Oricare ar fi fost parfumul pe care îl folosea, era cu adevărat provocator. Era atât de feminin şi de sexi. La fel erau şi picioarele ei.

— Nu ai de gând să-mi spui care este obiectivul tău? întrebă el.

Ea îi oferi cel mai dulce zâmbet pe care îl putea arăta.

— Nu, nu prea.

CAPITOLUL 3

Grayson crescu în ochii ei pentru că nu făcu nici o presiune ca ea să-i dea mai multe explicaţii. Se întrebă cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi spus, aşa, într-o doară: „Obiectivul meu este să-l bag pe tata în închisoare... sau să mor încercând”.

OK, poate că „să mor încercând” suna puţin exagerat, dar era mai sigură ca oricând că trebuia să facă ceva ca să-l oprească.

În viaţa fiecărui om există un moment în care cedează, iar Olivia nu va uita niciodată noaptea de acum câteva luni, când ajunsese în acel punct. Tocmai trecuse examenul pentru barou şi voia să sărbătorească împreună cu mătuşa ei Emma. Ziua nu începuse grozav. De fapt, fusese un calvar. Era o zi de sâmbătă, îşi aminti, şi erau sute de lucruri pe care voise să le facă înainte de căderea nopţii. Din păcate, planurile de acasă...

Se trezise cu o oră mai târziu fiindcă uitase să-şi pună alarma la iPhone; cauciucul din dreapta faţă de la maşină explodase în timp ce mergea cu o sută de kilometri pe oră pe autostradă; se împiedicase de o mică groapă pe care nu o observase când traversa strada, julindu-şi ambii genunchi; cureaua de la poşeta ei favorită plesnise.Cea mai supărătoare jignire: pielea de pe pantofii ei nou-nouţi se rosese. Nu mai e nevoie să spunem că la ora cinci nu era în cea mai bună dispoziţie.

Emma avea să rezolve asta. Simpla prezenţă a mătuşii sale o liniştea. Olivia îşi schimbă hainele şi se îndreptă spre superba casă în stil colonial a Emmei ca să ia cina cu ea. Mătuşa ei era o femeie atât de dulce, de iubitoare; se pricepea să-i facă pe toţi cei cu care stătea de vorbă să se simtă bine. Olivia îşi va lăsa frustrările şi îngrijorările la uşă şi ştia că, în momentul în care se va

aşeza la masă pentru delicioasa cină pregătită de Mary, experta bucătăreasă a Emmei, va râde şi se va simţi bine, ascultând cum Emma o va încânta cu cele mai minunate poveşti despre călătoriile ei în jurul lumii. De fiecare dată când vorbea despre soţul ei, Daniel, care murise, vocea i se înmuia şi, uneori, ochii i se înceţoşau din cauza amintirilor. După toţi aceşti ani, iubirea Emmei nu se stinsese, iar unele dintre poveşti erau atât de romantice.

Oliviei îi lipsea foarte mult unchiul ei. Era un bărbat blând şi generos şi, cu toate că era un om de afaceri de mare succes, care avea foarte puţin timp liber, nu lăsase niciodată vreo îndoială că Emma era pe primul plan. Era evident pentru oricine îi cunoştea că erau înnebuniţi unul după altul. Cu toate că Olivia nu credea în căsătorie şi în poveşti de genul „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”, îi plăcea să o asculte pe mătuşa ei povestind despre el şi despre viaţa lor împreună.

Nu luase în considerare că se va întâlni în seara aceea cu tatăl ei şi nici nu aştepta cu nerăbdare întâlnirea. Trase maşina în spatele casei şi parcă în faţa garajului, aşa cum obişnuia când locuia la Emma. Intră pe uşa din spate şi, de îndată ce păşi în bucătărie, auzi voci ridicate. Menajera, o femeie robustă pe nume Harriet, păru uşurată să o vadă.

— Ce se întâmplă? întrebă Olivia.

Harriet îşi duse un deget în dreptul buzelor, dându-i de înţeles să nu scoată o vorbă, după care îi făcu semn Oliviei să o urmeze în spălătorie. Închise uşa în urma ei şi-i şopti:

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici. Cu siguranţă Mary a dat repede de tine, nu-i aşa? Tocmai a urcat să-şi ia telefonul ca să-ţi trimită un mesaj.

Ca la comandă, telefonul Oliviei scoase un bip, indicându-i că tocmai primise un mesaj.

— Am trecut pe aici să iau cina cu voi. Am auzit strigăte când am intrat în bucătărie.

— E o ceartă, spuse Harriet, dând din cap pentru a accentua acest lucru. O ceartă mare.

Tatăl tău şi mătuşa ta ţipă unul la altul. S-a întâmplat ceva groaznic, şi Emma este înfuriată. Eu şi Mary nu am văzut-o niciodată în starea asta, iar tatăl tău este din ce în ce mai pornit. Olivia, a ameninţat-o şi îi spune lucruri îngrozitoare despre mama ta.

— Cearta este legată de mama mea? întrebă ea, încercând să înţeleagă.

Harriet clătină din cap.

— Nu cred, dar tatăl tău a târât-o şi pe mama ta în povestea asta. Din câte am reuşit să aud, este vorba despre un fond de caritate care a pierdut bani.

Săraca menajeră era copleşită de îngrijorare. Împăturea şi despăturea încontinuu un prosop de vase.

— Emma nu ridică niciodată vocea, şopti ea, aşa că îţi poţi imagina cât de serioasă este situaţia.

— Da, o aprobă Olivia. Harriet, ai spus că tatăl meu a ameninţat-o pe Emma?

— Da. Ceva în legătură cu mama ta. Oricum, a enervat-o pe Emma.

Olivia deschise uşa.

— Mă duc înăuntru şi văd ce pot să fac.

— Pot să-ţi dau o sugestie?

— Da, bineînţeles.

— Dacă aş fi în locul tău, aş asculta la uşă, să aflu ce se petrece. Odată ce Emma te va zări, va pune capăt discuţiei şi nu vei şti niciodată despre ce a fost vorba.

Harriet avea dreptate. Încă de când Olivia era mică, Emma încercase să o protejeze de orice conflicte familiale neplăcute. Cu toate că Olivia devenise acum femeie în toată firea, Emma continua să o menajeze.

Oliviei nu-i plăcea ideea să tragă cu urechea la o discuţie privată, dar se gândi că ar putea să stea câteva minute la uşă ca să prindă miezul conflictului, lucru care nu însemna că-i spionează, nu-i aşa? Bineînţeles că asta ar fi făcut, recunoscu ea, totuşi. Corect sau nu, tot avea de gând să o facă.

Aşa cum se dovedi, nu putu să-şi lipească urechea de uşă pentru că Mary ajunsese acolo prima. Oricum, nu contă. Olivia putu auzi fiecare cuvânt chiar de pe hol.

Vocea tatălui ei era furioasă.

— Dacă încerci să creezi probleme, o voi părăsi pe Deborah, şi ştii prea bine ce-ar însemna asta pentru ea. Zice că nu poate să trăiască fără mine. Vrei să aflăm?

— Fă-o, îl provocă Emma. Părăseşte-o pe sora mea. De câte ori ai ameninţat până acum că o să divorţezi? N-o să-ţi mai dau bani ca să stai cu ea. Am făcut greşeala asta cu ani în urmă, şi nu o voi face din nou. O fi soră-mea o proastă, dar merită mai mult de-atât şi, dacă nu vede asta, va trebui să-şi plângă de milă când tu vei pleca.

— Dacă Deborah face vreun gest nebunesc, n-o să fii tu de vină?

— Sugerezi că ar putea să-şi facă rău? Cum crezi că va influenţa asta reputaţia ta, Robert? Investitorii vor manageri stabili şi nu le place scandalul. Spune-mi, continuă ea, ai iubit-o vreun moment pe Deborah?

Olivia se opri la câţiva metri de uşă. Mary, de doisprezece ani bucătăreasa Emmei, o nemţoaică robustă care îşi ţinea întotdeauna părul argintiu prins la spate într-o coadă strânsă, stătea în faţa ei, neştiind că ea se apropiase. Arătând stânjenită că ascultase o conversaţie care devenise atât de personală, Mary se întoarse să plece şi o văzu pe Olivia stând în spatele ei. După ce îi aruncă un zâmbet plin de înţelegere şi o bătu pe umăr, Mary traversă holul, luând-o spre bucătărie. Olivia se apropie de uşă. Era

întredeschisă, iar vocile erau puternice şi clare. Aşteptă răspunsul tatălui ei la întrebarea Emmei, dar nu se auzea nimic.

Apoi, Emma întrebă:

— Eşti capabil să iubeşti pe altcineva în afară de tine însuţi?

— Întrebarea este ridicolă. Încă nu mi-ai spus ce plănuieşti să faci...

— În legătură cu Jeff Wilcox? întrebă Emma. Asta depinde de tine. Ai de gând să stai şi să nu faci nimic în timp ce Jeff merge la închisoare din cauza minciunilor tale?

Olivia se aplecă şi trase cu ochiul prin deschizătura mică din uşă. Îl văzu pe tatăl ei luând o revistă de pe birou şi răsfoind-o nonşalant în timp ce răspunse:

— Da, exact asta am de gând. Voi sta şi nu voi face nimic. Nu i-am pus un pistol la tâmplă şi nu l-am forţat să-mi dea banii şi să fac investiţiile pentru fondul lui de caritate.

— Crede-mă, dacă aş fi ştiut că va face asta, i-aş fi pus capăt imediat. Dacă Daniel mai trăia, nu l-ar fi lăsat niciodată pe Jeff să se încurce cu tine.

Olivia recunoscu numele. Jeff Wilcox fusese protejatul unchiului ei Daniel.

Era fiul unor prieteni apropiaţi ai mătuşii şi ai unchiului ei, iar când absolvise facultatea lucrase pentru Daniel. Olivia era plecată la şcoală în acea perioadă, dar îşi aminti că îl văzuse pe Jeff la vreo două adunări. Îi auzise pe mătuşa şi pe unchiul ei vorbind de multe ori despre el. Din ce spuneau ei, era un tânăr plin de curtoazie şi lipsit de griji, care îşi exprima adesea recunoştinţa pentru oportunitatea pe care unchiul ei i-o oferise şi pentru bunătatea pe care mătuşa ei i-o arăta. La scurt timp după ce unchiul ei muri, auzise că Jeff obţinuse o slujbă în cadrul unei organizaţii caritabile.

— Ştia că există riscuri, îl auzi pe tatăl ei spunând.

— I-ai întins o cursă, strigă Emma. Olivia nu o auzise niciodată pe mătuşa ei atât de supărată. Nu ar fi investit niciodată banii din fondurile caritabile dacă ar fi avut vreo bănuială că nu sunt sigure. Îl cunosc pe Jeff. Este cinstit şi modest. Are o soţie şi un copil nou-născut. Nu ar fi riscat. Tu nu ai deloc conştiinţă?

— Am făcut doar ce mi-a cerut el, răspunse tatăl ei. Nu este vina mea dacă consiliul lui de directori a considerat că a delapidat fondurile. I-am oferit mai multe strategii de investiţii, iar el a luat decizia finală.

— Decizie bazată pe minciunile pe care i le-ai spus, contracară Emma.

— Wilcox nu este un cetăţean atât de integru, răbufni el. Lăcomia a dus la prăbuşirea lui. Mi-a cerut o cotizaţie fiindcă a investit banii din fondurile caritabile, iar eu am actele semnate care dovedesc acest lucru.

— Minciuni, numai minciuni, exclamă ea. Jeff niciodată nu ar fi...

— Este cuvântul lui împotriva cuvântului meu, răbufni tatăl ei, iar când autorităţile vor investiga, vor vedea că probele sunt de partea mea. Documentele arată clar că existau riscuri în legătură cu investiţiile şi nici un fel de garanţii. Documente pe care el le-a semnat, aş putea adăuga.

Olivia auzise destul. Inspiră adânc, deschise uşa şi intră. Nici Emma şi nici tatăl ei nu o observară. Stăteau cu spatele la uşă. Fereastra era în dreapta tatălui ei şi ea putu vedea reflecţia lui. Ochii îi erau reci, iar maxilarul încleştat.

— Cât ţi-a dat Jeff Wilcox? întrebă Olivia.

Robert MacKenzie se întoarse spre ea. Privirea plină de dispreţ dispăruse, fiind înlocuită de un zâmbet orbitor. I se spusese că femeile îl adorau şi, dacă nu s-ar fi hotărât

să intre în lumea de pe Wall Street, ar fi putut să câştige milioane de dolari ca star de cinema. Înalt şi bine făcut, cu un păr des, grizonant, şi ochi la fel de albaştri ca ai ei, era considerat devastator de chipeş, iar farmecul lui îi cucerea pe clienţi. Bărbaţii credeau că fac parte din cercul său intim, iar femeile se gândeau că le dorea în patul lui. Totuşi, nu-şi înşelase niciodată soţia, căci, dacă ar fi făcut-o, reputaţia lui, construită cu grijă, ar fi avut de suferit. Învăţase să se folosească de toate atuurile sale ca să captiveze şi să hipnotizeze.

În plus, banii erau mult mai importanţi şi mai provocatori decât sexul. Foarte puţini oameni îl cunoşteau pe adevăratul Robert MacKenzie, diavolul care se ascundea în spatele aripilor de înger.

— Bună, scumpo. De cât timp stai aici? întrebă el.

— Nu de mult, minţi ea. Tocmai te-am auzit vorbind despre Jeff Wilcox. Ce i-ai făcut?

— Nimic. Mătuşa ta a fost dezinformată, spuse el, clătinând din cap şi nelăsând să-i dispară zâmbetul de pe faţă. Ca de obicei, adăugă el. Merse până la ea, îşi puse mâinile pe umerii ei şi se aplecă să o sărute pe obraz. Cum te simţi? Îţi iei medicamentele în fiecare zi?

Tot timpul aducea în discuţie sănătatea ei. Credea că ăsta era felul lui de a-i reaminti că, în ochii lui, ea era defectă. Ştia cum să o manipuleze şi să o facă să se simtă inferioară. Când era mai tânără, funcţionase, dar nu şi acum.

Olivia privi spre Emma ca să-i observe reacţia. Privirea mătuşii sale era aţintită asupra lui Robert, iar sângele i se urcase în obraji de furie.

Olivia se dădu înapoi, apoi merse să se aşeze lângă mătuşa ei, în semn de solidaritate.

— Tată, nu mai trebuie să iau tratament de ani de zile. Ştii asta.

Întorcându-se spre Emma, o rugă:

— Spune-mi despre Jeff Wilcox.

— Nu face asta, îi porunci Robert. Olivia nu are nevoie să se îngrijoreze cu probleme de afaceri, mai ales cu starea ei precară de sănătate.

— Vrei să încetezi... începu să protesteze Olivia.

Tatăl ei o întrerupse brusc, adresându-i-se Emmei.

— Fiica mea tânjeşte atât de mult după afecţiune, încât va crede orice îi spui, Emma, şi va încerca să ajute pentru că i-ai arătat că-ţi pasă. Dacă o implici în asta, s-ar putea dovedi ca stresul să fie prea puternic pentru ea.

— Robert, pentru numele lui Dumnezeu, fiica ta a crescut şi este foarte sănătoasă. Nu mai încerca să faci din ea o invalidă.

— Spune-mi despre Jeff, repetă Olivia. Îşi împreună mâinile şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de birou, dându-le de înţeles că nu se va clinti până ce nu va primi o explicaţie.

Tatăl ei refuză să răspundă. Emma o făcu însă.

— Jeff a devenit managerul Fundaţiei Walden, care îi ajută pe oamenii săraci şi fără adăpost, furnizându-le locuinţe şi programe pentru locuri de muncă. Au un palmares bogat şi plin de succese. Omul care a pornit acţiunea caritabilă a fost el însuşi lipsit de adăpost, fiind ajutat de un străin binevoitor. Când norocul lui Walden s-a întors, a jurat că-i va ajuta şi el pe alţii şi a pus bazele fundaţiei caritabile. A murit câţiva ani mai târziu, dar a lăsat în urmă treizeci şi două de milioane de dolari, pentru ca acţiunea lui caritabilă să continue, iar Jeff a fost adus ca director. Postul era perfect pentru Jeff. Întotdeauna a vrut ca munca lui să conteze cu adevărat în lume. Şi, din câte înţeleg, făcea o treabă grozavă... până când l-a întâlnit pe tatăl tău.

— Jeff i-a dat banii ca să-i investească, spuse Olivia.

— Corect.

— Iar acum au dispărut, concluzionă ea.

— Da, spuse mătuşa ei. Sunt risipiţi cu toţii în investiţii riscante.

— Riscurile i-au fost explicate foarte clar, o contrazise tatăl ei.

Emma ignoră protestul lui şi continuă.

— Consiliul de directori i-a acordat autonomie lui Jeff ca să facă aceste investiţii deoarece el îi asigurase că banii urmau să fie plasaţi în fonduri sigure. Bineînţeles, când investiţiile s-au dus la fund, aceştia au pornit o investigaţie. Tatăl tău garantase că toate investiţiile erau protejate şi aveau cel mai bun rating posibil, iar Jeff, încrezător şi cinstit, l-a crezut.

Emma îi aruncă lui Robert o privire plină de dispreţ.

Tatăl Oliviei clătină din cap şi îi zâmbi condescendent.

— Minţea, Emma. Hârtiile pe care le-a semnat arată cu claritate că i s-au adus la cunoştinţă riscurile.

Emma se întoarse spre Olivia.

— Acum sunt implicaţi procurorii. Aceştia pretind că Jeff nu numai că a plasat greşit banii, dar a şi făcut lucrul acesta cu bună ştiinţă şi cu intenţia de a-şi umple propriile buzunare. Dacă are loc un proces şi este condamnat, ar putea să meargă la închisoare şi să fie luat de lângă soţia şi copilul lui – totul pentru ceva ce ştiu că nu a făcut.

Olivia se întoarse spre tatăl ei.

— Cât ai câştigat din aceste investiţii?

Tatăl ei ridică din umeri şi răspunse:

— Nu este responsabilitatea mea să-i împiedic pe oameni să ia decizii stupide. Dacă Wilcox ar fi ales să investească în fondul meu Trinity, nu ar fi fost în această încurcătură, dar a insistat să o ia pe alt drum.

— Cât? insistă Olivia.

— Date fiind circumstanţele, comisionul meu de cinci procente pentru fiecare tranzacţie a reprezentat un onorariu mic.

— Deci ai câştigat peste un milion şi jumătate de dolari, iar pe Jeff Wilcox îl paşte închisoarea – ca să nu mai zic că acţiunea filantropică este distrusă.

— Am irosit destul timp vorbind despre asta, spuse tatăl ei, în timp ce se pregătea să plece. Trebuie să mă întorc astă-seară în New York pentru un eveniment.

Olivia de-abia îşi putu controla furia. Simţea că se sufocă şi avea nevoie disperată să folosească inhalatorul, dar nu îndrăznea în faţa lui. Ar fi fost încă un lucru de care să-şi bată joc şi i-ar fi dovedit că era, într-adevăr, „defectă”.

Ştiuse şi înainte că activităţile legate de afaceri ale tatălui ei erau suspecte, dar parcă îl vedea pentru prima oară aşa cum era de fapt. Chiar şi îmbrăcămintea pe care o purta i se părea o minciună, cu costumul lui făcut la comandă şi cu o elegantă eşarfă de caşmir care îi acoperea gâtul. Olivia privi cum îşi puse în grabă un palton din lână neagră, croit impecabil, şi care i se potrivea de minune.

— Tată?

— Da? spuse el în timp ce îşi punea o mănuşă de piele şi întindea mâna spre mânerul uşii.

— Asta trebuie să înceteze. Nu poţi continua să răneşti oamenii în felul ăsta.

Tatăl ei îi aruncă un zâmbet plin de compasiune.

— Odihneşte-te, Olivia. Arăţi palidă. Boala teribilă pe care o ai... stă ascunsă sub pielea ta... aşteptând. Nu ştii niciodată când s-ar putea întoarce.

Plecă fără să-şi ia rămas-bun.

Luni dimineaţă, Olivia aplică pentru o slujbă în cadrul Fiscului.

CAPITOLUL 4

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu, îi spuse Olivia lui Jane. Agentul Kincaid m-a întrebat cum de am ajuns să lucrez pentru Fisc şi, odată ce am ajuns să-i explic... mi-a scăpat.

— I-ai spus că-l investighezi pe tatăl tău?

— Nu, răspunse ea, dar am tot dat-o cu atingerea obiectivului meu, şi el fireşte că a vrut să ştie care era acesta. Am refuzat să-i spun, bineînţeles. De-abia îl cunosc. M-ar fi considerat nebună.

Cele două femei stăteau una lângă alta în fotolii cu spătar rabatabil de culoare bej, în ceea ce ele numeau „Camera Dracula" a spitalului St. Paul. Olivia dona sânge pentru prietena ei, care avea să îl primească în după-amiaza următoare.

Îmbrăcată într-o pijamă de mătase neagră şi având deasupra un halat roz, cadouri pe care i le oferiseră Sam şi Collins cu ocazia zilei de naştere, Jane coborâse din camera ei de spital ca să-i ţină companie Oliviei. Părul lung şi şaten al lui Jane era prins într-o coadă de cal, iar ea arăta palidă, teribil de palidă. Doctorul Pardieu ordonase transfuzia sanguină şi îi spusese lui Jane că îi va fi de mare folos. O ajutase în trecut, îi reamintise el, şi nu exista nici un motiv să creadă că nu o va ajuta şi acum.

— Nu ar trebui să-ţi pese ce cred alţi oameni despre tine.

— Ştiu, spuse Olivia, dar Grayson este... diferit. Chiar îmi pasă ce crede despre mine şi, sincer, nu am nici cea mai vagă idee de ce.

Părea tulburată.

— Grayson?

— Agent Grayson Kincaid. Mi-a zis să-i spun Grayson.

— Crezi că îl vei mai vedea vreodată?

— Probabil că nu, spuse, surprinsă ea însăşi de dezamăgirea pe care o simţi. Hai să vorbim despre altceva. Ţi-am pomenit că Jorguson mi-a spus că îl admiră pe tatăl meu şi cunoaşte oameni care au făcut foarte bine investind în fondul lui?

— Probabil nu a auzit că încerci să-l opreşti.

— Cum ar fi putut să audă? De fiecare dată când fac o anchetă sau depun o plângere, aceasta este distrusă. Nimeni nu sună să afle mai multe, nici cei de la CVMB...

Inspiră adânc.

— E frustrant, dar voi continua să încerc.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat la interviu, zise Jane. Începe cu începutul.

Din moment ce Jane arăta atât de bolnavă, Olivia hotărî să-i facă pe plac, iar când termină, pe Jane o înţepa într-o parte din cauză că râsese cu atâta poftă.

— Să văd dacă am înţeles. L-ai întrebat pe bodyguardul lui Jorguson dacă avea permis de portarmă? Omul îndreaptă spre tine un... cum i-ai spus?

— Un Glock. Agentul Kincaid a spus că era un Glock.

— OK, deci îndreaptă un Glock şmecher spre tine, iar tu vrei să ştii dacă are permis?

Jane era de părere că, date fiind circumstanţele, întrebarea era hilară, şi nu se mai putu opri din râs.

Olivia îi dădu un şerveţel să-şi şteargă lacrimile de pe obraji.

— Mă uit prea mult la televizor, nu-i aşa? În toate serialele poliţiste, detectivii îi întreabă pe infractori dacă au permis. Încercam să mă gândesc să-i zic ceva care să-l facă să nu se mai apropie de mine. În Washington este ilegal ca un civil să poarte o armă. Nu ştiu de ce nu i-am spus asta.

— Nu ţi-a fost frică?

Dacă un străin i-ar fi pus această întrebare, probabil ar fi pretins că nu era mare lucru şi că nu-i fusese frică deloc. Voia ca oamenii să creadă că era o femeie dură, care nu acorda importanţă unor astfel de lucruri. Doar Jane şi celelalte Pips o cunoşteau pe adevărata Olivia. Înţelegeau vulnerabilitatea ei fiindcă erau exact ca ea.

— Oh, da, mi-a fost frică, spuse ea, dar eram atât de uimită de comportamentul lui, încât nici nu îmi venea în minte ce să fac, şi eram furioasă, cu adevărat furioasă. Oamenii nu ar trebui să vină cu arme în restaurante de cinci stele.

— Asta e o regulă?

Olivia râse.

— Aşa a sunat, nu? Cred mai degrabă că nu voiam să mor într-un mod atât de jalnic.

— Să fii împuşcată în timpul unui interviu este într-adevăr un mod jalnic de a muri.

Ea ridică din umeri.

— Pot să mă gândesc la circumstanţe mai bune. Nu râde de mine. Îţi dau sângele meu, care, din întâmplare, are anticorpii de care ai nevoie, aşa că poartă-te frumos cu mine.

O asistentă intră în cameră să verifice perfuzia Oliviei. După ce salută, Jane continuă conversaţia în franceză. Datorită pasiunii lor pentru doctorul Pardieu, toate cele patru Pips vorbeau, în cele din urmă, fluent limba lui. Era modul lor de a-i mulţumi pentru că le salvase.

— Întotdeauna mă port frumos cu tine, spuse Jane.

Apoi, într-o secundă, deveni melancolică.

— Dacă transfuzia nu-şi va face efectul de data asta? Dacă n-o să mă simt mai bine şi va trebui să încep din nou chimioterapia?

— Transfuzia îşi va face efectul, o asigură Olivia.

— Eşti nemaipomenit de contradictorie, ştii asta? spuse Jane. Eşti atât de optimistă cu toţi ceilalţi, dar când vine vorba despre tine, vezi numai partea negativă.

Respingându-i critica, Olivia răspunse:

— Transfuzia a ajutat în trecut şi nu există nici un motiv să crezi că nu te va ajuta şi acum. Eşti doar puţin anemică, atâta tot. Ai încredere în continuare în doctorul Pardieu. Are foarte mare grijă de noi toate.

Jane era într-o dispoziţie proastă şi continuă să-şi plângă de milă.

— Dar tu, şi Collins, şi Sam, toate v-aţi vindecat. Eu sunt singura care se zbate încă, dupa atâta vreme. Nu înţeleg. Mă simţeam grozav până în urmă cu câteva săptămâni.

— La noi boala este în remisiune, o corectă ea. Nu suntem vindecate.

— Doctorul Pardieu a zis că acum sunteţi în siguranţă, spuse ea. Şi nici una dintre voi nu a mai avut vreun simptom de ani de zile. Eu sunt cea dificilă.

Jane ştia că părea demnă de milă, dar nu-i păsa. Încerca, de obicei, să fie o persoană pozitivă, jovială, dar ştia că nu trebuie să-şi pună nici un fel de mască de faţă cu Olivia sau cu celelalte Pips. Putea să plângă ca un copil de trei ani dacă voia, fără să-şi facă griji că vreuna dintre ele o va desconsidera.

— Întotdeauna ai fost dificilă, spuse Olivia, zâmbind. Sam spune că poţi să fii o adevărată pacoste.

Jane izbucni în râs.

— Bănuiesc că nu o să primesc nici un fel de compasiune din partea ta.

— Când ai primit aşa ceva din partea mea?

Îşi schimbă poziţia în fotoliu şi tresări când acul se mişcă uşor.

— Niciodată.

— Dacă doctorul Pardieu nu este îngrijorat...

— El spune că nu este.

— Ne-a minţit vreodată pe careva?

— Nu. De fapt, a fost brutal de onest.

— Deci, dacă nu este îngrijorat...

Jane zâmbi pentru că îşi dădu seama că se simţea, de fapt, mult mai bine. Totuşi, o mică văicăreală nu era un lucru atât de rău.

— Dacă nu mai trebuie să fac încă o tură de chimioterapie, voi participa la expoziţia de artă de la Galeria Scripts. Artiştii trebuie să fie acolo, explică ea. Am patru tablouri de expus. Poate am noroc şi vând unul sau două.

— Stai prost cu banii? Aş putea să te împrumut...

— Din asigurarea de viaţă a mamei, am atâţia bani încât nici nu ştiu ce să fac cu ei. Am zis doar aşa, plata pentru munca mea înseamnă o validare. Vreau să vii la galerie, bine?

— Spune-mi doar când şi unde, şi voi fi acolo.

— Logan va încerca să vină şi el.

— Fratele tău a ieşit de la dezalcoolizare? Surpriza din vocea Oliviei era evidentă.

— Da, răspunse ea. Şi se descurcă foarte bine de data aceasta. Chiar ia în serios lucrurile şi este foarte cumpătat. Merge la întâlniri în fiecare zi şi încearcă să facă lucruri care să-l ţină ocupat.

— Cum ar fi...

— Vine să mă vadă în fiecare seară, în drumul lui spre casă de la lucru.

— Logan are o slujbă?

— Lucrează ca mecanic la firma Roger’s Rent-A-Car. În plus, ajută şi la vânzare. Logan spune că proprietarul îi oferă mai multe responsabilităţi, iar el nu vrea să-l

dezamăgească. Îşi face griji pentru mine. În trecut, nu-şi făcea niciodată.

— Era prea beat sau prea drogat ca să-şi facă griji pentru cineva.

Văzu expresia lui Jane şi spuse repede:

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, era adevărat, dar nu mai e cazul. Mă încurajează şi îmi spune că, atunci când voi ajunge acasă, va trece pe la mine şi-mi va găti.

— Poate dezalcoolizarea a funcţionat de data aceasta, spuse Olivia, cu toate că nu-şi făcea prea multe speranţe. Jane era veşnic optimistă. Olivia nu era. Logan nu mersese de bună voie; dezalcoolizarea fusese impusă printr-un mandat emis de instanţă. Fratele mai mare al lui Jane era un dezastru de când Olivia o cunoscuse pe Jane. Bea alcool ca pe apă, iar drogul favorit era cocaina.

De dragul lui Jane, spera că Logan se hotărâse să-şi schimbe viaţa. Era pe punctul să-i pună o altă întrebare despre Logan, când acesta intră în cameră. Era înalt, supt, numai piele şi os, dar în ochii lui licărea o lumină pe care Olivia nu o mai văzuse înainte. Îşi duse degetul la buze, ca să-i arate Oliviei să nu se dea de gol, apoi se furişă în tăcere în spatele lui Jane. Se aplecă şi-i şopti:

— Bau!

Jane sări ca arsă.

— Logan, încetează să mai faci asta, îi ceru. Nu înţeleg de ce crezi că e amuzant să sperii oamenii.

El râse.

— Salut, Olivia. Ce mai faci?

— Bine, răspunse ea.

Apoi Logan se întoarse către Jane.

— Am umblat prin tot spitalul ăsta căutându-te. Ce faci aici?

— Olivia îmi dă din sângele ei, spuse Jane. Mă ţine în viaţă cu anticorpii ei.

Când văzu expresia de pe chipul lui Logan, îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să glumească. Părea copleşit.

— Voi fi bine.

— Nu încerca să mă protejezi, spuse el. Ştiu că eşti bolnavă. Spune-mi întotdeauna adevărul, bine? Pot să-i fac faţă.

— Jane este anemică, atâta tot, spuse Olivia, încercând să o ajute pe Jane să atenueze gravitatea bolii.

— Iar sângele tău o va face să se simtă mai bine?

— Da, corect, spuse Jane şi se grăbi să schimbe subiectul. Dar expoziţia de artă? Ai primit permisiunea?

Se întoarse spre Olivia şi îi explică:

— Logan are interdicţie de la şcoala de reeducare să iasă din casă după ora nouă.

Logan rânji satisfăcut.

— Da, am primit permisiunea. Pot să stau în oraş până la zece şi jumătate. Se aplecă şi o sărută pe Jane pe obraz. Trebuie să plec. Am o întâlnire în treizeci de minute.

Jane aşteptă până când Logan părăsi camera, apoi spuse:

— Ce crezi?

Olivia zâmbi.

— Cred că e pe drumul cel bun.

— Şi eu cred la fel. Acum e diferit, în sensul bun al cuvântului. Nu s-a mai atins de droguri şi nici nu s-a mai îmbătat de peste o sută douăzeci de zile. E cea mai lungă perioadă în care a reuşit să se abţină, adăugă ea. Şi nici nu mai pierde timpul cu toţi rataţii ăia. Mi-aş dori ca mama să fie în viaţă ca să se bucure că şi-a revenit. Jane inspiră adânc. Bine, gata cu discuţia despre fratele meu. Am nişte veşti foarte amuzante să-ţi dau. N-o să ghiceşti niciodată ce a făcut Collins. Nu ar trebui să-ţi povestesc, vrea să-ţi

spună cu gura ei, dar trebuie să fii avertizată, ca să nu începi să râzi, cum am făcut eu. S-a enervat pe mine. Nu m-am putut abţine, adăugă ea. Jur că nu vei ghici niciodată.

— Are probleme?

— Nu.

— Spune-mi odată.

— A dat examenul şi l-a luat. S-a descurcat excelent şi la interviuri. De fapt, a şi fost recrutată.

— De cine?

— FBI, spuse Jane. Collins s-a hotărât să devină agent FBI. Într-un fel e ironic, nu crezi? Vestea asta să vină în aceeaşi zi în care ai asistat la o descindere a FBI?

— Nu a fost o descindere. A fost o greşeală, o contrazise Olivia. Collins în FBI – asta-i bună.

Râse. Domnişoara Sensibilitate agent? Nu e posibil.

— Nu glumesc. Poţi să-ţi imaginezi? Collins purtând o armă?

— Să-i spunem şi lui Sam.

— Am încercat deja, spuse ea. Mi-a intrat mesageria vocală. O să mă sune înapoi când poate.

Telefonul mobil al Oliviei sună, întrerupându-le conversaţia. Înainte să se uite pe ecranul iPhone-ului, privi înspre ceas.

— Că tot vorbeam de o pacoste, spuse Olivia. Natalie sună la timpul potrivit.

— Sora ta la timpul potrivit? Potrivit pentru ce?

— Mă sună în fiecare seară, în ultimele cinci zile, exact la ora şapte.

— Mai bine i-ai răspunde. Poţi să-mi explici după ce vorbeşti cu ea... dacă vrei să-mi explici... dacă nu e o problemă personală...

Exasperată, Olivia spuse:

— Ştii prea bine că-ţi spun tot.

Jane dădu aprobator din cap.

— Ştiu. Făceam doar pe afectata. E un lucru nou pe care îl încerc. Acum, răspunde odată la telefon. Vreau să aud ce se întâmplă.

Olivia n-avea chef de conversaţie cu sora ei, dar ştia că, dacă nu-i răspundea acum, Natalie ar fi continuat să o sune la fiecare cincisprezece minute până când ar fi dat de ea. Sora ei era tenace ca un câine de stână, iar în unele momente, la fel de rea.

— Alo, Natalie. Ce faci?

Sora ei nu avea chef să sporovăiască.

— Ai vorbit deja cu mătuşa Emma?

Olivia numără până la cinci înainte să răspundă, sperând să scape de o parte din furie înainte să vorbească, însă nu o ajută.

— Nu, nu am vorbit.

Vocea ei era autoritară.

— S-a întors de la Londra.

— Da, ştiu.

Auzi în telefon oftatul lung al lui Natalie.

— Nu-ţi pasă de mama noastră?

„Acum urmează melodrama”, se gândi Olivia. Astă-seară chiar nu avea chef să accepte crizele lui Natalie. Avusese parte de suficientă dramă pe ziua respectivă.

— Mama e cu tine? întrebă ea.

— Da.

— Pot să vorbesc cu ea?

— E pe cealaltă linie, vorbeşte cu tata... ştii, Robert MacKenzie, bărbatul pe care îl ignori.

Olivia nu se putu abţine să nu fie puţin sarcastică.

— Credeam că o ignor pe mama.

— Nu fi obraznică, răbufni Natalie.

Olivia îşi jură că nu o va lăsa pe sora ei să o atragă într-o dispută, indiferent cât de insistentă devenea, aşa că rămase tăcută.

Un alt oftat, după care Natalie spuse:

— Tot ce îţi cer este să vorbeşti cu mătuşa Emma şi să o convingi să vină la petrecerea de ziua lui tata.

— Ziua lui de naştere este de-abia peste câteva luni, declară Olivia.

— O petrecere de genul ăsta trebuie pregătită din timp. Va fi un eveniment uimitor, spuse ea, plină de entuziasm. Una dintre asistentele tatei a rezervat sala mare de la Hotelul Morgan cu peste un an în urmă, şi aşteptăm până la trei sute de invitaţi.

— Trei sute de invitaţi la o petrecere aniversară?

— E uimitor, nu?

„Uimitor” era evident cuvântul zilei pentru Natalie.

— Da, spuse ea. E uimitor, dar am o întrebare: tata locuieşte în Manhattan. De ce îşi sărbătoreşte ziua în Washington D.C.?

— Oh, va fi o altă petrecere şi în New York.

— Două petreceri? întrebă ea şi începu să râdă. Nu e un gest puţin cam narcisist?

— Tata nu a vrut să excludă pe nimeni, iar toţi investitorii în Fondul MacKenzie Trinity vor să sărbătorească împreună cu el. I-a făcut pe toţi bogaţi.

— Pun pariu că erau deja bogaţi.

— Da, dar tata e un geniu al finanţelor şi le-a dublat investiţiile. Atât de mulţi dintre investitorii lui trăiesc în Washington, încât a hotărât să dea o petrecere şi acolo. La eveniment vor participa cel puţin trei senatori şi vreo şapte congresmeni, plus doi ambasadori.

Natalie părea obsedată de vedete.

— Fiecare investitor a fost invitat?

— Nu. Dacă ar fi fost aşa, numărul de invitaţi ar fi depăşit o mie. Doar investitorii cu venituri mari au fost invitaţi. Îţi spun, va fi uimitor.

— Se pare că aşa va fi, spuse ea ca să o împace pe sora sa.

— Aşa că înţelegi?

— Ce să înţeleg?

— Că mătuşa Emma trebuie să fie acolo, exclamă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă. Ştii cât de importantă este Emma. Şi de puternică. Din câte consilii de administraţie crezi că face parte? Şi este un patron uriaş al artelor.

— Face parte din trei consilii.

— E o membră influentă a societăţii, spuse Natalie, care părea mai calmă, acum că deţinea mai mult controlul discuţiei. Dacă nu va participa la petrecere, se va observa. Oamenii vorbesc, iar mama se va simţi prost.

— Nu cred că mătuşii Emma îi pasă ce zic oamenii.

— Dar mamei îi pasă, se răsti ea. Lucrul ăsta îi face rău. Nu poate să suporte ruptura dintre ele. E groaznic că Emma nu vrea să-i vorbească.

— Cred că de la mama a pornit ruptura, când Emma i-a spus că şi-a schimbat moştenitorii şi că părinţii noştri nu vor primi nimic din banii ei.

— Mamei nu-i pasă de asta, insistă Natalie. E fericită că tu şi cu mine suntem încă beneficiare. Ambele vom primi sume importante când Emma nu va mai fi, iar eu îi voi da bucuroasă banii lui tata, ca să-i investească. Spre deosebire de tine, eu îi sunt loială.

Atitudinea nemiloasă şi mercantilă a surorii ei îi provocă greaţă Oliviei.

— Nu au fost suficienţi banii pe care i-ai primit de pe urma unchiului Daniel, Natalie? Acum de-abia aştepţi să pui mâna pe şi mai mulţi?

Olivia îl auzi în fundal pe soţul lui Natalie, George, spunându-i să-i dea lui telefonul. După care, îl auzi în direct.

— Olivia, aici George Anderson.

— Pentru numele lui Dumnezeu, George, îţi ştie numele de familie, interveni Natalie.

— Înţelegem că mătuşa ta Emma ia cina cu tine în fiecare duminică.

— Când se află în oraş, spuse Olivia.

— Da, iar tu găteşti pentru ea.

— Nu gătesc, George. Ieşim în oraş.

Ştia că îl irită cu întreruperile ei, şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

— La una dintre aceste cine, poate eşti drăguţă să pomeneşti de petrecerea aniversară a tatălui tău şi să-i ceri să participe. E aşa de greu?

— Se pare că e, spuse Olivia.

— Nu fi sarcastică, o mustră el.

George plecă de lângă telefon, adăugând:

— Nu se poate discuta cu ea, Natalie.

Sora ei reveni pe fir.

— Cui îi pasă de la cine a pornit ruptura? Emma trebuie să facă ceea ce se cuvine şi să o sune pe mama, spuse ea aproape urlând. Şi, apropo, continuă pe un ton dramatic, să-ţi fie ruşine, Olivia. Nu-ţi dai seama cât de nemiloasă eşti faţă de familie? Dacă nici tu nu apari la petrecere, ce va zice lumea? Nu va fi doar jignitor, ci şi neloial din partea ta.

Olivia puse telefonul pe mut.

— Natalie vrea să ştie dacă îmi dau seama câtă durere provoc familiei.

Jane ridică mâna, întinse palma şi îşi flutură degetele.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea. Haide, dă-mi telefonul. Faţa lui Jane nu mai era palidă acum. Într-un

interval de doar câteva secunde, tenul ei deveni roz-deschis. Voi pune lucrurile la punct.

Olivia zâmbi. Jane fusese întotdeauna campioana ei. Apăsă din nou butonul mut şi îi spuse lui Natalie:

— Mătuşa Emma face doar ce vrea ea. Ştii asta.

— Dar va face orice pentru tine, fiindcă simte...

Natalie se oprise brusc. Hotărârea Oliviei de a nu fi atrasă într-o discuţie zbură pe fereastră.

— Simte ce? vru să ştie, furioasă. Continuă, spune!

— Bine, o să-ţi spun, zise ea sfidătoare. Îi pare rău pentru tine. Întotdeauna i-a fost, de când te-ai îmbolnăvit. De ce crezi că s-a mutat în Washington?

— Oh, nu ştiu. Poate pentru că m-a iubit şi ştia că voi, restul familiei, aţi cam renunţat la mine.

— Nu am făcut aşa ceva.

— Emma voia ca eu să am o casă unde să merg când voi ieşi din spital. Şi voia să am cel puţin un vizitator când voi scăpa de izolare.

— Îţi place să dezgropi trecutul, nu-i aşa?

Olivia închise ochii. Nu mai putea să continue.

— Natalie, fă-mi o favoare.

— Ce?

— Nu mă mai suna!

Nu-i dădu timp surorii sale să mai zică ceva. Întrerupse convorbirea, lăsă telefonul să-i cadă în poşetă şi se întoarse spre Jane să-i spună ce voia Natalie.

— De ce este atât de hotărâtă să o facă pe mătuşa ta Emma să participe la petrecere?

— Conform spuselor lui Natalie, toţi cei care contează cu adevărat în Washington ştiu cine este Emma, iar dacă ea nu e prezentă la petrecere, lucrul acesta va fi observat, şi mama va fi făcută de ruşine.

— Natalie lucrează acum pentru tatăl tău?

— Nu, răspunse ea. Doar îl ajută cu petrecerile aniversare. Ea şi soţul ei, George, au în continuare acea firmă online. Din câte am înţeles, le merge foarte bine. Vând de toate, de la pantofi la chiuvete. Au atâţia oameni care lucrează pentru ei, încât îşi permit să ia câte o pauză.

— Şi George este unul dintre adepţi? întrebă ea.

Olivia râse.

— Unul dintre adepţi? Vrei să spui, sub vraja tatălui meu?

— Da, asta am vrut să spun.

— Da, este. După spusele lui Natalie, tata le-a dublat banii. Se laudă că s-ar putea retrage acum, dacă ar vrea.

Asistenta intră în cameră, aducând un pahar cu suc de portocale. Îi înmână băutura Oliviei şi-i scoase perfuzia.

— Ştii procedura, spuse ea. Bea tot sucul de portocale, întinde-te pe spate şi relaxează-te. Dacă te simţi ameţită, apasă butonul de ajutor.

Telefonul mobil al Oliviei sună din nou. Cu siguranţă era Natalie, care o suna iarăşi ca să-i facă o criză, aşa că nu-şi bătu capul să se uite la ecran.

Salutul ei nu a fost unul tocmai politicos.

— Mă înnebuneşti! Ştii asta? Mă înnebuneşti!

O voce puternic masculină răspunse:

— Da? E bine de ştiut.

La telefon era agentul Grayson Kincaid.

CAPITOLUL 5

Grayson îşi petrecuse restul după-amiezii stingând flăcările cauzate de dezastrul Jorguson, dar, oricât de ocupat era, nu putu să şi-o scoată din cap pe Olivia MacKenzie, ceea ce îl irita al naibii de tare. Reacţia lui faţă de ea nu avea nici un sens. Totuşi, fusese cu această femeie o singură oră. Era pur şi simplu o reacţie fizică, judecă el. Avea un chip frumos, un zâmbet uimitor, un corp incredibil. Ar fi trebuit să fie eunuc ca să nu observe sau să nu reacţioneze.

Stătea la birou, citind dintr-un dosar şi comparându-l cu datele de pe ecranul calculatorului său, dar, din când în când, ea îşi făcea apariţia în gândurile lui. Enervat de lipsa lui de concentrare, clătină din cap într-o încercare de a-şi limpezi gândurile şi începu din nou cu prima pagină.

Agentul Ronan Conrad bătu la uşa lui, o deschise şi întrebă:

— Ai un minut?

— Sigur. Intră.

Biroul era claustrofobic de mic. Ronan trebui să închidă uşa ca să poată trage singurul scaun, astfel încât să ia loc. În timp ce făcea asta, se lovi cu genunchiul de biroul de metal.

Era un spaţiu rece, neprimitor. Pereţii cenuşii erau simpli, şi pe birou nu existau obiecte personale, ca fotografii de familie sau suvenire. Singura fereastră existentă era de mărimea unui timbru poştal.

— Îmi place cum ai decorat locul, spuse Ronan, rânjind.

Cei doi bărbaţi erau prieteni buni. Făcuseră stagiul de pregătire împreună şi fuseseră repartizaţi la aceeaşi echipă, cu patru ani în urmă. Etica muncii şi dăruirea lor erau asemănătoare, cu toate că trecuturile lor erau cum

nu se poate mai diferite. Ronan crescuse într-o familie numeroasă din clasa muncitoare, într-un cartier din oraş. Studiase la o universitate de stat cu o bursă de atlet şi, după absolvire, intrase în Marină. După ce a făcut parte, timp de mai mulţi ani, dintr-o echipă de operaţiuni militare speciale, s-a întors acasă ca să urmeze o şcoală postuniversitară şi a fost recrutat de FBI.

Lui Grayson, pe de altă parte, îi fusese hărăzită o altă viaţă. Se născuse într-o familie bogată şi prestigioasă, care în zona D.C. era considerată de sânge albastru. Intrase la Academie după ce îşi luase licenţa în Drept la Princeton. Moştenirea de la un trust de investiţii, lăsată de către bunicul său, era substanţială, dar Grayson făcuse o serie de investiţii înţelepte şi transformase o avere mare într-o avere şi mai mare. Adevărul era că nu avea nevoie să muncească ca să se întreţină.

Provenind din două medii atât de diferite, s-ar fi putut spune că cei doi bărbaţi n-aveau nimic în comun, dar lucrurile stăteau exact invers. Se împrieteniseră după primele două săptămâni de pregătire. Ronan avusese iniţial îndoieli când aflase despre trecutul privilegiat al lui Grayson, dar opinia lui se schimbase rapid. Nu exista nimeni în grupa lor care să se antreneze mai serios sau să studieze mai mult. Grayson excela la fiecare test cu care Academia îl asalta, astfel că, în curând, între cei doi prieteni se dezvoltase o rivalitate amicală, fiecare împingându-l pe celălalt la un nivel superior. În momentul în care absolviră Academia, ambii bărbaţi câştigaseră admiraţia şi respectul instructorilor şi ale tuturor celorlalţi colegi.

— Cum te simţi acum, când îi ţii locul lui Pensky? întrebă Ronan, încrucişându-şi braţele la piept şi lăsându-se pe spate până ce scaunul ajunse să se sprijine doar pe două picioare.

— Se întoarce luni, slavă Domnului. Urăsc să stau închis în biroul ăsta. Mă simt ca şi cum aş fi închis într-un cavou.

Ronan aruncă o privire în jurul camerei.

— Cred că şi o debara este mai mare, remarcă el. Poate vei ajunge să îl foloseşti.

— De ce-aş vrea să fac asta? întrebă Grayson. Îşi roti umerii ca să scape de înţepeneală.

Stătea aplecat asupra dosarelor deja de patru ore.

— Umblă vorba că slujba e a ta, dacă o vrei. Pensky se va retrage anul viitor. Poate mai devreme.

Grayson clătină din cap.

— Nu o vreau.

— Dacă o să primeşti custodia nepotului tău, probabil că nu vei vrea să fugi prin toată ţara. Slujba lui Pensky ar fi perfectă pentru tine.

— Sper că fratele meu îşi va reveni şi va începe să se poarte ca un tată.

— Serios, Grayson. Ştii că asta nu se va întâmpla. Cel puţin, nu prea curând.

Ronan îl cunoştea pe fratele lui Grayson, Devin, de aproape la fel de mult timp ca pe Grayson. Îl întâlnise la scurt timp după ce absolviseră Academia. Devin avea aceeaşi educaţie precum Grayson, dar cei doi fraţi erau total opuşi. Grayson avea o puternică etică a muncii şi un impresionant sentiment al datoriei şi al loialităţii faţă de familie, în timp ce Devin era iresponsabil şi egocentric. De când murise soţia sa, acum câţiva ani, devenise un călător excentric. Îi plăcea agitaţia din Monte Carlo şi Dubai, şi iubea femeile. Era un playboy şi, din păcate, uita adesea că are un fiu.

Ronan ştia că era dificil pentru prietenul lui să vorbească despre familia sa, şi se îndoia că altcineva din birou ştia despre situaţia aceasta.

— Ai noroc că fratele tău nu-l târăşte pe Henry prin toată Europa.

— Nu aş lăsa să se întâmple asta.

— Henry încă locuieşte cu tatăl tău?

— Da, răspunse el, apoi schimbă brusc subiectul. Ce se întâmplă cu ancheta Harrison?

— Tocmai asta am vrut să raportez. Fraţii ăia sunt nebuni, nebuni de-a binelea. Mi-a făcut plăcere să-i arestez şi trebuie să recunosc că aş fi vrut să opună rezistenţă. Aş fi fost bucuros să-i pocnesc pe toţi trei.

— Sunt la zdup?

Ronan dădu aprobator din cap.

— Şi nu pleacă nicăieri. Li s-a refuzat cauţiunea.

— Fără cauţiune? Asta-i bine.

— După ce mi-ai aruncat cazul în cârcă... de ce zâmbeşti?

— Pentru că exact asta am făcut. Se numeşte răzbunare.

Ronan păru surprins, apoi încuviinţă.

— Da, bine. Cred că meritam asta, după cazul Brody.

— Crezi? Ştii câte interviuri a trebuit să iau membrilor ălora ciudaţi ai cultului?

— Am auzit că a fost amuzant, spuse Ronan.

— Încă nu ştiu cum ai făcut-o. Într-o zi tu eşti cel care conduce cercetările, iar a doua zi găsesc dosarul la mine pe birou.

— A fost nevoie de tact, se lăudă Ronan. Într-o bună zi o să te învăţ câteva dintre trucurile mele. Redevenind serios, întrebă: Dar Poole?

— Ai vorbit până acum cu el?

— Da, şi a fost de acord cu un transfer.

— A fost de acord?

— Da, bine, nu i-am dat cu adevărat posibilitatea să aleagă.

— Şi în schimb?

— N-o să dau detalii despre cel mai recent mod în care a dat-o în bară în viaţa personală. Bineînţeles, superiorul lui o va face, dar eu nu. Nu voi pune paie pe foc.

— Eşti prea moale, Grayson, spuse Ronan cu un dezgust simulat. Aproape că era să-mi iasă faţa serioasă. Eşti fără suflet, exact ca mine.

— Poate, îngădui el. Ce se întâmplă cu Jorguson? Ai auzit ceva?

— Nu, nu încă. Singurul motiv pentru care am fost târâţi în mijlocul investigaţiei a fost din cauza nechibzuitului de Poole, remarcă el.

Grayson îl contrazise:

— Nu am fost târâţi în investigaţie. Îi făceam o favoare agentului Huntsman.

— Lui Poole i s-a spus să pună capăt operaţiunii, iar el a ignorat complet ordinul. E a treia sau a patra oară când nu ţine cont de instrucţiunile lui Huntsman, nu?

— Corect, spuse Grayson.

— Ar trebui să fie concediat sau obligat să se retragă.

— Asta Huntsman trebuie să hotărască, nu noi, dar sunt de acord cu tine. Poole trebuie să iasă.

— E bine că am reuşit să ajungem la restaurant exact atunci, spuse Ronan. Nu cred că Poole ar fi ajuns la bodyguard suficient de rapid pentru a-l împiedica să o rănească pe Olivia MacKenzie.

— Ţi-ai amintit numele ei.

Ronan dădu aprobator din cap.

— Îmi amintesc totul despre ea, recunoscu el. Şi nici măcar nu am stat de vorbă cu ea. Tu ai intervievat-o. Cum este?

— Isteaţă, spuse el.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi superbă de mori.

Grayson zâmbi.

— Şi asta.

— Deci, ai observat.

— Bineînţeles că am observat, spuse el. Nu sunt orb.

— Huntsman nu are dovezi care să arate faptul că Jorguson spală bani pentru unii dintre clienţii săi, aşa că a hotărât să forţeze puţin nota. L-am ajutat să obţină declaraţii de la şase martori credibili care l-au văzut pe Jorguson atacând-o pe MacKenzie în restaurant, şi avem filmarea video de pe telefonul mobil. Huntsman nu a contactat-o încă să afle dacă va depune mărturie. Îl acuză de atac. Nu e mult, dar...

Grayson îl întrerupse.

— Dacă asta e singura acuzaţie, Huntsman trebuie să ştie că nu va ajunge niciodată în instanţă. Avocaţii lui Jorguson fie vor face să se renunţe la acuzaţii, fie vor pleda vinovat.

— Bineînţeles că aşa vor face, îl aprobă el, dar Huntsman îi va ţine ocupaţi şi îi va teroriza cu hârtii. Sincer, nu ştiu ce speră să realizeze, spuse el.

— E frustrat.

— Da, e adevărat, răspunse Ronan.

— Tocmai am terminat raportul şi i l-am trimis, iar când îl va citi, îşi va da seama că există o cale mai bună de a-l urmări pe Jorguson.

— Ce cale mai bună? vru să ştie Ronan.

— Din câte se pare, Poole nu i-a pomenit lui Huntsman despre ocupaţia Oliviei. Era probabil jenat pentru că nu o putuse intimida.

Amintindu-şi acel moment, începu să zâmbească.

— Ce îmi scapă? întrebă Ronan.

— Olivia MacKenzie lucrează pentru Fisc. Prin urmare, Jorguson a atacat...

— Un agent al Fiscului.

Râse.

— Oh, asta-i bună. Lui Huntsman o să-i placă. Jorguson ştia? Bineînţeles că ştia. Îi lua un interviu, corect?

— Corect.

— O voi contacta pe MacKenzie...

— Nu, o voi face eu.

Grayson îşi dădu seama cât de nerăbdător păru şi adăugă repede:

— Vreau să ies din biroul ăsta. Nu pot să respir aici.

Crezu că fusese subtil, dar Ronan nu se lăsase păcălit.

— Deci, de fapt, eşti interesat de ea?

— Sunt interesat să-l ajut pe Huntsman să-l înfunde pe Jorguson. Eu deja am intervievat-o pe Olivia şi cred că ar trebui să merg până la capăt.

— Un telefon probabil că...

— Nu, o voi face faţă în faţă.

Ronan rămase locului.

— Bine, îţi fac rost de numărul ei de mobil şi poţi să aranjezi o oră la care să vă întâlniţi.

Fără să se gândească, Grayson spuse:

— Îl am deja memorat în telefon.

— Dar nu eşti interesat de persoana ei, spuse Ronan în timp ce ieşi tacticos din birou.

Grayson putea auzi râsetele lui prin uşă.

CAPITOLUL 6

Grayson voia să se întâlnească cu Olivia, ca să discute despre ancheta Jorguson, oriunde dorea ea, insistă el, atâta timp cât era sâmbătă la ora cinci. Era singurul moment pe care îl avea disponibil, îi explică apoi, şi dorea să termine totul până luni.

— Există câteva discrepanţe pe care aş vrea să le discutăm cât se poate de curând, legate de incidentul cu Jorguson.

— Discrepanţe? Cum pot exista discrepanţe? Se uitau aproape douăzeci de oameni, spuse ea. Câţiva dintre aceştia înregistrau cu telefoanele. Şi aş vrea să se consemneze, agent Kincaid, că nu a fost un incident. A fost un atac.

— Ştiu, spuse el împăciuitor. Avocaţii lui Jorguson îl numesc „presupusul incident”, iar versiunea lui Jorguson despre ceea ce s-a întâmplat e diferită de a ta.

— Glumeşti?!

— Din păcate, nu.

Auzi oftatul ei.

— Olivia? spuse el după un minut lung de tăcere.

— Mă gândesc, Grayson.

Îi plăcu modul în care ea îi pronunţă numele. Îl lungise intenţionat, pentru a-i arăta că se simţea frustrată. Ca răspuns, el zâmbi.

— Ora cinci. Pot să vin să te iau sau ne întâlnim undeva?

— Vrei să ne întâlnim sâmbătă seara? întrebă ea. Agenţii nu au o viaţă în afara biroului?

— Sâmbătă seara devreme, o corectă el.

Ah, deci avea într-adevăr planuri, probabil o întâlnire mai târzie, speculă ea în timp ce luă o altă înghiţitură din sucul de portocale pe care i-l dăduse asistenta.

Jane îşi verifica mesajele de pe telefon şi nu dădea atenţie conversaţiei.

— Pentru mine e mai bine la ora trei, spuse Olivia.

— Nu, nu e bine pentru mine. Sunt ocupat până la patru şi jumătate.

— Atunci va trebui să aştepte până luni.

— Nu.

— Nu? Nu poţi să fii puţin flexibil? Am planuri şi nu pot să le schimb.

— Ce fel de planuri?

Părea bănuitor. Era pur şi simplu curios sau nu o credea? Oliviei îi reveni în minte imaginea lui Grayson placându-l pe bodyguardul oribil şi salvând-o de la o rănire sigură, aşa încât hotărî că putea cel puţin să coopereze.

— Mă duc la o acţiune protocolară, spuse ea. Trebuie să mă pregătesc şi să fiu la Hotelul Hamilton până la şapte şi jumătate. Dacă lămurirea discrepanţelor va dura doar zece sau cincisprezece minute, atunci bine, ne întâlnim la cinci.

— E posibil să dureze mai mult de-atât. Ce acţiune protocolară?

— Capitol League Benefit.

— E sâmbătă noaptea? Credeam că e weekendul viitor.

Grayson primise o invitaţie şi o refuzase respectuos, dar făcuse, de asemenea, şi o donaţie substanţială pentru acţiunea filantropică deoarece era de părere că reprezenta o cauză bună.

— Atunci, ai de gând să participi?

El se gândi timp de o secundă sau două, apoi spuse:

— Da.

Ea simţi o mică explozie de plăcere, care o luă prin surprindere.

— Păi, ne-am putea întâlni la hotel. Nu ar trebui să dureze prea mult să discutăm minciunile flagrante ale lui Jorguson, nu? Doar dacă nu ai planuri... sau poate ai o parteneră, şi ar fi nepoliticos să o laşi să aştepte în timp ce discuţi...

— Minciunile lui Jorguson?

Surprinse amuzamentul din vocea lui.

— Da. Ai o parteneră?

— Nu.

— Serios?

El râse.

— Serios? Lucrez, îţi aminteşti? Ancheta Jorguson?

— Corect.

— Dar tu? Ai un partener?

— Nu, spuse ea. Par plictisitoare, nu-i aşa?

— Olivia, nu există nimic plictisitor la tine, spuse el şi, înainte ca ea să poată să răspundă la compliment, el întrebă: Plănuiai să mergi singură?

— Da. Mătuşa mea este sărbătorită cu ocazia evenimentului şi i-am promis că voi participa. Plănuiam să mă întâlnesc cu ea acolo. Spre deosebire de noi, ea are partener.

— Cine este mătuşa ta?

— Emma Monroe.

— De ce să nu te conduc până la hotel? Am putea vorbi pe drum.

— Da, bine.

— Ascultă... aş putea la fel de bine...

— Da? întrebă ea când el ezită.

— Aş putea la fel de bine să te duc acasă după...

— Ar fi foarte frumos.

— La ce oră ne vedem?

— La şapte.

— Bine, rămâne cum am stabilit.

Puse capăt convorbirii, se întoarse la biroul lui şi îl observă pe Ronan stând în pragul uşii. Nu-l întrebă dacă ascultase ciudata conversaţie. Privirea de pe faţa lui îi spunea lui Grayson că da.

— Omule, a fost de-a dreptul dureros, spuse Ronan. Ce s-a întâmplat?

Grayson ridică din umeri.

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

Olivia îi spuse lui Jane despre conversaţia ei cu Grayson în timp ce o ducea în scaunul cu rotile înapoi în camera ei de spital.

Artistă ca întotdeauna, Jane întrebă:

— Oferă-mi o imagine vizuală. Cum arată?

— Este înalt, are peste un metru optzeci, părul brunet, o gură cu adevărat superbă şi un maxilar ferm. O structură osoasă bună... ştii tu, de nobil, explică ea. Şi nişte ochi interesanţi. Acum, dacă stau bine să mă gândesc, e foarte sexi.

— Pari surprinsă. Nu credeai că e sexi şi când l-ai întâlnit?

Uşile liftului se deschiseră, iar ea băgă înăuntru scaunul cu rotile cu spatele, apoi aşteptă ca Jane să apese butonul pentru etajul opt.

— Da, chiar credeam că arată bine, dar.. ştii tu... e de la FBI...

— Mi-aş dori să-l pictez?

— Oh, da, ai vrea. Totuşi, nu te-ar lăsa. Din puţinul pe care îl ştiu despre el, cred că s-ar simţi jignit numai şi dacă i-ai sugera. E un agent foarte strict şi profesionist. Aşa că, bineînţeles, o relaţie e în afara oricărei discuţii. Totuşi, e interesant. E foarte sofisticat. Are maniere. Mătuşa Emma l-ar plăcea.

— Şi ieşi cu el mâine seară.

— Nu, mă duc la Capitol League Benefit. Vine să mă ia cu maşina şi mă va conduce şi înapoi acasă.

— Va intra înăuntru cu tine?

Olivia râse.

— Bineînţeles că da.

— Atunci, ţi-ai făcut rost de un partener.

— Nu e un partener, o contrazise ea. Are legătura cu munca. Vom discuta anchetarea lui Jorguson.

— Ce romantic!

Olivia împinse scaunul cu rotile în camera lui Jane şi îl parcă în colţ, în timp ce Jane se întoarse în pat. Pe noptiera de lângă pat se găseau două cărţi groase, o biografie şi o carte despre recuperarea după o dependenţă. Deasupra celor două volume era o broşură de la Alcoolicii Anonimi. Era evident că Jane lua foarte în serios recuperarea fratelui ei, iar Olivia ştia că prietena ei ar face tot ce i-ar sta în putinţă ca să-l ajute pe Logan să rămână pe drumul cel bun.

Olivia nu voia ca ea să fie dezamăgită din nou. Hotărî să nu spună nimic despre materialul de citit şi nici să nu aducă în discuţie faptul că dependenţa lui Logan nu era legată numai de alcool, ci şi de cocaină. Poate Alcoolicii Anonimi o să-l ajute şi cu acea recuperare. De dragul lui Jane, spera că îl vor ajuta.

Olivia stătea la marginea patului şi aştepta ca Jane să se aşeze confortabil. Cu braţele încrucişate la piept, se încrunta la prietena ei, în timp ce gândurile îi reveneau la conversaţia lor despre Grayson Kincaid.

— Ce e? întrebă Jane când observă cât de serioasă arăta Olivia.

— Nu vreau ca noaptea de mâine să fie romantică. Ar fi o nebunie din partea mea să mă încurc cu el. Chiar presupunând că ar fi interesat...

— Normal că ar fi interesat. Cum ar putea să nu fie? Eşti destul de inteligentă, puţin dulce când nu eşti o scorpie, şi frumoasă.

— Scorpie? Destul de inteligentă?

Jane râse.

— Numai *tu* te-ai concentra pe trăsăturile negative. Am spus „şi frumoasă”.

Olivia ridică din umeri.

— Nu contează, fiindcă imediat ce taică-meu va fi arestat... dacă voi găsi vreodată dovezile care să ducă la arestarea lui... voi deveni o leproasă. Nimeni din oraşul acesta nu va dori să fie văzut cu o MacKenzie. Familia mea mă va numi trădătoare şi, de fapt, chiar asta voi fi. Totuşi, nu pot să fie surprinşi de ceea ce urmează. Am insistat pe lângă Natalie şi soţul ăla al ei încăpăţânat ca un catâr, George, şi pe lângă mama mea – care, apropo, este o cauză pierdută – să-şi scoată banii din firma de investiţii a tatălui meu, dar nimeni nu mă ascultă. Nu vreau să-i rănesc, dar nu ştiu ce altceva să fac. Dacă el continuă, nu numai că îi va ruina pe ei, dar va distruge şi vieţile altor sute de oameni nevinovaţi.

— Ai vreo dovadă solidă până acum? întrebă Jane.

— Nu, recunoscu Olivia, dar ştiu că am dreptate. Întreaga viaţă am văzut cum acţionează tatăl meu. Este fermecător. Are un mod de a-i face pe oameni să creadă că este cea mai sinceră şi cinstită persoană pe care au întâlnit-o vreodată. Şi arată ca cineva care are foarte mult succes, astfel încât, atunci când prezintă o oportunitate de investiţii, ei au încredere în el. Uneori am impresia că el chiar crede ce le spune. E aproape ca un viciu, şi nu se poate abţine.

Olivia îşi dori să se poată preface şi să lase lucrurile să meargă de la sine, dar îi era imposibil. Ştia ce urmează şi nu putea să stea deoparte în timp ce tot mai mulţi oameni

erau atraşi în această afacere. Mai văzuse întâmplându-se asta în trecut. Când era mică, ştia că tatăl ei era diferit de alţi taţi, însă doar atunci când crescu mai mare îşi dădu seama ce era el şi, în cele din urmă, văzu ceea ce făcuse.

Una dintre primele lui speculaţii dăduse roade în domeniul ţiţeiului. Convinsese sute de oameni că geologii descoperiseră zăcăminte de ţiţei incredibil de bogate în largul coastelor Texasului. Tot ce avea nevoie erau suficienţi bani pe care să-i investească în echipamente de foraj, ca să-l extragă. Oamenii i-au dat milioane, pentru că îi asigurase că îşi asumau un risc foarte mic. I-a făcut să creadă că vor câştiga de sute de ori mai mult decât suma pe care o investiseră. Oamenii erau lacomi. Nimeni nu ştia cât de mult se forase cu adevărat, dar după nici un an, el anunţă că puţurile se dovediseră secate; geologii se înşelaseră. Investitorii au rămas cu pierderi, dar, într-un fel sau altul, tatăl Oliviei a mers mai departe, spre o afacere mai mare şi mai profitabilă.

Doi ani mai târziu, înfiinţă o altă companie. De această dată, investi în tehnologie. Reuşi să găsească suficienţi oameni care să creadă că adunase un grup de ingineri aflaţi pe punctul să dezvolte o baterie revoluţionară, una care ar rezolva toate problemele energetice ale ţării. Şi aceasta se dovedi a fi un eşec, dar, în timp ce investitorii îşi pierduseră şi ultimul bănuţ, iar compania se dusese la fund, stilul de viaţă al tatălui său deveni tot mai îmbelşugat.

Acestea erau două dintre aşa-zisele afaceri speculative ale sale. Acum, ajunsese la un nivel şi mai mare. Cu noua lui firmă, adunase un capital imens de la investitori mari şi mici, promiţându-le profituri fenomenale. Îi convinsese cumva că banii lor sunt siguri, dar nu avea cum să menţină profiturile mari pe care le promisese.

— Există vreo posibilitate ca ceea ce face să fie de data asta legal? se întrebă Jane.

Olivia se gândi la faptul că pe Jeff Wilcox îl pândeşte închisoarea din cauza minciunilor tatălui ei. Câţi alţii ca el mai erau? Clătină din cap.

— Nu, nu are nici un sens. Încerc să-i avertizez pe oameni, dar, până când nu găsesc dovezi, nimeni nu-mi va acorda atenţie.

Inspiră adânc.

— De fapt, nu e chiar adevărat. Firma de avocatură a tatălui meu, Simmons, Simmons şi Falcon – sau, cum îmi place mie să-i spun, Slimeball, Slimeball şi Slimeball – a prins de veste despre planurile mele şi încearcă să mă oprească. Mi-au trimis o scrisoare josnică de ameninţare. Dacă nu încetez cu ceea ce ei au numit acuzaţiile mele nebune şi incendiare, vor pune să fiu arestată.

— Sub ce acuzaţie?

— Nu au nici o acuzaţie. Totul e născocit. Nu am făcut nimic ilegal. Vor doar să mă sperie. Dacă ar încerca să mă dea în judecată, ar trebui să mă lase să văd datele financiare ale tatălui meu şi, crede-mă, Jane, m-ar omorî înainte să permită să se întâmple asta.

— Dumnezeule, Olivia. Nu vorbi aşa.

— Toţi ar trebui să fie în închisoare.

— Atunci, urmăreşte-i, dar nu...

— Nu ce?

— Nu te lăsa ucisă.

Oliva râse.

— Ăsta-i planul.

CAPITOLUL 7

Sâmbătă seară la ora şase şi jumătate, Olivia era deja gata, şi petrecu următoarea jumătate de oră trimiţând e-mailuri.

Era îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă până la pământ. Mătasea îmbrăţişa formele corpului ei, fără să fie deloc obscenă. Gulerul larg lăsa la vedere un mic decolteu, nimic care să-i facă pe bărbaţi să o privească cu subînţeles, se gândi ea. Gâtul îi era gol, iar singura ei bijuterie era o pereche de cercei cu diamant în formă de lacrimă, pe care mătuşa Emma i-o dăruise de ziua ei de naştere. Părul era prins într-un ciorchine de bucle. Câteva şuviţe scăpaseră la baza gâtului.

Grayson ajunse cu cinci minute mai devreme. Ea deschise uşa şi rămase în prag, holbându-se la el, fără să scoată o vorbă. Era şi mai sexi în smoching. Un adevărat James Bond, gândi ea. Nu, se corectă. Mai grozav.

Nici unul dintre ei nu se mişcă timp de câteva secunde, apoi Grayson spuse:

— Arăţi bine.

Părea răguşit.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi bine, spuse ea în timp ce făcu un pas înapoi. Te rog, hai înăuntru. Numai să-mi iau poşeta şi şalul.

Păşi într-un mic hol şi o urmă în living. Olivia locuia într-un cartier select de la marginea Georgetown-ului. Clădirea era veche, iar apartamentul de la etajul trei, spaţios şi confortabil. Ferestrele înalte cu arcade şi podelele din lemn de esenţă tare se potriveau perfect cu canapeaua şi cele două fotolii. Pereţii fuseseră zugrăviţi într-un albastru palid, ferestrele erau vopsite în alb, iar mobila era de un galben-pal. O măsuţă neagră pătrată era aşezată în faţa canapelei, cu un teanc de cărţi într-o parte

şi cu o vază albă plină cu margarete proaspete în mijloc. Covoarele colorate luminau spaţiul.

El observă o pereche de tenişi uzaţi sub măsuţă şi nişte balerini la intrarea într-o cameră mică de lângă living, pe care era evident că Olivia o folosea ca birou. Laptopul ei era aşezat pe un birou vechi, închis la culoare, din lemn de cireş, care fusese frumos restaurat. Biblioteca flanca biroul, cu rafturile curbate din cauza cărţilor grele.

Grayson era pasionat de arhitectură şi aprecia trăsăturile unice ale acestor clădiri mai vechi. I-ar fi făcut deosebită plăcere să vadă şi restul apartamentului.

Olivia se întoarse în living şi observă că Grayson se uita ţintă la tavan. Se simţi observat şi spuse:

— Îmi plac mulajele.

— Şi mie îmi plac. Acesta e unul dintre motivele pentru care am cumpărat apartamentul.

— Tavan înalt de trei metri? Asta-i rar.

— Da.

— Pun pariu că e frig aici iarna, nu-i aşa? întrebă el când observă caloriferele de modă veche.

Ea arătă spre şalul de lână de pe unul dintre fotolii.

— Mă înfăşor în ăla.

El dădu aprobator din cap.

— Câte dormitoare?

— Două.

— Unul mare, unul mic?

— Nu, ambele sunt foarte spaţioase.

— Bucătăria a fost remodelată?

Intrigată de interesul lui, ea răspunse:

— Da, întreaga clădire a fost remodelată acum câţiva ani.

— De cât timp locuieşti aici?

— De doi ani şi puţin. Eşti interesat de cartier? Te gândeşti să te muţi?

Grayson nu-i explică faptul că obişnuia să cumpere clădiri, să le renoveze, iar apoi fie le vindea, fie le închiria. Era un hobby scump, dar totuşi profitabil.

— Sunt doar curios. Eşti gata?

Luă cheia de la ea şi închise uşa în urma lor. Nici unul nu mai spuse un cuvânt până când nu ajunseră în maşină şi porniră.

— Spune-mi ce zice Jorguson că s-a întâmplat, începu ea.

El îi aruncă o privire.

— Că tu l-ai atacat.

Era furioasă, dar încercă să se controleze.

— Nu e deloc adevărat.

— Agentul special Huntsman îl urmăreşte pe Jorguson de ceva vreme. Vrea să ştie dacă vei depune mărturie în cazul în care îl duce în instanţă.

— Da, spuse ea fără ezitare, dar chiar crezi că se va ajunge aşa departe?

El râni satisfăcut.

— Exact acestea au fost cuvintele partenerului meu, agentul Conrad. Jorguson ştia că lucrai pentru Fisc, aşa că, de fapt, a atacat un reprezentant al Fiscului, nu-i aşa? Din câte ştiu eu, serviciului care se ocupă cu veniturile nu-i place când unul de-al lor este atacat.

Ea râse.

— Nu, nu le place.

— Huntsman vrea să continue pe pista asta.

— Voi ajuta în orice mod voi putea, promise ea.

— Cât de mult ai căutat informaţii despre eventualul loc de muncă înainte de interviul cu Jorguson?

— Foarte puţin, recunoscu ea. Nu am avut timp. O mare greşeală din partea mea. Nu ar fi trebuit să merg la interviu.

— Lista cu clienţi a lui Jorguson este plină de... Ar fi vrut să zică „şmecheri”, dar folosi expresia „oameni răi”.

Ea râse.

— Oameni răi? Parcă ai fi unul dintre copiii mei.

— Unul dintre copiii tăi?

— Copiii pe care îi reprezint. Când am luat prânzul, cred că am menţionat că îi ajut de pe margine pe judecătorii Bowen şi Thorpe.

— Da, ai menţionat, doar că a sunat ciudat să te aud zicându-le „copiii tăi”.

— Când au probleme, sunt copiii mei. În cele mai multe cazuri, eu sunt tot ce au.

Vocea ei devenise serioasă, pătimaşă.

— Am un presentiment că nu este suficient.

— Spune-mi mai multe despre aceşti oameni răi.

— Jorguson Investments este legală, din câte şi-a dat seama agentul Huntsman. Totuşi, unii dintre clienţii lui au adus sume imense de bani. Una în special, Gretta Keene, a fost foarte activă. Sediul ei era în Belgia, dar acţiona în Statele Unite de mai mulţi ani. Guvernul federal a luat măsura, acum câteva luni, ca ea să fie deportată. A dispărut înainte ca lucrul acesta să se întâmple.

— De unde provin toţi banii ăia? Din droguri?

— Printre altele, şi din droguri, bănuim noi.

— Deci, să văd dacă am înţeles. Dacă şi când voi vorbi cu agentul Huntsman, îmi va spune că Jorguson spală bani fie pentru mafie, fie pentru unul dintre cartelurile de droguri.

El zâmbi.

— Poate.

Ea forţă discuţia.

— Ai vorbit cu Jorguson despre faptul că m-a ameninţat cu moartea? „Un telefon şi eşti moartă”. Cred că exact acestea au fost cuvintele lui.

— A negat că te-a amenințat. Când am precizat numărul de oameni care l-au auzit, a spus că toți se înșelau. În timp ce el își vărsa minciunile ridicole, capetele celor doi avocați ai lui se mișcau în sus și în jos de parcă înnebuniseră. S-a întâmplat să avem o filmare de pe telefonul mobil al unuia dintre chelneri și i-am arătat-o. Rânji în timp ce adăugă: Merita să-i vezi fața.

— Pun pariu că și-a schimbat povestea atunci.

Grayson dădu aprobator din cap.

— De fapt, chiar asta a făcut. Presupusul incident a fost doar o mare neînțelegere, și blufa când „a pretins” că te amenință.

— Chiar a spus că a pretins că mă amenință?

— Nu pot să inventez astfel de lucruri, spuse el, râzând.

— Ce altceva a mai spus?

— Că i-ar face plăcere dacă ai merge să lucrezi pentru el.

— Doar gândul de a-l vedea pe perversul ăla în fiecare zi îmi dă fiori pe șira spinării.

— Asta înseamnă „nu”?

Opriseră la culoarea roșie a semaforului, iar Grayson se uită pe furiș la ea cu un zâmbet cald. Olivia amuți brusc, iar inima îi bătu mai cu putere. Nu știa ce să creadă despre reacția fizică pe care o simțea față de el. Era, de obicei, atât de profesionistă și de stăpânită, mai ales că aceasta era o seară de afaceri, nu-i așa?

— Te-ai înroșit, spuse Grayson. De ce?

Ea nu-i răspunse la întrebare.

Lumina semaforului se făcu verde, dar Grayson nu observă. Când Olivia se întoarse cu fața spre el, crăpătura rochiei sale îi expuse o parte din coapsă. Pielea ei era aurie, iar el se întrebă dacă și restul trupului ei era fără cusur.

Şoferul din spatele lor claxonă, şi privirea lui Grayson reveni la drum.

— Ai mai fost vreodată la Hamilton? întrebă el.

— Nu, nu am fost. S-a deschis abia de vreo două luni. Am stat într-un astfel de hotel în Boston. Este frumos şi foarte elegant. Tu ai mai fost?

— Da, am fost. Aiden Hamilton a dat o petrecere cu două săptămâni înainte de marea deschidere. Îi cunosc pe Aiden şi familia lui de ceva vreme. Vărul meu, Sam, a ajutat la un caz pentru cumnatul lui Aiden, Alec, şi el ne-a făcut cunoştinţă. Sam şi Alec sunt amândoi în FBI.

— Cum a fost petrecerea?

— Reuşită, spuse el. M-am întâlnit cu o mulţime de prieteni vechi pe care nu îi văzusem de ceva vreme. Eram pregătit să-mi duc partenera acasă, când Alec a sugerat să jucăm puţin poker. Am ajuns acasă la şase dimineaţa.

— Iar partenera ta?

— Am dus-o acasă şi m-am întors pentru joc, ceea ce nu a făcut-o prea fericită.

— Ai câştigat ceva bani?

— Aiden a hotărât să ni se alăture, deci, nu. Când joacă, câştigă. Mi-am pierdut prietena şi o grămadă de bani. Totuşi, m-am distrat.

— Nu pari să suferi prea tare după prietena ta.

— Relaţia nu ducea nicăieri, spuse el. Şi, hei, era poker.

— Iar ea nu a înţeles. Eu înţeleg, spuse ea. Iubesc pokerul.

El ridică o sprânceană.

— Da? Chiar îţi place să joci?

— Da.

— Eşti bună?

— Eu cred că sunt.

Zâmbi.

— Rămâne de văzut.

Opriră pe aleea circulară din faţa hotelului, punând capăt conversaţiei. Doi valeţi se grăbiră să le deschidă uşile. BMW-ul lui Grayson fu parcat de valet, iar el îi oferi braţul Oliviei şi urcă alături de ea treptele abrupte de la intrare.

Hotelul Hamilton era plasat cu faţa spre bulevardul Pennsylvania, o arteră aglomerată şi zgomotoasă, dar de îndată ce trecură dincolo de uşi, Olivia se simţi de parcă intrase într-o altă lume. Exista un amestec perfect între farmecul lumii vechi şi elegantele influenţe contemporane. Coloane masive se întindeau spre tavanul unui hol înalt şi impresionante scări sculptate, pe cealaltă parte, duceau spre un mezanin întins, care domina principala zonă de recepţie. Balustradele din alamă lustruită erau ornate cu un grilaj sculptat din lemn de mahon. Fiecare masă şi dulap erau împodobite cu flori proaspete. Podelele frumoase din marmură erau acoperite cu covoare orientale bogate, iar mobilierul luxos capitonat era plin cu de toate, invitându-i pe oaspeţi să zăbovească şi să se relaxeze în acest decor elegant şi liniştit, să uite de agitaţia şi de solicitările lumii exterioare.

Toate cele şapte hoteluri Hamilton erau cunoscute pentru luxul incomparabil, discreţia absolută şi serviciile impecabile. Hotelurile serveau o clientelă de elită şi erau dedicate protejării intimităţii. Datorită reputaţiei lanţului care îşi răsfăţa clienţii şi avea grijă de fiecare moft al lor, demnitari, politicieni, oameni cu influenţă şi celebrităţi rezervaseră deja cele patru săli de bal cu mult timp înainte.

Gala Capitol League avea loc în cea mai mare dintre sălile de bal, care se găsea la primul etaj de la capătul unui lung şi spectaculos coridor. Dincolo de impresionantele uşi duble care duceau în sala de bal se

afla o zonă deschisă, cu o fântână magnifică. Imediat în spate se vedeau nişte ferestre înalte, care dădeau spre grădinile liniştite.

Doi valeţi de la Capitol League stăteau unul lângă altul la uşă. Olivia îşi scoase invitaţia şi i-o înmână unuia dintre ei. Grayson observă că bărbatul era atât de preocupat să se holbeze la ea, încât de-abia aruncă o privire asupra hârtiei.

Mulţimea era deja adunată înăuntru, dar, în ciuda aglomeraţiei, era surprinzător de uşor să ajungi dintr-o parte a sălii în cealaltă.

Olivia nu participase la multe astfel de evenimente. Când îşi permitea, făcea donaţii unor cauze apropiate inimii ei, cele mai multe având de-a face cu copii în dificultate, însă mergea rar la petreceri, şi, din acest motiv, ştia foarte puţini oameni dintre cei care participau la festivitate.

Grayson, pe de altă parte, era omul momentului. Părea să cunoască pe toată lumea sau, mai degrabă, cei mai mulţi dintre invitaţi păreau să-l cunoască pe el. Imediat s-a trezit înconjurat de prieteni şi donatori. Un senator din comisia de finanţe se opri ca să vorbească despre campania lui de realegere şi să-l întrebe pe Grayson ce credea despre anumite acţiuni. Olivia nu era sigură ce să facă. Aceasta nu era tocmai o întâlnire, aşa încât nu crezu că ar fi potrivit să stea şi să asculte conversaţiile cu prietenii lui. Sau era? Simţindu-se puţin ciudat, hotărî să o găsească pe mătuşa Emma, dar când încercă să se îndepărteze, Grayson o prinse de mână şi o trase lângă el, fără să fie deloc subtil. Ea îşi exprimă dezaprobarea, încruntându-se. El îi răspunse făcându-i cu ochiul.

Olivia hotărî să se simtă în largul ei şi să-i facă pe plac şi, cum se dovedi mai târziu, era foarte fericită că

procedase astfel. Pierdu curând socoteala numărului de bărbaţi şi femei puternice cu care el îi făcu cunoştinţă. Rămase răbdătoare alături de el pentru mai bine de douăzeci de minute, zâmbind până când îşi simţi faţa crispată şi pălăvrăgind amical cu directorul executiv al unei companii de cereale, cu un câştigător al Premiului Nobel pentru Fizică, apoi cu un magnat imobiliar, cu un maestru al internetului, cu doi proprietari de galerie de artă, cu vreo doi ambasadori şi cu o membră a Congresului american. Avu chiar şi o conversaţie scurtă, deşi suprarealistă, cu un consilier principal al preşedintelui Statelor Unite. Dintre toate discuţiile posibile, subiectul principal era yoga.

În momentul în care avură o clipă de răgaz, Grayson sugeră să meargă să o găsească pe mătuşa ei. Apoi, James Crowell îl opri pe Grayson ca să-l salute. Olivia îl recunoscu de pe coperta revistei *Time*.

Crowell era personalitatea anului, iar în opinia ei era o onoare pe care o merita cu prisosinţă. Era un geniu şi un miliardar care se realizase prin propriile sale puteri şi, precum Bill Gates şi Warren Buffett, donase cea mai mare parte din avere în scopuri caritabile. Olivia era năucită. Crowell era unul dintre eroii ei datorită tuturor eforturilor sale umanitare. De unde îl ştia Grayson? Era evident că James Crowell îl plăcea pe Grayson, iar din conversaţia lor şi din nonşalanţa cu care se purtau, trase concluzia că erau prieteni de ceva timp.

Cine era mai exact agentul Grayson Kincaid? Adevăratul Bruce Wayne[2]?

Grayson o privi pe Olivia în timp ce Crowell îi strânse mâna şi se îndepărtă.

— Te-ai îmbujorat, remarcă el.

---

[2] Identitatea secretă a supereroului Batman, din filmul cu acelaşi nume (n.red.).

— Îl admir pe domnul Crowell. A făcut foarte multe pentru săracii din ţara aceasta. Se întoarse spre Grayson şi spuse: Pot să-ţi pun o întrebare?

— Dacă asta te va face să nu te mai încrunţi, sigur.

— Nu mă încrunt. Asta e expresia mea nedumerită.

— Da? E bine de ştiut. Care e întrebarea?

— Eşti de la FBI, nu-i aşa? Nu e doar un hobby, nu?

El râse.

— Da, sunt de la FBI, şi nu, nu este un hobby.

— Deci, dacă m-aş uita la tine în garaj, aş găsi un Batmobil?

Se uită la ea de parcă ar fi fost nebună. Clătinând din cap şi părând foarte serios, spuse:

— Bineînţeles că nu.

Se simţi prost pentru comparaţia deplasată şi pentru că îi pusese o asemenea întrebare neghioabă.

Grayson îşi puse braţul în jurul mijlocului ei şi o trase aproape de el, astfel încât un cuplu mai în vârstă să poată să treacă pe lângă ei. Apoi se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Îl ţin în peştera mea.

CAPITOLUL 8

Exista cineva pe care Grayson să nu-l cunoască?

— Mă bucur atât de mult să te văd din nou, Grayson, spuse mătuşa Emma când o găsiră.

El îi luă mâna şi se aplecă, astfel încât ea să poată să-l sărute pe obraz.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, Emma.

— Ce mai face tatăl tău?

— Este bine, mulţumesc. Îi pare rău că nu a putut să fie aici astă-seară ca să sărbătorească alături de tine, dar a avut un alt angajament pe care nu a putut să-l anuleze. Îţi trimite cele mai bune urări.

Emma se întoarse spre Olivia.

— Habar nu aveam că-l cunoşti pe Grayson, îi spuse nepoatei sale, care stătea cu gura căscată de uimire.

Olivia îi aruncă lui Grayson o privire dojenitoare pentru că nu-i spusese că o cunoştea pe mătuşa ei, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt, Emma continuă:

— Eşti încântătoare, dragă. O sărută pe ambii obraji. Sunt atât de fericită că eşti aici.

Olivia era de părere că mătuşa ei arăta strălucitor. Era o femeie minionă, doar un metru şi şaizeci de centimetri, iar Olivia, la un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri şi cu tocuri cui, o domina. Emma nu-şi făcuse niciodată vreo operaţie estetică, dar, cu genele şi cu structura ei osoasă, îmbătrânise frumos. Avea părul argintiu, tăiat scurt, doar cu o aluzie de bucle. Purta o rochie argintie lungă până în pământ, croită simplu şi elegant. Ochii ei limpezi precum cristalul nu ratau nimic, iar zâmbetul ei putea să topească şi cea mai rece dintre inimi.

O altă cunoştinţă ceru să vorbească un minut cu Grayson şi, în timp ce el era întors cu spatele, Olivia îi şopti mătuşii ei:

— Vine careva din familie astă-seară?

— Din familie? Nu, răspunse Emma. Sunt cu toţii în New York.

— Ai vorbit cu mama?

— Nu, dragă, nu am vorbit. Acum mergeţi şi căutaţi-vă locurile. Ceremonia este pe punctul de a începe. Mi s-a spus că astă-seară nu vor fi discursuri lungi şi plictisitoare, slavă Domnului. Trei dintre noi primim Premiul Brinkley Humanitarian, deşi nici unul nu simte că îl merită. Este... umilitor, recunoscu ea. Am încercat să mă eschivez, dar comitetul a spus că evenimentul ar putea aduna o grămadă de bani, aşa că iată-mă. Păşi mai aproape şi şopti: Aştept ca mâine să-mi spui totul despre cum l-ai cunoscut pe Grayson Kincaid. Întotdeauna am fost de părere că tu şi cu el aţi face o pereche potrivită, dar eşti atât de încăpăţânată când e vorba ca cineva să intervină...

Se opri brusc când Grayson li se alătură. Câteva minute mai târziu, ceremonia începu.

Olivia era atât de mândră de mătuşa ei. Aceasta era onorată pentru contribuţiile aduse comunităţii, în special pentru crearea unei burse medicale pentru cercetarea cancerului şi pentru finanţarea unei noi secţii de oncologie pediatrică la spitalul de copii. Olivia ştia cât de mulţumit ar fi fost Daniel de Emma. Când a murit, unchiul Daniel i-a lăsat o avere considerabilă, iar ea a folosit-o în scopuri nobile. Din reacţia publicului după ce au fost înşiruite realizările ei considerabile, se părea că Emma era iubită şi apreciată de toată lumea.

De îndată ce muzica începu şi cuplurile se îndreptară spre ringul de dans, Olivia îl întrebă pe Grayson dacă era pregătit să plece. El îi puse şalul pe umeri şi o urmă afară din sala de bal.

Aiden Hamilton se intersectă cu ei exact când traversau holul. Oliviei îi aminti de un model din revista

GQ. Toţi din viaţa lui Grayson erau perfecţi? Îmbrăcat impecabil, Aiden arăta de parcă smochingul fusese inventat anume pentru el. Era înalt şi teribil de în formă, şi se apropie de ei cu un zâmbet larg. Cei doi bărbaţi se salutară într-un fel aproape comic. Grayson îl plesni pe Aiden în umăr, iar Aiden se răzbună făcând la fel. După care dădură mâna ca nişte gentlemeni.

Grayson o prezentă pe Olivia prietenului său şi, după schimbul de amabilităţi, Grayson îl întrebă:

— Cât stai în oraş?

— Doar pentru o noapte, răspunse el. Plec la Sydney mâine la prima oră.

— Construieşti un alt hotel?

Aiden dădu aprobator din cap.

— Sper, spuse el. Am construit unul în Melbourne şi nu am dat de necazuri, dar avem probleme cu autorizaţiile în Sydney. Se va rezolva, adăugă el. Dar tu, Grayson? Încă mai lucrezi douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână?

Ridică din umeri.

— În mare parte.

— Mi-aş dori să avem timp pentru o partidă de poker, spuse Aiden. Sunt sigur că ai în continuare câţiva dolari puşi deoparte pentru mine ca să-i câştig.

— Norocul tău trebuie să se termine într-o bună zi, Hamilton, contracară Grayson. Mă voi răzbuna eu.

Aiden se întoarse spre Olivia.

— Îmi pare rău că te plictisim cu pălăvrăgeala noastră, îşi ceru el scuze. Sunt sigur că nu vrei să auzi despre partidele noastre de poker.

— De fapt, şi Olivia este o foarte bună jucătoare de poker.

Aiden o privi admirativ.

— Aşa e?

— Am învăţat când eram mică, explică ea. Mie şi prietenelor mele ne făcea mare plăcere să jucăm. Nu am mai avut multe prilejuri în ultimul timp.

— Atunci, poate data viitoare când sunt în oraş ni te alături, îi propuse Aiden. Îi zâmbi cu căldură şi o luă de mână. A fost o plăcere să te cunosc.

Grayson îi retrase mâna.

— Tocmai plecam, spuse el pe neaşteptate.

Îşi puse braţul pe umărul ei şi o întoarse spre uşă. Aproape se împiedică, încercând să ţină pasul cu el.

Olivia se gândi că Aiden Hamilton era unul dintre cei mai atrăgători tipi pe care îi cunoscuse vreodată. Era, fără îndoială, un bărbat fermecător, putea să aibă orice femeie voia, oricând voia, dar nu văzu un motiv ca Grayson să fie gelos. În mintea ei, el arăta mult mai sexi.

În maşină, după ce porniră, întrebă:

— Astă-seară... cum de îi cunoşteai pe toţi oamenii aceia?

— M-am întâlnit întâmplător cu ei la diferite evenimente, şi nu-i cunosc pe toţi, doar pe câţiva.

„Dar te învârţi în cercul lor”, se gândi ea. Se comporta atât de firesc cu greii D.C.-ului, încât ea îşi dădu seama, fără urmă de îndoială, că aparţinea unei cu totul alte lumi decât ea.

— Îţi mulţumesc că mi-ai făcut cunoştinţă cu James Crowell. A fost momentul culminant al serii pentru mine.

Grayson se gândi la toţi oamenii cu care îi făcuse cunoştinţă, inclusiv câteva celebrităţi de primă mână, şi, totuşi, ea fusese impresionată cel mai tare de un bărbat scund, slab şi chel, care, fără să caute publicitatea şi laudele, schimbase cu adevărat ceva în lume. Faptul că ea recunoscuse ceea ce realizase Crowell îl făcu pe Grayson să o placă şi mai mult.

— Bărbaţii şi femeile pe care i-ai întâlnit astă-seară, inclusiv James Crowell, nu te vor uita, deoarece, ca să fiu sincer, eşti de neuitat, Olivia, şi dacă au loc reduceri de personal şi trebuie să-ţi părăseşti actuala slujbă, ai acum o legătură cu toţi.

— Tu ai creat legătura, spuse ea.

El clătină din cap.

— Nu, tu ai creat-o. Doar că nu ţi-ai dat seama.

Nu ştia cum să reacţioneze. Nu era obişnuită ca oamenii să facă lucruri frumoase pentru ea, cel puţin nu în ultimul timp.

— Deci, scopul acestei seri a fost să mă ajute pe mine.

El confirmă, adăugând:

— Şi să clarificăm câteva detalii legate de interviul tău cu Jorguson.

— Exact, Jorguson. Discuţia noastră ar fi putut avea loc şi la telefon, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el, dar aşa a fost mai distractiv.

Ea îl aprobă, zicând:

— Atunci, mulţumesc. Chiar m-am distrat în seara asta. Întâlnirea cu James Crowell a fost un vis devenit realitate.

El râse.

— Da?

Grayson îşi slăbi nodul de la cravată în timp ce intră cu maşina în trafic. Nu spuse nimic timp de mai multe minute şi păru perfect relaxat. Era o adevărată enigmă, un bărbat care se simţea la fel de confortabil placând bătăuşi, dar şi socializând cu cei bogaţi şi puternici.

Olivia nu era bună la flecărit, iar tăcerea o făcea să se simtă neliniştită. Luă o gură de aer şi lăsă să-i scape:

— Mă faci să mă simt agitată, dar ştii asta, nu-i aşa?

— Îhî!

Se aştepta ca el să o întrebe de ce o făcea să se simtă tulburată în prezenţa lui şi se gândi la ce îi va spune, dar el nu întrebă. Poate ştia de ce şi i-ar putea explica şi ei. Ea chiar se bucurase de această seară. Trecuse mult timp de când nu se mai îmbrăcase frumos şi nu mai ieşise cu un bărbat atât de sexi. Mult, mult timp.

Ar trebui să intre în joc, îşi zise ea. Apoi, îşi aminti de tatăl ei şi de ceea ce va urma şi lăsă la o parte ideea de a se implica într-o relaţie.

Telefonul ei mobil sună. Nu recunoscu numărul.

— Olivia MacKenzie la telefon.

Era unul dintre protejaţii ei.

— Olivia, sunt Tyler.

Vocea era şoptită şi plină de frică. Îi spusese numele o dată, aşa că ridică un deget.

— Totul e în regulă, Olivia.

Două degete ridicate.

— Voiam doar să ştii că sunt din nou acasă, cu unchiul şi mătuşa mea, Olivia, şi totul este în regulă.

Auzi pe cineva vorbind în fundal, iar apoi Tyler spuse:

— Ei nu vor să te îngrijorezi şi să fie nevoie să ai grijă de mine. Nu te vei îngrijora, nu-i aşa?

— Acum, că ştiu că eşti OK, Tyler, spuse ea, rostindu-i în mod deliberat numele, astfel încât să ştie că a înţeles ameninţarea, nu-mi voi face griji.

— Trebuie să închid. Vocea lui se transformase în şoaptă. Tocmai a intrat în bucătărie. Mai sunt încă doi bărbaţi aici, şi sunt cu adevărat nebuni. Spun că unchiul meu vrea prea mulţi bani. Au arme, Olivia. Mi-e atât de frică... ar trebui să mă ascund? O să mă ascund.

— Vin spre tine.

Convorbirea se întrerupse. Olivia găsi repede adresa înregistrată în telefonul ei şi i-o zise lui Grayson.

— Un băieţel este în pericol, spuse ea, după care repetă ceea ce îi spusese Tyler. Îmi pare rău, nu este timp să mă duci acasă ca să pot să-mi iau maşina. În plus, voi avea nevoie de ajutorul tău. Trebuie să ajungem acolo repede.

— Sună la 911 şi cere o maşină de patrulă să vină acolo.

Grayson apăsă acceleraţia până în pământ, conducând nebuneşte pe autostradă.

Ceru şi el întăriri şi i se făcu legătura cu partenerul lui, agentul Ronan Conrad.

— Ronan, unde eşti?

— În drum spre casă. De ce ai nevoie?

Grayson îi spuse încotro se îndrepta şi îi făcu un rezumat al situaţiei.

— Ajung imediat, răspunse Ronan.

— Noi ajungem în cinci minute, spuse Grayson.

— Mai repede, îl îndemnă Olivia cu o voce încordată. Cinci minute poate să fie prea mult.

El apăsă pe acceleraţie.

— Spune-mi despre Tyler.

— Are zece ani şi a fost luat de la unchiul său şi dus într-o casă sigură. Familia Purdy – unchiul şi mătuşa – sunt traficanţi de droguri şi îl foloseau pe Tyler să distribuie marfa.

— Ce fel de marfă?

— Cocaină şi metamfetamină. În ultimul timp, mai ales met, adăugă ea. Mătuşa şi unchiul sunt nebuni. Mătuşa are o fixaţie legată de sânge şi familie. În mintea ei bolnavă, ea crede că Tyler este al ei, acum că părinţii lui sunt în închisoare.

— Se pare că puştiului nu îi surâde norocul, remarcă el.

— Judecătorul Bowen a fost salvatorul lui. L-a plasat pe Tyler într-o familie bună şi a restricţionat toate drepturile părinteşti. Mătuşa şi unchiul nu au primit niciodată custodia, şi există şi un ordin de restricţie, dar asta nu înseamnă nimic pentru ei.

— De ce ai ridicat trei degete?

— De-atâtea ori mi-a spus numele. Este un cod pe care eu şi copiii îl avem. Dacă îmi spune numele o dată, ştiu că e în pericol. Cu cât îmi spune de mai multe ori numele, cu atât situaţia este mai periculoasă. Nu ştiu niciodată cine ar putea fi acolo cu el când vorbeşte cu mine, ascultând sau influenţându-l.

— Ai fost vreodată sunată când nu a fost o urgenţă?

— Nu, niciodată, sublinie ea. Copiii ăştia înţeleg adevăratul pericol şi nu ar exagera. Miza e mult prea mare ca să se prefacă.

Cartierul în care intrară era în inima unui teritoriu dominat de bande. Câţiva dintre proprietarii caselor ce semănau cu nişte prăjituri încercaseră, la un moment dat, să le întreţină, dar cei mai mulţi dintre ei îşi lăsară casele în paragină. Jumătate dintre ele fuseseră deja abandonate şi confiscate. Grayson trecu pe lângă o clădire care se dezmembra. O parte a terasei se prăbuşise, iar pe gazonul din faţă era depozitată acum o grămadă de fier vechi. O maşină de spălat ruginită şi o motocicletă dezmembrată blocau trotuarul stricat. Era imposibil de spus dacă exista iarbă, pentru că fiecare centimetru din curte era acoperit de gunoaie. Aerul mirosea a mucegai, a gunoi putred şi a disperare.

Trei străzi mai încolo se găsea casa familiei Purdy.

Grayson apăsă cu piciorul pe frână, lăsă maşina cu motorul pornit şi spuse:

— Rămâi în maşină, Olivia.

Vocea îi era calmă, aproape mângâietoare.

Îşi dădu jos cravata şi o aruncă pe scaun în timp ce ieşi din maşină. Urmă sacoul.

Deschise portbagajul, se întinse după vesta antiglonţ şi o îmbrăcă în grabă. Tocmai îşi potrivea bretelele când ajunse Ronan. Luă colţul pe două roţi şi se opri, după o frână puternică, la câţiva centimetri de maşina lui Grayson. Apucă vesta, merse până la Grayson, o văzu pe Olivia şi îi făcu semn cu capul.

— Câţi sunt înăuntru?

— Patru adulţi, dar ar putea să fie mai mulţi.

Auziră sirene zbierând în depărtare.

— Aşteptăm întăririle?

— Nu, înăntru este un copil. Nu putem să aşteptăm.

Grayson se aplecă să se uite la Olivia şi îi ordonă din nou să stea în maşină.

— Ai grijă, spuse ea. Am fost la tribunal cu oamenii ăştia. Sunt... sadici.

Clătinatul lui din cap îi indică faptul că o auzise. El ridică piedica de la armă şi, cu Ronan alături, se îndreptă spre casă.

Luminile de pe stradă erau slabe, dar Olivia putu vedea că reşedinţa Purdy ar fi trebuit să fie confiscată cu ani în urmă. Cel puţin jumătate dintre şindrile lipseau de pe acoperişul lăsat în jos, iar burlanele din aluminiu fuseseră distruse în ambele părţi. Lemnul de pe terasa din faţă arăta de parcă ar fi fost incendiat, iar în podeaua terasei existau găuri. În penumbră, de-abia îl putu zări pe Grayson lovind uşa de la intrare.

Olivia îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia abia atunci când pieptul începu să o doară. Două focuri fuseră trase într-o succesiune rapidă, apoi unul şi încă unul. Un bărbat veni fugind dintr-o parte a casei. Avea o armă în mână şi privea peste umăr. Părea să fie tânăr, spre sfârşitul

adolescenţei. Îmbrăcat cu un maieu jegos şi în jeanşi, avea o privire nebună.

Se îndreptă spre stradă, dar nu ajunse până acolo, pentru că Ronan veni spre el dintr-o direcţie, iar Grayson, din cealaltă. Bărbatul trase sălbatic şi, o secundă mai târziu, era cu faţa la pământ.

Două echipaje de poliţie sosiră în acelaşi timp. Poliţiştii fugiră spre Grayson şi, după ce îi puse la curent, aceştia se năpustiră în casă.

Unde era Tyler? Era în siguranţă? Ştia să se ascundă, dar va ieşi oare afară să vorbească cu cei de la FBI sau de la poliţie?

Olivia privi în oglinda retrovizoare şi văzu trei bărbaţi despre care era foarte sigură că erau membrii unei bande. Se aflau la câteva zeci de metri depărtare şi se îndreptau spre ea. Unul dintre ei ridică o scândură din şanţ, dar un altul mai în vârstă clătină din cap, iar scândura fu imediat aruncată înapoi în stradă. Cei trei erau doar curioşi să ştie ce se întâmplă sau voiau să se lupte?

Poliţia scoase din casă doi dintre oamenii cei mai înfricoşători pe care Olivia îi văzuse vreodată. Erau încătuşaţi şi zbierau după avocaţi. I se părea ciudat cum până şi aceşti drogaţi degeneraţi, cu creierele varză, îşi înţelegeau drepturile şi ştiau cum să se folosească de lege. Ciudat şi dezgustător.

Grayson şi Ronan vorbeau amândoi cu un poliţist, dar ea observă că privirile lor erau îndreptate spre grupul care se oprise în stradă, la două case depărtare. Numărul de spectatori crescuse de la trei la şase. Un copil, nu mai mare de şase sau şapte ani, fugi ca să li se alăture.

Olivia văzu cum liderul grupului îl apucă pe băieţel de braţ şi îl întoarse în direcţia opusă, zbierând:

— Marcus, ţi-am spus să stai înăuntru. Du-te în acasă, acum!

Băiatul începu să protesteze, dar când bărbatul mai în vârstă îl împinse puternic, se îndepărtă fără nici o tragere de inimă, cu umerii lăsaţi, târşâindu-şi picioarele.

Olivia îşi întoarse privirea spre casă şi văzu că ceva se mişca pe acoperiş. Dumnezeule, era Tyler. În lumina lunii, îl văzu furişându-se pe margine.

Ieşi repede din maşină şi strigă către Grayson:

— Tyler e pe acoperiş.

Grayson se grăbi înapoi înăuntru şi, un minut mai târziu, se întindea după Tyler de la fereastra mansardei. Băiatul nu se clinti, dar când Grayson îi făcu semn spre Olivia, începu să coboare încet panta.

În timp ce ea îi aştepta, un alt echipaj de poliţie sosi. Când unul dintre poliţişti întrebă câte cadavre erau înăuntru, Ronan răspunse:

— Două în bucătărie, un bărbat şi o femeie.

Uşa de la intrare se deschise, iar Tyler zbură de-a lungul terasei, pe scări. Fugi spre Olivia şi aproape o doborî când se aruncă în braţele ei.

Ea îl îmbrăţişă strâns.

— Eşti bine? Nu ţi-au făcut rău, nu?

Îşi ascunsese capul sub bărbia ei, iar vocea îi era firavă când răspunse. Îl simţi tremurând şi plângând încet.

— Am făcut cum trebuie, nu? întrebă el. Ţi-am repetat numele când te-am sunat la telefon, exact cum mi-ai spus să fac dacă am probleme.

— Da, ai făcut exact cum am discutat. Eşti foarte curajos, Tyler.

— Ştiam că vei veni după mine.

— Bineînţeles. Acum îmi dai drumul?

El făcu un pas înapoi.

— Miroşi frumos. Cum de eşti îmbrăcată aşa elegant?

În timp ce merse spre maşina lui Grayson şi deschise portiera din spate ca el să poată urca, îi explică că mătuşa ei primise un premiu special.

Unul dintre membrii bandei care asista de la distanţă strigă către Tyler:

— Te duce la şcoala de corecţie?

Un altul zbieră:

— Ce-ai făcut, puştiule?

Tyler se întoarse spre grup.

— Nu mă duc la şcoala de corecţie şi nu am făcut nimic rău. Arătă spre Olivia şi spuse: Ea e avocata mea. Am sunat-o şi a venit imediat. Mă duce înapoi la noua mea casă.

În voce i se simţea mândria.

Liderul grupului, un bărbat cu privirea încruntată, care avea probabil mai puţin de treizeci de ani, dar arăta de cincizeci, le făcu semn prietenilor lui să rămână unde erau în timp ce el merse spre Olivia. Grayson se postă pe neaşteptate în faţa ei.

Bărbatul se dădu într-o parte ca să poată să o vadă pe Olivia şi întrebă:

— Eşti într-adevăr avocata lui?

— Da, răspunse ea. Sunt avocata lui Tyler.

Bărbatul se uită cu precauţie la Grayson, apoi spuse:

— Ai... ai la tine ceva cărţi de vizită cu numărul tău de telefon, în caz că unul dintre noi are nevoie de un avocat? Nu mi-a plăcut de ultimul pe care l-am avut. Nu a făcut nimic ca să mă ajute.

Nu ştia cum să-i răspundă. Gândul de a reprezenta membrul unei bande o făcu să se înfioare.

Fără să o facă intenţionat, Tyler o salvă.

— Trebuie să ajungi la tribunal ca să poţi apela la ea, spuse el, cu un aer matur. Judecătorul mi-a dat-o mie.

Explicaţia îi păru plauzibilă bărbatului. Dădu aprobator din cap şi se întoarse la prietenii lui. Se opri pe neaşteptate, apoi se răsuci spre Grayson.

— L-ai scos pe puşti exact la timp. Dacă aţi fi venit după două ore, ar fi fost prea târziu. Nebunii ăia s-au apucat să-şi fabrice singuri drogurile. Să elimine intermediarul, adăugă el. Aveau de gând să înceapă în seara asta. S-ar fi aruncat în aer şi l-ar fi luat pe puşti cu ei.

Grayson voia să-l ducă pe băiat de acolo înainte ca trupurile celor decedaţi să fie scoase afară. El şi Ronan îi surprinseseră pe mătuşă şi pe unchi, când năvăliseră în casă. Speriată, femeia aruncase cu un topor după ei, iar apoi, ea şi unchiul se întinseseră după arme şi începuseră să tragă. Grayson îl auzise pe Ronan mormăind: „Fiu de căţea” cu doar o secundă înainte să o împuşte.

Olivia aşteptă în timp ce Grayson şi Ronan încheiară socotelile cu poliţia. Îl pusese pe Tyler pe bancheta din spate. După ce acesta îşi puse centura de siguranţă, îl acoperi cu sacoul lui Grayson. Evident epuizat, copilul adormi buştean câteva minute mai târziu.

O sună pe mama adoptivă şi îi făcu un rezumat a ceea ce se întâmplase, asigurând-o că Tyler era bine şi că îl va aduce înapoi acasă în maximum o oră.

Când porniră, în cele din urmă, la drum, Grayson spuse:

— Unul dintre poliţişti mi-a spus că au fost la casa mătuşii şi a unchiului ceva mai devreme, căutându-l pe Tyler. Au percheziţionat casa, dar nu l-au găsit. Mama adoptivă a anunţat că a dispărut fiindcă nu a venit acasă cu maşina care îl aducea de la antrenamentul de fotbal.

— Mătuşa aştepta probabil să pună mâna pe el, spuse ea.

Privi în spate la Tyler ca să se asigure că doarme, şi apoi întrebă în şoaptă:

— Amândoi au murit?

— Da.

Era mulţumită că nu se apucase să-i dea detalii.

— Nu ar trebui să mă simt uşurată, nu-i aşa? Numai că erau nişte ticăloşi, şi nu l-ar fi lăsat pe Tyler în pace. Drogurile i-au făcut să fie malefici.

El clătină din cap.

— Nu, erau dinainte malefici. Drogurile i-au făcut mai curajoşi. Lui Tyler îi place unde locuieşte acum?

— Oh, da, foarte mult, spuse ea. Mama adoptivă este o femeie iubitoare. Se simte foarte bine acolo.

— Ţi-ar spune dacă nu s-ar simţi bine?

— Avem un cod secret şi pentru asta.

În timp ce mergeau spre noua casă a lui Tyler, Olivia se gândea cât de norocoasă era fiindcă Grayson fusese cu ea astă-seară.

— Mă bucur că ai fost alături de mine. Ai făcut ca totul să pară mult mai uşor. Mulţumesc.

Maşina intră pe autostradă şi se înscrise pe banda din mijloc.

— Cu plăcere. Spune-mi, ce ai fi făcut dacă ai fi fost acasă când a sunat Tyler? Mi-ai spus că nu era timp să te duc acasă să-ţi iei maşina. Ai fi mers singură în acel cartier?

Ea ştia că lui nu-i va plăcea răspunsul.

— Întotdeauna chem întăriri, spuse ea. Şi, de obicei, echipajele ajung înaintea mea la adresă.

— Dar nu întotdeauna?

— Nu, nu întotdeauna.

Privirea lui încruntată era feroce.

— Dar astă-seară? Ce-ai fi făcut?

— Tyler era pe acoperiş. I-aş fi făcut semn să nu se mişte deoarece acoperişul nu era stabil. Apoi, aş fi găsit o cale să-l dau jos.

— Dar dacă era în casă şi l-ai fi auzit zbierând? întrebă el. Ce-ai fi făcut atunci?

Ea nu ezită să răspundă.

— Aş fi mers înăuntru după el.

Cu toate că Grayson ştia că asta va spune, tot se înfurie.

— Fără nici o pregătire, fără nici o armă... Ce-ai fi făcut? Ai fi zbierat la ei?

— Dacă l-aş fi auzit pe Tyler ţipând, aş fi mers înăuntru, insistă ea. La fel ai fi făcut şi tu.

Doar după ce făcu afirmaţia îşi dădu seama cât de pripită era.

— Bineînţeles că şi eu, răbufni el. Am fost antrenat pentru situaţii de genul acesta şi, în plus, port armă.

— Conversaţia asta este ridicolă. Tyler este în siguranţă şi asta e tot ce contează. Totul a ieşit cum trebuie.

El nu era pregătit să renunţe.

— E uimitor că eşti încă în viaţă.

El habar nu avea cât de adevărată era remarca lui.

— Da, aşa este, recunoscu ea.

— Nu ai fost niciodată aproape de moarte, şi poate de aceea eşti atât de optimistă.

„Niciodată nu am fost aproape de moarte? Ce-ai zice de o perioadă de doi ani”, gândi ea. Şi „optimistă”? Prietenele ei îi spuneau constant că era negativistă. Ce ar fi crezut Grayson dacă ar fi ştiut asta despre ea?

Discuţia se încheie, în cele din urmă, când ajunseră la casa adoptivă. Grayson îl duse pe Tyler înăuntru şi îl puse în pat. Copilul nu deschise deloc ochii.

Era trei dimineaţa când ajunseră la apartamentul Oliviei. Neobişnuită cu ore atât de târzii, Olivia era epuizată. Grayson, pe de altă parte, arăta de parcă de-abia îşi începuse seara.

Parcă în faţa blocului ei. Portarul ieşi afară în grabă să-i spună că trebuia să mute maşina, dar apoi văzu arma de la brâul lui Grayson şi se dădu înapoi.

— E în regulă, John. E de la FBI, spuse Olivia.

— E totul OK, domnişoară MacKenzie?

— Da. Totul e în regulă, spuse ea.

Se opri la lift şi se întoarse spre Grayson.

— Nu trebuie să urci cu mine.

— Sigur că trebuie.

O ţintui de perete când se întinse pe lângă ea ca să apese pe buton.

— Eşti încă supărată pe mine, nu-i aşa?

Ridică privirea şi se uită în ochii lui. Stătea la doar câţiva centimetri de el. Tot ce trebuia să facă era să-şi ridice uşor capul şi să se încline, şi l-ar fi sărutat. Nu cedă însă impulsului.

— Nu. Nu mai sunt supărată pe tine.

Era, evident, o minciună, dar ea credea că o spusese bine.

El însă nu o înghiţi. Afişă din nou acel zâmbet adorabil. Putea să obţină orice voia cu zâmbetul acela, gândi ea. Şi probabil că obţinea. Reamintindu-şi acest lucru se trezi din visare. Ştia că femeile i se aruncau la picioare, dar ea nu va fi una dintre ele. El nu era pe gustul ei.

Râse. Că veni vorba de minciuni gogonate, asta le întrecea pe toate.

Uşile liftului se deschiseră la etajul trei. Făcu un pas înapoi, ca să o lase să iasă prima, apoi o urmă.

— Ce e aşa amuzant?

— Tocmai mă gândeam că nu eşti pe gustul meu, iar asta mi s-a părut amuzant pentru că...

— Da?

— Pentru că eşti.

El se încruntă.

— Pe gustul tău?

„Eşti pe gustul oricărei femei”, gândi ea. Nu-i spuse asta, slavă Domnului. În schimb, zise:

— Sunt obosită. Nu prea are sens ce zic.

Apartamentul ei se găsea la capătul holului. Îşi scoase cheile din poşetă şi descuie uşa. Grayson o deschise larg şi intrară. Ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei în timp ce o lua în braţe.

— M-am simţit minunat astă-seară, spuse ea, amintindu-şi de gala premiilor. A fost cu adevărat frumos...Îşi dădu seama de ceea ce spunea. Cu excepţia celor doi oameni pe care a trebuit să-i împuşti şi cu excepţia... Oh, Dumnezeule, Grayson, sărută-mă odată. Nu mă voi opri din vorbit până nu o vei face.

O trase aproape de el şi buzele lui le atinseră pe ale ei. Era un sărut scurt, de şcoală generală, un preludiu, îşi dădu ea seama imediat, ca să o scoată din minţi. De îndată ce ea îşi puse braţele în jurul gâtului lui, el încetă să o mai tachineze. Gura lui se deschise şi limba o căută pe a ei. Ea îl strânse mai tare în braţe. Buzele şi limba lui erau magice, iar fiecare nerv din trupul ei reacţionă. Era cel mai erotic sărut pe care îl experimentase vreodată, şi ar fi vrut să nu se mai sfârşească. Făcu dragoste cu ea cu limba, iar când îşi înălţă capul, ar fi putut obţine orice de la ea.

Inspirând adânc, ea îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi ca să-l poată lăsa să plece, chiar dacă ar fi vrut ca el să o sărute din nou. Îl... dorea.

— Nu uita să încui uşa, spuse el la despărţire. Vocea lui era o şoaptă răguşită.

Şi dispăru. Mâna îi tremură când apăsă încuietoarea. Îşi scoase pantofii, intră în dormitor şi se lăsă pe pat.

Ştia că se va gândi mult timp la acel sărut şi se întreba dacă însemnase oare ceva pentru el.

CAPITOLUL 9

Olivia se relaxa într-o după-amiază de duminică.

Citise *Washington Post* şi *New York Times*, dezlegase două rebusuri, jucase trei partide de Scrabble pe iPhone, iar acum vorbea cu Samantha şi Collins într-o teleconferinţă, oferindu-le ultimele informaţii despre Jane. Trecuseră două luni de la ultima ei transfuzie şi era din nou în spital.

Cu toate că nu pomeni despre Grayson Kincaid, Olivia nu se putea abţine să nu se gândească la el. Nu era sigură de ce nu le spusese despre el. Poate pentru că nu voia să facă mare tam-tam în legătură cu relaţia lor. În plus, nu era nimic cu adevărat de spus. În cele două luni care trecuseră de la gala premiilor, nu o sunase. Bineînţeles, nu îi promisese niciodată că o va suna. De fapt, înainte să plece nu găsise de cuviinţă decât să-i amintească să închidă uşa. Cât de romantic suna?

În cel mai rău caz, îi era dator cu ultimele informaţii în legătură cu Jorguson. Nu auzise nici un cuvânt despre investigaţie.

În prima săptămână de la aşa-zisa lor întâlnire, era sigură că va lua legătura cu ea. În a doua săptămână, se convinse singură că era prea ocupat să o sune, dar că o va face la un moment dat. După ce trecură trei săptămâni întregi şi nici un cuvânt, hotărî că nici moartă nu va mai ieşi vreodată cu el. Irosise destul timp gândindu-se la el şi îşi jură că nu va mai petrece nici o secundă amintindu-şi acel sărut. Da, cum să nu... În mare parte, cam numai la asta se mai putea gândi.

Ar fi sărutat-o dacă nu i-ar fi cerut ea s-o facă? Iată care era acum întrebarea de un milion de dolari.

Olivia îşi dădu seama că visa din nou cu ochii deschişi, aşa că în timp ce vorbea cu prietenele ei Sam şi Collins şi

discutau problemele medicale ale lui Jane, se forţă să fie atentă.

— De ce nu a ajutat ultima transfuzie? întrebă Collins.

— De unde ştii că nu a ajutat? spuse Olivia.

— Pentru că s-a întors în spital, sublinie Sam.

— Doctorul Pardieu i-a spus lui Jane că mai voia să-i facă vreo două analize, atâta tot. El insistă că nu e îngrijorat, iar noi avem încredere în el, nu?

— Bineînţeles că avem, spuse Sam. Nu am fi aici dacă nu ar fi fost el. Îmi pare rău că nu pot să-i dau sânge.

— Toate avem aceeaşi grupă sangvină, le reaminti Collins. De aceea am fost cooptate în programul experimental. Nu înţeleg de ce doctorul Pardieu nu ia şi din al nostru, Sam.

— S-a întâmplat ca al meu să funcţioneze mai bine pentru ea, răspunse Olivia. Ştiţi, dacă sunteţi atât de îngrijorate, aţi putea vorbi cu Jane despre asta.

— Nu e prea devreme pentru tine să donezi sânge din nou? întrebă Sam.

— Nu, o asigură Olivia. Au trecut aproape opt săptămâni. Dacă are nevoie din nou, nu va fi o problemă.

— Mi-aş dori să fiu acolo. Îmi dau seama cum se simte Jane doar uitându-mă la ea.

— Va fi bine, insistă Collins.

— Dar ştii că ultimul lucru de care are nevoie acum este stresul. Olivia, Sam mi-a spus că înfiorătorul ăla de frate-su se învârte din nou pe-acolo.

— De fapt, Logan se străduieşte cu adevărat de data asta. S-ar putea să reuşească. Locuieşte într-un centru de reeducare şi lucrează. Jane spune că nu a lipsit nici o zi.

— E o schimbare, recunoscu Collins.

— Îi pasă de Jane şi încearcă să compenseze toată durerea pe care i-a cauzat-o.

— Asta va dura o viaţă de om, spuse Sam.

— Dacă Jane poate să-l ierte, putem şi noi, spuse Olivia. Ea s-a întors în spital săptămâna trecută şi Logan a fost la ea în fiecare zi. Vine să o vadă în pauza de masă şi după lucru. Când ea e acasă, îi aduce cina. Încearcă şi el, Sam.

— Bine, o să-i dau încă o şansă, spuse Sam. Ascultă, trebuie să plec. Repede, Olivia, spune-mi cum merge cercetarea ta.

— Nu am acces la arhivele tatălui meu, aşa că am dat de o altă fundătură, răspunse ea.

Totuşi, am reuşit să fac rost de copii ale unora dintre declaraţiile pentru fondul lui, dar citirea lor şi încercarea de a le identifica pe fiecare în parte e ca privitul la stele. Sunt liste cu mii de investiţii. Pe unele dintre ele le recunosc ca fiind legitime, dar restul este obscur. Se pare că foarte multe sunt în străinătate. De asemenea, am impresia că portofoliul se schimbă mereu. Jur că e Houdini. Poate comite infracţiunea perfectă, pentru că eu nu pot să găsesc frauda.

— Nu poţi să o găseşti deocamdată, spuse Collins. Nu există o infracţiune perfectă. Cel puţin asta îmi spun ei mie.

— Eşti în continuare hotărâtă să devii agent FBI? o întrebă Olivia.

— Da, răspunse energic. Şi cred că voi fi unul bun.

— Când începi pregătirea? întrebă Sam.

— Încă aştept să aflu. Ştiu că Academia va fi o provocare, aşa că am hotărât să iau un avans. Am mers la un poligon de trageri ca să exersez.

— Ai împuşcat pe cineva până acum? întrebă Sam, simulând panica.

— Bineînţeles că nu, răspunse indignată Collins, dar au fost două momente mai dificile.

Le împărtăşi câteva poveşti despre primele ei experienţe cu o armă de foc, făcându-le să râdă cu poftă. Încheiară conversaţia promiţându-şi să vorbească din nou în curând.

Olivia tocmai încheiase apelul, când telefonul îi sună iar. Era şeful ei, Royal Thurman. Nu o sunase niciodată acasă, aşa că în capul ei se declanşă o alarmă. „S-a întâmplat ceva rău", se gândi ea.

— Există o problemă pe care trebuie să o discut cu tine, începu el cu vocea lui gravă de bariton. Ai timp în după-amiaza asta? Soţia şi fiicele mele sunt la cumpărături la Tysons Corner, dar urmează să ne vedem la cină la Neeson's Café, la ora şase. Fetelor mele le plac la nebunie macaroanele cu brânză. Restaurantul este foarte aproape de tine, nu-i aşa?

— Da, domnule, este aproape.

— Poţi să treci pe la cafenea la ora cinci? E important, Olivia, altfel nu te-aş fi deranjat acasă.

Nu îl rugă să-i explice care era problema sau măcar să-i dea un indiciu. Ar fi trebuit să ia cina cu mătuşa ei, dar Emma hotărâse să meargă la Palm Springs mai devreme pentru un seminar, să scape de frig.

— Voi fi acolo, îi spuse şefului ei.

„Nu-ţi face griji fără rost", se avertiză singură. Asistentele obişnuiau să-i spună asta atunci când o vedeau îngrijorată din pricina rezultatelor uneia dintre analize. Şi, pentru o lungă perioadă de timp, rezultatele fuseseră rele. Nu părea să conteze dacă îşi făcea griji sau nu. Trase puternic aer în piept. Aceasta nu era secţia de chimioterapie, iar ea devenise o femeie în toată firea. Dacă Thurman o va concedia din cauza reducerilor de personal, aşa să fie. Îşi va găsi o altă slujbă. Însă dacă ar fi fost vorba despre asta, i-ar fi dat vestea în timpul orelor de lucru.

Olivia îi spusese şefului ei despre interviul îngrozitor cu Jorguson. El nu râsese, dar îşi dăduse seama că ar fi vrut. O asigurase că, atunci când se va trece la reduceri de personal, va face tot ce poate ca să o protejeze.

Poate asta se schimbase.

Din fericire, nu avu mult timp la dispoziţie să disece posibilele motive ale întâlnirii. Era deja trei şi jumătate. Sări sub duş, îşi spălă şi uscă părul, şi îl strânse din nou în coadă de cal. Se îmbrăcă cu un pulover gros, verde-închis, cu jeanşi mulaţi şi cizme până la genunchi. Avu timp chiar să se machieze puţin şi să se parfumeze discret.

Luă pe ea haina grea din piele de oaie, o eşarfă din lână de un roşu-aprins, o bască tricotată şi mănuşi. Interiorul hainei avea un buzunar mare, astfel că puse în el o carte de credit, adăugă permisul de conducere, trei bancnote de douăzeci de dolari, telefonul mobil şi cheile. Închise fermoarul buzunarului şi se îndreptă spre lift.

John era de serviciu pe hol.

— Este groaznic de frig afară, o avertiză el.

— Mă duc până la Neeson’s să mă întâlnesc cu şeful meu, spuse ea. E aproape.

— Îmi place la Neeson’s. Au cele mai bune macaroane cu brânză din oraş. Îmi chiorăie stomacul doar când mă gândesc la ele.

— Vrei să-ţi aduc o porţie?

— Oh, nu, nu. Nu am făcut nici o aluzie.

Deschise uşa pentru ea.

— O să-ţi aduc, promise ea în timp ce trecu pe lângă el.

Pe măsură ce păşi afară, valul de aer foarte rece care îi intră în plămâni îi aminti că îşi uitase inhalatorul în apartament. Se întoarse ca să fugă înapoi sus să-l ia, dar se răzgândi. Neeson’s Café era la doar şase străzi distanţă

de clădirea ei şi, dacă nu se grăbea, va fi bine. Nu voia să-l facă pe domnul Thurman să aştepte.

Când ajunse la jumătatea drumului spre restaurant, era congelată complet. Era un frig cumplit şi bătea un vânt umed, în rafale. Afişajul luminos de pe clădirea băncii de vizavi arăta că erau minus opt grade. Îşi înteţi ritmul pe ultimele două străzi. Când intră în micul vestibul, aerul cald îi înţepă obrajii şi îşi simţi plămânii că îi luau foc.

Cu toate că ajunsese cu zece minute mai devreme, domnul Thurman era deja acolo, într-un separeu încăpător în capătul restaurantului aproape gol. Arătă uşurat că o vede. Era de rău, cu siguranţă. Îşi reaminti să nu-şi facă griji fără rost şi îi veni să râdă la gândul ăsta.

Domnul Thurman, gentlemanul suprem, o ajută să se dezbrace şi îi puse haina în cuier, apoi aşteptă până când se aşeză, înainte să se strecoare pe bancheta din faţa ei. Împinse la margine ceaşca goală de cafea şi îşi puse mâinile lui mari pe masă. Când o chelneriţă veni cu o cafetieră şi îi reumplu ceaşca, Olivia ceru un ceai fierbinte şi o porţie de macaroane cu brânză la pachet.

— Voi trece direct la subiect, spuse Thurman. Eram pe punctul să mă aşez la masă să-mi iau micul dejun, când am primit un telefon din partea lui Carl Simmons, de la Simmons, Simmons şi Falcon. Ai auzit de firma asta de avocatură?

— Oh, da.

— Eu nu, spuse el. Adică auzisem despre firmă, dar nu avusesem niciodată o conversaţie cu vreunul dintre ei, până astăzi. Ghici care a fost subiectul.

Ea zâmbi.

— Eu.

— Exact, spuse el. Cu siguranţă ştii că firma îl reprezintă pe tatăl tău.

— Da, ştiu, dar nu înţeleg de ce v-ar suna pe dumneavoastră?

— Carl...

Se opri să zâmbească şi zise:

— A insistat să-i spun pe numele mic fiindcă este sigur că vom deveni prieteni buni şi – după spusele lui – ne vom ajuta reciproc. Mi l-am imaginat chiar făcându-mi cu ochiul la telefon, adăugă el. Nu mi-a plăcut deloc omul ăsta.

— Ce voia?

— A simţit că e de datoria lui să mă avertizeze în legătură cu tine. Crede că abuzezi de poziţia ta de consultant al Fiscului. L-am întrebat ce dovezi are, ştiind foarte bine că nu existau, şi a încercat să schimbe subiectul. Apoi, a trecut la planul lui, care era evident. A precizat intenţionat numele tatălui tău. Simmons crede că încerci să fabrici dovezi ca să-l discreditezi. Dacă se întâmplă lucrul acesta, investitorii îşi vor pierde încrederea în el şi, înainte să-ţi dai seama, îşi vor retrage banii, iar fondul va da faliment.

— Şi va fi numai din cauza mea.

— Exact.

— Nu fabric dovezi, domnule.

— Ştiu asta, Olivia, spuse el cu o voce prietenoasă şi înţelegătoare. Doar repet ce mi-a spus.

— Lucrez la cazurile care mi-au fost repartizate şi numai la acele cazuri, îl asigură ea. Cu siguranţă nu am căutat în dosarul tatălui meu. Asta ar fi ilegal şi, în plus, ce rost ar avea? Totul e o poveste pentru copii. Eu am venit la Fisc să învăţ.

— Mi-ai spus despre tatăl tău înainte să te angajez, îţi aminteşti? Faci o muncă excepţională. Cercetarea afacerilor tatălui tău în afara serviciului nu s-a suprapus cu aceasta.

— Dar?

— Dar vreau să fii pregătită de ceea ce va urma. Simmons a sugerat... a accentuat, de fapt, că eşti instabilă din punct de vedere mental şi că ai nevoie de ajutor. A sugerat, de asemenea, că familia ta este hotărâtă să facă în aşa fel încât să primeşti acest ajutor. Zicea încontinuu „în opinia mea” şi părea să creadă că era perfect în regulă să te calomnieze atâta timp cât îşi spunea doar opinia.

— Asta e o tactică nouă.

— Nu a afirmat direct că nu eşti capabilă de muncă, dar, îţi spun, Olivia, va încerca să facă să fii concediată. Va trece peste capul meu, dar nu cred că va avea succes. Dacă ceea ce spui despre fondul de investiţii al tatălui tău este adevărat, bănuiesc că Simmons împarte profiturile cu el. Nu te va lăsa să-i distrugi asta. E foarte abil. Va ataca înainte ca totul să explodeze. Am mai văzut situaţii de genul ăsta şi, îmi pare rău s-o spun, voi mai vedea. Lăcomia are un fel al său de-a o lua înaintea moralei.

Chelneriţa îi aduse ceaiul fierbinte, împreună cu un pachet într-o pungă. Olivia îi mulţumi şi îi înmână o bancnotă de douăzeci de dolari.

Privi pe fereastră şi nu o miră deloc faptul că ningea.

— Nu găsesc nimic, şopti ea.

— E posibil ca judecata ta să fie afectată de experienţele trecute legate de tatăl tău? E posibil ca acum să te înşeli în legătură cu el? Şi dacă este nevinovat? Te-ai gândit că poate a învăţat unele lecţii valoroase de-a lungul anilor şi s-a hotărât să fie cinstit în afacerile lui? Mulţi cred că tatăl tău are un talent special când vine vorba să aleagă acţiuni. Portofoliul lui este foarte impresionant.

Se întrebă dacă el îşi dădea seama cât de naiv părea.

— Nu, nu cred că a învăţat nici o lecţie. Cred doar că a devenit mai bun în a-şi ascunde mizeriile.

— Din câte am auzit, fondul lui a crescut extraordinar, sublinie el. Clienţii lui au făcut profituri enorme.

— Oh, domnule, nu sunteţi unul dintre clienţii lui, nu?

El râse.

— Şi să suport mânia ta? Nu, bineînţeles că nu. Vreau doar să te gândeşti la posibilitatea ca tatăl tău să se fi schimbat.

Domnul Thurman nu era familiarizat cu detaliile din trecutul tatălui său. Prin urmare, nu era convins că tatăl ei făcea ceva greşit, iar ea nu avea nici o dovadă să demonstreze că avea dreptate. Totuşi, şeful ei îi era loial. După ce îi atrase atenţia că este posibil să se înşele, nu mai insistă.

Familia lui ajunse exact la ora şase. O rugară să ia cina cu ei, dar refuză, explicându-le că avea în plan să o vadă pe prietena ei, care era internată în spital.

— Se pare că vom avea zăpadă astă-seară, spuse domnul Thurman. Dacă trebuie să conduci, ai grijă.

Olivia se consideră norocoasă că avea un şef atât de minunat. Îi păsa cu adevărat de ea. Ştia că încerca să o protejeze să nu fie concediată, iar acum încerca să o ajute cu situaţia Carl Simmons.

Tocmai părăsise restaurantul, când telefonul ei mobil sună. Păşi înapoi în vestibulul călduros ca să răspundă.

La telefon era judecătorul Bowen.

— Olivia, tocmai am primit un telefon de la un avocat pe nume Carl Simmons...

— Oh, nu. Ce zicea? întrebă ea. Nu, lăsaţi-mă să ghicesc. În opinia lui, sunt instabilă şi inventez lucruri.

Judecătorul chicoti.

— Da, a spus ceva de genul, deşi a îmbrăcat totul sub forma grijii pe care ţi-o poartă şi a sănătăţii tuturor copiilor care ar putea fi în grija ta. Voia să mă joace pe degete, Olivia, şi ştii cât de mult urăsc asta. Nu a spus-o direct, dar a sugerat că nu eşti capabilă de muncă şi a simţit că e de datoria lui să mă avertizeze. Spunea că în speţele

ocazionale pe care ţi le dau sunt implicaţi copii vulnerabili şi că ar trebui să fiu conştient că, din cauza stării tale mentale fragile, dacă s-ar întâmpla ceva unuia dintre copii, aş putea fi considerat responsabil. Ştiai că eşti pe punctul de a avea o cădere nervoasă?

— Nu, nu ştiam, răspunse ea.

— Bineînţeles, Simmons insista că îmi împărtăşeşte un secret, zise el cu un dezgust evident. A adăugat că tatăl tău este sfătuit să te interneze pentru o evaluare de şaptezeci şi două de ore.

Olivia tremura de furie.

— Îmi pare atât de rău că aţi fost târât în povestea asta.

— Ştiu despre ce-i vorba. Firma lui Simmons îl reprezintă pe tatăl tău...

— Corect.

— Iar tu faci cercetări.

— Da, fac.

— L-am avertizat pe Simmons că ai putea să-l dai în judecată pentru calomnie şi m-a asigurat că asta nu se va întâmpla niciodată. Zicea că încearcă doar să-i protejeze pe cei nevinovaţi şi că are dovezi ale faptelor tale iraţionale. A adus în discuţie vreo două nume. O secundă... le-am notat. Făcu o pauză, timp în care se auzi foşnetul hârtiilor. Am găsit, Frank Greeley şi Kimberly Mills...

Avu nevoie de o secundă ca să se gândească.

— Da, spuse ea. Au fost implicaţi în două cazuri diferite de care m-am ocupat pentru judecătorul Thorpe. Greeley era un tip tare irascibil. Susţinea că am fabricat minciuni când am susţinut că era un tată abuziv. „Nebună după putere”, acestea au fost cuvintele lui exacte. Bineînţeles, vânătăile şi dungile de pe fetiţa lui de patru ani nu i-au oferit prea multă credibilitate. Şi Mills m-a făcut nebună. Ea a fost chemată la birou pentru o întâlnire

legată de o acuzaţie de abuz. Întâmplarea a făcut să intru exact în momentul în care l-a apucat pe băieţelul ei şi avea de gând să-i dea un dos de palmă. Am doborât-o la pământ, iar ea a început să zbiere că eram o lunatică. În ambele cazuri, părinţii au făcut o plângere, dar nu a ieşit nimic. Ar fi nevoie de o adevărată jonglerie ca Simmons să creeze un caz.

— Asta nu-i tot, Olivia.

Se frecă la tâmple şi inspiră adânc, ca să se calmeze.

— Da?

— De asemenea, a făcut aluzie la medicamentele pe care le-ai luat în trecut, care este posibil să-ţi fi afectat permanent starea mentală şi raţionamentul.

Rămase fără glas.

— Olivia?

— Da?

— Ştiu că e o informţie confidenţială şi nu-mi face plăcere să te întreb, dar a fost vreodată un moment...

— Medicamentele?

— Da.

— Când eram copil, am făcut chimioterapie.

Judecătorul era scandalizat.

— Dacă vei găsi temeiuri să-l dai în judecată, voi depune mărturie, spuse el. Mi-ar face plăcere să te văd punând sechestru pe toate bunurile firmei lui, blocând totul.

— Nu ştiu dacă se va întâmpla asta, dar vă mulţumesc pentru sprijin, răspunse ea.

— Cred că îi voi da un telefon judecătorului Thorpe şi îl voi avertiza asupra a ceea ce urmează. Probabil o să se amuze teribil când o să audă de acuzaţia cu medicamentele.

Odată ce trecu peste sentimentul de furie, Olivia înţelese că nu ar fi trebuit să fie surprinsă că acest Carl

Simmons îi contactase pe domnul Thurman şi pe judecătorul Bowen. Ticălosul o sunase la intervale regulate şi o ameninţase. Totuşi, tactica de intimidare nu funcţionase, şi asta trebuie să fi fost extrem de frustrant pentru Carl. Era de aşteptat ca el să meargă la angajatorii ei. Dacă provoci un urs, e clar că vei fi atacat, iar ea cu siguranţă a lovit şi i-a provocat. Bineînţeles că vor încerca să se răzbune.

Păcat că Simmons nu o atacase direct şi nu o calomniase. Confom judecătorului Bowen, fusese cât pe ce s-o facă de vreo două ori, dar nemernicul ştia unde să se oprească. Olivia înţelese planul lui. Va încerca să o discrediteze, să-i distrugă reputaţia. Ştia, de asemenea, că următorul atac va fi şi mai mizerabil, dar în limitele legii.

Ticălosul era inteligent, dar ea era mai inteligentă, îşi spuse în sinea ei. Într-un final, o să-l înfunde pentru înşelarea oamenilor nevinovaţi, pentru furtul economiilor lor de-o viaţă, în timp ce el trăia pe picior mare. Ziua judecării lui va veni.

Îşi ridică gulerul hainei în jurul gâtului, îşi potrivi eşarfa şi porni spre casă. Zăpada cădea în valuri, iar stratul de pe trotuar depăşea deja doi centimetri. Scăzuse temperatura? Nu putu desluşi cifrele de pe clădirea băncii, dar i se părea că se simte mai rece deoarece faţa o înţepa şi plămânii făceau sforţări să primească aerul îngheţat. Trase de eşarfă şi o puse peste faţă şi nas. De ce nu se întorsese după inhalator? Ar fi vrut să meargă mai repede până acasă, dar nu putu. O durea deja pieptul şi gâfâia. Se văzu nevoită să încetinească ritmul.

Nu era aglomerat deloc, de fapt, era singura persoană de pe stradă. Zăpada se rotea ca un vârtej în jurul ei, iar singurul sunet care se auzea era vântul puternic. Felinarele arătau de parcă erau acoperite cu un văl. În ciuda frigului năpraznic, i se părea că este frumos. Strada

ei arăta ca o felicitare de sărbători. Totul era atât de curat şi de alb, iar toate luminiţele din ferestrele apartamentelor străluceau. Arăta aproape magic.

Pesimismul ei obişnuit o cuprinse din nou şi se gândi că mâine totul va fi murdar. Noroiul de la maşini va fi împroşcat pe ferestre şi zăpada va deveni maronie şi gri de la călcatul în picioare. Totuşi, astă-seară era frumos.

Nici gând însă să meargă cu maşina la spital. Alunecase deja de două ori în timp ce traversa strada, şi oamenii – inclusiv ea – erau nebuni când conduceau pe zăpadă. Olivia hotărî că-şi va face o ceaşcă de ceai fierbinte şi o va suna pe Jane să vadă ce mai face. Nu se simţea vinovată. O va vedea pe prietena ei mâine după serviciu, când va dona mai mult sânge pentru ea. Vor sta la şuetă atunci.

La capătul străzii se găsea un SUV parcat neregulamentar. Cu toate că nu-l vedea, ştia că şoferul era înăuntru deoarece motorul mergea şi ştergătoarele de parbriz se mişcau. Probabil aştepta pe cineva, se gândi în timp ce traversă grăbită strada. Mută punga dintr-o mână în alta şi încercă să inspire puternic. Inhalatorul chiar i-ar fi fost de folos acum. Marchiza verde de deasupra intrării în clădirea ei era încărcată cu zăpadă. Îşi dădu seama că trotuarul fusese curăţat, dar era acoperit repede de fulgi proaspeţi.

Ajunsese aproape acasă când auzi un pocnet ciudat. Îşi imagină o sticlă uriaşă de şampanie care era destupată. Cu coada ochiului, văzu SUV-ul venind spre ea. Apoi îl văzu pe John prin geamul de la blocul ei. Stătea în spatele biroului său. Zâmbi când o zări şi se grăbi să-i deschidă uşa.

Se auzi deodată o rafală rapidă de focuri de armă şi gloanţe vâjâind în jurul ei. Înţelese ce se întâmpla şi ştia că trebuie să ajungă într-un loc sigur, dar picioarele nu voiau

să o asculte. Simţi o izbitură şi o durere îngrozitoare în coapsă, apoi o alta lângă umăr, atât de puternică încât o aruncă pe spate. A treia o trimise răsucindu-se în perete. Capul i se lovi de cărămidă, iar corpul căzu chircit la pământ. Lumea începu să se învârtă într-o negură haotică, un amestec de imagini cu zăpadă, lumini şi pungi maronii zburând prin aer. Încercă să se ridice, dar o ceaţă ameţitoare se rostogoli peste ea şi totul deveni negru.

CAPITOLUL 10

Olivia ajunsese subiectul principal al ştirilor de la ora zece.

Grayson avea televizorul pornit şi asculta pe jumătate atent finalul unui interviu *Dateline* luat unei persoane care făcea lobby în congres, în timp ce termină pe laptop al treilea său raport. Apăsă butonul „trimitere” şi închise laptopul. Era duminică seara şi de-abia acum termina lucrul.

Puse laptopul înapoi în servietă, pe masă, lângă ghiozdanul nepotului său. În cele două luni de când Henry venise să locuiască la el, apartamentul lui Grayson pierduse orice aparenţă de ordine. Ghiozdanul stătea deschis; foile erau împrăştiate peste tot, iar referatul despre vulcani, care trebuia predat a doua zi, nu se afla acolo. Grayson căută în living, apoi se întoarse în cameră. Se împiedică de nişte piese Lego şi de un robot acţionat prin telecomandă, pe care Henry îl construia, şi găsi referatul pe canapea, ascuns pe jumătate sub tenişii lui Henry.

Grayson se asigură că referatul era complet, apoi îl puse înapoi în dosarul galben şi îl adăugă lângă foile pe care le îndesase deja în ghiozdan. După cum se întâmplase deja înainte, copilul probabil tot va mai pierde cel puţin o temă înainte să ajungă în clasă, dar devenea mai bun la capitolul organizare. Nu-şi mai lăsa ghiozdanul în maşină.

Grayson merse în dormitor şi era pe punctul să-şi schimbe jeanşii şi puloverul, când auzi prezentatorul spunând că o tânără fusese împuşcată în faţa blocului în care locuia. Grayson îşi aminti de o conversaţie legată de oraş. Washington D.C. poate să fie un loc periculos în care să trăieşti, şi trebuie să fii atent, dar energia lui îl făcea

irezistibil. Nu Olivia spusese asta? Zâmbi când îşi aduse aminte.

Nu trecea o zi fără să se gândească la ea şi îşi spunea că, dacă viaţa lui nu ar fi devenit al naibii de complicată, probabil ar fi fost cu ea acum.

Luă telecomanda să dea volumul mai tare. Prezentarea ştirilor se încheiase şi acum rula o reclamă. Rămase în faţa ecranului plat şi aşteptă. Presupuse că împuşcătura avea de-a face cu războiul dintre bande şi era curios să ştie unde se întâmplase.

Apoi Ted, pe Canalul 12, anunţă că transmitea live din Georgetown. Grayson încetă să mai respire.

— Ah, la naiba, şopti el. Să nu fie Olivia.

Greaţa pe care o simţi în stomac îi contrazise speranţa. Îşi spuse că reacţiona exagerat.

Trecuseră două luni de când Jorguson o ameninţase, dar de atunci se calmase.

Reporterul spuse numele străzii, apoi camera se întoarse spre scena haotică din faţa unui bloc de locuinţe. Blocul ei de locuinţe. Grayson îl recunoscu pe portar. Care era numele lui? John, îşi aminti. Faţa bărbatului era cenuşie. Grayson văzu că mâinile îi tremurau în timp ce ţinea strâns la piept ceva ce semăna cu o pungă de hârtie. Se vedea pe fundal că stătea de vorbă cu doi detectivi. Grayson nu-l recunoscu pe nici unul din ei.

Era Olivia. Trebuia să fie. Cu toate că petrecuse doar o singură seară cu ea, îi lăsase o impresie puternică. Era o femeie frumoasă, deşteaptă şi iubitoare, iar modul în care se comportase cu acel băieţel îngrozit fusese admirabil. Lumea avea nevoie de Olivia MacKenzie.

Telefonul lui mobil sună. Salutul lui Ronan fu scurt.

— Te uiţi la ştiri? Olivia MacKenzie a fost împuşcată de mai multe ori şi...

— Trăieşte?

— Da, răspunse el, reacţionând la furia din glasul lui Grayson.

— Unde se află?

— Au dus-o la St. Paul. E cel mai apropiat centru pentru traumatisme, explică el. Am vorbit cu detectivul Cusack şi mi-a spus că Olivia este acum în operaţie.

— Cât de grav este?

— A fost atinsă de trei ori.

— Mă duc la spital.

— Ne vedem acolo.

Grayson tocmai îşi pusese arma în seif. O scoase şi o vârî în toc, după care îşi luă insigna. Mâinile îi tremurau. Asta îl surprinse şi îşi dădu seama că trebuia să-şi ţină furia sub control.

Merse pe hol şi deschise încet uşa de la una dintre camere, ca să vadă ce face Henry. Nepotul său dormea profund. Închise uşa şi merse în bucătărie. Patrick, persoana care se ocupa de apartament, stătea la masă şi făcea o listă cu legumele ce trebuiau cumpărate. Grayson îi spuse unde merge şi ieşi afară.

Zăpada continua să cadă abundent, iar drumurile erau ca un patinoar. Peste tot aveau loc accidente de maşină. Grayson conduse SUV-ul său pe cât de multe străzi lăturalnice putu, ca să evite să fie lovit de alţi şoferi. Parcă maşina în zona rezervată doctorilor, aproape de uşa spitalului. Agentul de pază nu-i mai zise nimic odată ce îi arătă insigna.

Primi îndrumări spre etajul cu Chirurgia şi o luă grăbit pe scări. Etajul era aproape pustiu. O asistentă trecea grăbită. O opri şi o întrebă unde era Olivia MacKenzie.

— E încă în operaţie, spuse ea. Sunteţi rudă cu ea?

— FBI, răspunse el. Unde sunt paznicii? întrebă apoi.

— Poftim?! La etajul acesta nu sunt paznici.

Nu avu nici o reacţie la aceste informaţii, dar întrebă:

— Puteţi să aflaţi care este starea ei şi cât timp va mai sta acolo?

— Da, bineînţeles. Sala de aşteptare de la Chirurgie este în capătul acelui hol, spuse ea arătând spre stânga.

— În care sală de operaţie este Olivia?

Ea arătă spre uşile de la capătul holului din dreapta.

— Voi aştepta acolo.

Nimeni nu putea să treacă de el atâta timp cât bloca accesul în sala de operaţie.

Asistenta promise să se întoarcă imediat. Se grăbi pe coridor, apoi ridică receptorul unui telefon de perete, aflat imediat lângă uşile sălii de operaţie.

Îşi scoase telefonul mobil şi începu să dea telefoane. În câteva minute, aranjă ca Olivia să fie păzită douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Refuză să se gândească la posibilitatea ca ea să nu supravieţuiască. Ideea era, pur şi simplu, de neconceput. Simţea o legătură ciudată cu ea, dar încercă să nu judece prin prisma ei.

Ronan ajunse câteva minute mai târziu. Părul negru îi era acoperit de zăpadă. Se scutură de ea pe măsură ce păşea de-a lungul holului.

— Cum este? întrebă el.

— Încă e în operaţie. O asistentă verifică starea ei.

Ronan privi în jur.

— Nu-i nimeni aici. Nici poliţişti, nici paznici ai spitalului... Ce naiba?

— Am trimis după agenţi. Sunt pe drum.

— Atunci, e cazul nostru?

— Normal că e.

— Bine, spuse Ronan, dând aprobator din cap. Crezi că Jorguson a făcut-o? Chiar s-a lăudat că va pune să fie omorâtă.

— Asta a fost acum două luni. A mai amenințat alți doi avocați de atunci. E irascibil și știu că are niște ticăloși drept clienți, dar nu cred că asta a fost opera lui.

— Eu nu-l scot de pe listă.

— Nici eu, îl aprobă Grayson. Doar spun că nu cred că este el.

— Cine, în afară de Jorguson, ar vrea s-o dea la o parte?

— Lucrează pentru Fisc. Asta poate deschide tot felul de posibilități. Cine știe ce poate să facă vreun plătitor de taxe nemulțumit?

— Nu cred că au făcut public numele ei până acum, ceea ce înseamnă că nu au anunțat familia. Probabil că încearcă încă să-i localizeze.

Ronan merse până la sala de așteptare să vadă dacă era cineva acolo. Se întoarse un minut mai târziu.

— E goală.

— După ce primesc ultimele informații, o s-o sun pe mătușa Oliviei.

Asistenta pe care o rugase să verifice starea Oliviei îi întrerupse. Zâmbea.

— Pacienta este în drum spre salon. Va fi bine. Chirurgul a spus că va ieși în câteva minute ca să discute cu dumneavoastră. A spus, de asemenea, că e o domnișoară foarte norocoasă.

Grayson simți că putea să inspire din nou adânc, atât de mare era ușurarea. Ronan observă acest lucru. Așteptă până când asistenta plecă, apoi întrebă:

— Ai avut o singură întâlnire cu Olivia, corect?

— Corect.

— Ai...

Grayson știa ce întreabă.

— Ce naiba, Ronan!

— Deci, e un nu, nu ai făcut-o.

Ambii auziră sunetul care indica faptul că uşile liftului erau pe punctul să se deschidă.

Fiecare puse mâna pe tocul armei lui şi aşteptă. Coborâră doi detectivi. Cel mai tânăr era copia fidelă a actorului Tom Cruise, inclusiv părul negru des şi bărbia pătrată.

— Tipul ăla nu seamănă cu... şopti Ronan.

— Ba da, seamănă, confirmă Grayson.

Ambii detectivi mâncau sendvişuri şi sporovăiau. Se opriră când îi văzură pe Grayson şi pe Ronan. Cel mai în vârstă, cu firimituri de la sendviş pe mustaţă, strigă:

— Cine sunteţi?

— FBI, răspunse Ronan.

— Nu e nevoie de voi aici. Ne ocupăm noi de asta.

— Nu, nu vă ocupaţi.

Grayson nu ridică vocea, dar privirea din ochii lui arăta că el deţine controlul.

— Este cazul nostru, răbufni copia lui Tom Cruise. Avea un fel evident de-a face pe grozavul în timp ce mergea spre Grayson.

Pe acesta însă nu-l impresionă tactica lui de cocoş. Nici pe Ronan, care spuse:

— Nu, nu este cazul vostru. Este al nostru.

— Ne-a fost încredinţat la locul faptei, le spuse Omul-Mustaţă. Nu v-am văzut pe nici unul din voi acolo.

— Deci, ştiaţi că femeia aceasta a fost doborâtă de mai multe gloanţe, că a fost un atac comandat, nu? întrebă Grayson.

— Da, bineînţeles, răspunse Mustaţă.

— Dar nu v-aţi gândit să postaţi paznici?

Cei doi detectivi se uitară unul la altul. După care, Omul-Mustaţă răspunse:

— E în operaţie. Urma să aşteptăm să vedem dacă a supravieţuit...

Grayson zări chirurgul la capătul holului. Vorbea cu asistenta.

— Te descurci cu ei, îi spuse lui Ronan în timp ce merse spre uşile sălii de operaţie.

Îl auzi pe Cruise spunând:

— O să dau câteva telefoane.

Ronan răspunse:

— Aşa să faci.

După ce Grayson vorbi cu chirurgul, o sună pe Emma Monroe, mătuşa Oliviei. Nu-i luă mult să facă rost de numărul ei de mobil şi să afle că era în Palm Springs pentru un seminar.

Emma ştiu că ceva nu era în regulă de îndată ce răspunse la telefon şi auzi vocea lui Grayson.

— Olivia va fi bine, începu el.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie înainte ca el să continue. A avut loc un accident?

— Nu, nu a fost un accident, spuse el, şi apoi îi explică ce se întâmplase cu ea. Îi spuse Emmei, de asemenea, ce îi zisese chirurgul şi încheie repetându-i încă o dată că Olivia va fi bine.

Emma se pierdu cu firea.

— Trei focuri de armă? Cineva a împuşcat-o de trei ori? Cine ar face aşa ceva unei fiinţe încântătoare, blânde... A trecut prin atâtea... a avut parte de atâta durere, şi acum asta. Să afli cine a făcut asta, Grayson.

Trecuse de la şoc la furie.

— Voi afla, promise el.

— Unde a fost împuşcată?

— Şoldul drept, umărul stâng şi partea stângă, spuse el. Îi dăduse deja această informaţie, dar ştia că din cauza şocului nu reţinuse tot.

— Cineva trebuie să-l contacteze pe doctorul Pardieu. Sper că medicul chirurg l-a sunat deja, spuse ea.

— Doctorul Pardieu?

— André Pardieu. Este medicul ei. Grayson, voi lua primul zbor pe care îl voi găsi... Nu, voi închiria un charter, hotărî ea. Ar trebui să fiu acolo...

Grayson o întrerupse.

— Oraşul este înzăpezit, Emma. Nici un avion nu aterizează sau decolează.

— Nu ar trebui să fie singură. Are nevoie de cineva să aibă grijă de ea.

— Va fi cineva cu ea tot timpul, promise el. Nimeni nu va ajunge la ea.

— I-a anunţat cineva părinţii şi sora?

— Voi verifica, spuse el.

— Îi voi suna eu. Sunt cu toţii în Miami, sărbătorind cu câţiva investitori noi. Tatăl Oliviei a cumpărat o proprietate cu vedere la ocean.

Grayson putu auzi dezaprobarea din vocea ei, care îi dădu de înţeles că existau probleme de familie. Nu-i păsa de asta. Toată atenţia lui era concentrată asupra găsirii răspunsului la întrebarea cine o voia pe Olivia MacKenzie moartă.

Nici nu bănuia cât de mare era numărul acelora.

CAPITOLUL 11

Olivia ar fi putut jura că Tom Cruise a trecut pe la ea să o salute. Apoi apăru Grayson şi alungă imaginea de dinainte.

Plutea între trezie şi inconştienţă. În capul ei totul era înceţoşat şi se învârtea într-un tumult de vedenii: zăpadă şi pungi de hârtie zburând prin aer, faţa lui John la fereastră şi o linie stacojie subţire ce curgea pe pământul alb. Apoi, din ceaţă se desprinse chipul lui Grayson. De ce era el acolo? Voia din nou să o sărute? Nu se putu concentra suficient ca să afle, şi se cufundă din nou în neant.

Data următoare când îşi reveni, simţi ceva rece pe cap. Se forţă să deschidă ochii şi îl văzu pe Grayson aplecându-se deasupra ei. Îi închise din nou. Avea halucinaţii. „Concentrează-te”, îşi spuse. Ştia că visa, şi avea nevoie să se trezească singură. Totuşi, când privi din nou, el se afla acolo. Nu era nici o iluzie.

Când el mută punga rece de pe capul ei, simţi o durere cutremurătoare. Deschise gura ca să se plângă, dar nu ieşi nici un sunet. Gâtul îi era uscat.

În cele din urmă, reuşi să şoptească cu voce răguşită:

— Ce-i cu tine şi cu gheaţa?

— Ce-i cu tine de te loveşti la cap? Zâmbi, în timp ce adăugă: Asistenta vrea să ţii asta pe cucui.

— Cucui?

— Cred că te-ai izbit cu capul de peretele de cărămidă din faţa blocului tău.

— De ce aş fi vrut să fac asta?

Nu avea pregătit un răspuns la întrebarea ei. Ea se sforţă să se ridice în capul oaselor şi simţi durere până în vârful degetelor de la picioare.

— Fă-te util. Ajută-mă să mă ridic.

— Eşti deja ridicată.

Închise ochii.

— Pleacă.

Voia să rămână trează, dar ceaţa coborî din nou asupra ei şi nu i se putu opune.

Data următoare când se trezi, era lucidă şi se simţea pe jumătate umană. Privi în jur. Se afla într-o cameră plină cu vaze cu flori, iar doctorul André Pardieu stătea la capătul patului citindu-i fişa medicală.

— *Bonjour, docteur*.

— Ah, eşti din nou cu noi, spuse el.

— Trebuie să-i dau lui Jane nişte sânge.

— Nu, nu acum. Mai întâi îţi refaci forţele, după care o poţi ajuta.

Conversaţia lor continuă într-o franceză rapidă. Grayson rămase în pragul uşii ascultând.

Se părea că medicul ţinea foarte mult la Olivia. Grayson ar fi putut să jure că îl auzise spunându-i *pipsqueak*[3].

La finalul discuţiei lor, doctorul Pardieu reveni la engleză.

— Acum, după ce am constatat că eşti bine, o să-mi pot urma planul de-a merge în Franţa. Voi fi în Paris pentru o conferinţă, apoi voi pleca într-o vacanţă cu familia. Dacă ai nevoie de ceva, ştii cum să dai de mine.

O sărută pe frunte înainte să plece din cameră.

Olivia se uita pe fereastră când Grayson intră şi nu observă că el o privea. Acesta se întreba cum poate cineva să arate atât de bine după ce a fost împuşcat de trei ori. Faţa îi era palidă, dar era în continuare frumoasă. Părul ei de un castaniu-închis se revărsa pe perna din spatele ei.

Îl surprinse holbându-se la ea. Ochii aceia de un albastru pur erau fixaţi asupra ochilor lui. Apoi, el merse

[3] „Pişpirici”, în limba engleză în original (n.red.).

până la fereastră şi se sprijini de pervaz. Îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse:

— Cum te simţi?

— Ţinând cont de ce s-a întâmplat, destul de bine, răspunse ea.

Ce căuta el aici? vru ea să întrebe. Cum de era implicat? Un sărut prostesc, apoi două luni fără nici un cuvânt. Înţelesese mesajul, gândi ea. Era evident că nu dorise să mai aibă de-a face cu ea şi trecuse mai departe. La naiba, la fel făcuse şi ea.

— Eşti pregătită să răspunzi la câteva întrebări? zise el.

— Da.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Îmi amintesc, spuse ea, surprinsă că îşi amintea, dar nu va fi de mare folos. La capătul străzii era parcat un SUV negru. Motorul era pornit şi îmi amintesc că mă gândeam că aştepta pe cineva. Se pare că mă aştepta pe mine, nu?

— Aşa se pare.

Subiectul lor de conversaţie era îngrozitor, se gândi ea, şi totuşi, amândoi se comportau şi vorbeau atât de firesc despre asta. Olivia ştia că Grayson trebuie să fi fost obişnuit să se confrunte cu tentative de omor şi tot felul de alte întâmplări groaznice. Era un profesionist în astfel de lucruri. Nimic nu părea să-l depăşească. Ea, pe de altă parte, era o novice.

— Ai văzut pe cineva în SUV?

— Nu, geamurile erau fumurii şi ningea. Vizibilitatea nu era bună. Şoferul era pe partea mea de stradă. Şi asta-i tot, Grayson. Asta e tot ce ştiu.

Zâmbi şi aşteptă următoarea lui întrebare.

— Asta-i tot, zici? spuse el.

— Ar trebui să o sun pe mătuşa mea. Nu vreau să-şi facă griji.

— Am vorbit eu cu ea.

— Ai vorbit? Nu ai supărat-o, nu?

— Nu, bineînţeles că nu. Când a auzit că ai fost împuşcată de trei ori nu s-a supărat deloc.

Ignoră sarcasmul lui.

— E în Palm Springs.

— Nu, e pe drum.

Olivia îl întrebă despre şeful ei şi despre prietena ei Jane, dar nu pomeni nimic despre părinţii sau sora ei.

— Doar vreo două întrebări şi te las să te odihneşti. Mă duc apoi să vorbesc cu judecătorii Bowen şi Thorpe, spuse el.

— Sunt aici?

Dădu aprobator din cap.

— La fel şi şeful tău, Thurman. Sunt în sala de aşteptare, discută cum să facă plângere împotriva unui avocat pe nume Simmons.

— Aş vrea să-i văd.

— Alţi aproximativ douăzeci de oameni aşteaptă să te salute şi să se asigure că eşti în regulă.

— Vor vorbi cu judecătorul Bowen şi...

— După ce voi vorbi eu cu ei, spuse el. Dar, înainte să plec... ai vreo idee cine ar fi putut să facă asta?

— Vrei să spui cine mă vrea moartă?

— Da.

Începu să mişte degetele de la mâna dreaptă, apoi de la stânga, socotind. Apoi din nou mâna dreaptă.

— Cel puţin cincisprezece oameni ar vrea să scape de mine, spuse ea.

— L-ai inclus şi pe Jorguson? întrebă el.

— Nu, răspunse ea. Ar trebui? Aşa ar fi şaisprezece oameni care ar vrea să dispar. Sigur sunt mai mulţi. Dacă vrei, voi fi bucuroasă să scriu numele lor pe o foaie.

Credea că glumeşte. Merse până la marginea patului ei, uitându-se de sus la ea.

— Sunt serioasă, Grayson.

— Mătuşa ta mi-a spus că nu-şi poate imagina de ce-ar vrea cineva să-ţi facă rău. Spunea că eşti dulce şi iubitoare.

— Nu sunt.

Păru nemulţumită.

Nu avea de gând să se certe cu ea. Se întoarse şi dădu să plece, dar se opri, amintindu-şi cealaltă întrebare pe care voia să i-o pună.

— Când am luat prânzul împreună, mi-ai spus că aveai un obiectiv pe care voiai să-l îndeplineşti.

— Da.

Sperase că va uita conversaţia aceea.

— Obiectivul tău are ceva de-a face cu numărul de oameni care ar vrea să scape de tine?

— Da.

Aşteptă ca ea să-i explice, dar rămase încăpăţânat de tăcută.

— Nu ne jucăm de-a întrebările, răbufni el. Care este obiectivul tău, Olivia?

Ştia că, în cele din urmă, va descoperi ce încerca să facă. Ce îi păsa dacă el credea că e o fiică răzbunătoare, trădătoare? A face lucrul corect era mai important decât vina pe care o simţea.

— Îl voi trimite pe tatăl meu la închisoare.

După ce vorbi cu judecătorul Bowen, judecătorul Thorpe şi cu Royal Thurman, Grayson înţelese dispreţul lor pentru avocatul Carl Simmons. Sugestia că Olivia era dependentă de medicamente la o vârstă foarte fragedă,

când, de fapt, făcuse chimioterapie, era condamnabilă, iar Grayson ar fi vrut personal să-l izbească pe ticălos de un perete.

Petrecu următoarele ore descoperind tot ce putu despre Olivia şi nu se găsea în CV-ul ei. Mătuşa Emma i-a fost de mare ajutor. În ciuda vremii, reuşise să se întoarcă în D.C. şi se aşezară la o masă în cafeneaua aproape pustie a spitalului, discutând despre trecutul Oliviei şi despre relaţia ei arţăgoasă cu familia. Emma începu prin a-i spune despre programul experimental din care făceau parte Olivia şi alte trei tinere fete şi puţin din ceea ce ele îndураseră.

— Olivia nu ar fi bucuroasă dac-ar afla că-ţi spun lucrurile acestea, zise Emma. E o persoană foarte discretă. Relaţia ei cu părinţii era încordată încă de pe atunci. Mult timp nu mi-am dat seama că nici unul dintre ei – tatăl, mama şi nici sora – nu a venit vreodată să o vadă pe Olivia când i se permitea să aibă vizitatori în spital. Olivia era singură.

Grayson nu arătă nici o reacţie la ceea ce îi spunea, dar acum înţelese de ce Olivia ajuta copii care nu aveau pe nimeni să aibă grijă de ei. Ştia cum este.

— Spune-mi despre tatăl ei.

— Robert Mackenzie este unul dintre cei mai charismatici bărbaţi pe care o să-i cunoşti vreodată. Ţi-ar putea vinde o casă pe plajă în Arctica. Oriunde apare cucereşte pe toată lumea. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse el.

— În trecut, Robert a condus mai multe companii. Fiecare a sfârşit ducându-se la fund, totuşi Robert a dus-o foarte bine. Când a demisionat, a primit salariu şi bonus. A trăit întotdeauna extravagant. Când a cumpărat o casă în New York, am crezut că va divorţa de sora mea, dar lucrul acesta nu s-a întâmplat. E în continuare cu el.

— A fost directorul executiv al acestor companii?

— Da. Totul a fost legal, spuse ea.

— Acum conduce propria firmă de investiţii?

— Exact, Fondul Trinity, şi are mare succes. Cel puţin pe hârtie. Olivia ştie mai mulţi oameni care i-au dat tatălui ei fondurile lor de pensii ca să le investească. Toţi primesc declaraţii trimestriale care le arată cât de bine merg investiţiile lor. Ea a văzut cum procedează tatăl ei şi este convinsă că asta este încă una dintre escrocheriile lui.

— Crede că el conduce o schemă piramidală?

— Chiar dacă ar fi aşa, ea nu a putut să o dovedească. Ne întoarcem sus? Aş vrea să-mi iau rămas-bun de la Olivia şi să văd dacă are nevoie să-i aduc ceva.

Grayson merse alături de Emma până la lift. Era cu gândurile aiurea.

— Tu ce crezi despre Robert MacKenzie?

— Sunt de acord cu Olivia. Ar trebui să fie în închisoare.

Numărul de oameni de pe lista cu inamici ai Oliviei căpăta sens acum. Pusese întrebări şi cercetase, atrăgând atenţia asupra firmei tatălui ei. Probabil mersese deja la CVMB, iar oamenilor care învârt bani mulţi nu le sunt pe plac astfel de lucruri.

Când ajunseră, din camera Oliviei ieşea o femeie în scaun cu rotile. Un tânăr subţirel împingea scaunul. Emma îi prezentă lui Grayson pe prietena Oliviei, Jane, şi pe fratele ei, Logan.

Logan întinse mâna şi spuse:

— O să-l prinzi pe tip, nu?

— Da, îl asigură Grayson.

— Când mergi acasă, Jane? întrebă Emma.

— Mâine, spuse ea. Mă întorc peste aproximativ o lună, când Olivia îşi va recăpăta forţele.

— Olivia îi dă lui Jane o parte din sângele ei, explică Logan. Are anticorpii de care ea are nevoie. Nu, Jane?

— Da, spuse ea. Olivia este epuizată, aşa că nu aş sta mult. Acum, dacă ne scuzaţi, Logan are o întâlnire la care trebuie să fie prezent.

— Iar tu trebuie să te odihneşti, îi spuse el lui Jane.

Emma şi Grayson îi priviră până când trecură de colţul culoarului. Apoi, Emma spuse:

— Jane nu arată deloc bine, nu? E atât de palidă.

Grayson se gândi că şi fratele lui Jane arăta la fel de bolnăvicios. Când Emma intră în camera Oliviei, el se opri ca să treacă în revistă programul cu agenţii de serviciu din seara aceea. Apoi îl sună pe Ronan ca să discute despre firma de investiţii a lui Robert MacKenzie şi descoperi că Ronan făcuse deja săpături în legătură cu familia Oliviei şi ajunsese la tot felul de posibilităţi legate de rudele care ar putea dori ca Olivia să nu le mai iasă în cale. Se întrebă dacă Olivia ştia că George, cumnatul ei, avea o problemă cu jocurile de noroc şi pusese recent o altă ipotecă pe casa lui ca să plătească o parte din datorii.

În momentul în care Grayson încheie conversaţia cu Ronan, Emma plecase şi Olivia era singură. Privi la ceas în timp ce intră în cameră. Trebuia să se îndrepte în curând spre casă. Acum că nepotul lui locuia cu el, încerca să ia cina împreună cu el cât de des posibil, ca să-i ofere o oarecare viaţă de familie stabilă.

Olivia se chinuia să rămână trează. Televizorul era pornit, iar ea încerca să urmărească ştirile. Pleoapele grele i se închideau. Îl văzu pe Grayson intrând şi întrebă:

— De ce eşti aici? Nu credeam că am să te mai văd vreodată. Ţi-a fost încredinţată această anchetă?

— Nu, răspunse el. Eu am cerut-o.

Medicamentele împotriva durerii începură să-şi facă efectul şi se simţea puţin mai înceată în gândire.

— Din cauza lui Jorguson.

— Nu, din cauza ta.

Ea se încruntă.

— Să clarificăm lucrurile.

— Foarte bine, o aprobă. Care?

Ea se uită la el.

— Care?!

— Ai vrut să clarifici nişte lucruri.

Îşi aminti.

— Ai face bine să înţelegi, Grayson. Nu-ţi voi mai cere niciodată să mă săruţi.

El zâmbi.

— Nu va mai fi nevoie.

Telefonul lui mobil sună, întrerupând momentul, ceea ce era un lucru bun, gândi el, deoarece se gândise serios să o sărute. Ştia că nu ar ceda în faţa dorinţei, dar nu-i plăcea faptul că o dorea.

Nepotul său îl suna ca să-i amintească de sistemul solar pe care trebuia să-l construiască şi la care Grayson promisese că îl va ajuta.

— Care sistem solar?

— Sistemul solar, insistă Henry.

— Acum e prima oară când aud despre asta, Henry.

— Eram sigur că ţi-am spus şi am crezut că te-ai oferit să mă ajuţi.

— Când trebuie predat? întrebă el, gândindu-se că-şi va face timp în weekend să-l ajute.

— Mâine.

„Ah, fir-ar să fie.”

— Mâine?

— Da, şi avem nevoie de chestii.

— Ce chestii? întrebă Grayson.

— Chestii ca să-l facem. Cum ar fi polistiren şi poate sfoară.

Grayson observă cum capul Oliviei se odihnea din nou pe pernă, şi pleoapele îi erau pe jumătate închise, dar zâmbea. Credea în mod evident că discuţia era amuzantă. El nu era de aceeaşi părere. Joaca asta de-a părintele era o corvoadă.

— Bine. Vin imediat acasă. Încheie conversaţia şi spuse: Bănuiesc că ai auzit tot.

— Câţi ani are?

— A făcut nouă ani acum două săptămâni.

— Şi trebuie să construieşti un sistem solar?

— Aşa se pare. Voi umbla prin tot oraşul să caut materiale. Ar trebui să plec.

— Succes, şopti ea şi adormi buştean.

CAPITOLUL 12

Cu o noapte înainte ca Oliviei să i se dea drumul din spital, mătuşa Emma veni s-o viziteze şi insistă ca Olivia să se mute în casa ei ca să se refacă. Olivia refuză. Îi spuse mătuşii sale că voia să doarmă în propriul ei pat şi să nu i se acorde o atenţie exagerată. Adevărul era că nu dorea să o pună pe Emma în nici un fel de pericol şi, atâta timp cât atacatorul era în continuare în libertate, toţi din jurul Oliviei erau în pericol.

Când Emma plecă, Grayson şi Ronan intrară. Emma le zâmbi agenţilor şi spuse:

— Grayson, în toată confuzia asta, am uitat să te întreb despre tatăl tău. Ce mai face?

— Mai bine, răspunse el, dar nu dădu alte amănunte.

Olivia era curioasă să ştie ce i se întâmplase tatălui său, dar se gândi că nu ar fi politicos să întrebe. Va trebui să aştepte până când ea şi Emma vor fi singure, ca să afle detalii. Nu că ar fi fost problema ei, îşi reaminti. Se hotărâse să menţină o relaţie profesională cu Grayson şi să nu pună întrebări personale.

— Transmite-i, te rog, toate cele bune din partea mea, spuse Emma.

Se întoarse către Olivia.

— Voi fi aici mâine dimineaţă ca să te conduc acasă.

Grayson făcu un pas înainte.

— Cred... credem că cel mai bine ar fi să o duc eu acasă pe Olivia... din motive de siguranţă, spuse el.

— Bine, răspunse Emma.

O sărută pe Olivia pe frunte şi plecă.

Grayson avea o listă cu întrebări pe care voia să i le pună Oliviei, în special despre cumnatul său şi datoria pe care o făcuse. Ştia despre asta? Dar sora ei? Din ceea ce descoperise până acum, relaţia Oliviei cu familia sa era cel

puţin încordată. În zilele în care fusese în spital, nu văzuse nici o rudă apropiată Oliviei să vină în vizită.

Din păcate, nu avu şansa să-i pună nici o întrebare. Un şir constant de vizitatori, mai multe telefoane şi epuizarea ei îi dădură peste cap planul. Hotărî să aştepte până a doua zi ca să vorbească despre familia ei.

În dimineaţa următoare, o conduse acasă de la spital, dar nu aduse în discuţie subiectul evident incomod al rudelor ei. Când Grayson anunţă că un poliţist aflat în afara serviciului va ajunge imediat ca să stea de pază în faţa uşii ei, ea protestă. Atâta timp cât stătea în interiorul apartamentului, insistă ea, se afla în siguranţă. Grayson ascultă argumentul ei şi îl ignoră, accentuând că paznicul nu era negociabil.

Tocmai ajunseseră la apartament şi Olivia căuta în poşetă după cheie, când o uşă de la capătul holului se deschise şi o femeie în vârstă, purtând un halat de baie roz, păşi afară. Părul ei alb şi subţire era prins cu două ace de păr, iar buzele erau strânse ca şi când ar fi vrut să fluiere. Când Olivia privi în direcţia ei, femeia îşi îndoi degetul şi îi făcu semn să vină mai aproape.

— Bună ziua, doamnă Delaney, spuse Olivia, apropiindu-se de femeie.

— Olivia, dragă, am nevoie de lapte.

În timp ce vorbea, doamna Delaney o cercetă pe Olivia şi se uită suspicioasă la Grayson.

— Îmi pare rău, spuse Olivia, mi-e teamă că nu voi merge la magazin câteva zile, dar vă voi aduce bucuroasă nişte lapte când voi face cumpărături din nou.

Doamna Delaney păru tulburată.

— Bine, spuse ea. Îl voi suna pe John şi îl voi ruga pe el să-mi aducă, când vine la lucru mâine, numai că el îmi cumpără întotdeauna alt tip de lapte. Îi cer în mod expres cu doi la sută grăsime şi el, inevitabil, îmi aduce lapte

integral. E prea gras pentru mine. Stomacul meu sensibil nu-l tolerează.

— Înţeleg, răspunse cu răbdare Olivia. Vă voi anunţa cu siguranţă când voi merge la supermarket şi puteţi să-mi daţi o listă.

— Bine, spuse doamna Delaney şi se întoarse înapoi în apartament. Adu-mi câteva prăjiturele din alea cu lămâie, cele cu glazură deasupra, nu cele simple, cum mi-ai adus ultima oară.

Grayson şi Olivia o auziră continuând să adăuge lucruri pe lista ei, chiar şi după ce închise uşa.

— Nu-i place să iasă afară în frig, explică Olivia.

— Pare mai degrabă pretenţioasă.

— Un pic, râse Olivia. E singură, şi nu mă deranjează să o ajut când pot.

Grayson luă cheia din mâna Oliviei şi o introduse în încuietoare.

— Te porţi dur, dar ai o inimă blândă, Olivia Mackenzie.

Deschise uşa şi se dădu înapoi, astfel încât ea să poată intra.

Olivia era fericită să fie acasă. Mătuşa îşi trimisese personalul ca să facă curat în apartament, să-i reaprovizioneze frigiderul şi cămara şi să spele rufele Oliviei. Mere şi portocale proaspete se găseau într-un bol de lemn pe masa din bucătărie, alături de supă de pui cu tăiţei, pregătită să fie încălzită, şi pâine proaspăt coaptă.

— Dacă nu eşti prea obosită, aş dori să vorbesc cu tine despre familia ta, spuse Grayson.

— Bine, dar nu ştiu ce aş putea să-ţi spun ca să te ajute.

Îşi golea poşeta căutându-şi telefonul mobil. Îl găsi, în cele din urmă, şi merse în birou ca să-l pună la încărcat.

Când se întoarse, Grayson îşi dăduse jos sacoul şi îşi aranja cravata. Ea observă ce făcea, dar nu comentă. Dacă el voia să se simtă confortabil, ea nu avea nici o problemă. Va fi în continuare capabilă să menţină distanţa. El nu era un prieten; era protectorul ei.

Această idee ar fi trebuit să o ajute să menţină un echilibru, dar el arăta grozav în costum, iar fără sacou, arăta şi mai bine. Uitase ce musculatură avea. O parte a corpului palpita, umărul o înţepa, iar şoldul şi-l simţea de parcă avea în continuare un glonţ înfipt în os. Era o epavă, şi totuşi, continua să-l dorească. Ar fi putut să dea vina pe calmante pentru gândurile de a sfâşia hainele de pe el, dar nu luase nici o pastilă astăzi.

— Aş vrea să discutăm despre cumnatul tău, continuă el.

— George? Nu sunt prea multe de spus despre el. Nu l-am mai văzut de foarte mult timp. De obicei vorbesc cu el doar la telefon şi discuţia e întotdeauna superficială. De genul: „Ce mai faci?...” „Bine, tu ce mai faci?”, după care îi dă telefonul surorii mele. George nu e prea vorbăreţ. E puţin... băţos, spuse ea. Totuşi, o face pe Natalie fericită.

— De cât timp îl cunoşti?

— De aproape zece ani. L-am cunoscut la câteva luni după ce s-au căsătorit.

— Nu ai fost la nunta lor?

— Nu, a avut loc în San Francisco, iar eu eram aici, în Washington. Îmi era imposibil să plec.

Olivia nu vorbea niciodată despre boala ei, făcându-l să se întrebe dacă ea ştia că aflase totul despre perioada petrecută în programul experimental. Conform mătuşii ei, Olivia discuta despre acei ani doar cu cealaltă familie a ei: cele trei fete care participaseră la program alături de ea. Ştia, de asemenea, că tatăl ei-surogat era doctorul André Pardieu.

Se forţă să termine cu întrebările, ca să o lase să se odihnească.

— Ştii ceva despre situaţia lor financiară?

Olivia se aşeză în fotoliu şi îşi puse din nou capul pe perne.

— El şi Natalie au înfiinţat o firmă online acum câţiva ani şi se descurcă foarte bine. Natalie a investit cea mai mare parte din profiturile lor în fondurile tatălui nostru, Dumnezeu s-o ajute. Am încercat să vorbesc cu ea, să o fac să înţeleagă că totul este o escrocherie, dar ea are încredere totală în el, e o adeptă a lui. La fel ca mama, adăugă ea. Îi place să afişeze imaginea unei familii perfecte. Crede că Natalie este fiica perfectă; George este ginerele perfect...

— Iar tu?

Ea închise ochii şi zâmbi.

— Imperfectă, spuse ea ca pe un lucru de la sine înţeles. Aşa că, de obicei, nu mă include când vorbeşte despre familia ei. Natalie a devenit un copil singur la părinţi. Zilele astea, mama mă consideră o trădătoare.

— O trădătoare faţă de familie?

— Da, răspunse ea. Şi cred că sunt. Trebuie să-l opresc. Nu poate continua să năruiască vieţi şi să distrugă familii. Obişnuiam să cred că nu se poate abţine, că pentru el totul nu era decât un joc, dar acum ştiu mai bine. Banii sunt totul pentru el. E obsedat să adune cât mai mulţi. Îi ademeneşte pe prietenii lui bogaţi să-i dea economiile şi încrederea lor, ca să investească. Ocheşte, de asemenea, pensiile mari şi instituţiile filantropice. Cu cât este mai dificil potenţialul client, cu atât tatăl meu prosperă. Mătuşa Emma nu-l lasă să se apropie de banii ei, şi asta îl scoate din minţi. Urăşte să piardă şi este hotărât să găsească o modalitate să-i ia tot ce are. Nu se va întâmpla asta, dar el va merge la închisoare continuând să încerce.

Olivia făcu eforturi să se ridice. Surprinsă de cât de greu îi era, se îndreptă spre dormitor.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea. Serveşte-te cu ceva de mâncare şi de băut.

— Vrei să-ţi încălzesc nişte supă?

— Ar fi frumos.

Străbătu holul, dar se opri la uşa dormitorului şi privi înapoi spre el.

— Mama îl idolatrizează pe tata, şi în inima ei este loc doar pentru el. Nu se poate abţine să nu fie aşa. E ca şi cum el îi controlează gândurile.

— Ea ştie ce face el? E şi ea implicată în asta?

— Nu, spuse ea categoric. Chiar dacă i-ai aduce o dovadă incontestabilă, ar nega sau ar refuza să creadă. Sincer, cred că ar fi dispusă să sacrifice pe oricine ca să-l protejeze.

— Inclusiv pe tine?

Nu răspunse.

— Cred că, odată ce tatăl meu ar ajunge în spatele gratiilor, mama mea ar putea să deschidă ochii. Dar, pe de altă parte, s-ar putea să nu. S-ar putea să vrea să se târască în celulă cu el.

— Olivia? o strigă el când ea intră în dormitor.

Ea se întoarse pe hol.

— Da?

— De ce-ar crede mama ta că eşti imperfectă?

Oftă.

— M-am îmbolnăvit, Grayson. Asta m-a făcut imperfectă.

Spera sincer că el terminase cu întrebările despre familia ei pentru seara aceasta. Scotea la iveală tot felul de sentimente pe care ea nu voia să le simtă. Închise uşa de la dormitor şi se schimbă într-o pereche de pantaloni de pijama din flanel de culoare alb-albastră şi un tricou

albastru. Acest efort minim o epuiză şi se aşează pe marginea patului. Se lăsă pe spate, se întoarse pe o parte şi închise ochii. Se va odihni câteva minute şi apoi va mânca puţină supă, îşi spuse în sinea ei. După aceea, îl va trimite pe Grayson acasă şi va lucra puţin la calculator.

Trecură cincisprezece minute şi Olivia nu se întorsese în living. Grayson întredeschise uşa de la dormitor şi privi înăuntru. Părul îi acoperea faţa, iar braţele îi erau încrucişate la piept. Grayson trase cuvertura de pe patul dublu, apoi o luă pe Olivia în braţe. O ţinu lipită de pieptul său un minut, plăcându-i senzaţia pe care i-o provoca trupul ei cald lipit de al lui. O aşează cu grijă între aşternuturi şi o acoperi. Îi dădu părul înapoi pe spate şi o mângâie pe obraz. Pielea ei era atât de moale, atât de catifelată.

— Nu există nimic imperfect la tine, Olivia.

CAPITOLUL 13

Ronan era de părere că George Anderson, cumnatul Oliviei, se potrivea portretului de atacator şi voia să-l pună în capul listei.

Grayson nu era convins.

Ronan deschise sertarul biroului, scoase o minge de fotbal american Nerf şi i-o aruncă peste birou lui Grayson. Aruncatul mingii de fotbal în timp ce se gândeau la o rezolvare devenise un ritual, cu condiţia ca biroul, ce semăna cu o peşteră, să fie gol.

— Îl voi pune pe Anderson în top cinci, spuse Grayson, dar sunt alţii mai plauzibili, precum Carl Simmons şi trupa lui, şi, din păcate, propriul tată al Oliviei. Oricare dintre ei ar fi putut să angajeze oameni care să o reducă la tăcere. Ştiai că i-a sunat pe cei de la CVMB?

Ronan zâmbi.

— Bravo ei!

Grayson aruncă mingea de fotbal înapoi către Ronan.

— Olivia a pus o grămadă de întrebări despre Fondul Trinity. Ar putea fi cineva care are legături cu CVMB şi nu doreşte o anchetă.

Ronan dădu din cap în semn de aprobare.

— Hai să vorbim despre Anderson.

— Da, OK. Îi datorează trei sute de mii unui agent pe nume Subway, şi în fiecare săptămână dobânda creşte vertiginos.

— În fiecare săptămână?

— În fiecare săptămână, repetă Grayson. Dacă Anderson continuă să lase împrumutul să crească, în şase luni ar putea datora aproape, cât... şase sute de mii?

Ronan aruncă mingea de fotbal în timp ce răspunse.

— Corect. Aşa că am să risc şi am să presupun că Subway nu este un agent. El este, de fapt, cămătar.

Grayson aprobă. Apoi Ronan întrebă:

— Olivia ştie despre dependenţa de jocuri de noroc a cumnatului ei?

— Mă îndoiesc. Voi merge la ea peste puţin timp ca să discut despre el. Mi-a spus că George este în oraş şi vrea să treacă pe la ea diseară.

— Şi tu ce ai spus?

Aruncau mingea de fotbal din ce în ce mai repede, până când zbura ca o rachetă de-a curmezişul biroului.

— Am spus că nu intră decât dacă sunt eu acolo. Paznicul ştie, adăugă el.

— Dar soţia lui Anderson, Natalie? Crezi că ştie despre dependenţa soţului ei?

— Nu cred, spuse el. Anderson ar putea să scoată nişte bani din Fondul Trinity ca să restituie împrumutul – împreună cu tatăl ei, au aproape patru milioane într-un cont –, dar nu a luat nimic.

— Pentru că ar afla ea.

— La asta m-am gândit şi eu. A pus o mare parte din banii proprii în cont. Unchiul ei, răposatul Daniel Monroe, era foarte bogat. A stabilit fonduri fiduciare pentru cele două nepoate ale sale, astfel încât fiecare să primească o sumă însemnată. În clipa în care Natalie şi-a primit banii, i-a dat tatălui său ca să-i investească.

— Dar fondul Oliviei?

— Îl va primi anul viitor.

După care îi spuse lui Ronan ce descoperise despre Simmons, Simmons şi Falcon. Căutase în practicile lor bancare şi în conturi şi descoperise despre Carl Simmons că era un partener din umbră al lui Robert MacKenzie.

— Carl Simmons o calomniază, răspândeşte minciuni despre ea ca să o facă să înceteze să mai pună întrebări. Pe cât pariezi că tatăl ei ştie ce face el?

Grayson dădu aprobator din cap.

— Dacă lucrurile merg cum trebuie, îl voi vedea în acţiune peste câteva săptămâni la Hotelul Morgan.

— Marea petrecere aniversară?

Grayson dădu din cap că da.

— Nu am mai mers de mult neinvitat la o petrecere. Ar trebui să fie interesant.

Îi aruncă mingea de fotbal înapoi lui Ronan şi se ridică.

— Plec.

— Te duci la Olivia acum?

— Da. Henry doarme peste noapte la un prieten.

— Nu că ţin socoteala, spuse Ronan, dar se pare că ai petrecut o grămadă de timp în apartamentul domnişoarei MacKenzie.

— Ce pot să spun, răspunse Grayson cu un rânjet satisfăcut, îmi iau investigaţiile în serios şi sunt foarte meticulos.

— Îhî, rosti tărăgănat Ronan, fără să creadă un cuvânt.

Adevărul era că Grayson căutase pretexte ca să o vadă pe Olivia. Chiar şi atunci când unei întrebări i se putea răspunde cu un simplu telefon, el insistase că trebuie să o viziteze. Nu se putea abţine să nu fie cu ea. Ceea ce simţea era atât de nou pentru el, încât nu putea să-şi explice. Singurul lucru cert pentru el era faptul că Olivia MacKenzie se deosebea de oricare altă femeie pe care o cunoscuse şi, cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât voia mai mult.

Se îndrepta către scări când Ronan îl întrebă:

— Eşti în continuare un gentleman?

— Cu Olivia? întrebă el, pretinzând că nu înţelege.

— Nu, cu câinele ei.

El râse.

— Nu are câine şi, totuşi, sunt în continuare un gentleman.

Şi asta îl măcina.

Trecuseră trei săptămâni de când Olivia fusese împuşcată şi singura dată când părăsise apartamentul fusese atunci când mersese la doctor ca să-i fie scoase firele. Începea să se simtă ca un animal în cuşcă. Programul ei era atât de plictisitor. Se scula devreme în fiecare dimineaţă, se îmbrăca, apoi mergea în birou şi îşi deschidea calculatorul. Din moment ce nu existau lucruri care să-i distragă atenţia, se lăsase prinsă destul de repede de cazurile ei.

Singurul echipament de exerciţii pe care îl deţinea era o bandă de alergat şi, cum nu putea să meargă la sală să folosească bicicleta eliptică, aşa cum obişnuia să facă, se urca pe banda de alergat de două ori pe zi, ca să scape de plictiseală. În unele zile, când crizele de astm nu erau puternice, alerga; în alte zile, mergea atât de încet, încât simţea că parcă se târa.

Collins trecuse pe la ea două duminici la rând şi stătuse vreo două ore de fiecare dată. Apoi, trebuia să se întoarcă la poligon ca să mai lucreze la acurateţea tragerii. Gândul că prietena ei purta o armă o făcea în continuare pe Olivia să tremure.

Jane nu ieşise din casă din cauza vremii. Washingtonul avea o iarnă neobişnuită. Era îngrozitor de frig şi zăpada continua să cadă peste oraş. Locuia într-o casă lângă Dupont Circle şi era ocupată s-o transforme în atelier, ca să poată picta. Olivia ratase expoziţia de artă, dar Jane îi povestise totul despre eveniment. Vânduse trei tablouri şi se simţise apreciată şi revigorată.

Sam sunase doar de câteva ori, dar era în Islanda, aşa că păstra legătura prin e-mail. Scria mesaje lungi,

întortocheate, despre avioanele cu care zbura, şi nu se plângea deloc de locurile în care era cantonată.

Toate cele trei prietene ale Oliviei mergeau la întâlniri, dar nici una dintre ele nu avusese o relaţie serioasă. Cu toate că astăzi erau sănătoase, trăiau cu frica că norocul lor se va schimba. Şi cum puteau să-l pună pe un bărbat pe care îl iubeau să treacă prin astfel de nelinişti?

Hotărâseră să fie practice. Fericirea până la adânci bătrâneţi era doar un vis pentru ele.

Olivia tocmai terminase să răspundă la două e-mailuri. Închise laptopul şi îşi verifică ceasul. Amintindu-şi că Grayson venea pe la ea, merse în dormitor să-şi schimbe hainele. Rămase îmbrăcată lejer cu o pereche de jeanşi mulaţi şi o bluză albă, pe care nu se deranjă să o bage în pantaloni. Se pieptănă şi folosi puţin parfum şi ruj.

Şi George avea să sosească în curând. Spusese că vrea să aibă o discuţie serioasă cu ea. Olivia se întrebă dacă îl va însoţi şi Natalie. Era sigură că ştia despre ce voia George să vorbească: s-o convingă pe mătuşa Emma să investească în Fondul Trinity ca să-şi arate loialitatea şi sprijinul faţă de familie. Răspunsul Oliviei nu se va schimba, indiferent ce i-ar fi spus George. Să investească în Trinity? Categoric nu.

Cum puteau Natalie şi George să fie atât de orbi?

Grayson ajunse imediat după ce ea făcuse ordine în living. Îşi adunase toate ziarele şi revistele, le pusese într-un sac reciclabil şi tocmai aranja pătura când auzi soneria, aşa că o aruncă pe spătarul canapelei.

Simţea întotdeauna un nod în gât în clipa în care îl vedea. În seara aceea avu aceeaşi senzaţie. Nu purta costum. Era la fel de lejer îmbrăcat ca ea, în jeanşi şi într-un pulover cafeniu. Avea arma la şold. Asta nu se schimbase.

Arăta minunat, se gândi ea, dar, de fapt, întotdeauna arăta. Ea făcu un pas înapoi şi aşteptă până ce el îşi atârnă haina în dulapul de pe hol.

— Ai ajuns mai devreme, spuse ea. George va fi aici de-abia la opt.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să ajungă el.

Merse spre canapea şi se aşeză. Ea îl urmă.

— Să vorbim despre George?

— Ştiai că e dependent de jocurile de noroc?

Expresia de pe chipul ei confirmă că nu ştiuse. Păru şocată, apoi clătină din cap.

— Nu pare genul. E atât de... încuiat.

Se aşeză lângă el şi ascultă cu o uimire crescândă cum îi descria groapa pe care George şi-o săpase singur.

— Atât de mult datorează?

Grayson repetă suma. Reacţia ei i se păru comică. Obrajii îi deveniră roz şi era incoerentă.

— Cum ar putea cineva... a împrumutat de la... cât de prost e?

— Mă întrebi pe mine?

— Un cămătar? Chiar a mers la un cămătar?

— Da, a mers, spuse el zâmbind. Şi da, a fost prost. Oamenii fac lucruri prosteşti tot timpul. De aceea am eu slujba pe care o am. Tu lucrezi pentru Fisc... nu ai de-a face cu prostia tot timpul?

Ea râse.

— Ba da, aşa e.

Se gândi la George pentru o secundă.

— Natalie o să-l omoare.

— Nu crezi că ştie?

— George încă respiră, deci, nu, cred că habar nu are.

Olivia nu intenţionase să se aşeze atât de aproape de el. Totuşi, nu voia să se mute. Îi plăcea cum i se încreţeau ochii pe la colţuri când zâmbea. Îl privi fix în ochi şi zise:

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Sigur. Ce vrei să ştii?

— Nu e despre investigaţie, spuse ea.

— OK. Spune, îi zise el.

— Te gândeşti vreodată să mă săruţi?

El îi zâmbi din nou, iar ea simţi că se topeşte.

— Da, mă gândesc. Tot timpul, spuse el în timp ce îşi lipi mâna de ceafa ei.

— Tot timpul, Grayson? întrebă ea, tachinându-l.

O trase spre el şi buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut neruşinat de carnal. Gura lui era fierbinte, iar limba lui o mângâie pe a ei până când ea începu să-şi dorească mai mult. Ar fi putut să-l oprească, dar era ultimul lucru care îi trecea prin minte.

Grayson se simţea năucit de sărut, cu toate poftele stârnite la maximum. Când îşi reveni şi îşi dădu seama ce se întâmplă, o luă de umeri şi o împinse uşor la o parte.

— Nu putem să facem asta acum.

Vocea îi era aspră.

Olivia se simţea ameţită. Un sărut şi tremura. Ce s-ar întâmpla dacă el ar face dragoste cu ea? Probabil că s-ar dezintegra. Îşi trecu mâinile prin păr şi luă o gură de aer. Grayson dispăruse în bucătărie. Ea trebuia să-şi ceară scuze. Ştia că îl pune într-o situaţie delicată. Era un agent care investiga o tentativă de omor, iar ea era victima. Implicarea personală nu era o idee bună. Relaţia lor ar trebui să rămână profesională... nu? Mintea îi spunea că da, dar inima îi striga că nu.

Când intră în bucătărie, Grayson stătea lângă frigider. Deschisese uşa şi părea să caute ceva anume.

— Ce-ai dori? întrebă ea.

Era o întrebare esenţială.

— Nu ştiu. Ceva de băut.

Ea închise uşa.

— Există tot felul de băuturi în sertarul cu băuturi. E în spatele tău.

Pentru el arăta ca un sertar obişnuit; exteriorul era din acelaşi lemn de cireş de culoare închisă ca restul dulapului. Îl deschise, scoase o sticlă de apă, apoi îl închise.

— Frumos, spuse el, imprimându-şi în minte ideea pentru următoarea lui renovare. Îmi place. Ar trebui să-mi pun şi eu unul în bucătăria mea. Nepotul meu este întotdeauna la frigider.

— Henry? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

— Locuieşte cu tine?

— Da, de când cu atacul de cord al tatălui meu.

— Îmi pare rău. Tatăl tău se va face bine?

— Da, răspunse el şi nu mai spuse nimic.

Atâta tot? Doar un da? Nici o explicaţie. OK, a înţeles ideea. Viaţa lui personală era tabu. Se simţea acum ca o proastă pentru că aproape cerşise să o sărute. Din nou.

Olivia se sprijini de chiuvetă şi îşi puse mâinile în şold. Era supărată pe ea însăşi. Îşi încălcase jurământul să nu pună întrebări personale, să-l lase să-i spună doar ce voia.

— Te deranjează dacă mă uit la mobila ta de bucătărie? întrebă el.

Din moment ce deschisese deja uşa de deasupra chiuvetei şi se uita la lemn, ea nu se sinchisi să răspundă.

— Renovez case, explică el. Lemnul ăsta e frumos. Îmi place nuanţa. Tu ai ales-o?

— Da.

— Îmi place şi blatul.

Se mişcă brusc şi o ţintui de chiuvetă. Apoi se înclină şi o sărută. Scurt şi foarte frumos.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă ea tulburată.

— Ca să te fac să renunţi să te mai încrunţi.

El îşi lipi din nou gura de a ei.

— Ştii ce altceva îmi mai place?

— Nu, ce? şopti ea.

El se dădu înapoi.

— Chiuveta ta.

Ea se strecură pe lângă el.

— Eşti aşa un linguşitor.

O urmă.

— Chiar îmi place chiuveta ta.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Vrei să mă săruţi; nu vrei să mă săruţi. Mă săruţi, apoi nu mă mai săruţi. Pentru numele lui Dumnezeu, hotărăşte-te o dată.

El râse. Se auzi o bătaie în uşă, iar dispoziţia lui se schimbă într-o secundă.

— Du-te şi stai jos. A venit George.

— A venit mai devreme, spuse ea. Presupun că nu a avut nici o problemă să găsească adresa.

— Nu a mai fost niciodată aici?

— Nu.

Aşteptă până când Olivia luă loc, apoi descuie uşa şi o deschise. George era masiv, aproape la fel de înalt ca Grayson. Trebuia să mai scape de câteva kilograme în plus, cel puţin vreo douăzeci şi cinci. Căra cea mai mare parte din kilogramele în plus pe piept şi stomac. Atacul de cord pândeşte la colţ, se gândi Grayson.

George i se prezentă lui Grayson, dar nu putu să-l privească în ochi.

— Rămâi sau pleci? întrebă el.

— Rămân, spuse cu fermitate Grayson.

— De ce? Există un paznic chiar lângă uşă. Nu are nevoie de unul şi înăuntru. M-a percheziţionat, ceea ce găsesc a fi un pic insultător.

— Vino să iei loc, îl chemă Olivia. Ea voise să se ridice şi să-l întâmpine cum se cuvine la uşă, dar Grayson insistase să stea jos.

— Nu văd nici un motiv pentru care el...

— Rămân, repetă Grayson.

— Grayson e de la FBI, explică Olivia. Investighează atacul.

Cumnatul Oliviei încetă să mai comenteze. Îşi dădu jos haina şi vru să i-o înmâneze lui Grayson. Se răzgândi repede şi o puse pe o măsuţă. Căzu imediat pe podea, iar George nu se deranjă să o ridice.

Era obişnuit ca alţii să aibă grijă de nevoile lui, se gândi Grayson.

George aruncă o privire în living înainte să ia loc pe unul dintre scaunele orientate spre canapea. Oliviei nu-i păsa dacă lui îi plăcea sau nu casa ei. După ce ea şi Grayson vor termina de vorbit cu el, nu se va mai întoarce.

— Cum te simţi? o întrebă el pe Olivia.

— Sunt bine, răspunse ea.

El se întoarse spre Grayson.

— Aveţi vreo pistă în legătură cu cine a împuşcat-o pe Olivia? Sunt sigur că e unul dintre oamenii pe care îi urmăreşte pentru că nu şi-au plătit taxele. Foarte mulţi o urăsc... vreau să spun... urăsc Fiscul.

Grayson nu scoase nici un cuvânt. Îl fixă cu privirea pe George până când acesta tresări şi privi în altă parte.

— Unde e Natalie? întrebă Olivia.

— În Miami cu părinţii tăi.

— Ea ştie că eşti aici?

— Bineînţeles. De fapt, ea mi-a sugerat să vin să vorbesc cu tine.

„Acum e acum.”

— Să vorbeşti cu mine despre ce? întrebă ea cu candoare.

— Trebuie neapărat să vorbeşti cu Emma şi să o convingi să-şi pună banii la Trinity, lăsă el să-i scape.

— Nu. Mai voiai să vorbeşti cu mine şi despre altceva?

— Nu mă da afară, răbufni el. E foarte important. Oameni... oameni influenţi... ştiu că ea nu a investit. Când ea o va face, ei o vor urma.

— Nu.

— Asta le distruge pe mama şi pe sora ta.

— Ce le distruge? întrebă ea. Încercă să pară îngrijorată, dar nu îi reuşi.

— Puterea asta pe care o ai asupra Emmei. Ea va face orice îi spui tu să facă.

— Nu va face. E o femeie inteligentă, puternică, independentă.

„Iar tu eşti un cretin”, adăugă ea în tăcere.

— Dar tu ai această putere specială asupra ei – i-ai câştigat simpatia când ai fost bolnavă.

— I-am câştigat simpatia? Glumeşti?

— Pur şi simplu afirm ceea ce ştiu că e adevărat.

— Ştii, George, până astăzi am crezut că ai cel puţin jumătate de creier. Nu mai cred asta. Eşti la fel de orb ca mama şi ca Natalie când vine vorba de escrocheria tatălui meu.

George deveni ţâfnos şi dădu să se ridice. Îi aruncă o privire lui Grayson şi se aşeză repede înapoi.

— Tu eşti cea oarbă. Îţi dai seama câţi bani am făcut eu şi cu Natalie?

Grayson preluă frâiele.

— De ce nu foloseşti o parte dintre ei ca să restitui împrumutul?

Simulând ignoranţa, el spuse:

— Care împrumut?

— Împrumutul de la agentul tău. Subway îşi spune agent, nu?

— Ascultă, strigă el. Asta-i ceva personal...

— Natalie nu ştie despre împrumut, nu-i aşa? întrebă Olivia.

George păru că se desumflă în faţa ei. Umerii i se prăbuşiră pe măsură ce se cocoşă, iar capul îi căzu.

— Nu.

Vocea lui suna de parcă voia să plângă.

— Dacă află, divorţează de mine.

— Va trebui să-ţi asumi riscul. Nu poţi să ignori un cămătar...

— E un agent, răbufni el.

Îşi îngropă faţa în mâini.

— Am fost atât de prost. Am început punând vreo două pariuri pe nişte meciuri de baschet universitar şi, înainte să-mi dau seama, am ajuns să fiu implicat până peste cap.

— Cum te-ar ajuta dacă Emma ar fi convinsă să investească în Trinity? întrebă Olivia.

— Nu mă ajută, răspunse el. Încerc doar să-i ajut pe părinţii tăi şi pe Natalie. E foarte important pentru ei ca firma să continue să crească, iar Emma are atât de mare influenţă. Dacă prietenii ei ar şti că ea a acordat încredere fondului, ar urma-o.

— Iar tu ai putea să scoţi o parte din banii tăi pentru datorii?

— Nu, nu pot să fac asta... nu fără ca Natalie să afle despre jocurile de noroc.

Oliviei i se întorcea stomacul pe dos.

— Spune-i lui Natalie şi, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi banii din fond înainte să fie prea târziu.

— Nu vei fi înţelegătoare, nu-i aşa?

Se opri pentru un moment, iar Olivia aproape că îi văzu mintea lucrând.

— Acum că ştii de datoriile mele... Dar tu?

— Ce e cu mine?

— Ai putea să împrumuţi din fondul tău. Nu îl primeşti peste două luni?

— Nu, peste un an şi două luni, îl corectă ea.

— Ce se întâmplă cu fondul dacă Olivia moare înainte să-l primească? întrebă Grayson.

Fără să ezite, George spuse:

— Totul merge la Natalie.

— Şi la tine.

— Ei bine, da, suntem căsătoriţi...

Se opri brusc.

— Stai... doar nu crezi că i-aş face vreodată rău Oliviei.

Grayson nu răspunse. Nu credea că George avea curajul să împuşte pe cineva. Totuşi, îl vedea angajând oameni.

— Şi, odată ce are banii, dacă i s-ar întâmpla ceva, ar merge la cel care este numit în testamentul ei, spuse Grayson.

George pretinse că nu ştie nimic despre vreun testament.

Grayson continuă.

— Şi pun pariu că ştii ce sumă se găseşte în fondul Oliviei, până la ultimul dolar.

— Olivia a primit mai mult decât Natalie din cauza bolii ei. Cel puţin, asta credem eu şi Natalie.

— George, e timpul să pleci, spuse Olivia.

El nu protestă. Îşi îmbrăcă haina şi spuse:

— Nu vei vorbi cu Emma?

„De câte ori trebuia s-o spună?!”

— Nu.

Îl lăsă să plece, fără să-l conducă la uşă. Grayson o făcu. După ce o încuie, spuse:

— Ce vede sora ta la el?

— Nu ai întâlnit-o încă pe sora mea, nu-i aşa? Când o vei face, vei înţelege.

— Voi înţelege ce?

— El e perfect pentru ea.

— Înţeleg.

Îl atinse pe braţ.

— Nu cred că George mi-ar fi făcut rău, dar sunt bucuroasă că ai fost aici.

— Şi eu, spuse el. O luă de mână. Ştii, dacă ai nevoie de ceva... adică, dacă ţi-e frică sau vrei să vorbeşti, poţi să mă suni.

— Ştiu, răspunse ea cu un zâmbet cald. Îţi mulţumesc, Grayson. Nu ştiu dacă aş fi făcut faţă la toate astea fără tine.

Îşi îndepărtă privirea de la ea şi nu spuse nimic. Părea preocupat.

— Ar trebui să plec, spuse el, în cele din urmă.

Îl privi cum stinse lumina de la bucătărie şi merse la dulap să-şi ia haina... numai că nu o luă. Scoase umeraşul, apoi îl atârnă înapoi. Rămase adâncit în gânduri timp de câteva secunde, apoi încercui livingul şi stinse toate lămpile cu excepţia uneia. Camera rămase în umbră. Se opri la şemineu, luă telecomanda de pe poliţa căminului şi apăsă butonul de pornire. Focul cuprinse buştenii, gazul alimentându-l până când flăcările deveniră mari.

Livingul era acum călduros şi comod.

Privi tăcut focul, cu mâinile în buzunare, preţ de două minute, apoi începu să se plimbe înainte şi înapoi, holbându-se la podea de parcă ar fi căutat răspunsuri la nişte întrebări neliniştitoare.

Olivia observă comportamentul lui ciudat. Gâtul începu să-i înţepenească încercând să-l urmărească păşind încolo şi-ncoace prin faţa ei. Se gândea că poate încerca să descopere ceva în legătură cu investigaţia sau poate se

gândea la rudele ei încântătoare, poate chiar îi mulţumea lui Dumnezeu că nu fac parte din familia lui. Îl cunoscuse doar pe George. Se întreba cum avea să reacţioneze când îi va întâlni pe ceilalţi. Ar trebui probabil să-i ia arma înainte de a le face cunoştinţă.

— Grayson? Ce faci? întrebă ea, rupând tăcerea. Stătuse jos prea mult timp. Se ridică şi îşi întinse braţele deasupra capului ca să îndepărteze înţepeneala din umeri, dar regretă imediat gestul.

— Au! şopti ea, strâmbându-se. Umărul şi şoldul i se vindecau frumos, dar întinderea nu era încă o idee aşa bună.

Grayson se opri. Privi în sus spre el, iar intensitatea din ochii lui îi tăie răsuflarea. Se duse spre el, oprindu-se la mai puţin de un metru.

— Ce se întâmplă? întrebă ea cu blândeţe. Spune-mi la ce te gândeşti. Poate reuşesc să te ajut.

El aproape râse.

— Mă gândesc că nu o să reuşesc să-mi ţin mâinile departe de tine prea mult timp. Vrei să mă ajuţi cu asta?

CAPITOLUL 14

O lăsase fără glas. Din fericire, această stare nu ţinu mult.

— Credeam că te gândeşti la George.

— De ce m-aş gândi la el? o întrebă, evident exasperat.

— Pentru că tocmai a fost aici, îi reaminti ea. Şi eşti furios.

— Nu sunt furios.

Avea maxilarul încleştat şi se uita încruntat la ea.

— Ba da, eşti... aşa că am presupus că te gândeai la cumnatul meu, dar nu te gândeai.

— Nu.

Ochii lui priviră adânc într-ai ei, iar ea îşi dădu deodată seama ce se întâmpla în interiorul lui.

— Mă doreşti, spuse ea. Era o declaraţie, nu o întrebare.

Surpriza ei îl irită.

— La naiba, bineînţeles că da, te vreau. Şi – ghici ce, draga mea – şi tu mă vrei pe mine.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Sigur că ştiu. Ai de gând să fii sinceră cu mine şi să recunoşti?

Făcu un pas către ea. Încerca, cu siguranţă, să o intimideze, gândi ea, şi nu avea de gând să accepte asta. Rămase pe poziţie.

— Nu asta este întrebarea aici.

— Ba da.

— Nu-i nevoie să ridici vocea, Grayson.

— Tu strigi, Olivia.

Avea probleme să-şi recapete răsuflarea. Presupuse că folosirea inhalatorului nu ar fi prea romantică, dar acum o privea aspru, aşadar cât de romantică era situaţia asta?

— Da, te doresc, recunoscu ea. Sinceritatea mea te mulţumeşte? Nu contează, aşa că lasă-ţi deoparte egoul. Nu-ţi voi distrage atenţia, iar dacă fac sex cu tine... Nu mai zâmbi. Dacă facem sex...

— Atenţia îmi va fi distrasă?

— Exact.

Grayson voia s-o ia în braţe şi s-o sărute din cap până-n picioare. Dumnezeule, era frumoasă şi al naibii de pătimaşă.

— Vei fi concediat, spuse ea.

Trebuia să se forţeze să fie atent.

— Ce voi fi?

— Vei fi concediat.

El clătină din cap.

— Nu.

— Nu e amuzant, Grayson. Vei da de necazuri.

Clătină din nou din cap.

— Vreau să zic... dacă se află... Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita de parcă ai vrea să râzi. Mă gândesc la tine.

— Şi eu mă gândesc la tine.

Se întoarse lângă cămin, luă telecomanda şi opri gazul. Focul pâlpâi, apoi se stinse.

Olivia simţi un sâmbure de dezamăgire în clipa în care se întoarse cu spatele la ea, dar totuşi, era hotărâtă să-l ajute să ia decizia cea bună, indiferent cum ar fi afectat-o pe ea.

— Trebuie să te gândeşti bine la asta, decizia ta trebuie să se bazeze pe logică, nu pe dorinţă.

Grayson se întoarse şi privirea lui nu se mai dezlipi de a ei în timp ce mergea spre ea. Se opri la doar câţiva

centimetri de ea şi, cu toate că voia să o ia în braţe, se forţă să aştepte. Avea nevoie s-o audă spunând ea prima oară cuvintele.

— Vrei să te ating, Olivia?

Vocea lui era plină de emoţie şi ea putea să-i citească pasiunea în ochi. Ştia că putea să pună capăt acestui lucru acum. Putea să mintă, şi el ar pleca... Doar că ea nu voia ca el să plece, indiferent cât de complicată devenea situaţia. Aşa că, pur şi simplu, îi spuse adevărul. Fără sfială, fără minciuni, fără jocuri.

— Da, şopti ea. Vreau să mă atingi.

— Acum?

Ea oftă.

— Oh, da. Acum.

Se întinse după ea, trăgând-o în îmbrăţişarea lui. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi începu să-l sărute blând pe obraz şi pe o parte a gâtului. Îi atinse lobul urechii cu limba, şi ştia că lui îi place ce face, fiindcă o strânse mai tare şi o trase şi mai aproape. El scoase un mârâit slab în timp ce îi prinse părul cu mâna şi îi dădu capul pe spate. Gura lui deschisă coborî deasupra ei şi limba lui o căută cu disperare pe a ei. Sărutul arzător continuă până când ea începu să tremure de dorinţă şi de-abia putu să mai stea în picioare. Degetele îi alunecară în părul lui şi se agăţă de el.

Gâfâind, făcu un pas înapoi.

— Grayson.

Îi rosti numele gemând.

El o luă în braţe şi o duse în dormitor. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi închise ochii. Inima îi bătea cu putere; nu mai avea aer, dar nu-şi dorea decât să-l atingă. Iubea parfumul lui, atât de pământesc, de curat şi de bărbătesc. O făcea să dorească să se apropie şi mai mult de el.

Grayson îi ridică bărbia forţând-o să se uite la el.

— Eşti sigură? Rănile tale...

Ea îl făcu să tacă, punându-şi degetele pe buzele lui.

— Sunt bine, spuse ea.

O lăsă jos încet, iar ea se retrase uşor, privindu-l neîncetat în timp ce îşi descheia bluza. Tremura atât de tare încât degetele abia i se mişcau. El fu mai rapid. În câteva secunde, îşi scoase puloverul, apoi tricoul şi rămase la bustul gol.

Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Pielea lui bronzată era umbrită pe piept de părul întunecat. Părţile superioare ale braţelor şi pieptul erau numai muşchi. Grayson era un bărbat bine făcut. Un bărbat perfect.

Ea se simţi deodată perfect conştientă de sine.

— Lasă-mă pe mine, spuse Grayson.

Îi dădu cu blândeţe braţele la o parte şi termină să-i descheie bluza. Apoi i-o trase pe braţe.

Sutienul ei era al naibii de feminin şi de sexi, acoperindu-i sânii plini. Grayson se întinse după închizătoare şi i-l scoase. Acesta căzu pe podea. Era disperat s-o atingă. Degetele îi alunecară până în josul spatelui.

— Eşti atât de moale peste tot, atât de frumoasă.

Sânii Oliviei se frecau de pieptul lui şi o senzaţie electrică străbătu trupul ei. Pielea lui era caldă, iar dedesubt, muşchii se simţeau tari. Simţea forţa şi puterea lui sub degetele ei, iar părul lui brunet şi cârlionţat de pe piept îi gâdila sânii, când se mişca. Senzaţia erotică deveni şi mai puternică atunci când ea îşi puse braţele în jurul gâtului său şi sânii ei se frecau de el din nou.

Odihnindu-şi faţa pe pieptul lui, îi auzi inima bătând nebuneşte şi ştiu că era la fel de excitat ca ea. Se întâmplase atât de repede. Voia să-l sărute, să-l atingă peste tot.

El îi descheie jeanşii şi îi trase în jos ca ea să poată să iasă din ei. Când îi dădu chiloţii jos, simţi furnicături pornind de la degetele de la picioare şi urcând în tot trupul. Olivia îl privi cum scăpă de propriile haine. Era atât de magnific, cu forme perfecte, ca una dintre sculpturile lui Michelangelo.

Ea trase aşternuturile şi Grayson o urmă pe cearşaf. O acoperi cu trupul lui. Lăsându-şi greutatea pe braţe, se ridică şi privi în ochii ei.

— Mă faci să mă simt atât de bine, îi spuse el.

Îi luă faţa în mâinile sale şi, în cele din urmă, o sărută. Nu era tandru. Gura lui o luă în stăpânire pe a ei, limba lui forţând-o să-i răspundă. Nu se putea sătura de ea.

Sărutul continuă neîncetat până când Olivia ardea de dorinţă în fiecare celulă a trupului ei. Degetele ei alunecară pe pielea lui caldă, mângâindu-i umerii şi spatele, în timp ce şoldurile ei se frecau senzual de penisul lui tare.

Grayson puse capăt sărutului şi se uită la ea. Putea să vadă pasiunea şi ştia că îl dorea la fel de tare cum o dorea şi el. O sărută din nou, apoi coborî încet pe trupul ei. Buzele lui coborâră de la gâtul ei până la adâncitura dintre sâni.

Degetele lui mari îi atinseră sfârcurile o dată, apoi încă o dată. Trupul ei răspunse arcuindu-se, iar ea gemu încet, spunându-i fără cuvinte cât de mult îi plăcea atingerea lui. Începu să-i mângâie sânii, apoi se înclină şi luă un sfârc în gură, sugându-l tare. Ea strigă şi se frecă neliniştită de el. Nu putea să rămână nemişcată. Mâinile ei îi mângâiară umerii şi coborâră până când îi strânse penisul şi se frecă cu putere de el. Degetele ei de la picioare se atingeau de picioarele lui. Pielea lui era fierbinte şi putea să-i simtă puterea, dar aceasta nu o copleşea, pentru că era incredibil de tandru, de iubitor.

Mâinile lui erau peste tot, mângâind, hărţuind. Era tandru şi dur, şi o înnebunea. Ea voia să-l facă să se simtă la fel de înnebunit ca ea. Mâinile ei alunecară între trupurile lor şi îi mângâiară penisul. Ştia că îi plăcea pentru că gemea, şi se încorda, şi o strângea. Nu putu să facă faţă mult timp chinului. Gura lui îşi ceru drepturile asupra gurii ei într-un sărut fierbinte, umed, care aprinse focul dinăuntrul ei.

Ea se lipi de el, arcuindu-se.

— Acum, Grayson, ceru ea.

Era aproape să strige, dacă el nu înceta să o tachineze şi nu venea la ea.

El se mişcă între coapsele ei şi o privi adânc în ochi. Când se împinse înăuntru, fu imediat înconjurat de o căldură lichidă. Era atât de strâmtă, atât de perfectă pentru el. Îşi trase în sus picioarele ca să îl cuprindă mai mult, iar el gemu din nou. Începu să se mişte, mai încet la început, apoi cu o viteză crescândă. Pierzându-şi complet controlul, mintea lui era consumată de ideea de a găsi eliberare pentru amândoi. Era o tortură fericită, vibrantă, pe măsură ce el atingea noi şi noi culmi ale extazului. Ea îşi vârî unghiile în umerii lui şi se arcui de fiecare dată când el se retrăgea, grăbind ritmul. Deodată, ea se încordă şi îl strânse puternic, strigându-i numele în timp ce termina. El nu putu opri propria eliberare. O ţinu în braţe în timp ce se pierdea în ea.

Orgasmul ei o copleşi, o consumă. Lumea părea să se spargă într-un milion de stele strălucitoare, iar ea se simţea de parcă se înălţase ca o rachetă până în ceruri, şi acum plutea înapoi spre Pământ. Era uluită de intensitate. Nu-şi pierduse niciodată controlul ca acum, şi era înspăimântător. Totuşi, Grayson o ţinuse, îi şoptise, spunându-i că putea să-şi dea drumul, putea să aibă încredere în el. Şi, Dumnezeule, cum avusese...

— Uau!

Un singur cuvânt, asta a fost tot, dar era suficient ca să-i spună cât de mulţumit şi de satisfăcut era. Ea îşi reveni înaintea lui. Respiraţia lui era încă alertă, iar ea îi putea simţi inima bătând cu putere. Apoi înţelese că şi ea avea la fel de multe probleme. Încă mai simţea furnicături peste tot şi continua să-i mângâie spatele şi umerii.

Grayson îşi înălţă capul şi îi zâmbi. Arăta foarte răvăşită, şi asta îi oferi lui o satisfacţie plină de aroganţă. Buzele ei erau roşii, iar el putea să vadă în continuare pasiunea în ochii ei frumoşi.

— Îmi place gura ta, şopti el înainte să o sărute din nou.

Dându-şi seama că probabil o strivea, el îşi adună forţa ca să se rostogolească de pe ea. Se lăsă pe spate şi inspiră adânc. Era uluit că îi lua atât de mult timp ca să-şi limpezească gândurile. A face dragoste cu Olivia nu semăna deloc cu ceea ce trăise el înainte. Era diferit. *Ea* era diferită.

— Ai spus „Uau”.

Putea auzi râsetul din comentariul ei. El se întoarse pe o parte, îşi sprijini capul în mână şi spuse:

— Nu, nu am zis.

Ea avea ochii închişi, dar zâmbea.

— Oh, dar ai spus, agent Kincaid. Ai spus „Uau”. Aşa mă flatezi tu?

— Voiai să te flatez?

— Nu. „Uau” a fost suficient.

El îşi plimbă degetele de la gâtul ei până la stomac.

— Tu ai ţipat numele meu.

— Nu am ţipat.

— Oh, dar ai ţipat, domnişoară MacKenzie.

Dispoziţia lui se întunecă într-o secundă. Se holbă la cicatricea de la rana provocată de glonţ în umăr şi deveni

brusc furios. Voia să-l omoare pe cel care o rănise, şi spera că va avea această şansă. Era norocoasă, îi spusese chirurgul. Atât rana de la umăr, cât şi cea din lateral erau considerate minore. Gloanţele trecuseră razant şi nu loviseră nimic vital. Şoldul era mai grav afectat pentru că glonţul pătrunsese în os.

— Te doare în continuare? întrebă el, trasând cu delicateţe un cerc în jurul umărului ei.

— Nu.

— Dar aici?

Încercui mica rană necicatrizată de pe o parte a mijlocului ei.

Olivia tremură. Îi făcea pielea ca de găină.

— Nu.

Îi atinse şoldul.

— Şi aici?

— Mai bine, recunoscu ea.

— Dar gâtul tău?

Ea se încruntă.

— Ce-i cu el?

— Te doare de la ţipat?

Ea zâmbi.

— Nu am ţipat.

— Există doar o cale de-a o dovedi, îi spuse el.

Suspicioasă, ea întrebă:

— Care?

O luă în braţele sale.

— Trebuie să te fac să ţipi din nou.

Olivia era ghemuită lângă el şi dormea buştean. Grayson nu avea de gând să stea peste noapte, dar se simţea prea bine şi era prea mulţumit ca să se mişte. Hotărî să-l sune a doua zi pe Ronan şi să se retragă singur din acest caz. Va urmări în continuare ce se va întreprinde, poate chiar va face câteva sugestii din când în când, dar

atâta tot. Nu putea să se culce cu Olivia din nou şi să conducă ancheta în acelaşi timp. De fapt, poate ar fi putut; doar că nu avea de gând.

Totuşi, poate va sta cu Olivia până dimineaţa devreme. Se va scula pe la cinci şi va pleca. Da, aşa va face. Trase aşternuturile şi căscă zgomotos. Olivia se lipi de el şi îşi puse mâna pe umărul lui.

O făcuse să ţipe de două ori şi era al naibii de mândru de această realizare. Se gândea la cât de agresivă devenise ea după cel de-al doilea orgasm. Îl împinsese pe spate şi continuase să-l înnebunească cu mâinile, cu gura şi cu limba ei. Pasiunea ei îl uluise. Îşi dădea seama că devenea din nou tare şi se gândea serios să o trezească, când îi sună telefonul mobil. O ridică cu delicateţe de pe el, apucă telefonul de pe noptieră, unde îşi pusese arma şi tocul de pistol, şi răspunse.

Îl suna Henry.

— Unchiule Grayson, cred că sunt bolnav. Poţi să vii să mă iei?

Grayson se ridică. Auzi îngrijorarea din vocea lui Henry, dar nu ceru nici o explicaţie fiindcă ştia ce nu era în regulă. Lui Henry îi era dor de casă. Indiferent cât de mult voia băiatul să doarmă peste noapte la prieteni, nu părea să poată să ducă la bun sfârşit o noapte întreagă. Grayson se gândise la Henry în jurul orei zece şi, cum el nu sunase, crezuse că băiatul trecuse, în cele din urmă, peste problema lui.

Totuşi, făcea progrese. De data aceasta, reuşise să stea până la unsprezece jumătate.

— E în regulă. O să vin după tine.

După ce se îmbrăcă, o sărută pe Olivia pe frunte şi îi dădu un ghiont.

— Trebuie să plec. Eşti în regulă?

— Sunt bine, îi spuse ea. Noapte bună.

Ea dispăru sub aşternuturi. El rămase locului timp de un minut şi apoi începu să râdă. Dacă ar fi aşteptat vreo laudă sau o mărturisire despre timpul petrecut împreună, ar fi fost dezamăgit. După câte se părea, nici ea nu punea mare preţ pe măguleli.

CAPITOLUL 15

Grayson îi ceru lui Ronan să preia ancheta MacKenzie şi să numească un alt agent care să-l ajute. Ronan refuză.

Mingea de fotbal zbura prin birou în timp ce ei se contraziceau. Era târziu, după nouă seara, şi amândoi rămăseseră la birou ca să termine cu hârţogăria. Discutaseră deja anchetele nerezolvate, nici una dintre ele nu era urgentă, şi începuseră să vorbească despre progresele din cazul Oliviei. Acesta a fost momentul în care începu cearta.

— Vorbesc serios, insistă Grayson. Mă voi retrage din anchetă. Voi vorbi mâine cu Pensky.

Ronan azvârli mingea către Grayson.

— Nu, nu vorbi cu ea. Voi prelua eu conducerea, dar tu rămâi. Poţi să mă asişti. Sau...

— Sau ce?

— Să te distanţezi de ea până îl prindem pe atacator.

Asta era mai uşor de zis decât de făcut. Grayson nu putea să şi-o scoată din minte. Se gândea întruna numai să o ducă din nou în pat.

— Nu ştiu dacă pot să mă distanţez de ea.

— Iisuse, Kincaid. Ce s-a întâmplat cu disciplina ta?

Ronan simulă dezgustul, ceea ce îl făcu pe Grayson să râdă.

— Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat.

— E diferit cu ea? întrebă Ronan, acum serios.

— Da.

— OK, deci îţi pasă de ea.

— Bineînţeles că îmi pasă.

Devenea iritat. Aruncă mingea de fotbal răsucindu-se înapoi către Ronan.

— Spune-mi cum poţi să renunţi la caz.

— Nu renunţ...

Ronan îl întrerupse.

— Crezi că altcineva – în afară de mine, bineînţeles – s-ar descurca mai bine s-o protejeze şi să găsească agresorul? Ai pune siguranţa ei în mâinile altcuiva?

— Am încredere în tine că vei face asta, răbufni el, dar nu în altcineva.

Ronan atingea un punct sensibil. Grayson nu voia să renunţe la caz, dar nu ştia cum îşi va păstra obiectivitatea.

— Nu lucrez la caz fără tine, spuse Ronan. Nu vorbi cu Pensky, bine?

Grayson prinse mingea de fotbal şi o ţinu în timp ce îşi analiza opţiunile. În cele din urmă, capitulă.

— OK, cel puţin deocamdată. Voi găsi o soluţie să păstrez distanţa.

— Bine.

Ronan se roti pe scaunul său şi luă un carneţel de pe birou.

— Am un alt nume pe care să-l punem pe lista suspecţilor.

— Da? Pe cine?

— Bodyguardul lui Jorguson. Îţi aminteşti de el?

— Tancul? Asta am simţit că am lovit când l-am placat. Numele lui e Ray Martin.

— Jorguson l-a concediat, a dat vina pe el pentru tot incidentul.

Grayson râse.

— Am crezut că a dat vina pe Olivia. Nu a spus el că totul s-a întâmplat din cauza ei?

— Pentru o vreme, a zis. Apoi, a devenit o neînţelegere. Jorguson tocmai a aflat că Olivia va depune mărturie împotriva lui, iar acum trebuie stabilită o dată pentru înfăţişarea în instanţă.

— Avocaţii lui vor întârzia totul, şi probabil îl vor ţine departe de instanţă pentru un an, poate chiar doi.

Ronan nu-l dezaprobă.

— Jorguson a arătat cu degetul spre Martin. A spus că, după ce a fost concediat, Martin le-a declarat unor oameni că totul a fost din vina Oliviei şi că va regla conturile cu ea.

— Cui a zis asta?

— Conform lui Jorguson, Martin a făcut ameninţarea în faţa lui şi a asistentului său, Xavier Cannon. El pretinde că a spus-o în faţa a doi clienţi. I-am verificat, iar clienţii au şi ei o reputaţie nu foarte bună.

— Îi înscenează lui Martin totul ca să scape Jorguson.

— E posibil, îl aprobă Ronan. Ghici ce conduce Martin?

— Spune-mi.

Învârti mingea de fotbal cu o mână, după care o aruncă, desenând un mare arc de cerc de-a lungul camerei.

— Un SUV negru, nou-nouţ. Ford Explorer, ca să fiu mai exact.

Ronan prinse mingea şi o aruncă înapoi cu boltă.

— Şi mai am ceva, îi spuse el. Am trimis doi agenţi la locuinţa lui. Martin stă la două străzi distanţă de casa cu droguri în care am intrat ca să-l luăm pe puştiul acela al Oliviei.

— Teritoriul clanurilor interlope.

— Da, spuse el. Agenţii şi-au făcut apariţia ca să-l aducă pentru interogatoriu şi chiar acolo, la vedere, pe masă, era o adevărată expoziţie de arme. Le-a oferit agenţilor pretextul să percheziţioneze restul casei. Au găsit un arsenal. Se pare că Martin are, în plus, şi o afacere înfloritoare, vânzând arme vecinilor. Spunea că vrea doar să-i ajute să-şi apere casele.

— Vezi, asta îl face să fie un tip de treabă.

— Aşa cred şi eu.

— Dar George Anderson? întrebă Grayson.

— Am făcut ceea ce mi-ai sugerat şi l-am pus pe unul dintre agenţii noştri din Las Vegas să-l verifice pe cămătar, gândindu-mă că e la fel ca ceilalţi – adică un adevărat om de afaceri, care rupe picioare şi mâini ca să-i facă pe clienţi să plătească, dar nu vede rostul uciderii lor, pentru că nu şi-ar mai primi niciodată banii. Cămătarul lui Anderson, Subway, este diferit. Din când în când, unul dintre clienţii lui este găsit mort. Se pare că trimite un mesaj celorlalţi codaşi. Umblă vorba că i-a dat lui Anderson un termen-limită. Are trei luni să plătească tot.

— Crezi că Anderson ar şti cum să găsească un ucigaş?

— Nu, dar cred că Subway ar avea câteva nume, şi, dacă Anderson i-ar fi menţionat câţi bani ar primi soţia sa de pe urma morţii Oliviei, atunci, da, cred că l-ar fi ajutat să găsească un şofer şi un ucigaş. E posibil să-i fi angajat pentru Anderson.

— Anderson e un pămpălău.

— E capabil să angajeze un ucigaş plătit?

Grayson nu trebui să stea să se gândească.

— Ca să se salveze pe sine, da, dar la fel e şi Martin.

— Atunci, există şi posibilitatea ca totul să fi fost întâmplător. Ar putea fi vorba şi despre iniţierea într-o bandă. Ea era singura persoană aflată afară în timpul acelei monstruoase furtuni de zăpadă. Un viscol atât de devreme în an este neobişnuit, iar meteorologii preziseseră doar rafale de vânt, aşa că, oare cum poate un puşti nerăbdător să intre într-o gaşcă să treacă testul, dacă nu este nimeni în jur pe care să-l ucidă? Poate Olivia a fost doar o ţintă la îndemână.

Grayson îşi dădu seama că ţinea mingea de fotbal, aşa că i-o aruncă înapoi lui Ronan.

— I-a înfuriat pe foarte mulţi oameni care nu şi-au plătit taxele.

Ronan oferi o altă opinie.

— Dar copiii pe care i-a ajutat? Una dintre rudele sau tutorii lor ar putea căuta răzbunare.

— Am vorbit cu judecătorii Thorpe şi Bowen şi mi-au dat numele băieţilor şi ale fetelor care i-au fost repartizaţi. Îţi spun, Ronan, unele dintre locurile în care a fost, unele dintre situaţiile groaznice în care se găseau acei copii... Mi-aş fi descărcat arma în toţi ăia, odată ce-aş fi scos copiii din casele lor.

— Nu, nu ai fi făcut-o. Ai fi vrut să o faci, dar i-ai fi arestat.

— Îţi jur că nu ştiu cum reuşeşte, spuse Grayson. A recunoscut că îi place să lucreze pentru Fisc, în parte pentru că este o activitate mai lumească şi echilibrează ororile pe care le vede la cealaltă slujbă.

— Au existat ceva suspecţi? Rude ale acestor copii care o vor moartă?

Grayson prinse mingea, o ţinu sub braţ şi răsfoi un teanc de hârtii de pe biroul lui până când găsi ceea ce căută. Se uită peste document şi spuse:

— Doi verişori ai unui băieţel. Presupun că i-a înfundat în instanţă. Fiecare a primit câte douăzeci de ani.

— Deci, avem un mobil...

— Nici unul dintre ei nu are relaţii în afara închisorii sau banii necesari ca să angajeze un asasin. Mai am câţiva pe care încă îi verific, dar nimic nu arată promiţător.

— Vreau să fie Carl Simmons, avocatul tatălui ei. După ce am vorbit cu nenorocitul ăla, voiam cu adevărat să fie el. Ascultând toate mizeriile pe care le spunea despre Olivia, încercând să facă să fie concediată, numind-o nebună...

— Primeşte telefoane de ameninţare, spuse Grayson. Ea crede că este Simmons. Îşi schimbă vocea, dar e aproape sigură că e el. O sună doar pe telefonul ei mobil...

— Ai reuşit să localizezi numărul?

— Fiecare apel a fost făcut de la un alt telefon public.

— Fiecare apel?

— Olivia mi-a spus că în total au fost patru.

— E speriată?

— Nu, e furioasă.

Ronan dădu aprobator din cap.

— Ştii de cine îmi aminteşte Simmons? De prezentatorul unui concurs de televiziune. Are un bronz galben-maroniu fals şi nişte dinţi îmbrăcaţi care sunt puţin cam mari pentru gura lui, iar culoarea lor este departe de alb. Are şi un zâmbet înfiorător. E înalt şi slab şi, când deschide gura, e monstruos.

— Un adevărat seducător, nu?

Ronan râse.

— Lucrul amuzant e că ar putea să fie. Mi-ar plăcea dacă el ar fi atacatorul, repetă el. Mi-ar plăcea foarte mult. Să-i trimit fundul bronzat în închisoare.

Grayson aruncă mingea de fotbal într-un sertar deschis şi îşi închise calculatorul.

— Olivia ar trebui să se întoarcă la lucru, spuse el. Cât timp va mai beneficia de pază?

— Sunt presat să pun capăt acum, spuse Ronan. Încă o săptămână, poate, dar bugetul...

— Înţeleg, zise Grayson. O voi prelua eu şi voi plăti pentru ea. Totuşi, nu vreau ca ea să ştie asta. Voi angaja câţiva poliţişti pe care îi cunosc şi nu au îndatoriri, şi în care am încredere.

În timp ce înşfăcă haina şi o luă pe el, adăugă:

— Voi ajuta şi eu.

Ronan îşi căuta una dintre mănuşi. Se lăsă pe un genunchi şi o descoperi sub biroul din faţa lui, unde îşi aruncase haina.

— Pentru cât timp? întrebă el.

— Până când vom face o arestare.

Ronan îl urmă pe Grayson afară.

— Asta ar putea să dureze ceva. Mă uit pe listă şi mă întreb: Cine nu vrea să o omoare?

Trecuseră două săptămâni de când Olivia îl văzuse pe Grayson. Ultima oară când fuseseră împreună, petrecuseră mai multe ore pasionale făcând dragoste. După care, nimic... nici măcar un telefon ca să spună: „Bună, ce mai faci?”

Ea ştia că ar fi trebuit să fie furioasă pe el, dar nu era. După ce o sărutase prima dată, nu-l mai văzuse sau nu mai auzise nimic de la el timp de două luni foarte lungi. A fost nevoie de un atac ca să-l facă să-şi amintească de ea. Poate şi aceasta va fi o pauză lungă. Grayson era un om ocupat, îşi reaminti ea, cu un copil de nouă ani, care acum creştea – cu toate că ea nu ştia dacă aceasta era o situaţie temporară sau permanentă –, iar tatăl său, Edward Kincaid, se recupera după un puternic atac de cord.

Emma îi dăduse detaliile despre starea tatălui său. Chirurgul cardiac numise atacul de cord „generatorul de văduve” şi, dacă tatăl lui Grayson nu ar fi mers la urgenţă când simţise primele simptome, şi chirurgul cardiac nu ar fi fost acolo să-l preia, Edward Kincaid nu ar fi supravieţuit.

Olivia înţelese de ce Grayson nu-şi putea face timp pentru ea. Nu, nu era furioasă pe el, dar era al naibii de iritată. Cât ar fi durat să dea un telefon? Sau măcar un e-mail sau un mesaj? Mai nimic. Exact.

Era vineri după-amiaza şi ea avea de gând să-i facă o favoare unui coleg, astfel încât el şi familia lui să poată să plece mai devreme ca să prindă un zbor spre Miami, pentru un weekend prelungit. Se oferise voluntară să lase undeva nişte hârtii şi aştepta cu nerăbdare misiunea ei. Compania pe care urma să o viziteze neanunţată se numea Nutrawonder Works, o companie de distribuţie de

vitamine. Era deţinută şi condusă de William Hood, care, conform notelor pe care ea le primise, începuse să fie suspectat că înşelase autorităţile timp de mai mulţi ani. Fiscul voia să-i cerceteze documentele ca să dovedească asta şi, de asemenea, să găsească dovezi că îşi înşelase şi proprii angajaţi, raportând false contribuţii la fondul lor de pensii. Cuvântul „intimidează” era subliniat cu roşu în raport.

Olivia nu plănuia să intre în Nutrawonder singură. Urma să ia cu ea un agent înarmat al Fiscului, dar se dovedi că nu era necesar. Chiar în momentul când ridică telefonul, Grayson intră.

Puse telefonul jos şi îl privi venind spre ea. „Nu te holba”, îşi spuse în sinea ei, dar continua să facă exact asta. Mintea ei căuta soluţii pentru a-i domoli emoţiile, iar sfatul pe care îl primise cândva, înainte să urce pe un podium ca să vorbească în faţa unei mulţimi, îi încolţi deodată în minte: Să se gândească la el dezbrăcat. Încercă acest truc, dar imaginea trupului lui magnific îi apăru în faţă şi o făcu să se simtă brusc fierbinte şi cu răsuflarea tăiată. OK, nu a fost un plan bun. „Nu te gândi la el dezbrăcat”, îşi spuse apoi.

Simţi cum i se încălzesc obrajii. Deschise sertarul de la birou, scoase inhalatorul şi îl folosi. Dumnezeule, cât de evident era?

Grayson se opri în faţa biroului ei.

— Eşti gata de plecare? întrebă el pe un ton firesc. Te duc acasă.

Era încă prea uimită să vină cu o replică isteaţă şi înţepătoare. Ea încuviinţă, apoi clătină din cap.

— Poliţistul m-a adus cu maşina aici.

— L-am trimis acasă. Un alt paznic va fi la uşa ta la zece seara. Până atunci, mă ai pe mine.

Fără să-şi ceară iertare, fără scuze şi fără nici o urmă de jenă sau de vinovăţie. Bine. Dacă aşa voia să joace, aşa va juca şi ea. Putea să fie la fel de distantă.

— Trebuie să mă opresc undeva înainte să ajung acasă. Trebuie să las nişte hârtii.

— Bine.

— Nu va fi o întâlnire plăcută. S-ar putea să ai nevoie de armă.

— OK.

Era Domnul Calm, sprijinit de birou, arătând relaxat şi... degajat. Da, acesta era cuvântul care să-l descrie – degajat. În schimb, ea era cu nervii la pământ. Îşi făcuse griji şi îşi pusese întrebări în legătură cu el în ultimele două săptămâni, dar el stătea acolo, calm şi liniştit. Evident, nu se gândise la ea. Îi venea să-l lovească şi să-l sărute în acelaşi timp.

Puse hârtiile pe care urma să le ducă la Nutrawonder într-un plic oficial şi îl sigilă. Apoi îşi scoase poşeta din sertarul de jos şi începu să arunce în ea obiecte personale. Telefonul ei mobil intră primul, urmat de răsfăţurile ei: bomboanele M&M, un baton proteic pe care îl căra cu ea de două luni, dar refuza să-l mănânce pentru că ultimul avusese gust de rumeguş, şi o sticlă de apă rece pe care tocmai o scosese din frigider.

— Ţi-ai uitat inhalatorul, spuse el. E în sertarul din mijloc.

— Nu, am unul în poşetă. Întotdeauna păstrez unul în plus aici.

— Mai bine ai verifica. Am văzut două în sertarul tău, când l-ai deschis.

Nu-i scăpa nimic, nu-i aşa? Poate avea două în birou, dar întotdeauna purta unul cu ea... exceptând ziua de azi. Sfârşi prin a scoate pe birou tot ce avea în poşetă şi atunci

îşi dădu seama că îl pusese pe cel pe care îl purta întotdeauna cu ea în sertar.

— Oh, nu mi-am dat seama... Nu fac asta de obicei. Mulţumesc că ai observat.

Ce altceva mai observase? Cât de agitată era? Îşi puse inhalatorul unde îi era locul şi se pregăti de plecare. Chiar în timp ce îşi spunea că nu-i păsa, îşi dorea să-şi fi făcut timp dimineaţă să pună pe ea ceva mai pretenţios. Bluza ei de mătase de un roz-pal, fusta neagră şi pantofii negri erau atât de banali. Ar fi putut măcar să poarte tocuri înalte sau cizme. La ce se gândise? Că afară era ger, la asta se gândise. Să porţi tocuri înalte pe zăpada asta însemna să-ţi rupi picioarele, iar când purta cizme, simţea că-i iau foc tălpile în timp ce lucra în birou. Totuşi, ar fi depus puţin efort în ceea ce priveşte înfăţişarea ei. Nu se deranjase nici măcar să-şi prindă părul sau să-l onduleze. Grămada deasă de păr îi cobora pe umeri. Îşi dădu cu nervozitate la o parte o şuviţă de pe faţă în timp ce se îndreptă spre el.

El îi luă haina din cuier şi i-o ţinu ca să se îmbrace.

— Ce se întâmplă când îl uiţi?

— Inhalatorul?

Luă haina pe ea şi se întoarse spre el. Grayson îi luă eşarfa şi i-o înfăşură în jurul gâtului, ridicându-i cu delicateţe părul. Îi despărţeau doar câţiva centimetri.

— Da, inhalatorul, spuse el. Ce se întâmplă când îl uiţi?

Ea se uită ţintă în ochii lui.

— Dau de necaz.

— Olivia?

Tresări. Una dintre asistentele domnului Thurman, o femeie plăcută, mai în vârstă, pe nume Violet, stătea pe hol.

— Domnul Thurman m-a trimis să-ţi spun că echipa e în drum spre Nutrawonder şi vor aştepta în maşinile lor până când îi vei anunţa.

— Mulţumesc, Violet.

Asistenta făcu un pas spre Olivia. Îi aruncă o privire lui Grayson, zâmbi, şi apoi spuse:

— Am auzit că Billy Hood e un scârbos şi jumătate, dacă înţelegi ce vreau să spun. Vrei să-ţi împrumut spray-ul meu paralizant?

Ea zâmbi.

— Nu, mersi. Am ceva mai bun. Când trecu pe lângă Violet, făcu semn cu capul spre Grayson. Îl am pe el.

CAPITOLUL 16

Billy Hood era, într-adevăr, un om de nimic, deşi, după ce îl întâlnise, Grayson avu câteva cuvinte mai succinte ca să îl descrie pe ticălos.

Birourile Nutrawonder erau situate în afara oraşului, la doar un kilometru şi jumătate de drumul interstatal, într-o zonă industrială părăsită. Clădirea era veche şi avea nevoie să fie vopsită. Podelele acoperite cu linoleum erau crăpate, iar birourile angajaţilor erau înghesuite. Erau aproximativ 16°C înăuntru, iar Grayson observă că unii dintre bărbaţi şi femei purtau paltoane în timp ce lucrau la computerele lor.

Biroul lui Hood era sus. Spre deosebire de parterul sărăcăcios, etajul fusese reamenajat. În zona de recepţie era un covor ţipător de un albastru-neon, mobilă nouă şi lambriuri de lemn închis la culoare. Temperatura era mult mai plăcută.

Femeia care stătea în spatele biroului avea pe faţă suficient machiaj pentru a tencui un perete întreg. Ţinea deschisă în faţa ei o revistă de modă, pe care o răsfoia relaxată cu nişte unghii nefiresc de lungi, curbate şi date cu ojă, ignorându-i complet pe Olivia şi pe Grayson.

— Închidem în cinci minute, spuse ea fără să se uite în sus. În plus, domnul Hood nu este disponibil. Vorbeşte la telefon în biroul său, dar nu este disponibil pentru nimeni. Va trebui să vă faceţi o programare. În sfârşit, îşi ridică privirea. Doriţi să vă lăsaţi numele sau cartea de vizită... sau ceva? întrebă ea. Se holbă la Grayson în timp ce îşi răsuci pe degete o şuviţă de păr. Sau numărul de telefon.

Olivia îşi dădu ochii peste cap. Îl privi pe Grayson să vadă cum va reacţiona faţă de Domnişoara Tencuială. Nu păru afectat. Probabil că era obişnuit să i se facă avansuri, presupuse ea, şi dintr-un anumit motiv, lucrul acesta o

deranjă. Ea trecu de recepţionistă, deschise uşa de la biroul domnului Hood şi intră. Recepţionista nu observă, până când Grayson nu o urmă pe Olivia.

— Hei, Billy nu e disponibil, strigă ea. Vreau să spun că domnul Hood nu e disponibil.

Grayson se opri în prag.

— Poţi să mergi acasă acum, îi spuse el în timp ce închise uşa.

Hood vorbea la telefonul mobil. Grayson observă o valiză în spatele uşii.

— Fii sigură că îţi iei paşaportul, Lorraine. Ne întâlnim la aeroport.

Privi în sus în timpul conversaţiei şi îi văzu pe Olivia şi pe Grayson stând acolo.

— Aşteaptă un moment. Arătă spre uşă. Vorbesc la telefon, se răsti el. Ieşiţi din biroul meu. Se uită la Olivia, zăbovind asupra picioarelor ei, şi spuse: Cred că tu poţi să rămâi, scumpo.

Olivia dădu din cap.

— Nu sunt scumpa ta. Acum, închide telefonul.

Hood era un bărbat cu un aspect antipatic.

Avea riduri adânci pe frunte şi în colţurile ochilor. Probabil pentru că se încrunta tot timpul, presupuse Olivia. Ochii mici erau puţin cam apropiaţi, iar fălcile îi atârnau ca unui bulldog. Ştia că era căsătorit, dar se întrebă dacă odraslele îi semănau lui – Doamne-fereşte – sau mamei lor. Lăsă aceste gânduri prosteşti deoparte şi se concentră asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Hood puse capăt convorbirii telefonice şi îşi strecură mobilul în buzunar.

— Cine sunteţi? întrebă el.

Olivia îi zâmbi prietenos.

— Unde mergeţi, domnule Hood, dacă nu vă deranjează curiozitatea mea? Am observat valiza şi,

întâmplător, v-am auzit spunându-i lui Lorraine să nu îşi uite paşaportul.

— California, răspunse el. Napa.

— Lorraine nu are un permis de conducere pe care să-l arate la aeroport? întrebă ea cu cea mai plăcută şi paşnică voce.

— Bineînţeles că are permis de conducere.

Ea îşi lăsă capul într-o parte şi păru nedumerită.

— Sunteţi conştient că, în continuare, California face parte din Statele Unite.

— Poate că nu vreau să vă spun unde merg. V-aţi gândit la asta? Din câte ştiu, aţi putea fi...

— Ce? întrebă Grayson.

Olivia stătea de o parte a biroului, iar Grayson de cealaltă, veghind asupra lui.

Hood îşi întoarse capul şi şopti:

— Spioni.

Olivia se uită la Grayson, simulând surpriza.

— Domnul Hood pare să fie puţin paranoic. Poate pentru că Lorraine nu este soţia lui.

— Aha!

— Viaţa mea personală nu este treaba ta!

Ea dădu aprobator din cap.

— Aveţi dreptate, spuse ea pe măsură ce scoase documentele din plic.

Era pe punctul să-i spună că finanţele lui erau, cu siguranţă, treaba ei, când el o întrerupse:

— Lucrezi pentru soţia mea, nu-i aşa? Mă spionezi pentru ea. Cum îndrăzneşte să nu aibă încredere în mine?

Arătă din nou spre uşă şi, chiar când Olivia era pe punctul să-i explice cine era şi de ce se afla acolo, el începu să o înjure:

— Ieşi din biroul meu, curvă ordinară!

Adăugă alte câteva apelative scârboase, înainte să ia o gură de aer.

Olivia se prefăcu a fi atât şocată, cât şi încântată. Îşi duse mâna spre gât şi suspină. Păru entuziasmată când spuse:

— Nu ştiam că trebuie să folosim cuvinte indecente, domnule Hood. Lăsaţi-mă şi pe mine să încerc.

Aruncă documentele pe birou, în faţa lui, aşeză cartea de vizită cu literele FISC îngroşate şi vizibile, se aplecă spre el şi spuse:

— Închisoare.

Grayson ascultă foarte amuzat conversaţia lor. Modul în care Olivia se ocupase de Hood era cu adevărat impresionant. Văzuse multe laturi ale personalităţii ei de când o cunoscuse. Ştia că era iubitoare şi delicată. Văzuse această faţă când îl salvase pe Tyler de traficanţii de droguri. Fusese martor la determinarea ei de fier când îl înfruntase pe George. Îi văzuse, cu siguranţă, latura pasională în modul dezinhibat în care făcea dragoste, iar astăzi, prinse o frântură din sarcasmul ei, o trăsătură pe care o aprecia pe deplin.

Hood, pe de altă parte, nu era amuzat.

— Dă-i drumul! Fă un nou audit. Nu vei găsi nimic. Eu tot am să plec în concediu. Plec în...

— California? întrebă ea, ajutându-l să îşi amintească minciuna pe care o spusese.

— Da, târfo, California.

— Mi-e teamă că va trebui să anulezi această excursie pentru o perioadă.

Încercă să o prindă de mână. Grayson îl strânse puternic de umăr.

— Nu o atinge decât dacă vrei să o păţeşti. Nu vrei să o păţeşti, nu-i aşa, Billy?

Hood se uită la Grayson înainte de a se întoarce din nou spre Olivia.

— Lorraine o să se enerveze la culme, bolborosi el. Cât timp va trebui să amân călătoria?

— Presupun că între zece şi douăzeci de ani, cu posibilitate de eliberare pentru bună purtare.

Olivia îi trimise mesaj şefului echipei de audit, dar nu mai era nevoie. Ei intraseră deja în clădire.

Deoarece Grayson o urmărea pe Olivia, Hood făcu greşeala să presupună că nu îi mai acorda deloc atenţie. Se întinse aşadar încet spre sertarul biroului.

Grayson îi închise sertarul peste degete, iar Hood urlă de durere. Grayson însă nu îl lăsă să şi le tragă afară.

— Vezi, Billy, spuse Grayson cu un ton blând. Asta trebuie să doară, nu glumă.

— Mi-ai rupt degetele, strigă el. Mi-ai rupt degetele.

Olivia era surprinsă de purtarea lui Grayson, dar nu comentă. Un moment mai târziu, înţelese motivul din spatele forţei brute.

— Să vedem ce ţii în sertar, spuse Grayson.

— E proprietate privată. Nu ai nici un drept...

Încetă să mai protesteze când Grayson scoase o armă.

— Nu am nici o idee cum a ajuns acolo.

— Da, sigur,

— Nu e încărcată.

— Poftim?

Grayson ţinti ţeava spre Hood.

— Atunci, dacă apăs pe trăgaci...

— Nu o face! strigă el. OK, OK, e încărcată. O ţin pentru autoapărare, în cazul în care cineva încearcă să mă jefuiască. Nu aveam de gând să împuşc pe nimeni. Îţi spun că nici măcar nu îmi aminteam că pistolul era în sertar.

Olivia şi Grayson terminară de discutat cu el, dar mai dură douăzeci de minute până să poată pleca de la Nutrawonder. După ce refuză să coopereze, Hood fu escortat în cătuşe, strigând că i se făcuse o înscenare şi că un avocat îi va dovedi nevinovăţia.

Grayson şi Olivia se urcară înapoi în maşină, iar el întrebă:

— Ştiai că arma era acolo?

— Aveam o bănuială.

— Atunci, ai observat când s-a întins spre sertar.

— Nu, te-am observat pe tine uitându-te la el când s-a întins spre sertar.

Olivia văzu cum muşchiul din obrazul lui se încordă şi strânse din dinţi.

— Nu aş fi intrat singură în birou, spuse ea. Ar fi fost cel puţin un agent înarmat cu mine. Când sunt singură, sunt mai atentă, şi da, ştiu că ar trebui să fiu tot timpul atentă, aşa că nu te mai încrunta.

— Ai dreptate. Ar trebui să fii întotdeauna mai atentă. Îţi asumi riscuri, Olivia. Riscuri mari.

— Trebuie să te contrazic. În mod normal nu am de-a face cu situaţii ca cea de astăzi. Îi făceam o favoare unui coleg.

— Te-a avertizat în legătură cu Hood?

— Da.

— La naiba, Olivia, trebuie să fii mai precaută.

— Am fost precaută.

— Da, sigur.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine.

— Ce ton?

— Te răsteşti la mine.

Părea nemulţumită. Dintr-un motiv oarecare, expresia de pe chipul ei făcu să îi mai treacă lui Grayson din supărare.

— Îmi pasă de tine, spuse el încet.

Ea nu-şi dădu mult timp seama de declaraţie, iar Grayson nu o presă. Tocmai parca maşina, când ea îi şopti:

— Şi mie îmi pasă de tine. Dacă nu mi-ar fi păsat, niciodată nu te-aş fi...

— Lăsat să te ating?

— Aveam de gând să spun că nu te-aş fi atins niciodată.

Se grăbi să schimbe subiectul de la sex, pentru că din momentul în care îl văzuse îşi dorise să-l dezbrace şi să fac sex sălbatic.

— Slujba ta e mai periculoasă decât a mea, spuse ea. Eu nu am o vestă antiglonţ în portbagajul maşinii şi nici nu port o armă.

— Îţi faci griji pentru mine?

Nu răspunse, pentru că ajunseră în faţa clădirii ei. Grayson o urmă sus. Reacţionă imediat ce simţi o boare a parfumului ei. Mireasma aceea avea puterea de a-l înnebuni. Era al naibii de sexi.

Îi agăţă haina în cuier, apoi o agăţă pe a lui. Urmă sacoul. Olivia intră în bucătărie şi deschise frigiderul pentru a căuta ceva de ronţăit. Nu îi era încă foame; simţea tensiunea de a-l avea din nou pe Grayson în apartament. Se hotărî să-şi ia un pahar de jeleu. Avea zero calorii şi îi va ţine mâinile şi gura ocupate. Îşi luă o lingură şi se întoarse pentru a-i oferi, în sfârşit, un răspuns. Ştia că nu se va lăsa până nu va căpăta unul.

El stătea în prag, aşteptând. Îndreptă lingura spre el şi spuse:

— Da, îmi fac griji pentru tine, dar nu vreau. De altfel, ce rost ar avea? Îngrijorarea e risipă de energie. Ceea ce se va întâmpla se va întâmpla indiferent dacă îmi fac sau nu griji, iar când se întâmplă, de obicei este rău.

— Interesant, spuse el. În tot timpul ăsta am crezut că eşti o optimistă.

— Nu trăiesc cu capul în nori.

Traversă bucătăria şi o împinse în colţ.

— Astăzi aici, mâine dispărută. Asta este atitudinea ta?

Ea flutură lingura în faţa lui şi încercă să îl îndepărteze.

— Cam aşa ceva, îi spuse ea sfidătoare.

— Eşti întotdeauna optimistă cu copiii, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Dar prietenele tale, Jane, Samantha şi Collins? Sunt la fel de pesimiste ca tine cu privire la viitorul lor?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Ştiu că ai cunoscut-o pe Jane, dar nu ştii nimic despre Samantha şi Collins.

— Emma mi-a povestit despre ele. Îi luă jeleul şi lingura şi le puse pe masă. Apoi îi luă mâinile şi i le duse în jurul gâtului său.

— Nu ar fi trebuit... Ce faci?

— Te sărut, îi răspunse.

O trase uşor cu dinţii de lobul urechii şi ştiu că îi plăcu senzaţia. O simţi cum tremură.

— Opreşte-te.

Degeaba încercă să pară deranjată, şi nicidecum cu răsuflarea tăiată.

— Îţi place.

Din moment ce îşi înclinase capul într-o parte ca el să ajungă mai bine la gâtul ei, nu îi putu spune că se înşela.

— Da, şopti ea.

— Păstrez distanţa.

Degetele îi alunecară prin părul ei mătăsos, şi o întoarse uşor ca să se uite în sus la el.

Gura îi cobora deasupra gurii ei. Ea nu îşi dorea ca senzaţia umedă şi fierbinte să înceteze. În timp ce făcea dragoste cu ea, cu limba lui, se lipi de el, iar când încercă să pună capăt sărutului, ea îl trase înapoi, ca să o sărute din nou.

Tremura de dorinţă când, în sfârşit, se îndepărtă.

— Olivia, totul se întâmplă atât de repede cu tine, şopti el. Tot ce trebuie să fac este să mă apropii de tine, şi îmi doresc totul. Credeam că parfumul tău era cel care mă excită, dar nu e aşa. Tu eşti de vină.

Ea înţelese. Când se apropia de el, nu se putea gândi la altceva decât la cum să facă dragoste cu el. Îşi îngropă capul sub bărbia lui, ca să nu îi fie distrasă atenţia, şi întrebă:

— Ce voiai să spui prin păstrarea distanţei?

Bărbia îi coborî şi o frecă uşor deasupra vârfului capului ei.

— Păstrez distanţa până când facem o arestare.

— Asta înţelegi tu prin păstrarea distanţei?

O îmbrăţişă.

— Aşa se pare.

Îi dădu drumul şi ieşi din bucătărie. El o urmă.

— Unde mergi?

— În pat.

Ea deschise gura să protesteze, apoi o închise. Grayson o prinse de mână şi se îndreptă spre dormitor.

— Trebuie să facem sex, spuse el foarte hotărât.

— De ce?

— Ştii de ce. Eşti aici acum, dar mâine poţi să nu mai fii. Trebuie să profităm de timpul pe care îl avem.

— Nu este amuzant, răbufni ea, retrăgându-şi mâna.

— Ba da, cam e.

Era furioasă pe el.

— Aş putea muri mâine, zise ea.

— Da, ai putea.

Îşi dăduse jos cravata şi acum trecea la cămaşă. Zâmbetul lui era delicat.

— Dar acum eşti aici.

— Eşti nemilos, Grayson.

— Nu, nu sunt. Dă-ţi hainele jos, iubito.

Nu îi venea să creadă ce tupeu avea. Credea că tot ce trebuia să facă era să pocnească din degete ca să se dezbrace pentru el? se întrebă ea, chiar şi când îşi dădu jos bluza şi ajunse la fermoarul fustei.

— Asta este doar poftă.

Ea făcu această declaraţie pe când fusta îi căzea pe podea. Îşi trase peste cap combinezonul de mătase şi îl aruncă în spatele ei. Urmară sutienul şi chiloţii.

— Sexul este un mod de a elibera tensiunea înăbuşită... ştii tu, teama, dar e în primul rând poftă. Despre asta e vorba.

Spunând acest lucru cu voce tare, îşi nega sentimentele. Olivia era deja implicată emoţional. Voia ca Grayson să o atingă, dar exista un alt motiv în afară de cel fizic. Sentimentele ei faţă de el deveneau tot mai puternice.

Grayson îi urmărea expresiile feţei. În ultimele minute păruse fericită, apoi furioasă, iar acum... nemulţumită. Era aproape convins că ştia ce trecea prin mintea aceea încăpăţânată a ei. El o împingea pe ea, iar ea îl împingea înapoi.

El era deja dezbrăcat. Se aruncă pe pat şi, înainte ca ea să îşi dea seama ce are de gând să facă, o trase în jos până când ajunse deasupra lui.

— Nu, nu e doar poftă. Este mult mai mult.

Ea se purtă ca şi cum nu ar fi auzit ceea ce spusese şi încercă să îl sărute. El nu o lăsă.

— Recunoaşte.

— Nu.

Dacă acesta era un joc de-a încăpăţânarea, ea ar câştiga cu uşurinţă. Îşi trecu uşor buzele deasupra buzelor lui şi şopti, încă o dată:

— Nu.

Gura lui o acoperi pe a ei şi o sărută apăsat, profund. Căzu înapoi în pat, obligând-o pe ea să se întindă deasupra lui, apoi se rostogoli până o ţintui sub el.

Pe măsură ce îi săruta bărbia, degetele i se întinseră prin păr, apoi mai jos, până când buzele îi simţiră pulsul de la baza gâtului. Îi putea simţi bătăile inimii sub buze. Îşi frecă pelvisul de pelvisul lui, în încercarea de a-l înnebuni. Voia ca el să o implore să oprească această tortură erotică şi să meargă spre el. Oh, da, îl va face să implore.

Planul se întoarse împotriva ei. Cinci minute mai târziu, ea îl implora. Când venea vorba despre sex, cum se putea crede superioară lui? Dumnezeule, era expert. Ştia ce îi plăcea, unde să o atingă şi să o mângâie şi cum să o facă să reacţioneze. O făcea să ardă de plăcere. Se zvârcolea în braţele lui pe măsură ce se ruga de el să vină spre ea.

Grayson era hotărât să o facă să recunoască adevărul în faţa lui înainte de a avea orgasm. Efortul aproape că îl omorî. Îşi folosi ultimul dram de control când mâinile şi gura i se mişcară pe trupul ei dulce. Fruntea îi era stropită cu picături de transpiraţie şi tânjea de dorinţă, dar continua să se abţină.

— E al naibii mai mult decât poftă între noi, nu-i aşa? întrebă el.

Mâna îi alunecă între coapsele ei. Ea se înduplecă.

— Da, strigă ea. Eşti mulţumit acum?

— Poţi să fii sigură de asta, şopti el brutal.

Se ridică şi se uită la ea. Ochii ei erau înceţoşaţi, iar cauza era el.

— Grayson, gemu ea. Desfată-ţi privirea mai târziu.

Se mută între coapsele ei şi se împinse în ea. Ea se arcui lângă el, purtându-l mai adânc. Voia să facă să dureze mai mult acest extaz, dar nu îşi mai putu controla trupul. Nici dorinţa. Olivia fu la fel de sălbatică în a găsi împlinirea ca el şi ajunseră la orgasm în acelaşi timp.

Trecură multe minute în care încercară să îşi revină din nou în simţiri. Olivia nu putea să înţeleagă cum se putea îmbunătăţi ceva ce era atât de minunat.

— Eşti în regulă? întrebă el încercând să îşi găsească energia să se rostogolească de pe ea.

Dădu din cap şi îi atinse umărul. El se mută pe spate şi o trase şi pe ea lângă el. Se simţi ca o păpuşă din cârpe, o păpuşă foarte mulţumită. Probabil că şi arăta ca una, cu părul care i se lipise de faţă.

— Ţi-a făcut plăcere să mă auzi implorându-te.

El zâmbi.

— Da, mi-a făcut.

Se rostogoli deasupra lui, îşi strânse mâinile pe pieptul lui şi se holbă la el. Părea arogant de mulţumit cu sine însuşi. Şi de ce nu ar fi fost? Cedase şi îl lăsase să ghicească adevăratele ei sentimente. Nu îi spusese că îl iubea, dar fusese aproape.

— Îmi voi lua revanşa cu tine, şopti ea. Te voi face să mă implori.

El râse.

— Abia aştept.

Îi mângâie spatele, o atingere delicată, trimiţându-i fiori prin braţe şi picioare.

— Îţi ador parfumul.

— Am crezut că îmi adori gura.

— Şi gura.

Încercă să se rostogolească de pe el, dar nu o lăsă, aşa că îşi întinse capul pe pieptul lui şi îşi odihni mâinile pe

braţele sale. Bicepşii lui erau fermi şi încordaţi, iar ea se minună cât era de puternic, de protector. Nu fusese niciodată atât de inhibată de cineva. Totuşi, când era cu el, tot ceea ce dorea să facă era să se topească în el şi să lase curajul şi puterea lui să o învăluie. O făcea să se simtă în siguranţă.

Cu o mulţumire pe care nu o simţise niciodată înainte, stătea întinsă în tăcere, simţindu-i respiraţia ritmică pe obraz.

După ce trecură câteva minute, ea spuse:

— De ce locuieşte Henry cu tine?

Întrebarea neaşteptată îl supără.

— Mama lui a murit în urmă cu câţiva ani, iar Henry s-a mutat cu bunicul lui. Apoi, când acesta s-a îmbolnăvit, Henry a venit să locuiască cu mine.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Henry?

— Tatăl lui este fratele meu, Devin. După ce a murit soţia lui, a înnebunit puţin. Ea... îl echilibra, îl ajuta să se concentreze. Acum, călătoreşte foarte mult. Cred că s-ar putea spune că a cam devenit un călător excentric.

— Îl iubeşte pe Henry?

— Da, îl iubeşte. Doar că nu îi place să fie tată. Cum e plecat din ţară atât de des, am obţinut custodia totală.

Se rostogoli pe o parte, iar buricele degetelor ei îi mângâiară pielea cu atingeri ca de pană. Îi înconjură buricul şi coborî mai jos.

— Henry trebuie să fie pe primul loc, spuse ea.

— Ştiu, răspunse el.

Îi apucă mâna pentru a opri chinul, apoi o trase în braţele lui.

— Mi-e foame, îi spuse el.

— Şi mie, şopti ea. Ce ai dori?

Îi înclină faţa în sus, spre el, îi sărută sprânceana, apoi obrazul.

— Pe tine, răspunse el.
— Pe mine?
— Da. Te vreau pe tine.
Nu mai erau necesare alte cuvinte.

CAPITOLUL 17

Ceea ce începuse ca o seară încântătoare, complet satisfăcătoare, se sfârşi cu o ceartă.

Cei doi părăsiră patul fără nici o tragere de inimă şi, pentru că Grayson nu voia ca momentul de intimitate să ia sfârşit, o urmă la duş. Olivia era şocată de cât de repede putea să-l dorească din nou şi, cu toate că fusese puţin neîndemânatică şi în pericol să se înece, reuşise să-l facă să se roage de ea ca să vină la el. În momentul în care el termină, ea de-abia mai putea să stea în picioare. Grayson o ridică, îi înfăşură picioarele în jurul lui şi făcu dragoste cu ea din nou.

Bărbatul avea mult mai multă vigoare decât ea. El se îmbrăcase deja şi era în bucătărie, căutând ceva să mănânce, înainte ca ea să-şi fi uscat părul. Se îmbrăcă în jeanşi şi într-unul din tricourile ei favorite. Era vechi, puţin ros în partea de jos şi un pic prea strâmt în zona sânilor, dar îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea materialul moale pe piele. În plus, după ceea ce făcuse în pat şi în genunchi la duş, era ridicol să-i fie ruşine din cauza unui tricou strâmt.

Când ea i se alătură, Grayson bea cu sete dintr-o sticlă de apă, sprijinindu-se de mobila din bucătărie. Privirea îi era fixată asupra ei în timp ce puse încet sticla jos.

— Eşti frumoasă. Ştii asta?

Ea clătină din cap.

— Nu am nici un pic de machiaj şi zici că sunt frumoasă. Ai luat o doză prea mare de sex.

El râse.

— Asta nu e posibil. Nu mă satur niciodată de tine.

Felul în care o privea, intensitatea expresiei sale sugerau că vorbea serios. Arăta ca şi cum se gândea să o

târască înapoi în pat. Ea se simţi deodată ruşinată şi habar nu avea de ce.

El observă că se înroşise şi i se păru hilar.

— Iubito, dacă mă gândesc la ce ai făcut cu gura asta dulce a ta...

Ea îl întrerupse.

— Aş prefera să nu discutăm despre ce am făcut. Îl înghionti ca să se dea la o parte din calea ei, astfel încât să poată deschide frigiderul. Vrei paste cu pui şi parmezan?

— Sigur, spuse el.

Îi înmână caserola. El ridică uşor capacul şi o întrebă:

— Tu le-ai făcut?

— Oh, nu. Bucătăreasa mătuşii mele, Mary, îmi aduce mâncare. Crede că mor de foame.

— Ai un trup grozav, remarcă el, şi, înainte ca ea să poată răspunde la compliment, întrebă: Cu ce pot să te ajut? Sunt lihnit.

Îi dădu să facă o salată. Nu dură mai deloc să încălzească puiul şi pastele. Ea tăie în felii pâinea franţuzească, iar cina era gata. Se aşezară la masa mică din alcovul care avea vedere spre stradă. Grayson trase obloanele, astfel încât nimeni să nu poată privi înăuntru.

Mâncă precum un jucător de fotbal american înfometat.

— Bucătăreasa mătuşii tale...

— Mary, îl completă ea.

— Mary îţi aduce mâncare în fiecare zi?

— Câteodată, sau îmi aduce cina pe toată săptămâna. Le pune pe toate în frigider, cu instrucţiuni pe fiecare, şi tot ce am de făcut este să strecor una în cuptor sau la microunde, şi cina este servită. Îi spun mereu că nu trebuie să continue să gătească pentru mine, dar e la fel ca mătuşa Emma. Nici una din ele nu vrea să asculte.

— Când a început să gătească pentru tine?

Olivia se holbă la farfuria ei în timp ce se gândea, învârtind pastele cu furculiţa de jur-împrejur, abia dându-şi seama de ceea ce făcea.

— Când, în sfârşit, mi-au dat drumul din spital, explică ea. M-am mutat cu mătuşa Emma şi unchiul Daniel. Ei cumpăraseră o casă în Washington D.C. cu aproximativ opt luni înainte.

— De ce nu te-ai întors acasă, în San Francisco?

— Trebuia să merg în continuare la doctorul Pardieu şi nu le-aş fi lăsat niciodată pe Jane, Collins şi Sam. Ele erau încă sub tratament.

El dădu aprobator din cap în semn că înţelesese.

— Eşti o prietenă loială.

— Sunt surorile mele.

Vocea îi suna categoric.

— Ne protejam una pe alta.

— De ce? De lumea exterioară?

Ea ridică din umeri.

— Ceva de genul ăsta. Mary tocmai începuse să lucreze pentru Emma. În momentul în care mi s-a dat drumul, eram slabă şi subţire şi, luându-mă după privirea îngrozită a lui Mary, am presupus că arătam rău. Mary m-a luat în braţe şi mi-a spus că mă va pune la îngrăşat. Îmi amintesc că m-am gândit la *Hänsel şi Gretel*.

— Vrăjitoarea urma să-i îngraşe înainte de a-i găti.

Ea încuviinţă.

— Totuşi, Mary nu era o vrăjitoare. Era şi este un înger. Din păcate, încă nu sunt suficient de rotofeie pentru ea.

— Emma s-a mutat aici pentru tine, nu-i aşa?

— Da.

Puse furculiţa jos şi dădu farfuria la o parte.

— Atunci când am plecat la universitate şi, mai târziu, când unchiul Daniel a murit, credeam că se va muta înapoi la San Francisco, dar îi place la nebunie aici şi nu vrea să se mute.

— Mary are o cheie de la apartamentul tău?

— Da, bineînţeles.

— Cine altcineva mai are o cheie?

— Jane şi Collins. Cu toate acestea, nici una nu a folosit vreodată cheia.

— Dar Samantha?

— Jane şi Collins locuiesc aici şi, în caz de urgenţă, ştiu că pot să vină să stea cu mine. De aceea au chei. Şi casa Emmei este întotdeauna deschisă pentru noi toate, adăugă ea. Iar Sam este în Islanda, sau undeva pe-acolo. Ea nu are nevoie de cheie.

Olivia îşi duse vasele la chiuvetă. Grayson o urmă şi, cu un ghiont, o dădu la o parte.

— Mă ocup eu.

Era fericită să-l lase pe el să le spele. Ea se aşeză pe un taburet lângă dulap, privindu-l. Era cu spatele la ea, aşa că îl putea admira în voie. Felul în care se purta o dădea gata, se gândi ea. Nu putea să lase să se întâmple asta, dar şi simpla lui prezenţă o copleşea. Era atât de minunat, de dulce şi de sexi şi... Voia deodată să-l îmbrăţişeze şi să-l ţină strâns.

„Revino-ţi”, îşi spuse.

El se întoarse şi îi surprinse privirea.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă. Eşti încruntată.

Din fericire, sună telefonul ei mobil şi nu trebui să găsească un răspuns potrivit. Nu avea de gând să-i spună adevărul, şi anume că o speria al naibii de tare, făcând-o să vrea lucruri pe care nu le va putea avea niciodată.

Nu recunoscu numărul de telefon, dar de îndată ce auzi vocea, ştiu exact cine suna.

— Olivia, sunt Eric Jorguson. Acum, nu-mi închide, te rog. Ascultă-mă.

— Ce vrei? întrebă ea liniştită. Îl bătu pe Grayson pe umăr, iar când acesta se întoarse spre ea, îi şopti numele lui Jorguson.

Jorguson continuă.

— Vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de la restaurant.

— Asta s-a întâmplat acum ceva vreme.

— Şi te întrebi de ce îmi cer scuze după atâta timp? Asta e? Ştiu că mi-a luat mult timp. M-am grăbit şi am tras o concluzie greşită. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Eşti fiica lui Robert MacKenzie şi, dacă am încredere să-mi las banii pe mâna lui, cu siguranţă pot să am încredere că nu ai fi în stare de ceva atât de josnic precum purtatul unui microfon. Am exagerat, pur şi simplu. Făcu o pauză şi apoi spuse: Celălalt motiv pentru care te sun este să-ţi ofer un post.

Aproape scăpă telefonul.

— Vrei să vin să lucrez pentru tine?

Se cutremură de repulsie când auzi de această posibilitate. Cel puţin, nu făcu nici o glumă.

— Da, cu siguranţă vreau. După ce am înţeles că nu lucrai pentru FBI, mi-am dat seama ce afacere ai fi. Vreau să te gândeşti cu adevărat să lucrezi pentru mine.

Apoi îi explică în detaliu în ce-ar consta postul, iar când el pomeni, întâmplător, salariul de început, aproape că scăpă telefonul din nou.

Grayson stătea sprijinit de chiuvetă, cu un prosop de vase în mână, privind-o cu atenţie. Arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul să-i smulgă telefonul şi să-l arunce de perete.

— Sper că nu te superi, Olivia, continuă Jorguson, dar am aruncat o privire asupra finanţelor tale.

— Finanţele mele? repetă ea, consternată de îndrăzneala lui.

El fie nu auzi cât de încordată era vocea ei, fie nu-i păsa.

— Şi am observat că nu ai acceptat niciodată vreun ban de la rudele tale. Îţi construieşti propriul drum prin forţe proprii, şi admir asta. Da, admir, insistă el. Am descoperit, de asemenea, care este salariul tău anual la Fisc. Într-un an cu mine, Olivia, vei câştiga de cinci ori mai mult decât suma aceea. În afară de salariu, continuă el, există şi alte avantaje, şi vei lucra doar cu trei dintre clienţii mei de top.

Înşiră numele lor, care i se părură cunoscute Oliviei. Probabil figurează pe lista celor mai căutaţi infractori ai FBI-ului, bănui ea. Hmmm. Posibilităţile creşteau. Poate va reuşi să-l ajute pe agentul Huntsman să-l înfunde. Nu ar fi frumos?

— Va trebui să mă mai gândesc, spuse ea.

— Da, gândeşte-te. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie. Acum, un ultim lucru...

— Da?

— Vreau să-ţi spun cât de rău îmi pare că Ray Martin, asistentul meu personal, te-a urmărit.

— Vrei să spui când m-a atacat şi m-a lovit?

„Iar tu strigai «Prinde-o, prinde-o!»?” se gândi ea, dar nu adăugă nimic.

— Nu, vreau să spun când a trecut pe lângă clădirea ta de apartamente şi te-a împuşcat. Vreau să ştii că nu mai lucra pentru mine. Îl concediasem deja după incidentul de la restaurant şi cred că el a dat vina pe tine şi a vrut să se răzbune.

— Eşti sigur că a fost el?

— Oh, da. Nu va trebui să-ţi faci griji că bătăuşi ca Martin te vor deranja când vei lucra pentru mine. Vei fi protejată.

Şi continuă, bătând câmpii despre birourile lui luxoase şi cât de norocoasă era că făcea parte dintre aleşii lui.

De îndată ce convorbirea se încheie, se uită la Grayson şi spuse:

— Nu ştiu dacă vreau să râd sau să vomit. Fii atent. Jorguson a spus că a investit în fondul tatălui meu. Râse. Va pierde fiecare bănuţ.

— Huntsman va dori să ştie despre asta. Îi voi spune. Ce altceva a mai spus Jorguson?

Grayson o urmă în living, iar ea se aruncă pe canapea. El rămase în picioare de cealaltă parte a măsuţei de cafea şi îi ceru să repete întreaga conversaţie.

Olivia era în continuare uluită când termină.

— Cum poate să facă asta? Să mă sune ca şi cum acuzaţiile pentru atac nu ar fi încă în aşteptare?

— Nu ar fi sunat dacă nu ar fi fost convins că avocaţii lui vor face ca totul să dispară. E limpede că au reuşit să mute toată vina pe Martin.

Se gândi timp de o secundă şi spuse:

— Nu ţi-a oferit nici un motiv concret pentru care crede că Martin este atacatorul?

— Nu prea, spuse ea. Altul decât să spună că Martin voia răzbunare pentru că Jorguson îl concediase. Asta-i mai mult o presupunere din partea lui Jorguson, nu? E posibil ca Ray Martin să fie atacatorul?

— Nu are un alibi; a spus că era acasă şi se uita la *Şaizeci de minute*.

— Serios? Olivia nu-şi dădea seama de ce i se părea amuzant acest lucru, dar asta credea.

— Serios, insistă el. Cu toate acestea, nu-şi mai amintea despre ce fusese vorba. Nu avem încă dovezi că a

fost implicat în atac, dar putem dovedi că vindea arme vecinilor şi că i-am descoperit ascunzătoarea.

— Are un temperament afurisit, adăugă ea. L-am simţit pe propria piele.

— Da, are, o aprobă el. A încercat să arunce cu un scaun într-un agent în timpul interogatoriului. Îi sare repede ţandăra şi ar fi în stare să ucidă pe cineva. Una dintre armele pe care le-am găsit, un 45 vechi, a fost folosit într-un atac armat anul trecut. Singurele amprente de pe el erau ale lui. Martin va sta la răcoare multă vreme.

— Dar dacă are ceva de oferit în schimbul unei sentinţe mai blânde? Poate ţi-l dă pe Jorguson şi câţiva dintre clienţii lui.

— Pe lângă Jorguson, ar trebui să renunţe la Gretta Keene, ca să primească vreo răsplată, iar asta nu se va întâmpla.

— Parcă mi-ai spus că Gretta Keene a dispărut chiar înainte să fie deportată.

— Nu credem că a părăsit vreun moment ţara. Conduce în continuare operaţiunea de aici şi credem că Jorguson îi spală în continuare banii pătaţi de sânge.

Se aşează lângă ea şi îl sună pe Ronan. Aştepta ca acesta să răspundă, când Olivia spuse:

— Ştii, aş putea să iau o pauză de la Fisc şi poate mi-aş folosi o parte din concediu...

Ronan răspunse.

— Stai puţin, spuse Grayson.

Întorcându-se spre Olivia, întrebă:

— Cu ce scop?

— Îţi dai seama la ce informaţii aş avea acces dacă aş lucra pentru Jorguson? Mi-ai spus că agentul Huntsman îl urmăreşte de ceva vreme. Aş vrea să ajut. Aceasta ar fi o oportunitate... Nu te mai uita la mine de parcă aş fi nebună.

— Tu chiar crezi că te-ar lăsa să-i miroşi afacerile ilegale?

— Aş putea să-mi bag nasul peste tot, să descopăr cum comunică cu Keene şi cum...

— Nici gând să lucrezi pentru ticălosul ăla.

— Cred că eu sunt cea care ar trebui să ia această decizie.

Astfel începu ceea ce Olivia va numi mai târziu „explozia”. Grayson avea o parte întunecată, care ei nu-i plăcea deloc. El credea că poate să o intimideze, şi aproape o făcu, dar îi răspunse cu aceeaşi monedă. Cel puţin, aşa crezu. Dar, în cele din urmă, FBI-ul o învinse.

— Chiar eşti atât de încăpăţânat? vru ea să afle.

— Din câte se pare, sunt.

Dus de val, Grayson uitase că Ronan era la telefon. Prietenul lui mergea la o întâlnire. Încercă de două ori să-l facă pe Grayson să vorbească cu el, apoi renunţă şi ascultă.

Grayson susţinu:

— Nu poţi să fii atât de naivă, Olivia. Singurul motiv pentru care Jorguson vrea ca tu să lucrezi pentru el este să te ţină sub observaţie şi să te împiedice să depui mărturie împotriva lui. De asemenea, acesta-i şi motivul pentru care te-ar plăti cu un asemenea salariu obscen.

— Îmi dau seama... începu Olivia, şi doar atât ajunse să spună. Nu mai rosti vreun alt cuvânt vreme de mai multe minute, timp în care Grayson îi ţinu o prelegere despre absurditatea sugestiei ei.

Fluierătura ascuţită din telefon îi aminti că Ronan aştepta în continuare.

— Jorguson a sunat-o pe Olivia, îi explică Grayson.

— Am înţeles asta, spuse Ronan. Te-am auzit strigând la ea. Olivia doar încearcă să fie de folos, spuse în

apărarea ei. E o idee stupidă, să lucreze pentru nemernicul ăla...

— Normal că e.

— *Dar*, spuse el, aproape zbierând cuvântul, nu-i spune asta. Ea e bine intenţionată.

În timp ce Grayson vorbea cu partenerul lui, Olivia merse în bucătărie să ia o sticlă de apă. Când se întoarse, se opri ca să-şi arunce privirea asupra lui doar de dragul de-a o face, apoi luă o înghiţitură de apă şi se aşeză lângă el.

Grayson termină apelul, îşi puse braţul în jurul ei şi spuse:

— Nu am vrut să zbier la tine.

Ea îşi roti ochii spre tavan.

— Ba da, ai vrut.

— Da, ai dreptate. Am vrut.

Făcu greşeala să se uite în sus spre el. Atunci, el o sărută, distrăgându-i atenţia. Luă sticla din mâna ei şi bău lacom o înghiţitură prelungă înainte să i-o dea înapoi.

Cu o voce mai calmă acum, Olivia spuse:

— Doar m-am oferit să ajut.

— Înţeleg, răspunse el, dar ăştia sunt oameni periculoşi, care au făcut lucruri îngrozitoare. Dacă ai şti mai multe despre ei, ai înţelege.

Olivia hotărî să-l lase pe Grayson să câştige această bătălie. Cam atât ţinuseră ambiţiile ei de superspioană. Îşi dădu seama că nu se putea infiltra în operaţiunea lui Jorguson şi că nici nu-l putea ajuta pe agentul Huntsman.

Renunţând la subiectul Jorguson, ea spuse:

— Sper că Ray Martin este bărbatul care a încercat să mă omoare. E suspectul vostru principal, nu?

— Nu.

— Nu? De ce nu?

— Ceva nu se potriveşte.

— Adică?

El ridică din umeri, ceea ce, în opinia ei, nu prea era un răspuns.

— A avut un mobil, spuse ea. A fost concediat din cauza mea.

— Dacă fiecare persoană care a fost concediată...

— Răzbunarea reprezintă un mobil puternic.

— Există şi alte mobiluri puternice şi alţi oameni care au de câştigat mult mai mult decât satisfacţie sau răzbunare, dacă nu le mai stai în drum. De ce vrei să fie Martin?

— Ar face ca totul să fie mai uşor.

— Ăsta nu e un motiv.

O mângâie uşor pe braţ. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Nu vreau să fie o rudă.

Ideea că se gândea la posibilitatea ca tatăl, sau mama, sau sora, sau cumnatul ei să meargă atât de departe o făcea să-i fie greaţă.

— Nu l-ai cunoscut încă pe tatăl meu, nu-i aşa?

— Nu, nu l-am cunoscut.

— De ce?

— Am vrut să aflu tot ce puteam despre el înainte să-l întâlnesc. Am vorbit cu o grămadă de oameni care îl cunosc şi au lucrat cu şi pentru el.

— Pun pariu că fiecare dintre ei l-a ridicat în slăvi, chiar şi cei care au pierdut bani.

— În mare parte, recunoscu el. Ronan a preluat conducerea anchetei. El l-a întâlnit. A zburat până la New York şi l-a interogat.

— Dar încerci să nu-ţi faci o opinie până nu îl întâlneşti?

— Nu, asta nu-i posibil. Ştiu ce ţi-a făcut, iubito. Am o opinie foarte fermă.

Se simţea furie în vocea lui. Grayson devenise eroul ei, iar ea era puţin copleşită de situaţie. Trecu un minut lung de tăcere înainte ca ea să vorbească din nou.

— Când te vei întâlni cu el? îl întrebă.

— La petrecerea lui aniversară, aici în Washington, weekendul viitor.

Ea sări imediat.

— Nu poţi să mergi la petrecerea lui.

— Bineînţeles că pot, spuse el. Vrei să vii cu mine?

— Categoric nu. Şi nici tu nu mergi, insistă ea. Şi nu-mi mai împinge capul pe umărul tău. Vorbesc serios.

— Ştii că eşti şi mai frumoasă când faci pe nebuna? spuse el.

Ea nu avea de gând să-i cadă în plasă.

— Faptul că îmi spui că sunt frumoasă nu te va ajuta să mă controlezi, Grayson, aşa că poţi să încetezi cu linguşelile.

— Nu e o linguşire, Olivia. Eşti frumoasă.

Ea clătină din cap.

— Ce vezi când te uiţi în oglindă? întrebă el.

Întrebarea o surprinse.

— Depinde.

— De ce?

— Dacă sunt îmbrăcată la patru ace şi totul merge bine, mă simt drăguţă.

— Ce vrei să spui cu „dacă totul merge bine”?

Înainte ca ea să poată să-l oprească, o ridică în poala lui şi îi puse braţele ei în jurul gâtului său.

— Nu sunt o păpuşă, Grayson. Nu poţi, pur şi simplu, să mă pui unde vrei.

El ignoră critica ei.

— Ce vrei să spui cu „dacă totul merge bine”?

— Voi, bărbaţii...

— Da?

— Aveţi totul aşa de uşor. Vă puneţi un costum şi ieşiţi pe uşă. Este mult mai complicat pentru o femeie. Să-ţi dau un exemplu. Dacă ar fi să port favorita mea din toate timpurile, rochia mea albă, răutăcios de sexi – pe care o iubesc din toată inima, oricât de superficial sună asta – şi dacă părul îmi stă bine, şi tenul meu este curat, şi machiajul e cât de cât OK, atunci m-aş simţi şi aş vedea o femeie drăguţă când m-aş uita în oglindă.

— E destul de complicat, nu-i aşa? observă el, încercând să nu râdă. Ce se întâmplă când nu eşti îmbrăcată la patru ace?

Ea nu-i spuse că, în unele zile, se simţea ca fata aceea urâtă de doisprezece ani din spital, care se lupta cu băşicile şi vânătăile.

— Uneori, mă simt murdară. Da, murdară, repetă ea, lovindu-l în piept. Nu îndrăzni să râzi de mine. Nu sunt atât de diferită de alte femei. Toate avem incertitudini în legătură cu felul în care arătăm.

El râse oricum. Ea era pregătită pentru o luptă. Din câte se părea, el nu era. Se aplecă şi-l sărută, tachinându-l cu limba ei. Ştia că-i plăcea fiindcă o strânse mai tare în braţe.

— Nu sunt mai presus de-a face sex ca să obţin ceea ce urmăresc, murmură ea.

El rîse din nou.

— Mă bucur să aud asta.

CAPITOLUL 18

Olivia înnebunea de atâta stat în casă. Serviciul o ţinea ocupată în timpul zilei, dar nopţile erau dificile. Deveni o mică gospodină. Făcu ordine în dulapurile din bucătărie, zugrăvi baia pentru oaspeţi în roz-pal, apoi hotărî că nu-i place culoarea şi o schimbă cu un albastru-închis. Nici aceasta nu o mulţumi, aşa că, însoţită de bodyguard, merse la magazinul cu vopsele pentru a treia oară şi cumpără o cutie de vopsea gri. Doar după ce o întinse pe pereţi, îşi dădu seama că folosise culoarea iniţială.

I se părea că se împiedică constant de bodyguarzii care o urmau peste tot. Îi era permis să meargă la serviciu sau să stea acasă. Din punctul de vedere al lui Grayson, nu existau alte opţiuni. Chiar şi casa mătuşii Emma era considerată în afara limitelor.

Un poliţist în afara serviciului o ducea cu maşina la birou, apoi se întorcea la cinci sau şase, în funcţie de programul ei, ca să o conducă acasă.

Un alt paznic stătea la intrarea în biroul ei.

Olivia puse piciorul în prag în ceea ce priveşte protecţia de douăzeci şi patru de ore, insistând că era ridicol să aibă un paznic care să stea lângă uşa apartamentului ei. Odată ce se afla în interior şi închidea încuietoarea, era în perfectă siguranţă. În plus, în holul clădirii exista, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, un paznic al blocului. Îi oferi lui Grayson acelaşi argument şi în ceea ce priveşte serviciul. Nu exista absolut nici un motiv ca un bodyguard să stea la intrarea în biroul ei.

Grayson se lăsă înduplecat, atâta timp cât promitea că nu va merge nicăieri singură. El îi dădu cinci numere

diferite de mobil ca să-i sune pe bodyguarzi. Unul dintre ei va fi întotdeauna disponibil ca să o însoţească.

Scoase un oftat de uşurare când auzi ştirea că Ray Martin era în spatele gratiilor. Îi fusese refuzată cauţiunea – procurorii îl convinseseră pe judecător că Martin prezenta pericolul de a fugi –, iar Olivia nu credea că era o coincidenţă faptul că nu mai existase un alt atentat la viaţa ei de când acesta era închis. Îi atrase atenţia asupra acestei realităţi evidente lui Grayson, dar, de fiecare dată când aducea subiectul în discuţie, Grayson punea aceeaşi întrebare: Ce avea de câştigat Martin dacă o ucidea? Din câte se părea, răzbunarea nu reprezenta un mobil suficient ca să-l mulţumească.

Luni seară a purtat o conversaţie video cu Samantha, care nu se mai putea opri să se laude cu avionul ei.

— Aş vrea să poţi urca cu mine, spuse Sam. Ţi-ar plăcea la nebunie.

Şi Olivia credea că era posibil să-i placă.

— Atâta timp cât tu eşti pilotul, nu cred că mi-aş face griji.

— Spune-mi despre Jane. Ce mai face?

— Ai vorbit cu ea?

— Vomita când am sunat-o şi nu putea să vină la telefon. A răspuns Logan. Mi-a spus că e cu adevărat îngrijorat în legătură cu ea. Mi-a spus că pierde din greutate şi nu înţelege de ce doctorul nu poate să o pună pe picioare.

— Să o pună pe picioare?

— Da, aşa a spus. Olivia, a revenit...? întrebă ea, cu frică în voce.

— Doctorul Pardieu spune că nu, nu sunt semne că boala noastră a revenit, dar simptomele nu sunt relevante. El e încă în Franţa. Voi fi bucuroasă când se va întoarce şi o va prelua din nou.

— Când îi vei mai da sânge?

— În curând, răspunse ea. Cei de la spital mă vor anunţa.

— Collins e acolo. Şi ea poate să-i dea sânge.

— Da, încuviinţă ea. Poate Jane are doar o gripă mai puternică. Unele virusuri rămân în organism o perioadă mai lungă, nu-i aşa?

— Cred că ai dreptate, spuse Sam. Mă simt atât de neputincioasă. La fel se simte şi Logan, adăugă ea.

— Fratele lui Jane de-abia a reluat legătura cu ea, şi pentru el este sfâşietor să o vadă atât de bolnavă. Nu a fost niciodată prin preajmă când ea era cu noi în spital.

Continuară să vorbească timp de încă zece minute. Sam îi spuse că existau în jurul ei mai mulţi bărbaţi arătoşi, dar nu era interesată de nici unul dintre ei.

— Sunt cu mult mai tânără decât majoritatea dintre ei, spuse ea.

Olivia îi povesti despre Grayson şi cum ajunsese să fie atât de atrasă de el.

— Nepotul lui de nouă ani locuieşte cu el.

— De ce? întrebă Sam.

— Mama copilului a murit, iar tatăl este absent.

— Păcat, spuse ea. Ştiu la ce te gândeşti. Eşti exact ca mine. Suntem fataliste.

— Da.

— Nu putem să ne plănuim viitorul. Finalurile fericite nu există pentru nici una din noi.

— Poate nu ar trebui să ne trăim vieţile... aşteptând. Ştii?

Sam era de acord.

— Voi înghesui tot ce pot în timpul pe care îl mai am.

În momentul în care îşi luară rămas-bun, Olivia simţi o tristeţe copleşitoare, dar nu-şi permise să se bălăcească mult timp în autocompătimire. Deoarece era blocată în

casă, hotărî să recupereze cu cititul. Avea două romane necitite şi cel puţin douăzeci şi cinci de reviste strânse pe birou.

Când nu mai putu să citească un alt articol fără să adoarmă, îşi cumperă pantofi pe internet. După aceea, se hotărî să facă puţină cercetare online. Îşi aminti că Grayson pomenise de doi dintre clienţii lui Jorguson. În special un nume, Gretta Keene, îi veni prima dată în minte, aşa că se hotărî să se concentreze asupra ei. Îi scrise numele în motorul de căutare şi fu surprinsă de numărul de articole pe care le găsi. Se dovedi că femeia avea un CV impresionant. Conform relatărilor, era o emigrantă belgiancă care devenise o jucătoare importantă în peisajul american al drogurilor. După o investigaţie de lungă durată a guvernului, fusese acuzată, în cele din urmă, de trafic de droguri, dar cazul nu ajunsese niciodată în instanţă, din cauza unei probleme de natură tehnică. La scurt timp după eliberarea ei, guvernul belgian începuse propriile demersuri pentru a fi extrădată. Erau nerăbdători să o readucă în ţară ca să o poată acuza de crimă. Din păcate, înainte ca orice acţiune să fie pusă în practică, Keene dispăruse şi nu se mai auzise nimic despre ea de atunci.

În căutarea ei, Olivia văzu menţionat numele lui Jorguson de mai multe ori, ca partener de afaceri, dar fără legătură cu vreo activitate infracţională. Dacă FBI-ul era atât de convins că Jorguson spăla bani pentru Keene, Olivia presupuse că aveau dovezi destul de bune, dar nu suficiente ca să-l condamne. Acum înţelegea hotărârea lor de a face legătura şi de a dovedi că Jorguson şi Keene lucrau împreună.

Olivia era prinsă de cercetarea ei şi se gândea că era destul de distractivă, până când dădu peste nişte poze de la locul unei crime, cu trupuri însângerate printre pungi

care urmau să fie umplute cu droguri. Articolul care prezenta pozele declara că se credea despre Keene că avea legătură cu crimele, dar nici acest lucru nu fusese dovedit. Olivia găsi mai multe referiri la acelaşi incident, iar acestea conduseră la alte articole. După o oră, Olivia nu mai putu să se uite la vreun alt loc legat de crimă sau să citească despre vreo altă baie de sânge între carteluri de droguri rivale. Aceşti oameni erau nişte monştri. Dacă Jorguson îi ajuta în vreun fel, Olivia se rugă ca FBI-ul să-l prindă în curând.

Închise calculatorul şi se uită la ceas. Seara abia începuse, aşa că se hotărî să încerce să pregătească cina. Alese o reţetă din singura, noua, niciodată folosita ei carte de bucate şi se apucă de treabă. Rezultatul a fost un dezastru. Bucătăreasa Emmei, Mary, o salvă de la foame. Olivia scoase din frigider una dintre caserolele cu pui şi paste ale lui Mary şi o împinse în cuptorul cu microunde. În timp ce stătea la masa ei de bucătărie, mâncând din caserolă, gândurile îi zburară la Grayson.

Se gândea la el tot timpul. De fiecare dată când avea un minut liber, îi apărea imaginea lui. În ceea ce priveşte relaţia cu el, era sigură că, atunci când ameninţarea va dispărea şi va fi convins că au fost făcute arestările potrivite, nu-l va mai vedea vreodată. Iar aşa era cel mai bine, credea ea; totuşi, de fiecare dată când se gândea că nu-l va mai vedea niciodată, simţea o durere adâncă în piept.

Era aceasta doar o aventură? Poate... doar că ei nu-i plăceau aventurile. Ştia exact ce se întâmplase şi, în cele din urmă, găsi suficient curaj să recunoască. Se îndrăgostise de Grayson. Ce nu înţelegea era cum îşi permisese să devină vulnerabilă. Era numai vina ei. Nu putea să dea vina pe el pentru nimic. Nu făcuse niciodată nimic care să o inducă în eroare sau să o facă să creadă că

avea aceleaşi sentimente faţă de ea. Îl comparase cu James Bond când îl întâlnise prima oară, fiindcă văzuse toate filmele. În fiecare dintre ele, James Bond făcea dragoste cu o femeie şi îşi vedea de drum. Tot la fel va face şi Grayson. Nu aşa era cel mai bine? Olivia hotărî să nu se gândească la viitor.

Vineri plecă de la serviciu mai devreme – dintr-un oarecare motiv, vinerile erau întotdeauna mai lejere. Ajunse acasă, se schimbă în jeanşi şi într-un pulover albastru şi merse în bucătărie să vadă ce ar putea încălzi la microunde.

Grayson schimbă acest plan când apăru la uşa ei şi îi spuse că o scotea în oraş.

Arăta minunat. Faţa îi era îmbujorată din cauza frigului năpraznic de afară. Avea gulerul paltonului ridicat şi părul umed de la zăpada care cădea.

Olivia nu-l mai văzuse de duminica precedentă, când apăruse pe neaşteptate la uşa ei. Atunci avusese timp să stea doar câteva minute, dar o sunase în fiecare zi, câteodată de două ori, ca să vadă ce mai face. Acum, când el stătea în faţa ei, voia să i se arunce în braţe. Rezistând pornirii aproape copleşitoare, se forţă să se dea înapoi, astfel încât el să poată intra, şi, neavând încă încredere în ea însăşi, îşi duse mâinile la spate.

— Haide. Te scot la cină, repetă el.

— Nu mă anunţi că mergem în oraş la cină, mă rogi. Aşa se face. Şi apoi eu hotărăsc dacă vreau să merg sau nu.

Mâna lui se mişcă spre spatele gâtului ei, trăgând-o spre el. Gura lui deschisă coborî asupra ei, limba lui penetrând-o, gustând-o, tachinând-o, ispitind-o. Când îşi ridică privirea, ea se sprijinea de el.

Îşi reveni în simţiri şi se depărtă de el.

— Nu putem să ieşim la cină, spuse ea în timp ce intră în bucătărie. Nu ar fi sigur. Acestea au fost cuvintele tale, Grayson.

Deschise frigiderul, apoi îl închise.

— Mi-ai spus că nu pot să merg la un restaurant, sau la un centru comercial, sau...

— Îmi amintesc ce ţi-am spus. La birou şi acasă. Nu-mi amintesc să fi adăugat pe listă magazinul cu vopsele.

Bodyguardul o dăduse de gol. Ea zise:

— Am mers la ora închiderii şi am fost singurii clienţi.

Grayson observă cartea de bucate deschisă de pe dulap.

— Ai pregătit deja cina?

Ea ridică bărbia.

— Risotto.

El privi în jur.

— Unde este?

— În chiuvetă... se înmoaie.

Când văzu lingura de lemn stând dreaptă în orezul ca lipiciul, începu să râdă. Luă spatula şi încercă să mişte în tigaie lipiciul închegat, dar acesta nu se clinti.

— Când ai făcut asta?

— Azi-noapte, răspunse ea. Grayson, nu e chiar atât de amuzant.

— Ba da, este.

Ea deschise din nou frigiderul.

— Slavă Domnului că există Mary!

— Nu vrei să ieşi în oraş?

— Vorbeai serios? Bineînţeles că vreau să ies. Înnebunesc să stau înăuntru tot timpul. Pentru Dumnezeu, încep să sufăr de lipsa vitaminei D. Am nevoie de soare şi de aer curat. Încerc să învăţ chiar şi să gătesc, iar dacă asta nu-ţi spune cât de departe am ajuns, nu ştiu ce-ţi va spune.

— Lipsa vitaminei D?

Ea îşi încrucişă braţele.

— E adevărat.

— Unde mergem noi, vei fi în siguranţă.

Neîncrezătoare, ea întrebă:

— Unde? La biroul tău? Nu, m-am prins. La automatele de la secţia de poliţie.

— La mine acasă.

Ea clătină din cap.

— Nu pot să stau în preajma lui Henry. Ar fi riscant.

— Nu e acasă astă-seară. A mers la un film cu bunicul lui şi apoi doarme la el peste noapte. Este singurul loc în care doarme în afară de apartamentul meu.

Curioasă să vadă cum arăta casa lui şi disperată să iasă din apartament, consimţi.

— Bine, dar fără chestii distractive.

El rânji.

— Chestii distractive?

Ignorându-l, se repezi în dormitor ca să-şi ia pantofii.

Când se întoarse, Grayson îi ţinea paltonul. Ea îl îmbrăcă în grabă, apucă poşeta şi telefonul mobil şi descuie uşa. Grayson văzu inhalatorul ei pe masă şi îl luă.

— Ce avem la cină? Comandăm?

— Gătesc pentru tine.

— Tu găteşti?

Păru şocată.

Făcură o plimbare scurtă până la clădirea lui Grayson, o construcţie măreaţă cu cinci etaje, aflată la intersecţia a două străzi liniştite, într-un cartier exclusivist.

— Bănuiesc că eşti un minimalist, remarcă ea.

Grayson folosi o aplicaţie de pe iPhone-ul lui ca să deschidă porţile de fier care duceau la parcarea de sub clădire.

— De ce zici asta? o întrebă.

— Casa ta, explică ea. Bănuiesc că e elegantă, modernă. Totul are un scop. Am dreptate?

Garajul era gol. Opri maşina pe un loc de parcare lângă lift.

— Ai uitat că am un copil de nouă ani care locuieşte cu mine?

— Bine, un minimalist dezordonat.

— Înainte ca Henry să se mute, singura mobilă pe care o aveam era patul meu şi un dulap. Sufrageria era goală. Odată ce aş fi terminat de aranjat, plănuiam să o scot la vânzare. Bineînţeles, totul s-a schimbat. Am comandat mobilă, iar ultima tocmai a ajuns.

— Te gândeşti în continuare să o vinzi?

El clătină din cap.

— Henry are nevoie de stabilitate, aşa că de-ajuns cu mutările.

— Eşti singurul chiriaş care locuieşte în clădire?

— Da. Am cumpărat clădirea, am renovat ultimul etaj, iar arhitectul pe care l-am angajat lucrează la planuri pentru celelalte.

— Ar fi trebuit să te faci arhitect.

— Nu, e doar un hobby.

Uşile liftului se deschiseră în foaierul lui, oferind vederii nişte podele de marmură strălucitoare şi un spaţiu deschis. Livingul era drept în faţă. Înaintea lor se găsea un perete de ferestre, iar priveliştea era spectaculoasă. Covoare în culori şterse împodobeau podelele din lemn de esenţă tare, de culoare închisă. Mobila era discretă şi avea liniile elegante pe care şi le imaginase. Două scaune din lemn de mahon, îmbrăcate în piele, stăteau în apropierea unei canapele gri, cu tapiţerie bogată. Şemineul contemporan era încastrat în granit negru, care urca până la tavan. Existau o mulţime de culori neutre, iar pe peretele de lângă şemineu se găsea o pictură abstractă,

despre care ea credea că ar putea fi un Richter original. Petele frumoase de culoare şi draperiile grele ofereau camerei dimensiune şi textură.

Sufrageria era de asemenea înconjurată de ferestre. Pe masa rotundă, închisă, din lemn de cireş, observă o mapă, menită fără îndoială să o protejeze de setul de Lego împrăştiat pe ea.

Dovezi ale prezenţei unui copil de nouă ani se găseau peste tot. O consolă video portabilă se afla pe braţul unui scaun; o pereche de şosete de sport erau sub masa din sufragerie, iar după canapea erau alte seturi pe jumătate completate de Lego.

În stânga foaierului se găsea un hol lung. Din ceea ce putea să vadă ea, existau cel puţin trei dormitoare. În dreapta era un alt hol, care ducea spre bucătărie şi spre cămara din spate. Grayson îi luă paltonul şi îl atârnă în dulapul de pe hol. Ea îl urmă, dar se opri la intrarea în ceea ce era visul devenit realitate al unui bucătar expert.

— Bucătăria ta e practic cât tot apartamentul meu, spuse ea.

Oţel inoxidabil, granit şi dulapuri lăcuite elegant se găseau peste tot unde privea. Toate electrocasnicele păreau să fie nou-nouţe: două cuptoare duble, un cuptor cu microunde, un espressor, o maşină de cafea care avea atât de multe butoane, că arăta de parcă putea să conducă programul aerospaţial, un aragaz uriaş cu opt ochiuri şi alte câteva dispozitive electrice pe care nu le mai văzuse vreodată.

Blatul lui din granit era de două ori mai mare decât al ei. Scoase unul dintre cei patru tabureţi de bar şi se aşeză.

— Ştii să foloseşti toate aparatele astea?

— Sigur că ştiu.

Stătea la chiuveta aflată vizavi de ea, spălându-se pe mâini.

— Dar Patrick, menajera noastră, e şeful în bucătărie, explică el.

— Menajera?

— Aşa îşi spune Patrick, dar e mai mult un manager. Conduce treburile în casă şi, de asemenea, ajută la proiectele de renovare pe care le pun la cale. Avea nevoie de o locuinţă, în acelaşi timp Henry se muta cu mine, aşa că a fost bine pentru toată lumea. Ne face, pe Henry şi pe mine, să ne ţinem de un program şi să fim întrucâtva organizaţi. Vrei să bei ceva? Un pahar cu vin sau...

— Doar apă deocamdată.

Îi aduse o sticlă, i-o deschise şi i-o înmână.

— Încep să pregătesc cina şi apoi mă schimb de costum.

— Pot să te ajut?

— Nu, tu relaxează-te. Mă ocup eu de asta.

— Aşadar, care e planul tău?

Se mută de partea cealaltă a dulapului, ca să stea cu faţa spre ea. Apoi se uită la ceas.

— E şase şi treizeci şi cinci. Îmi schimb hainele şi rezolv cu cina. Până la opt şi douăzeci ar trebui să terminăm. Atunci, te voi da pe spate.

— Da?

— Da. Apoi, la opt şi patruzeci o s-o fac din nou. Planul meu este să te epuizez, adăugă el.

Ea dădu din cap şi spuse foarte serios:

— Înţeleg.

— La opt şi cincizeci şi cinci vei ceda doar ca să mă faci să încetez să te sâcâi. În plus...

— În plus ce?

— Să recunoaştem, iubito. Sunt bun. Chiar tu mi-ai spus asta.

— Când ţi-am...

— De fiecare dată când te ating, şi tu gemi şi mă rogi să...

Ea îşi puse mâna peste gura lui. Simţi cum i se încălzesc obrajii; ştia că se înroşeşte.

— Nu pot să neg adevărul.

Trase o gură de aer ca să se liniştească.

— Şi apoi? întrebă ea, încercând să păstreze o expresie serioasă.

— La aproximativ unu dimineaţa, ne vom îmbrăca şi te voi duce acasă.

Zâmbi, în timp ce adăugă:

— Ăsta-i planul meu.

Ea se aplecă înainte.

— Totul e bine şi frumos, dar eu te întrebam care era planul tău pentru cină.

El râse pe măsură ce se apropie de ea şi se aplecă să o sărute.

— Ai gust bun, şopti el.

— Grayson, ştii că nu putem... nu aici...

El îşi frecă buzele de ale ei.

— Da, ştiu. Vrei să auzi planul meu secundar?

— Îţi place să te joci cu mine, nu-i aşa?

— Îmi cam place. Îmi place cum te înroşeşti.

Ea îl înghionti.

— Du-te şi schimbă-ţi hainele.

— Vino cu mine.

Îl împinse din nou.

— Oh, nu. Voi aştepta aici.

De îndată ce el părăsi bucătăria, merse la fereastră ca să privească afară. Putea să vadă departe peste acoperişuri. Jos, traficul era lent şi nu existau pietoni pe trotuare. Erau aşteptate rafale de zăpadă, iar temperatura scăzuse drastic.

Se întoarse şi examină apartamentul. Lângă fereastră se găsea o masă dreptunghiulară cu patru scaune. Ghiozdanul lui Henry era în centrul mesei, alături de două statuete de jucărie. Un pachet de cărţi de joc era îngrămădit lângă un carneţel şi un pix. Pe scaun se găsea un iPad.

Grayson se întoarse purtând o pereche de jeanşi şi un tricou din bumbac de un albastru-deschis, desfăcut la gât şi cu mânecile întoarse. Olivia insistă să ajute la pregătirea cinei. El prăji la grătar somonul pe care îl marinase, făcu un sos picant cu lămâie şi piper şi adăugă legume fierte pe aburi şi orez brun. O lăsă pe Olivia să fiarbă la microunde punga cu legume, dar după ce văzuse rezultatul încercării ei de a găti risotto, nu o lăsă să se apropie de peşte.

Ea nu crezu că el o observase în timpul cinei, dar în momentul în care clăteau vasele şi le puneau în maşina de spălat, el zise:

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-ţi spun ce? întrebă ea, întinzându-i un pahar ca să-l clătească.

— Că nu-ţi place somonul.

— Arăta delicios.

— Nu l-ai gustat.

— Bine, nu-mi place somonul. Îmi pare rău.

— Ţi-aş fi pregătit altceva.

— Te-ai deranjat atât de mult, încât nu am vrut să fiu nepoliticoasă, explică ea. Lui Henry îi place cum găteşti?

— Nepotul meu are un simţ al gustului foarte limitat. Crochetele de pui şi macaroanele cu brânză sunt favoritele lui. Patrick poate să-l facă să mănânce legume, dar eu nu pot.

Celularul lui Grayson scoase un bip; primise un mesaj. Îl citi şi oftă:

— Henry vine acasă de la film. Ar fi trebuit să petreacă noaptea cu bunicul lui, dar...

— Preferă să doarmă aici?

— Nu, bunicul lui... tatăl meu... are o prietenă care trece pe la el ca să petreacă ceva timp împreună. Ea tocmai l-a sunat ca să-i spună că s-a întors în oraş.

— Ai timp să mă duci acasă?

El clătină din cap.

— Sunt acum pe drum, dar, de îndată ce se întoarce Patrick, putem să plecăm. Nu ar trebui să dureze prea mult.

— Nu mă deranjează să aştept, şi aş vrea să-l întâlnesc pe Henry.

Luă o farfurie din mâna ei şi spuse:

— Termin eu aici. Arăţi obosită. De ce nu te relaxezi până-ţi fac o ceaşcă de cafea?

— Dacă nu te superi, aş prefera ceai, dacă ai, spuse ea.

— Ceaiul vine imediat, spuse el.

Olivia se aşeză pe unul dintre scaunele de bar şi luă o revistă de benzi desenate din teancul de pe măsuţa de alături. Pe măsură ce răsfoia paginile, citind despre un supererou îmbrăcat într-un costum roşu strălucitor şi care putea să se teleporteze oriunde în lume, începu să simtă că o strânge pieptul. Recunoscu imediat semnele astmului ei şi merse la dulapul de pe hol ca să-şi ia poşeta. Scoase telefonul mobil, apoi rujul, pieptenele, portofelul, şerveţelele... nici urmă de inhalator.

Grayson văzu ce făcea.

— Inhalatorul tău este în buzunarul paltonului meu.

Surprinsă, ea întrebă:

— Cum a ajuns în paltonul tău?

— L-ai lăsat pe masă, aşa că l-am luat eu.

Era foarte frumos din partea lui.

— Îţi mulţumesc.

Se gândea cât de teribil de dulce era, până când începu să-i ţină morală.

— Trebuie să fii atentă şi să te asiguri că ai întotdeauna un inhalator cu tine, Olivia. Am citit despre astm, şi un atac poate să scape de sub control. Nu înţeleg cum poţi să fii atât de neglijentă în legătură cu asta.

Ea folosi inhalatorul şi îl puse în poşetă. După care merse în living. Se opri în faţa ferestrelor.

— Priveliştea este spectaculoasă.

El stătea în picioare în spatele ei şi o cuprinse cu braţele.

— Nu vrei să vorbeşti despre inhalatoare?

— Nu prea, spuse ea. Recunosc că am devenit puţin prea neglijentă cu astmul meu. Voi încerca să fiu mai atentă.

El o întoarse, o prinse de bărbie, îi ridică faţa şi o sărută. Voia doar să o sărute scurt, dar imediat scăpă situaţia de sub control şi, înainte să-şi dea seama ce face, o ridică sus, pelvisul ei apăsându-l pe al lui, gura lui seducând-o pe a ei.

Ea nu auzi uşile de la lift. Grayson le auzi şi, cu părere de rău, îi dădu drumul.

Uşile nu se deschiseseră complet când Henry ţâşni afară, strigând:

— Unchiule Grayson!

— Sunt aici, Henry. Nu trebuie să zbieri.

Henry îşi aminti de interfon şi-l apăsă.

— Am ajuns, bunicule.

Întorcându-se spre Grayson, spuse:

— M-a lăsat să urc singur. Cine e ea?

— O prietenă, răspunse el. Pune-ţi haina la loc şi du-ţi pantofii în dormitor.

Henry îi aruncase deja din picioare.

— Apoi, vino să-ţi fac cunoştinţă.

Se întoarse în două secunde, ceea ce îi dovedea lui Grayson că deschisese uşa de la dormitor şi aruncase înăuntru haina şi pantofii. Alunecă pe marmură şi merse până la Olivia. Grayson făcu prezentările.

Olivia era de părere că Henry era fermecător. Existau câteva asemănări cu Grayson în ceea ce priveşte structura osoasă, maxilarul proeminent şi falca pătrăţoasă, şi cu siguranţă avea acelaşi zâmbet. Henry era înalt pentru vârsta lui şi slab. Se holbă la ea cu ochii lui mari şi căprui pentru mai bine de douăzeci de secunde, fără să scoată un cuvânt. Ea făcu acelaşi lucru.

Grayson îi privi pe amândoi amuzat.

Henry întrerupse concursul de holbat.

— Lucrezi la FBI?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu vreau.

— E avocată, Henry, explică Grayson.

— Şi tu eşti.

— Da.

O privi din nou pe Olivia.

— Mergi la tribunal ca să ajuţi oameni buni sau oameni răi?

— Are două slujbe, spuse Grayson. Lucrează la taxe pentru Fisc, spuse, încercând să simplifice lucrurile pentru el.

— Habar n-am despre taxe.

— E şi avocată a copiilor.

Henry se dovedi fascinat de idee.

— Copiii pot să aibă propriii lor avocaţi? Ai putea să lucrezi pentru mine.

— Da, bănuiesc că aş putea, spuse ea.

Merse până la canapea şi se aşează. El o urmă şi luă loc lângă ea.

— Cum a fost filmul? întrebă ea.

— Bunicul nu a fost de acord cu ideea. Asta a spus.

Grayson stătea într-un scaun uşor, cu faţa spre ei.

— Ţi-a explicat la ce idee s-a referit?

Henry dădu din cap că da.

— Mi-a explicat. Mi-a spus că nu credea că o maşină se poate transforma într-un robot.

Transformarea unui obiect în altul a fost subiectul conversaţiei pentru următoarele zece minute, apoi toţi trei se mutară la masa din sufragerie. În timp ce Grayson îşi verifică e-mailurile pe laptop, ea şi Henry lucrară la construirea unei staţii de benzină din Lego.

Ea auzi expresia „Nu faci bine” de cel puţin zece ori şi observă că, de fiecare dată când Henry o spunea, lui Grayson îi flutura un zâmbet pe chip. Henry se bucura foarte mult că ea era atât de nepricepută.

— Bunicul spune că am nevoie de o femeie, spuse din senin Henry.

Această afirmaţie captă întreaga atenţie a lui Grayson.

Olivia nu păru tulburată.

— De ce?

— Probabil ca să facă pe şefa cu mine. Olivia, când terminăm, vrei să-mi vezi camera?

Ea încerca să îndese un cub mititel la baza spălătoriei de maşini ataşate. Nu se putu abţine să nu-l tachineze.

— Ţi-am văzut deja camera. E foarte frumoasă. Îmi place patul tău. M-am rostogolit pe el şi am încercat perna. Frumoasă şi tare.

Henry chicotea.

— Nu ai văzut-o.

— Ba da, am văzut-o, îl contrazise ea. După care am umblat prin toate lucrurile tale, m-am jucat câteva jocuri video şi, când am terminat, am intrat în dulapul tău şi am încercat câteva dintre hainele tale.

El râse cu poftă. Apoi îi spuse că punea din nou piesele de Lego total greşit. Îi dădu lui piesa micuţă şi spuse:

— Repară tu. Eu mă uit.

— Olivia, vrei să-mi scrii numărul tău de telefon în caz că am nevoie de propriul meu avocat?

— Henry, ea nu... începu Grayson.

Ea îl întrerupse.

— Nu trebuie să-ţi scriu numărul meu. Îţi dau una din cărţile mele de vizită.

El o urmă spre holul unde îşi lăsase poşeta şi aşteptă răbdător în timp ce ea căută tocul cu cărţile de vizită. Îl găsi şi îi dădu una.

— Eşti îngrijorat în legătură cu ceva anume? întrebă ea.

— Nu, dar o să merg la o probă pentru fotbal.

Vru să-l roage să-i explice de ce credea că avea nevoie de un avocat pentru fotbal, şi ar fi făcut asta, dacă nu s-ar fi auzit din nou liftul. Câteva secunde mai târziu, sosi Patrick.

Se aşteptase la un bărbat mult mai în vârstă, dar Patrick nu avea mult peste patruzeci de ani. Era foarte înalt, cel puţin un metru nouăzeci şi cinci, şi, cu constituţia lui atletică, avea atributele fizice ale unui jucător de baschet din NBA. Dădu mâna cu ea şi îi aruncă pe ascuns lui Grayson o privire aprobatoare, înainte să se îndrepte spre camera lui ca să se schimbe.

— De cele mai multe ori, Patrick joacă baschet vineri seara, îi explică Henry.

Apoi o rugă să joace o partidă de cărţi cu el. Din moment ce Henry se simţea atât de bine cu Olivia – în mod clar, câştiga –, Grayson aşteptă până când nepotul său merse în pat, ca să o ducă acasă.

Olivia rămase tăcută în maşină, cu gândurile rătăcind de la un lucru la altul.

— Îţi faci griji că tatăl lui Henry va veni acasă şi îl va lua?

— Nu.

— De ce nu?

El zâmbi.

— Pentru că fratele meu ştie ce-i mai bine pentru Henry, iar în momentul ăsta, el are nevoie de stabilitate.

— Dar dacă...

— Olivia?

— Da?

— Îţi place să-ţi faci griji?

Dădu să spună „nu, bineînţeles că nu”, apoi hotărî să se mai gândească.

— Bănuiesc că sunt obişnuită să-mi fac griji.

— Deci, recunoşti că eşti pesimistă.

— Sunt realistă.

Grayson nu o contrazise.

— Henry te place.

— Asta pentru că am acelaşi simţ al umorului ca un copil de nouă ani. El mă înţelege.

— Dar eu? Crezi că eu te înţeleg?

Se întoarse spre el.

— Probabil că nu.

Nu se uită la ea în timp ce spuse:

— Oh, ştiu exact ce se întâmplă în mintea aia a ta ilogică.

Ea se simţi imediat jignită.

— Pardon? Ilogică?

— În legătură cu unele lucruri, da, eşti cu siguranţă ilogică, spuse el.

Ea deschise gura ca să-l contrazică, dar el schimbă subiectul.

— Ronan mi-a spus că citeşti temeinic despre doi dintre clienţii mai vechi ai lui Jorguson.

— Mă gândeam că aş putea...

El i-o tăie scurt.

— Doar nu te gândeşti în continuare să mergi să lucrezi pentru nemernicul ăla, nu? Pentru că, dacă te gândeşti, ar trebui să ştii că nu am să las să se întâmple asta. Dacă tu crezi că voi sta şi voi privi cum te pui în pericol, nu eşti în toate minţile.

Olivia fu surprinsă de reacţia lui. În doar câteva secunde, devenise un butoi cu pulbere.

— Îţi pasă că eu...

— Normal că-mi pasă.

Ea ridică o mână.

— Nu zbiera la mine.

— Îţi spun, Olivia, nu te las...

— N-o să lucrez pentru Jorguson. Şi să nu îndrăzneşti să spui „Bineînţeles că nu vei lucra”, se grăbi ea să adauge când el arăta de parcă avea de gând să spună tocmai asta. Eu am luat decizia, nu tu.

— Dacă vrei să crezi...

— Grayson, nu vreau să mă cert cu tine.

El luă o gură de aer.

— OK. Spune-mi de ce căutai clienţii lui Jorguson.

— Eram captivă în propria casă, în fiecare seară, şi nu am reuşit să găsesc nimic despre tatăl meu, aşa că, din pură plictiseală, puţină curiozitate şi...

— Şi ce?

— Egoul meu, spuse ea. M-am gândit că poate voi găsi ceva care ar ajuta ancheta FBI-ului.

— Şi ai găsit? întrebă el.

— Am descoperit o grămadă de lucruri despre Gretta Keene şi câteva dintre crimele îngrozitoare pe care e posibil să le fi comis. Dacă Jorguson este implicat în vreuna dintre ele, sper să puteţi găsi dovada de care aveţi nevoie ca să-l prindeţi.

— O vom găsi, o asigură el.

Grayson observă o maşină parcată într-o zonă în care parcarea era interzisă, situată imediat după colţul clădirii Oliviei, şi sună ca să fie verificată. Numerele de înmatriculare erau înregistrate pe numele unei femei care locuia cu o stradă mai încolo. El parcă în faţa clădirii Oliviei, iar ea aşteptă până când el ocoli maşina ca să-i deschidă. Era un gentleman, dar, de asemenea, o şi proteja. Ea observă că el se punea în postura ţintei de fiecare dată când mergeau undeva. Totul făcea parte din slujba lui, îşi zise ea. Îi spusese că nu era preşedintele şi că e puţin probabil să încaseze un glonţ pentru ea, dar el, pur şi simplu, o ignoră.

Intrară în clădirea de apartamente, iar când uşile liftului se deschiseră la etajul ei, ieşi primul. Luă cheia de la ea, descuie uşa şi o urmă înăuntru. După ce verifică fiecare loc în care cineva s-ar putea ascunde, se întoarse în living. Chiar în momentul în care îşi dădea jos paltonul, sună Ronan.

— Unde eşti? întrebă el.

— La Olivia.

— Ah!

— Ah? Ce dracu vrei să spui prin „ah”? întrebă el, simţindu-se ruşinat în sinea lui pentru cât de defensiv păruse.

Intră în biroul Oliviei şi închise uşa, astfel încât să aibă puţină intimitate, şi spuse:

— Uite, Ronan, ştiu că am spus că mă voi distanţa de această anchetă...

— Da, ai spus asta.

— Şi probabil te gândeşti că e vineri noaptea. Ce caut eu în apartamentul ei, nu?

— De fapt...

Grayson nu îl lăsă să continue.

— Ştiu că nu ar fi trebuit să mă încurc cu Olivia, dar jur că, începând cu seara aceasta, mă voi distanţa. Aşa că nu mai aduce în discuţie subiectul.

— Grayson, ce naiba e în neregulă cu tine?

El avea răspunsul, dar nu-l rosti cu voce tare. Vinovăţia. Ştia ce ar trebui să facă şi ce nu ar trebui. Da, era simpla şi vechea vină.

— Am încheiat?

— Depinde, spuse Ronan. Dacă ai terminat cu peroraţiile, îţi spun de ce am sunat.

Grayson se sprijini de birou şi închise ochii. Perorase.

— Ray Martin vrea o înţelegere.

— Bodyguardul ăla de nimic o loveşte pe Olivia şi o ameninţă cu arma, şi acum vrea o înţelegere? La dracu' cu el!

— Nu eşti rezonabil.

Grayson ştia că avea dreptate.

— Cu ce vrea să facă înţelegerea? Ce are de oferit?

— Ne va da numele furnizorului de arme şi va depune mărturie împotriva lui.

— Fii serios. Nu poţi să ai încredere...

— Spune că are dovezi.

— Ce fel de dovezi? O chitanţă?

Ronan râse.

— Ceva de felul ăsta. Tu ce crezi? Dacă e legală, ai insista să facem înţelegerea?

— Nu pot să fiu obiectiv, recunoscu el, şi de îndată ce cuvintele îi ieşiră pe gură, fu îngrozit. Chiar nu putea să fie obiectiv şi, pentru numele lui Dumnezeu, cum permisese să se întâmple asta? La naiba. Dacă Martin este ticălosul care a încercat s-o omoare pe Olivia, nu se va face nici o înţelegere.

— Nu erai convins că el era atacatorul, îi reaminti Ronan. Te-ai răzgândit?

— Nu, încă nu sunt convins, dar atâta timp cât rămâne unul dintre suspecţi...

— OK, nu te contrazic.

Păru resemnat.

— Ronan, a lovit-o cu pumnul şi a ameninţat-o cu arma. Ar trebui să apară în faţa unui pluton de execuţie pentru asta.

— Încă folosim plutoane de execuţie?

Grayson termină convorbirea un minut mai târziu şi merse în living. Olivia îşi azvârlise pantofii din picioare şi stătea pe canapea, cu picioarele întinse pe taburet şi cu iPadul ei în poală. Ridică privirea când Grayson intră în cameră, îi văzu expresia întunecată de pe chip şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

El îşi trecu degetele prin păr şi continuă să se uite încruntat la ea.

— Ascultă...

— Da?

— Tocmai i-am spus lui Ronan că nu pot să fiu obiectiv, iar asta e, pur şi simplu, inacceptabil. Lucrurile nu mai pot continua aşa. Trebuie să fiu capabil să mă concentrez asupra investigaţiei, dar tu te joci cu mintea mea, Olivia. Nu pot permite ca asta să continue.

Puse iPadul pe măsuţă şi se ridică.

— Ce fac?

— M-ai auzit. Te joci cu mintea mea. Trebuie să-mi recapăt concentrarea, să stau departe de tine cât timp lucrez. Simt că parcă îmi scapă ceva, un detaliu care ar putea să facă diferenţa, dar de fiecare dată când sunt cu tine mă abat de la problemă. Nu e vina ta. Eşti o femeie seducătoare.

Credea că îi face un compliment, dar pe ea nu o încântă câtuşi de puţin.

— Îţi distrag atenţia.

— Da. Nu intenţionat, dar, da, asta faci, spuse el cu fermitate.

— La ce te refereai când ai zis că simţi că parcă îţi scapă ceva?

— Nu sunt atent, la naiba. Concentrarea mea e distrusă. Nu ştiu cum să explic altfel. Nu-mi stă în fire. Trebuie să revin pe drumul cel bun.

— OK, te voi ajuta.

El aproape râse.

— Ce vei face?

— Te voi ajuta să te concentrezi. De ce ţi se pare amuzant?

— Olivia, tu eşti problema.

Ea nu fu de acord.

— Şi tu nu eşti? Ce-ai zice să nu te mai ating, şi nici tu să nu mă mai atingi pe mine? Am la fel de mult autocontrol ca tine, probabil şi mai mult.

El râse.

Reacţia asta nu-i căzu bine.

— Crezi că ai o voinţă mai puternică decât a mea? Serios?

— Bineînţeles, răspunse el, ca şi cum nu ar fi avut nici un dubiu.

— N-am să mă cert cu tine. Tu crezi una, eu cred alta. Mi-e poftă de ceva dulce. Vrei ceva?

— Nu, răspunse el. Spune-mi ce ai descoperit despre Gretta Keene. Ceva ce ar putea să fie folositor?

Olivia se ridică, îşi dădu părul pe spate, gest pe care Grayson îl consideră intenţionat provocator, şi merse în bucătărie. Se întoarse un minut mai târziu cu o îngheţată pe băţ cu gust de cireşe şi cu o farfurie.

— Eşti sigur că nu vrei nimic?

— Da, spuse el tăios. Acum, spune-mi despre Keene şi după aceea am plecat.

Ea puse farfuria pe masă, rupse ambalajul de la îngheţată şi spuse:

— Pur şi simplu le ador.

— Gretta Keene, îi reaminti ei.

O privi cum linse marginea îngheţatei cu vârful limbii.

— Sunt sigură că agentul Huntsmann ştie tot ce este de ştiut despre Gretta, dar am descoperit că ea e un manager foarte minuţios. Trebuie să supravegheze fiecare detaliu, indiferent cât de mic.

Limba ei alunecă încet de pe o parte pe cealaltă. Grayson nu-şi putu lua privirea de la gura ei. Ştia ce făcea ea şi era amuzat. Totuşi, nu putea să privească în altă parte.

— Gretta are probleme cu încrederea.

Puse vârful îngheţatei în gură, buzele ei pline şi suculente închizându-se în jurul ei. Apoi muşcă din ea şi mestecă. Savură senzaţia de rece ca gheaţa în contact cu limba ei.

— Nu vrea să se îndepărteze de bani sau de subalterni.

— Ce nu vrea?

Îi era al naibii de greu să se concentreze. Îl înnebunea, iar ea o ştia prea bine. Cum putea să fie atât de senzuală, de erotică şi de excitantă simpla imagine a cuiva care mânca o îngheţată?

Ea repetă ceea ce tocmai spusese şi apoi luă încă o muşcătură. Când o picătură de suc roşu începu să-i curgă din gură, îşi trecu încet limba peste buza de jos ca să o prindă.

— Gretta vrea să-i ţină tot timpul sub control pe bărbaţii care lucrează pentru ea, astfel încât nici unul dintre ei să nu lucreze pe cont propriu şi să devină competitori. A existat un angajat care nu i-a ascultat ordinele, şi ea a făcut un exemplu din el. A fost torturat înainte să fie omorât. Cred că se află aici ca să-l supravegheze pe Jorguson, mai ales dacă mulţi dintre banii ei trec prin firma lui.

Olivia supse ultima bucată de îngheţată şi puse băţul pe farfurie.

Grayson o privi ducând farfuria înapoi în bucătărie. Îi plăcea felul în care îşi mişca buzele în timp ce mergea. Cu părere de rău, se întinse după palton şi se îmbrăcă.

— O să trec din când în când, spuse el cu o voce aspră, dar să nu mergi nicăieri singură. Ai înţeles? Suni la unul dintre numere şi chemi un paznic să meargă cu tine.

Îl conduse până la uşă.

— Pentru cât timp trebuie...

— Cât timp este necesar, spuse el. Şi, apropo, mica ta încercare de seducţie nu a funcţionat.

Puterea lui de stăpânire se fărâmiţa cu rapiditate, şi avu nevoie de toată concentrarea ca să nu o înşface.

Ea nu făcu pe nevinovata şi nici nu spuse că nu ştia la ce se referea. Se dădu la o parte din calea lui ca să-l lase să plece, aşteptă până când închise uşa şi apoi şopti:

— Oh, eu cred că a funcţionat.

CAPITOLUL 19

Trecuse o săptămână fără nici un cuvânt de la Grayson. Olivia continuă să-şi spună că era fericită şi uşurată că el stătuse deoparte. Se simţea vinovată pentru jocul de seducţie pe care îl încercase cu îngheţata. Nu procedase corect. El încerca doar să-şi facă slujba, iar relaţia lor îi stătea în cale. Se purtaseră ca nişte adolescenţi excitaţi, care nu puteau să-şi ţină mâinile departe unul de altul, şi trebuiau să înceteze. Nu era corect faţă de nici unul dintre ei. Grayson avea slujba lui la care trebuia să se gândească, iar ea avea inima ei pe care nu voia să o rănească. Devenea prea implicată emoţional şi, din moment ce relaţia nu ducea nicăieri, despărţirea era singurul lucru decent pe care putea să-l facă.

Se întrebă dacă el se va însura vreodată şi hotărî că da, bineînţeles că se va însura. Şi va avea probabil şi copii. Oricum, ar trebui, pentru că ar fi un tată grozav. Era atât de iubitor şi de răbdător cu Henry.

De fiecare dată când se gândea la viitorul ei sumbru, devenea deprimată, şi totuşi, nu părea capabilă să se abţină să nu se gândească la el. Alţii vor încerca s-o convingă că putea avea o viaţă normală, fericită, cu un mariaj şi o familie, dar ea ştia mai bine. Văzuse îngrijorarea şi suferinţa pe care boala le putea cauza, şi simpla posibilitate că şi-ar putea expune din nou capul hidos, aşa cum se temea că se întâmplase cu Jane, o făcuse să fie hotărâtă să nu lase niciodată pe nimeni la care ţinea să treacă prin acele dureri şi sacrificii.

Vineri seară, sună Emma şi insistă ca Olivia să ia cina cu ea. Olivia era încântată să aibă şansa să iasă din apartamentul ei pentru o seară, dar asta însemna că trebuia să-l sune pe unul dintre paznicii ei să o ducă cu maşina. Promisese. Toţi cei cinci paznici erau nişte

gentlemeni binevoitori, politicoşi, care îşi luau slujba în serios, dar se săturase şi obosise să trebuiască să se bazeze pe ei. Tânjea să-şi poată lua maşina şi să meargă oriunde voia, oricând voia. Treburile plictisitoare, dar necesare, precum cumpărăturile sau ridicarea hainelor de la curăţătorie, acum i se păreau activităţi atrăgătoare. Cu toate că ura să meargă la cumpărături, avea nevoie de o pereche nouă de pantofi de alergat, dar o plimbare la mall ieşea din discuţie, deoarece exista încă teama ca bărbatul care voia să o vadă moartă să încerce pentru a doua oară să o ucidă.

Răbdarea ei era pe terminate, dar, de fiecare dată când era pe punctul să strige: „Ajunge”, se privea în oglindă şi vedea cicatricile crude ale gloanţelor. Apoi hotăra că trebuia să fie răbdătoare puţin mai mult timp. În plus, FBI-ul nu ar fi plătit pentru protecţie dacă nu ar fi simţit că exista o ameninţare reală. Nu?

Ronan scăpase însă porumbelul. O sunase să întrebe despre Simmons, Simmons şi Falcon. Voia să ştie de cât timp lucra firma cu tatăl Oliviei. Ea nu putu să-i dea un răspuns, dar spuse că va încerca să afle.

— Dacă tot m-ai sunat, aş vrea să te întreb ceva, spuse ea.

— Bine.

Ronan era sigur că avea să întrebe despre Grayson.

— FBI-ul nu ar plăti pentru bodyguarzi dacă...

Înainte să se gândească, el spuse:

— Nu plăteşte. A încetat... vreau să spun...

Olivia se ridică imediat în picioare, înfuriată de ceea ce încerca să-i ascundă.

— Cine plăteşte bodyguarzii? Nu primi un răspuns imediat, aşa că întrebă: E fie Grayson, fie Emma, nu-i aşa? Spune-mi.

Ronan oftă.

— Grayson plăteşte. Se grăbi să adauge: Vrea să te ştie în siguranţă, Olivia.

— Da, ştiu. Mai aveai vreo altă întrebare?

Ronan auzi răceala din vocea ei.

— Nu contează cine plăteşte. Oriunde mergi, suni mai întâi un bodyguard. Ai înţeles? spuse el cu asprime.

— Noapte bună.

— Olivia... începu el, dar era prea târziu. Ea închise.

Găsi cheile de la maşina ei, încuie uşa după ea şi luă liftul până jos în garaj. Ce idioată era că nu-şi dăduse seama mai devreme. Dacă ar fi avut nevoie cu adevărat de un bodyguard, FBI-ul ar fi continuat să-i furnizeze protecţie. Cum îndrăzneşte Grayson să facă asta pe la spatele ei? Putea să-şi poarte singură de grijă.

Până când ajunse la maşină, începu să se calmeze. Poate era prea dură cu Grayson. Totuşi, acţionase mânat evident de îngrijorare. El simţea că există în continuare o ameninţare şi voia să o protejeze. Adevărat, intenţiile lui erau bune, dar ar fi trebuit să fie sincer cu ea, nu-i aşa? Se hotărî să-i plătească fiecare dolar pe care îl cheltuise pe bodyguarzi. Doar atunci îşi va recupera mândria.

Va dovedi că poate să fie precaută şi independentă. Nu-şi va mai permite să fie vulnerabilă din nou.

Duse precauţia la un cu totul alt nivel. Ţinu într-o mână spray-ul paralizant şi în cealaltă brelocul, cu un deget deasupra butonului de urgenţă. Verifică chiar şi dacă existau luminiţe roşii clipind sub maşină sau pe bancheta din spate. Uciderea cuiva cu o bombă nu era ceva chiar atât de neobişnuit. Nu era paranoică; era deşteaptă. Se asigură că nu era urmărită şi o luă pe mai multe străzi lăturalnice ca să ajungă la casa mătuşii sale. Ajunse în viaţă şi teafără.

Mary aranjase masa în sufragerie. Ea şi Harriet rămaseră în bucătărie, fără îndoială, să tragă cu urechea, fiindcă ştiau că subiectul urma să fie tatăl Oliviei.

Emma o întâmpină cu un sărut pe fiecare obraz. Mătuşa ei arăta întotdeauna atât de aranjată. Olivia nu o văzuse niciodată în ceea ce numea „haine casual”, iar gândul ca Emma să îmbrace o pereche de jeanşi o făcu să zâmbească. Era o imagine de-a dreptul exotică. Astă-seară, Emma purta o rochie de lână de culoarea cărbunelui, cu un guler înalt şi rotund. Partea de jos era dreaptă şi se termina imediat sub genunchi. Pantofii ei cu toc mediu se potriveau perfect cu rochia. Erau dintr-un velur frumos. Singurele ei bijuterii erau verigheta – nu o dăduse niciodată jos după ce Daniel murise – şi o broşă împodobită cu pietre, de forma unei păsări colibri. În comparaţie cu ea, Olivia se simţea ca o vagaboandă.

Îşi îndreptă puloverul şi spuse:

— Ar fi trebuit să-mi fac timp să iau pe mine o rochie, dar tocmai mă schimbasem din hainele de lucru când ai sunat. Îşi dădu seama că doar căuta scuze şi făcu o pauză. Ar fi trebuit măcar să-mi schimb jeanşii ăştia.

— Eşti bine, dragă. Îţi faci prea multe griji, dar, la urma urmelor, tu întotdeauna ai fost genul care îşi face prea multe probleme. Vino, stai jos, să putem lua cina.

Olivia nu avu prea multă poftă de mâncare. Două batoane de ciocolată şi o îngheţată pe băţ i-o stricaseră. Oliviei îi plăcea la nebunie mâncarea nesănătoasă, mai ales cea rece ca gheaţa. Era un secret întunecat pe care doar prietenele ei îl ştiau. Mâncarea rece îi alinase rănile din gură după chimioterapie şi, de-atunci, tânjea după senzaţia de calm dată de mâncărurile reci şi dulci. Jumătate din frigiderul ei era umplut cu batoane Dove, batoane de ciocolată Fudge, îngheţate pe băţ şi alte diferite feluri de îngheţată. Cealaltă jumătate era

rezervată mâncărurilor sănătoase, la caserolă, ale lui Mary.

Astă-seară, Mary pregătise pentru cină un curcan fript cu legume. Ea intră în sufragerie cu un platou întins şi îl ţinu pentru ca Olivia să se servească singură. Olivia nu voia să o audă pe Mary spunându-i că era prea slabă şi avea nevoie să pună nişte carne pe oase, aşa cum făcuse adesea în trecut, aşa că luă o porţie din fiecare şi spuse:

— Miroase minunat.

După ce Mary se întoarse la bucătărie, Emma întrebă:

— Pune-mă la curent. Ce-ai mai făcut?

„Am făcut sex cu Grayson, m-am gândit să fac sex cu Grayson şi am făcut şi mai mult sex cu Grayson.” Emma ar fi fost îngrozită dacă Olivia ar fi lăsat să-i scape aceste gânduri.

— Am cercetat puţin câteva dintre numele care au legătură cu Eric Jorguson.

Îi explică apoi cine şi ce, iar când termină, Emma puse mai multe întrebări.

— A fost un efort inutil, îi spuse Olivia. În afară de faptul că mi s-a făcut rău citind toate lucrurile alea îngozitoare pe care aceşti monştri le-au făcut, nu am găsit nimic care l-ar putea ajuta pe agentul Huntsman.

— Ce altceva ai mai pus la cale?

— Am încercat să-mi dau seama cine m-a împuşcat. Iar la serviciu am fost ocupată.

Puse jos furculiţa şi vorbi puţin despre slujba ei.

Emma întrebă:

— Dar tatăl tău? Ce-ai mai făcut în legătură cu el?

— L-am cam lăsat deoparte deocamdată... e atât de frustrant, recunoscu ea. A umblat vorba că încerc să-l opresc şi... Nu-şi termină propoziţia. „E timpul pentru puţină onestitate”, hotărî ea. M-am întâlnit cu Grayson, începu ea.

Emma nu păru surprinsă. Zâmbi.

— Ştiai? întrebă Olivia.

— Da, dragă. Explicai de ce l-ai lăsat deoparte pe hoţul de taică-tu, îi reaminti ea.

Olivia se simţi laşă pentru că nu voia să recunoască în faţa mătuşii ei că se temea de repercusiunile spunerii adevărului, acelea că, atunci când totul va ieşi la iveală şi tatăl ei va fi arestat şi acuzat, viaţa ei se va schimba dramatic. Va exista atâta furie, atâta ură, şi toată va fi direcţionată către familia ei. Tatăl ei va fi în siguranţă în spatele gratiilor şi, probabil, va deveni o celebritate printre ceilalţi prizonieri datorită escrocheriilor lui atât de isteţe, dar restul vor fi o pradă uşoară pentru presă şi pentru toţi acei oameni care îşi pierduseră economiile de-o viaţă. Chiar dacă Olivia ştia că trebuie să meargă până la capăt, se temea de ce va urma.

— Există un tânăr care stă într-o celulă de închisoare şi aşteaptă să fie judecat pentru o infracţiune comisă de tatăl tău, spuse Emma.

Olivia se arătă surprinsă.

— Jeff Wilcox? De ce este în închisoare?

— A fost arestat. Procurorii cred că au suficiente probe ca să-l condamne.

— Instanţa a stabilit o cauţiune?

— Da, dar au revocat-o. I-am cerut lui Mitchell să verifice, şi el spune că ei încearcă să-l forţeze pe Jeff să facă o înţelegere, dar el a refuzat, astfel că au venit cu o scuză să-l ţină în închisoare până la data audierilor.

— Cine este Mitchell?

— Mitchell Kaplan este unul dintre avocaţii mei. Este, de asemenea, consultantul meu financiar şi un prieten drag. Cred că l-ai cunoscut.

Dacă îl cunoscuse, oricum nu şi-l mai amintea.

— El îl reprezintă pe Jeff?

— Nu. Avocatul lui Jeff este Howard Asher. Mitchell spune despre el că e un expert în înţelegeri. Doar asta face Asher, înţelegeri, iar nouăzeci şi nouă la sută dintre ele sunt înţelegeri proaste. Ar face orice să rămână în afara instanţei. Mitchell mi-a spus că Asher nu ştie ce face. Un avocat din oficiu ar fi fost o alegere mai bună. Jeff nu are resurse ca să lupte. Nu are nici un venit, iar biata lui soţie este acasă, încercând să reziste până când se aranjează totul.

Se holbă la Olivia timp de un minut întreg şi apoi spuse:

— Iar tu, domnişoară, eşti tocmai cea care va aranja totul, nu-i aşa?

— Da, doamnă, sunt.

— Fără a mai lăsa deoparte...

— Fără.

Emma dădu aprobator din cap.

— Mă simt responsabilă pentru ce i s-a întâmplat lui Jeff. Tatăl tău s-a folosit de prietenia dintre mine şi Jeff ca să se apropie de el. Ştiai că, dacă se ajunge la un proces, tatăl tău va depune mărturie împotriva lui Jeff?

Olivia începea să simtă din nou familiara durere de stomac.

— Nu, nu am ştiut.

— Tatăl tău nu va vrea să se meargă la proces. Ar atrage prea multă atenţie asupra lui şi, ferească Dumnezeu, avocaţii lui poate nu ar fi capabili să-i ţină ascunse documentele.

— Îţi promit că întreaga mea concentrare e înapoi unde ar trebui să fie.

„Concentrare.” Acesta era cuvântul săptămânii. Grayson îi spusese că avea nevoie de concentrare. Şi ea avea nevoie. Îi spusese, de asemenea, că se simţea de parcă ar fi putut să rateze ceva, fiindcă nu acordase

investigaţiei întreaga lui atenţie. Ea îi distrăsese atenţia. Acum simţea şi ea la fel. Îi permisese lui Grayson să-i distragă atenţia de la investigarea afacerilor tatălui ei.

— Am de gând să ajut, continuă Emma. Mitchell Kaplan este unul dintre cei mai buni avocaţi din ţară, iar fraudele financiare sunt specialitatea lui. A fost de acord să preia acest caz, dar trebuie să-l angajezi tu. Mitchell m-a pus să promit că mă voi ţine departe de povestea asta. E de părere că, dacă bunurile mele financiare sunt legate în vreun fel de asta, tatăl tău va încerca să le atace.

Olivia o aprobă.

— Încearcă să-ţi atragă banii în fondul lui Trinity de multă vreme deja.

— Aş spune că între noi există o relaţie de iubire şi ură, dar adevărul este că niciodată nu a existat vreun pic de iubire.

Emma îşi dădu la o parte farfuria şi, lăsându-se pe scaun pe spate, îşi împreună mâinile pe masă. Cu o voce sigură şi autoritară, spuse:

— Am o înţelegere nescrisă cu Mitchell, dar trebuie să-i dai un mic avans. După ce se termină toate astea, îţi voi transfera bani în cont ca să plăteşti onorariul lui întreg. Nu pot să fac asta acum, totuşi, pentru că...

— S-ar putea să se ajungă la tine.

— Probabil că oricum se va ajunge, dragă, dar cel mai bine este să nu avem urma unei hârtii care să ducă la uşa mea. Vreau, de asemenea, să-i dai soţiei lui Jeff un cec care să-i acopere cheltuielile de bază. Ai suficienţi bani ca să faci asta?

Olivia dădu aprobator din cap.

— Da, spuse ea.

Şi dacă ar rămâne fără bani înainte ca aceste chestiuni să se clarifice, ar lua un alt împrumut, garantând

cu apartamentul ei. Indiferent de ce va fi nevoie, va îndrepta lucrurile.

— Trebuie să mergi să-l vezi pe Jeff cât mai curând posibil, înainte ca orice înţelegere să fie făcută.

— Voi merge mâine.

— În drumul tău, treci pe la Mitchell şi dă-i un cec. O să-ţi scriu numărul contului.

— Mâine este sâmbătă, îşi aminti ea. Va fi la birou?

— Da, va fi, şi te aşteaptă la ora zece. I-ai putea trimite cecul prin mesager, dar aş vrea să te întâlneşti cu el, iar el, cu siguranţă, vrea să vă întâlniţi.

Ea nu întrebă de ce.

— Dar Jeff? El ştie ce faci?

— Ce faci *tu*, o corectă ea. Iar răspunsul este nu. Va trebui să-i explici totul.

— Sunt o MacKenzie. Cum îl voi face să aibă încredere în mine?

Emma zâmbi.

— Vei găsi o cale.

CAPITOLUL 20

Pentru Olivia, sâmbăta începu la patru şi jumătate dimineaţa, cu un telefon de la o secţie de poliţie din cealaltă parte a oraşului.

Ofiţerul de serviciu îşi ceru scuze pentru ora matinală.

— Judecătorul Bowen mi-a spus să vă sun. Avem aici o fetiţă care are nevoie de protecţie... genul dumneavoastră de protecţie. Judecătorul nu vrea ca ea să intre în sistem. Are ceva de-a face cu un proces care urmează să înceapă, îi spuse Oliviei. M-a încredinţat că veţi ajuta copilul să dispară pentru o vreme.

— Ajung imediat.

Slavă Domnului pentru GPS, altfel nu ar fi găsit niciodată secţia de poliţie. Hârtiile nu durară atât de mult ca de obicei, fiindcă judecătorul semnase deja ordinul. Până la ora opt, o avea deja instalată pe Lily Jackson, în vârstă de nouă ani, în noua, deşi temporara, ei casă.

Când intră în maşină şi îşi verifică telefonul, avea un mesaj de la Mitchell Kaplan, care muta întâlnirea lor la unsprezece. Olivia era recunoscătoare pentru timpul suplimentar. Conduse înapoi la apartamentul ei, făcu un duş şi se schimbă într-o rochie de un albastru-închis. Îşi lăsă părul desfăcut, dar folosi o agrafă ca să-l ţină departe de faţă, apoi îşi puse cerceii şi ceasul. Întrucât mai avea puţin timp liber la dispoziţie, îşi verifică din nou servieta ca să fie absolut sigură că avea toate hârtiile necesare pentru Jeff. Scrisese deja cecul pentru Mitchell Kaplan şi îl băgă în poşetă, alături de un altul pentru soţia lui Jeff Wilcox.

Cu haina şi cu eşarfa pe ea, se îndreptă spre ieşire. Uşile liftului se deschiseră şi îl văzu pe Grayson. Era atât de surprinsă să-l vadă, încât rămase nemişcată, dar numai pentru o secundă sau două. Intră în lift şi apăsă butonul către garaj.

— Bună.

Nu tocmai original, dar era tot ce putea spune.

Grayson nu păru fericit să o vadă.

— Ce faci?

Cum ea nu răspunse imediat, apăsă butonul ca să oprească liftul.

— Am spus ce faci?

— Comisioane.

— Nu.

— Nu?

Ea nu zbieră cuvântul, dar ar fi vrut. În schimb, îi împinse mâna de la butoane.

— Ronan mi-a spus că ai plătit pentru bodyguarzii mei, şi vreau să ştii că-ţi voi restitui fiecare dolar pe care l-ai cheltuit, dar, Grayson, chiar ar fi trebuit să-mi spui ce făceai.

— Am să-ţi asigur protecţia, indiferent cât de mult mi te împotriveşti, replică el.

O luă de bărbie şi i-o ridică, astfel încât să-l privească în ochi şi spuse:

— La naiba, Olivia. Nu vreau să ţi se întâmple ceva.

Ea crezu că o va săruta, dar el se dădu brusc înapoi.

— Sunt în siguranţă, insistă ea. Şi, bineînţeles, sunt precaută.

— Ai fost precaută când s-au deschis uşile liftului?

— De obicei, am spray-ul paralizant la îndemână, îi răspunse.

— De obicei?

Vocea lui era înşelător de blândă, un semn rău, pe care îl recunoscu din experienţele trecute. Grayson era pe punctul s-o mustre drastic.

— Apasă butonul către garaj. Am o întâlnire pe care nu pot să o ratez.

El începu să o contrazică, apoi se răzgândi şi apăsă butonul către holul de la intrare.

— Te duc eu.

— Sunt perfect capabilă…

— Te duc eu. Unde mergi?

— Prima dată la biroul unui avocat, apoi la închisoare.

Mitchell Kaplan avea să fie un dar din ceruri pentru Jeff Wilcox. Cu o noapte înainte, Olivia îşi făcuse timp să se uite peste câteva dintre cazurile sale, care chiar o impresionară. Adversarii lui Kaplan îl numeau o baracudă, şi exact de asta avea nevoie Jeff.

Porecla nu se potrivea, cu siguranţă, cu înfăţişarea lui. Kaplan îi amintea de un ursuleţ. Era scund, un pic rotund la mijloc şi purta ochelari cu rame subţiri ca de metal, dar cu lentile groase. De asemenea, vorbea încet şi era reţinut. Cu toate că Olivia şi Grayson petrecură doar puţin timp cu avocatul, ambii îl plăcură.

— Unde îl ţin pe Wilcox? întrebă Grayson.

— Domnul Wilcox a fost ţinut în apropiere de casa lui din Fairhaven. Este o închisoare decentă, dar l-am pus pe asistentul meu să verifice înainte să te trimit acolo să vorbeşti cu el şi am aflat că a fost mutat azi-noapte la Beaumont.

— Asta-i la o sută patruzeci de kilometri de aici. Wilcox nu va rezista mult acolo.

Kaplan aprobă din cap.

— De ce l-au mutat? întrebă Olivia, dar înainte ca Grayson sau Kaplan să-i poată explica, întrebă din nou: De ce nu va rezista mult?

— Este ca şi cum ai compara Fairhaven cu un club de la ţară şi Beaumont cu Attica, explică Grayson.

— Asistentului meu i s-a spus că a fost mutat din cauza supraaglomerării. Este un joc pe care îl joacă, încercând să-l forţeze pe domnul Wilcox să accepte

înţelegerea care i s-a oferit. Există acuzaţii grave, şi sunt sigur că procurorul federal va dori să-i scutească pe contribuabili de costurile unui proces.

Kaplan se uită peste documentele pe care i le trimitea lui Wilcox prin Olivia şi apoi continuă:

— Spune-i, te rog, domnului Wilcox că voi începe imediat demersurile să fie eliberat, dar nu pot să fac nimic până când nu semnează hârtia cu acceptul serviciilor mele. Plănuiesc să fiu la închisoare ca să-l văd cel mai târziu în cursul zilei de azi. Îmi imaginez că, până acum, domnul Wilcox se simte înfrânt.

— Deci, vei reuşi să-l scoţi de acolo astăzi? întrebă ea.

Kaplan dădu afirmativ din cap.

— Va fi sub arest la domiciliu, dar va fi acasă.

Olivia îi înmână un plic conţinând cecul cu avansul său şi scoase celălalt plic din poşetă.

— Te asiguri că va primi şi asta? întrebă ea. Când Kaplan îi aruncă o privire întrebătoare, ea continuă. Îi va ajuta familia să treacă peste următoarele două luni, explică ea.

Zâmbind, Kaplan luă plicul.

— Bineînţeles.

Olivia îi mulţumi şi ieşi pe uşă cu Grayson alături, când Kaplan spuse:

— Avocatul inutil al domnului Wilcox se întâlneşte cu el mai târziu în această după-amiază. Voi încerca să ajung acolo înaintea lui.

Odată ce ieşiră pe hol, Olivia îi şopti lui Grayson:

— Ştiu că sună de-a dreptul paranoic, dar am presimţirea că înţelegerea propusă lui Wilcox are legătură cu tatăl meu.

El dădu afirmativ din cap.

— Sună paranoic, dar nu resping posibilitatea asta.

— Dacă avocatul lui Wilcox a făcut singur o înţelegere, ca să-l constrângă pe Wilcox să colaboreze?

— Cine ar face înţelegerea? Tatăl tău?

— Simmons, sugeră ea. E unul dintre avocaţii tatălui meu. Îl cred capabil de orice, iar el şi tatăl meu ar avea motive întemeiate să nu dorească să se ajungă la proces. Kaplan i-ar implica şi pe ei, şi s-ar alege praful de discreţia tatălui meu.

De îndată ce îşi puse centura de siguranţă, spuse:

— Sunt neliniştită în legătură cu întâlnirea cu el.

— Cu Wilcox?

— Da, cu Wilcox, spuse ea. Nu ştiu dacă îşi va aminti de mine, dar de îndată ce va auzi numele meu de familie, probabil că mă va scuipa în faţă.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta. Începe cu „Te voi scoate de aici” şi îţi garantez că te va asculta.

— Nu poţi să-l împiedici să...

— Dacă îţi face ceva, îl voi lăsa inconştient.

Deşi nu-i plăcea să recunoască asta, era bucuroasă că se purta atât de protector cu ea.

— Poţi să-ţi faci timp să vii cu mine?

— Nu mergi fără mine.

— Dar Henry?

— E într-o tabără de baschet de o zi cu Patrick. Atâta timp cât mă întorc până diseară la opt, sunt bine.

— De ce opt?

— Am o întâlnire.

Reacţia ei a fost instantanee. Se simţea de parcă tocmai ar fi lovit-o cineva, şi recunoscu imediat că era ilogică. Voia ca el să-şi vadă de viaţă, aşa că nu ar trebui să fie fericită că avea o întâlnire?

— Frumos.

Încercă să pară mulţumită, dar vocea o trădă, sunând strident, de parcă tocmai făcuse gargară cu oţet.

Grayson intră pe autostradă.

— Traficul nu e rău. Nu ar trebui să ne ia foarte mult să ajungem acolo.

— Tocmai ai întâlnit-o pe femeia asta sau e cineva pe care o cunoaşteai de ceva vreme? întrebă ea. Sunt doar curioasă, se grăbi să adauge. Fac conversaţie.

— Care femeie?

— Ai spus că ai o întâlnire diseară.

— Da, am.

— Înţeleg.

— Nu vei spune „Frumos” din nou?

— Tocmai am...

El aruncă o privire spre ea.

— Fac conversaţie.

— Exact. Unde te duci? Adăugă în mare grabă: Nu trebuie să-mi spui decât dacă vrei să-mi spui.

— La o petrecere aniversară.

— O petrecere... Îi căzu fisa. Oh, nu, nu te duci.

El începu să râdă.

— Ba da, mă duc.

— Grayson, am vorbit despre asta. Mergi la petrecerea aniversară a tatălui meu? Asta îmi spui?

— Asta îţi spun.

— Nu vreau să mergi.

Ştia că seamănă cu un copil bosumflat.

— Serios? De ce nu ai zis ceva mai devreme?

— Am zis...

Îşi dădu seama că o tachina.

— Vorbesc serios.

— De ce eşti atât de îngrijorată?

Se uită în oglinda laterală în timp ce încercă să pună în cuvinte ceea ce simţea.

— Sunt rudă cu el.

— Olivia, toţi avem cel puţin un membru al familiei cu care am prefera să nu fim înrudiţi, spuse el. Fratele lui îi veni imediat în minte.

— Doar unul? Eu am o grămadă.

Dacă nu ar fi părut sinceră, el ar fi râs din nou.

— Vreau să-l văd în acţiune.

În acţiune? Ea se gândi timp de un minut şi înţelese ce vrea să spună.

— Da, va fi în acţiune în sensul că îi va cuceri pe toţi cei prezenţi, va lua ochii oamenilor. Se va asigura că toată lumea îl iubeşte.

— Cu mine n-o să-i meargă.

— Ştiu.

„Din cauza a ceea ce ţi-a făcut tatăl tău.” Şi-l aminti pe Grayson spunându-i exact aceste cuvinte. El ştia cum era Robert MacKenzie, de fapt. Nu putea să fie manipulat.

— Cine merge cu tine?

— Nimeni, spuse el. Voi fi în exerciţiul funcţiunii. Te-a deranjat când am spus că am o întâlnire?

— Bineînţeles că nu.

Era o minciună neruşinată, iar ea era destul de sigură că el ştia asta.

— Când vom ieşi la o întâlnire adevărată... şi vom ieşi la o întâlnire adevărată...

— Nu cred că ar trebui...

O întrerupse.

— Odată ce voi fi convins că avem după gratii adevăratul vinovat şi că va fi sigur pentru tine să umbli liberă, o să sărbătorim.

Ea dădu să obiecteze, dar se răzgândi. Cu ce ar putea dăuna o întâlnire? O întâlnire de sărbătorire, atâta tot.

— OK. O întâlnire.

— Aş vrea să porţi rochia albă despre care mi-ai vorbit. M-ai făcut foarte curios să o văd.

— Oh, nu prea cred. Unica şi râvnita mea rochie? Dacă aş purta rochia, ar exista reguli pe care ar trebui să le respecţi.

— Reguli? Cum ar fi?

— Fără vin roşu. Şi nu ai putea mânca nici un fel de paste cu sos roşu. Dacă stau să mă gândesc, ar trebui, probabil, să-ţi dau o listă cu ce ai putea şi ce nu ai putea mânca. Poate ar fi mai bine dacă nu ai mânca deloc.

— De obicei nu arunc cu mâncare când mănânc.

— O pată minusculă şi rochia este distrusă, avertiză ea. E vintage, 1960. Nu poate fi înlocuită.

— Nu te scot la cină fără să mănânc.

— Bănuiesc că aş putea purta o pelerină.

El fluieră şi clătină din cap.

— Trebuie să fie ceva de capul rochiei ăleia.

Ironia lui o amuză, şi Olivia începu să se relaxeze, dar dispoziţia ei lipsită de griji se schimbă cu un apel telefonic. Sora ei voia s-o hărţuiască pentru ultima dată, ca să o convingă pe Emma să participe la petrecerea aniversară. Natalie o sunase cu numărul de telefon ascuns, astfel încât Olivia să-i răspundă la telefon.

Olivia respinse încă o dată cererea lui Natalie, dar sora ei nu era pregătită să pună capăt conversaţiei.

— Vreau să ştii că noi toţi avem apartamente la Hotelul Morgan. Mama şi tata stau în apartamentul prezidenţial, iar eu şi George ocupăm un apartament mai mic la acelaşi etaj. Ultimul etaj, bineînţeles, se lăudă Natalie.

— Ce s-a întâmplat cu voi? întrebă Olivia. Tu şi George aţi făcut o grămadă de bani cu compania voastră online, bani cinstiţi, sublinie ea, şi nu v-aţi purtat niciodată aşa.

— Cum aşa?

„Ca nişte proşti lacomi”, răspunse ea în tăcere, dar fiindcă nu voia o ceartă, nu o spuse cu voce tare.

— Mai vrei şi altceva, Natalie?

— Mama ar vrea ca tu să treci pe aici înainte de petrecere.

— Ca să poată să mă târască după ea? Nu, mulţumesc.

Natalie explodă.

— Nu ţi-e ruşine de tine? Ar trebui să-ţi fie, strigă ea. Eşti atât de egoistă.

Şi continuă la fel. Olivia ţinu telefonul departe de ureche şi aşteptă ca declamaţia să ia sfârşit. Ştia că Grayson auzea fiecare cuvânt. Şi cei din Ford Explorer-ul de pe banda următoare probabil că auzeau.

Întorcându-se spre el, Oliva spuse încet:

— Tocmai mi-am dat seama că nu am mâncat nimic de azi-noapte. A trebuit să mă scol la patru jumătate şi, când m-am întors înapoi la apartament, eram prea grăbită. Crezi că am putea să oprim pentru un covrig sau ceva de genul ăsta?

Natalie ajunsese la intensitate maximă. Cu cât perora mai mult, cu atât mai tare zbiera.

— Ai ieşit din apartament la patru şi jumătate? Pentru ce naiba? întrebă Grayson.

Grozav. Acum va auzi zbierete în ambele urechi.

— Era aproape cinci fără un sfert.

— Mare diferenţă, într-adevăr. Unde ai mers?

Olivia începu să răspundă, dar vocea lui Natalie tocmai crescuse cu încă un decibel. Voia să ştie dacă Olivia avea idee cât de nesuferită era.

— Stai un pic, îi spuse lui Grayson înainte să-şi pună telefonul înapoi la ureche. Da, Natalie. Ştiu că sunt o nesuferită.

Din nou ţipete la intensitate maximă.

— Aştept o explicaţie, îi reaminti Grayson, ignorându-i zâmbetul dulce.

— Am traversat întreg oraşul până la o secţie de poliţie ca să ridic o fetiţă de nouă ani. E o clientă nouă, explică ea.

El aprobă din cap.

— Care secţie de poliţie?

— Oh, nu ai de unde s-o ştii.

— Le ştiu pe toate. Care era? repetă el.

Nu voia să-i spună, pentru că secţia se găsea într-o zonă rău famată şi ştia că nu va primi bine veştile. Totuşi, reuşi să o înduplece să-i spună. Din fericire, Grayson nu era nici scandalagiu, nici nu avea vocea piţigăiată. Nu şi-l putea imagina purtându-se vreodată ca sora ei. Vocea lui Grayson era blândă, dar fermă. Uneori putea să fie de-a dreptul înspăimântător, dar nu era niciodată înspăimântător cu ea. Furios, da, înspăimântător, nu. El ştia să se facă întotdeauna înţeles, iar când era nemulţumit de ea, îi spunea cumva.

Nu o întrebă dacă ştia că era nebună – replică în stilul lui Natalie – dar privirea lui sugera că nu elimina această posibilitate.

Olivia puse din nou telefonul la ureche şi, întrerupând tirada surorii sale, spuse:

— Numai bine, Natalie.

Simţi o mare încântare când încheie apelul.

— În mijlocul nopţii... Ce-ai fi făcut dacă s-ar fi stricat maşina? o întrebă el.

— Aş fi rămas în maşină, aş fi încuiat uşile şi te-aş fi sunat.

— M-ai fi sunat pe mine?

Asta mai potoli puţin din furia lui.

— Aş fi sunat, de asemenea, la o firmă de tractări. Putem să oprim şi să luăm ceva de mâncare, te rog? Ar trebui să găsim un drive-in. Vreau să ajung la Wilcox înaintea avocatului.

La insistenţa ei, opriră la un McDonald’s. Ea mâncă un chicken wrap şi bău o cola dietetică, spunându-i lui Grayson că a fost delicios.

— Nu e nevoie de prea mult ca să te facă omul fericită, remarcă el.

Ea zâmbi, în timp ce sorbi ultima picătură de cola.

— Am sufletul unei fete simple, spuse ea.

Împături cu atenţie ambalajul şi şerveţelul, astfel încât nici o firimitură să nu cadă, şi le puse în punga de hârtie.

— Te-ai gândit ce îi vei spune lui Wilcox? o întrebă.

Se gândise destul de mult la conversaţie, dar nu avea de unde să ştie cum va reacţiona Wilcox când o va vedea. Îşi va aminti de ea? Îşi va pierde cumpătul când îi va auzi numele? Exersă vreo două abordări pe Grayson şi se arătă destul de mulţumită de planul ei... până când intră în închisoare. Regretă imediat că mâncase ceva, pentru că stomacul începu să i se întoarcă pe dos. Mirosul rânced a ceea ce ea bănuia că era un şoarece în putrefacţie era copleşitor, şi totul arăta vechi şi stricat. Puţinele piese de mobilier erau rupte şi numai bune de aruncat la groapa de gunoi. Grayson îi spuse că puşcăria urma să fie închisă de îndată ce o nouă clădire va fi terminată, dar, cu reducerile bugetare, nimeni nu ştia cu exactitate când se va întâmpla asta.

Aerul din celulă era încărcat de transpiraţie. Celulele erau atât de aglomerate, încât de-abia aveai loc să umbli. Un gardian cu cercuri negre sub ochi şi cu un mers obosit îl conduse pe Jeff Wilcox într-o cameră mică de interogatoriu. Wilcox stătea pe o latură a unei mese mici şi şubrede. Părea speriat şi depăşit de situaţie.

Văzu insigna FBI a lui Grayson şi spuse:

— Sunt acuzat şi de fraudarea corespondenţei?

Vocea îi era monotonă, străbătută de o vagă emoţie.

— Nu, răspunse Grayson.

— Pentru interogatoriul ăsta, nu ar trebui să fie aici şi avocatul meu?

— Nu e un interogatoriu. Vrem să stăm de vorbă, spuse Grayson.

Wilcox era concentrat asupra lui Grayson şi îi era evident teamă de el, sau poate de ceea ce credea că va auzi de la agentul FBI. Olivia avu timp să-l studieze. Cu cât îl privea mai mult, cu atât mai furioasă devenea în numele lui. Vedea de aproape şi cu ochii ei încă una dintre victimele tatălui său.

— Îţi vei concedia avocatul, spuse foarte prozaic Grayson.

Stătea lângă Olivia, cu braţele încrucişate la piept, având o atitudine relaxată.

— De ce?

Grayson se uită la Olivia.

— Vrei să începi să-i explici?

Jeff Wilcox se întoarse atunci cu faţa spre ea, făcând ochii mari.

— Bună, Jeff, începu ea. Nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine. Sunt Olivia...

Aproape se ridică de pe scaun.

— MacKenzie, termină el. Îmi amintesc de tine.

Brusc, deveni furios.

— Eşti fiica acelui ticălos...

Ea îl întrerupse brusc.

— Ascultă cu atenţie. Da, sunt fiica acelui ticălos şi ştiu că aşa este. Sunt aici ca să te ajut. Se grăbi să continue înainte ca el să-şi întoarcă privirea de la ea. Ai un avocat nou. Numele lui este Mitchell Kaplan. Ai auzit de el?

— Bineînţeles că am auzit. Este faimos. Nu-mi permit...

— Eu plătesc pentru serviciile lui, spuse Olivia.

— A fost de acord să preia cazul meu? Ştie de ce am fost acuzat?

Înainte ca Olivia să-i poată răspunde, el enumeră acuzaţiile:

— Fraudă financiară, fraudă cu titluri de valoare, fraudă pentru consiliere financiară păguboasă şi, spune avocatul meu, dacă accept înţelegerea, nu vor adăuga fraudarea corespondenţei.

— Care e înţelegerea? întrebă Grayson.

— Douăzeci şi cinci de ani.

Îşi cuprinse capul cu mâinile.

— Jur în faţa lui Dumnezeu că nu am făcut nimic greşit. Am jurat, dar avocatul meu spunea că, dată fiind atmosfera, procurorul ar putea adăuga alţi douăzeci de ani, şi îi va primi.

Olivia se gândi că era posibil să înceapă să plângă. Cine putea să-l învinovăţească? Îşi puse servieta pe scaunul aflat vizavi de el, scoase un dosar maroniu şi îl aşeză în faţa lui.

— Ştiu că eşti nevinovat şi ştiu cu ce te confrunţi. Domnul Kaplan ţi-a scris o scrisoare. Citeşte-o, te rog, şi apoi, dacă eşti de acord, semnează hârtia ataşată care îi oferă permisiunea să preia apărarea ta. Fie alegi să-l laşi pe Kaplan să dovedească nevinovăţia ta, fie... nu. Decizia îţi aparţine.

Văzu confuzia din ochii lui. Voia să creadă, dar se temea.

— De ce vrei să mă ajuţi?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ţi-am spus de ce, spuse ea cu o voce tremurătoare. Ştiu cine este tatăl meu şi trebuie să fie oprit. Aş dori să am ajutorul tău ca să fac asta, dar chiar dacă nu poţi, sau nu vrei, voi încerca în continuare, până voi reuşi.

— Citeşte scrisoarea, îi sugeră Grayson.

— De unde ştiu că e adevărată? O privi pe Olivia şi spuse: Tatăl tău mi-a arătat declaraţii de investiţii cu antet oficial, şi totul s-a dovedit a fi un fals.

— Citeşte scrisoarea, Wilcox, repetă Grayson cu mai multă fermitate. Nu ai nimic de pierdut, doar de câştigat.

Mâinile îi tremurau în timp ce deschise plicul. Şi mâinile Oliviei tremurau. Nu-şi dăduse seama cât de neliniştită fusese în legătură cu această întâlnire. Se simţea ca şi cum se supusese singură unui interogatoriu dur. Nervii îi erau întinşi la maximum şi putea doar să-şi imagineze cum se simţea Jeff.

Jeff ridică privirea de pe pagina pe care o citea.

— Domnul Kaplan spune că mă va scoate de aici până diseară. Poate să facă asta?

— Dacă el spune că poate, atunci înseamnă că aşa este, răspunse Olivia. Vei fi sub arest la domiciliu, dar vei sta acasă, cu soţia şi cu copilul tău.

Jeff începea să creadă. Vedea asta în ochii lui. Îl privi parcurgând restul dosarului, cercetând fiecare pagină.

— Există copii ale tuturor acestor hârtii pe care poţi să le păstrezi.

— Are vreunul din voi un pix?

Jeff semnă două hârtii, una în care îl concedia pe avocatul lui actual, Howard Asher, şi o alta în care îl angaja pe Mitchell Kaplan.

Tocmai îi dăduse hârtiile înapoi Oliviei, când intră Asher.

— Ce se întâmplă aici? mugi el.

Asher nu era aşa cum se aşteptase ea. Pentru că Olivia auzise cât de jalnic era omul, făcuse presupunerea că era tânăr şi neexperimentat, şi poate tocmai intrase în barou. Asher avea treizeci şi ceva de ani sau puţin peste patruzeci. Era îmbrăcat la costum şi cravată, dar exista totuşi ceva neîngrijit în legătură cu el. Observă ceasul

Rolex scump pe care îl purta când se întinse ca să dea mâna cu Jeff.

Hotărî că era, de asemenea, soios, când nu se mai opri din studierea ei. Pieptul şi picioarele ei păreau să-l captiveze.

— Asta este pentru tine, spuse Jeff, întinzându-i documentul semnat.

Asher încă se holbă la Olivia când întrebă:

— Ce este?

— O hârtie pe care am semnat-o şi prin care te concediez, răspunse Jeff.

Asta îi atrase atenţia. Se învârti în jurul mesei şi smulse hârtia.

— Ce e cu asta? Ai nevoie de un avocat, Jeff.

— Mitchell Kaplan se va ocupa de apărarea mea.

Asher rămase cu gura deschisă.

— Kaplan? Nu ţi-l permiţi pe Mitchell Kaplan. Cu siguranţă, glumeşti.

— Domnul Kaplan a fost de acord să mă reprezinte.

Asher clătină din cap.

— Dovedeşte.

— Nu trebuie să dovedesc nimic. Eşti concediat. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— E prea târziu, se bâlbâi Asher. Am făcut o înţelegere.

Jeff se uită la Olivia după ajutor.

— Atunci veţi avea probleme, domnule Asher, spuse ea, pentru că Jeff nu a fost de acord cu nici o înţelegere.

— Cu cine mai exact aţi făcut această înţelegere? dori Grayson să ştie.

Asher arăta de parcă avea nevoie să se aşeze. Faţa lui devenise cenuşie.

— Asta nu se poate întâmpla. Cum l-ai făcut pe Kaplan să fie interesat...

— Cred că am terminat aici, spuse Olivia.

— Stai... stai puţin, ceru Asher. Jeff, vei primi cincizeci de ani sau mai mult dacă nu accepţi înţelegerea. Nu poţi să mergi la proces. Vei primi...

Încetă să mai discute când Jeff ridică mâna.

— Nu accept nici o înţelegere, iar tu nu mai eşti avocatul meu.

Grayson văzu panica din ochii lui Asher. Avocatul trecuse peste surpriză şi lăsa acum furia să-l controleze. Corpul lui era rigid şi mâinile îi atârnau, cu pumnii încleştaţi.

— Jeff, e timpul să te întorci în celulă, spuse Grayson în timp ce îi făcu semn gardianului.

— Stai, ceru Asher. Stai doar un minut. Nu am terminat.

— Ba da, am terminat, rosti apăsat Olivia.

Asher se întoarse spre ea şi făcu un pas ameninţător în faţă. Grayson o trase pe Olivia lângă el.

— Ascultă, mormăi Asher, mergi înapoi la şeful tău şi spune-i că am făcut deja înţelegerea şi că este solidă. E încheiată. Kaplan va trebui, pur şi simplu, să se retragă.

Olivia se săturase. Făcu un pas în direcţia lui Asher şi spuse:

— Nu, tu să asculţi. Nu există nici o înţelegere. Ai înţeles? Nici o înţelegere. Şi, apropo, nu lucrez pentru Mitchell Kaplan.

Asher era evident disperat să găsească o cale de ieşire. Ochii lui se plimbau de la Jeff la Olivia, în timp ce încerca să se gândească la o modalitate ca să oprească ceea ce se întâmpla.

Gardianul îl escortă pe Jeff afară din camera de interogatoriu. Asher nu se mişcă. Părea că prinsese rădăcini în podea, atât era de vânăt.

— Nu ştiu ce crezi că faci aici, dar te pui cu cine nu trebuie, rosti el printre dinţi. Sunt oameni puternici.

— Oh, cred că ştiu exact cu cine mă pun, răspunse ea.

Vocea ei era la fel de blândă ca o adiere de vară.

— Permite-mi să mă prezint. Numele meu este Olivia MacKenzie.

Îşi luă servieta şi se îndreptă spre uşă. Grayson i-o deschise. Ea se uită peste umăr şi spuse:

— Anunţă-l pe tatăl meu că mă voi întâlni cu el în instanţă.

CAPITOLUL 21

Grayson ajunse la Hotelul Morgan puţin după ora nouă. De îndată ce intră, observă toată paza existentă. Pentru că purta o armă – nu pleca niciodată de acasă fără ea – fu nevoit să-şi arate legitimaţia de trei ori înainte să ajungă la uşile păzite ale sălii de bal. Ronan îl ajunse din urmă în momentul în care Grayson se pregătea să intre.

— Aşteaptă, îl strigă el.

Îi prezentă legitimaţia unui alt paznic şi dădu să treacă de el, dar paznicul se întinse şi puse mâna pe arma lui Ronan.

— Ai o invitaţie? Nu văd vreuna. Nu poţi să mergi înăuntru fără invitaţie. Sunt câţiva oameni importanţi înăuntru.

O privire glacială din partea lui Ronan a fost suficientă pentru ca paznicul să-şi tragă imediat mâna înapoi. Duşmănia din vocea lui îl irită pe Ronan.

— Sunt de la FBI. Pot să merg oriunde naiba vreau. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Paznicul deschise în grabă uşa şi se dădu la o parte.

— Ce faci aici? întrebă Grayson.

— Nu voiam să ratez spectacolul.

— L-ai întâlnit pe MacKenzie, îşi reaminti. L-ai interogat, îţi aminteşti?

Ronan râânji.

— Bineînţeles că îmi amintesc, dar aceea a fost o întâlnire *tête-à-tête* şi vreau să văd cum se comportă într-o mulţime. Pun pariu că e la fel de umil cum a fost cu mine. E un adevărat tip de treabă, adăugă el. Întreabă pe oricine.

Sarcasmul lui îşi făcu efectul asupra lui Grayson.

— Da, sigur. Tip de treabă. Olivia e îngrijorată că voi ajunge să-l plac.

Ronan clătină din cap.

— I-ai spus că băgăm în închisoare o grămadă de tipi de treabă în fiecare zi?

— Sigur că i-am zis.

Cei doi agenţi se mutară în spatele camerei şi încercară să nu atragă atenţia asupra lor, în timp ce priveau oaspeţii.

Fuseseră aranjate patru baruri, câte unul în fiecare colţ al sălii, iar oamenii se îngrămădeau în jurul lor, în timp ce barmanii se grăbeau să onoreze comenzile de băuturi. Chelnerii treceau prin mulţime, oferindu-le aperitive pretenţioase sau pahare cu vin de pe tăvile lor de argint. Uşile duble care duceau la sala de bal învecinată erau deschise şi din loc în loc existau mese încărcate cu tot felul de delicatese. Tot ce era mai bun. Oaspeţii erau încurajaţi să se servească singuri cu orice voiau.

Un bărbat trecu pe lângă ei ducând o tavă plină cu stridii, biscuiţi şi un munte de caviar. Gurmanzii practic salivau în aşteptarea festinului.

— Mă întreb cum ar reacţiona aceşti oameni dacă ar şti că ei plătesc pentru asta, spuse Grayson.

— Cred că vor fi cu adevărat scoşi din sărite când vor afla că au plătit pentru vila lui de pe plajă.

— Ai dreptate. Nici o cheltuială n-a fost cruţată astă-seară. Ştii cât costă o sticlă din şampania aia? întrebă el când un chelner oferi două astfel de pahare unui cuplu din faţa lor.

— Eu beau bere, nu şampanie, dar bănuiesc că o grămadă.

Grayson râse.

— Da, o grămadă. Şi are şi gust de apă de mare.

Grayson îl zări pe cumnatul Oliviei, George, şi i-l arătă. Lângă el se afla o femeie, zâmbind şi sorbind şampanie. Nu arăta deloc ca Olivia, dar Grayson ştia că era sora ei, pentru că îl ţinea de mână pe George şi îi zâmbea din când în când. Lui Grayson i se păru că afecţiunea părea forţată. George părea să se simtă nenorocit.

— Mă întreb dacă şi-a plătit datoria către cămătar, remarcă Ronan.

— E uşor de verificat.

— Uitându-mă la faţa lui, presupun că nu. Cea care e cu el e soţia lui? E drăguţă. Seamănă puţin cu Olivia.

— Nu mi se pare.

Dar el ştia ce scorpie era Natalie cu sora ei.

Grayson nu era uşor de surprins, dar aproape trebui să se uite de două ori când văzu cine intră în încăpere.

— Eu şi Olivia am mers astăzi să o vedem pe una dintre victimele lui MacKenzie, îi spuse el lui Ronan. Îi explică apoi tot ce se întâmplase cu Jeff Wilcox.

Ronan era impresionat că Mitchell Kaplan preluase cazul.

— Procurorului nu-i va plăcea asta.

Grayson ridică din umeri.

— Reacţia lui Asher a fost grăitoare. A intrat în panică.

— Reacţia lui când a fost concediat? Din câte ştiu despre el, trebuie să se fi obişnuit cu asta. Am auzit că e un avocat îngrozitor.

— Mă voi uita peste finanţele lui. Cred că a fost plătit să facă înţelegerea şi să-l bage la închisoare pe Wilcox. Ultimul lucru pe care Robert MacKenzie îl vrea e un proces.

— Crezi că MacKenzie l-a plătit pe Asher?

— La asta mă gândesc. Nu direct, bineînţeles. Tipul e un ticălos prea isteţ.

— Va fi greu să demonstrezi chiar şi că Asher îl cunoaşte pe MacKenzie, spuse Ronan.

Grayson zâmbi.

— Nu chiar aşa greu. Asher tocmai a intrat pe uşă.

— Îşi baţi joc de mine? Să apară aici... nu e o mişcare inteligentă. O să fac câteva fotogafii cu el şi MacKenzie. Va trebui să folosesc telefonul meu mobil, spuse el. Şi nu pot să-l las pe MacKenzie să mă vadă că le fac. Unde e Asher acum?

— La barul din stânga. Înghite lacom nişte whisky.

— Din ce mi-ai spus, reiese că Asher a avut o zi infernală. Probabil că are nevoie de curaj înainte să vorbească cu MacKenzie. Totuşi, pare stupid să vorbească cu el aici. Că tot vorbeam de lup, uite-l. Sărbătoritul. Să văd cum pot să fac pozele alea.

Mulţimea se fragmentase, şi acum Grayson avea o perspectivă mai bună asupra lui Robert MacKenzie. Acesta stătea lângă uşile franţuzeşti care duceau spre terasă, înconjurat de binevoitori. Soţia lui se afla chiar în spatele lui. Nu exista nici o îndoială cine era femeia aceea ameţitoare, căci Olivia era copia ei fidelă.

Grayson o ignoră şi se concentră asupra lui MacKenzie. Omul era un showman desăvârşit. Avea un zâmbet relaxat şi exista ceva fermecător în legătură cu el. Încrederea în sine îi răzbătea prin toţi porii. Grayson îl privi de aproape şi hotărî că ceea ce îl făcea atât de charismatic nu era doar aspectul atrăgător sau personalitatea lui, ci şi modul în care interacţiona cu ceilalţi. Era cu adevărat un talent. Privirea lui nu părăsea niciodată persoana cu care vorbea. Nici măcar o dată nu se uita în stânga sau în dreapta. Concentrarea lui nu putea fi întreruptă. Dacă vorbea sau asculta o femeie, adăuga atingerea la repertoriul lui. O atingea pe braţ sau îi strângea mâna, dând din cap cu înţelepciune când femeia se oprea pentru a căuta un răspuns, iar în tot acest timp, ochii îi erau fixaţi

în ai ei. Părea să fie fascinat de orice ar fi zis interlocutorul lui. Privirea lui inteligentă transmitea sinceritate.

MacKenzie îi amintea lui Grayson de un vrăjitor. Putea să fie toate lucrurile pentru toţi oamenii. Îi făcea să se simtă ca şi cum puteau să-i şoptească secretele lor, pe care el avea să le păstreze în siguranţă. Nu pretindea că era Dumnezeu, ci doar unul dintre agenţii Lui.

Cum puteau să nu aibă încredere în el? Grayson era impresionat. Privea un maestru care încânta mulţimea şi, pentru că invitaţii lui MacKenzie erau cu toţii atât de vrăjiţi, nu puteau vedea ce era el cu adevărat.

MacKenzie se folosea de lăcomia lor ca să-i momească. Nu îi căuta pe toţi oamenii înstăriţi, ci doar pe aceia care râvneau la mai mult. Existau foarte mulţi oameni bogaţi, de succes, care erau prudenţi cu banii lor, care îşi foloseau averea cu înţelepciune şi generozitate, dar Robert MacKenzie ştia cum să-i înlăture. El îi căuta pe aceia care nu erau niciodată satisfăcuţi. Înţelegea nesiguranţa lor sucită şi disperată şi se agăţa de ea. Ştia exact cum să-i prindă în cursă: Acum eşti un om bogat, dar este suficient? Şi va dura asta? Cu stilul tău de viaţă binemeritat, deşi evident exagerat, şi cu inflaţia scăpată de sub control? Nu, bineînţeles că nu va dura. Cum ar putea? Poţi să-ţi imaginezi cum va fi viaţa ta când totul va dispărea? Nu vă faceţi griji, prietenii mei. Daţi-mi mie milioanele voastre şi, ca un Midas modern, le voi dubla... tripla... cvadrupla.

Îi făcea să fie credincioşi.

Şi pentru că existau şi unii putred de bogaţi, alţii voiau să-i întreacă. Oamenii care năzuiau la o astfel de avere căutau la aceste modele de abundenţă exemple a ceea ce era de făcut. Optimiştii credeau că bogaţii aveau relaţii, aveau cunoştinţe şi înţelegeau piaţa fluctuantă. Dacă omul care le semna cecurile investea în Fondul Trinity al lui

MacKenzie, nu ar trebui să-şi ia bietele lor economii de-o viaţă şi să le investească şi ei?

Era efectul de domino, gândi Grayson. Din vârf până la bază, de la primul până la ultimul, toţi vor cădea.

Cu un pahar în mână, Asher îşi făcu loc prin mulţime ca să ajungă la MacKenzie. Când ajunse, îi făcu semn soţiei lui MacKenzie şi aşteptă la câţiva metri depărtare. MacKenzie îl ignoră, şi la fel şi ceilalţi, până termină conversaţia, apoi, cu un cuvânt şoptit de soţia sa, se scuză şi i se alătură lui Asher.

Fruntea avocatului şiroia de transpiraţie şi, în timp ce îşi scoase o batistă din buzunar şi se şterse, vorbi repede şi cu furie. Grayson aşteptă să vadă cum va reacţiona MacKenzie la veştile proaste ale lui Asher.

Dacă nu ar fi privit atât de aproape, ar fi ratat momentul. Pentru o secundă sau două, dar cu siguranţă nu mai mult, expresia lui MacKenzie se fisură. Grayson văzu o furie reală, pură. După care – hocus-pocus – domnul Tip-de-Treabă se întoarse. Zâmbind larg, îşi puse mâinile pe umerii lui Asher. Arăta ca un bărbat care nu ar fi putut să fie mai fericit să vadă un prieten vechi şi să audă ultimele noutăţi. MacKenzie era de-a dreptul bun, un profesionist care îşi juca rolul.

Grayson se gândi la Olivia şi la iadul pe care îl îndurase de când era puţin mai mare decât Henry şi, deodată, simţi că voia să-i spargă dinţii strălucitori lui MacKenzie.

Ronan se întoarse, ducând cu sine un pahar de apă cu gheaţă şi o cameră digitală mică.

— Am făcut câteva poze grozave cu camera asta şi cu telefonul meu. Am trimis deja două dintre ele pe calculatoarele noastre.

— De unde ai luat camera?

— Am confiscat-o. Strecură camera în buzunar şi zise: Hei, ăla nu-i senatorul... cum îl cheamă?

Grayson dădu afirmativ din cap.

— Ba da.

— Ce fraier!

— Da, aşa e.

Îl pierdu din vedere pe Asher şi îl întrebă pe Ronan dacă ştia unde era. Ambii îl reperară în acelaşi timp. Asher stătea lângă intrare, sorbind un ultim pahar. Puse paharul jos şi se îndreptă spre uşă.

— Cine e ăla care îl strigă pe Asher? întrebă Ronan. Nu pot să-i văd faţa.

— Nici eu, spuse Grayson.

Îl priviră pe Asher târându-şi picioarele în timp ce traversa sala de bal. Bărbatul care îi ceruse de la distanţă să stea de vorbă se separă, în cele din urmă, de mulţime.

— Carl Simmons, spuse Ronan. Mă întreb despre ce vrea să discute avocatul cel mai tare al lui MacKenzie cu Asher.

Rânjea în timp ce puse întrebarea prostească.

— Că tot veni vorba de un fraier.

— Nu, Simmons e mult mai rău de atât.

— Are un alibi pentru noaptea atacului. În timp ce Olivia încasa trei gloanţe, Simmons era cu o femeie. Conform spuselor ei, ar fi trebuit să meargă împreună la o petrecere, dar au hotărât, în schimb, să petreacă noaptea în pat. Bineînţeles, e posibil ca Simmons să fi plătit pe cineva ca s-o împuşte pe Olivia, aşa că, da, ai dreptate.

— Dreptate în legătură cu ce?

— Rămâne pe listă.

Scoase camera pe care o şterpelise şi spuse:

— Cred că voi face nişte poze cu Asher şi Simmons. Uită-te ce speriat e Asher. Poate voi reuşi să-i prind expresia ca să i-o arătăm când îl vom chema.

Ronan plecă în misiunea sa, dar Grayson rămase unde era, cu privirea aţintită asupra lui Simmons. Cu cât Asher vorbea mai mult cu el, cu atât furia lui Simmons creştea.

Olivia îşi va recăpăta paznicul, indiferent dacă voia sau nu. Expresia lui Simmons depăşea orice furie, iar Grayson ştia că ura lui va fi direcţionată spre ea.

Dacă Simmons avea să facă ceva, se va întâmpla cât de curând. Cu această posibilitate în minte, Grayson sună doi bodyguarzi de pe lista lui şi îi trimise pe amândoi la apartamentul Oliviei. Unul va sta lângă uşa ei de la intrare, celălalt în holul clădirii.

O sună apoi pe Olivia. La naiba, dacă nu era acasă? Inspiră adânc atunci când îi auzi vocea.

— Uşa ta e încuiată?

— Grayson, unde eşti? De-abia te aud.

El intră pe un hol lăturalnic.

— Acum e mai bine?

— Mult mai bine, spuse ea. Unde eşti? Credeam că mergi la petrecerea aniversară.

— Sunt la petrecere...

— L-ai văzut?

El îi simţi neliniştea din voce.

— O să-ţi povestesc totul. Rămâi acasă în seara asta, nu?

— Nu, tocmai plecam. Jane e din nou la spital şi m-am gândit să stau cu ea ceva timp.

— Ştie că mergi s-o vezi?

— Nu.

— Bine. Atunci nu va trebui s-o suni şi să-i spui că amâni.

Îi povesti despre Asher şi Simmons.

— Am presentimentul că Simmons va face ceva. Privirea de pe faţa lui... va veni după tine. E posibil să se întâmple chiar astă-seară. Trebuie să stai acasă. Verifică-ţi

uşa şi asigură-te că încuietoarea e la locul ei. Îţi trimit doi bodyguarzi şi voi veni pe la tine de îndată ce termin aici.

— Da, bine.

— Vorbesc serios. Promite-mi.

— Promit, spuse ea fără ezitare.

— Nu lăsa pe nimeni să intre, indiferent cine este. Dacă sora sau mama ta bat la uşă, nu răspunde.

— Am înţeles, insistă ea. Nu-ţi mai face griji. Nu las pe nimeni să intre, în afară de tine.

— Încă un lucru, spuse el. Dacă unul dintre puştii tăi te sună, nu pleci. Mă suni pe mine. Voi fi pe drum în cinci minute şi voi ajunge la apartamentul tău în cincisprezece. Dacă trebuie să pleci, te duc eu.

— OK.

Acordul ei rapid îl mulţumi. Verifică ceasul, apoi merse să-l găsească pe Ronan. Îl zări pe Asher părăsind sala de bal. Tipul aproape fugea, atât era de grăbit să scape. Simmons vorbea la telefonul mobil şi îl urmă pe Asher, dar cu un pas mult mai lent. Nu acorda nici o atenţie celor din jur şi aproape doborî un chelner.

Ronan apăru în spatele lui Grayson.

— Vrei să-l saluţi pe sărbătorit?

Grayson zâmbi.

— Da, mi-ar face plăcere. Totuşi, trebuie să o fac repede. Voi sta cu Olivia în noaptea asta. Am un presentiment urât... Probabil că nu e nimic, dar vreau să fiu acolo.

MacKenzie îi văzu venind. Tocmai suflase în lumânările de pe un tort gigant, însoţit de ovaţii.

— Care este numele soţiei? întrebă Grayson.

— Deborah.

— Olivia seamănă cu ea.

— Aşteaptă până să-l priveşti de aproape pe tatăl ei. Aceeaşi culoare a ochilor.

— Ronan.

MacKenzie îşi spuse numele şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să te văd din nou. Cum merge investigaţia voastră? L-aţi arestat pe omul responsabil de împuşcarea fetei mele?

— Nu încă, răspunse Ronan.

— Atunci, ce vânt vă aduce pe-aici? întrebă pe un ton agreabil MacKenzie.

Se uită la Grayson, apoi din nou la Ronan.

— Am auzit că e ziua ta de naştere şi am vrut să-ţi transmit felicitările mele, răspunse Ronan.

Fără ca măcar să clipească, MacKenzie zâmbi larg şi spuse:

— Apreciez. Vă rog... Luaţi ceva de băut şi de mâncat. Simţiţi-vă bine.

Se opri, şi apoi se întoarse către soţia sa.

— Unde îmi sunt manierele. Deborah, acesta este agentul Ronan Conrad. I-a fost încredinţată investigaţia fiicei noastre.

Ea îl salută pe Ronan cu un zâmbet cald.

— Ce încercare teribilă, să primim un telefon care să ne anunţe că fiica noastră a fost împuşcată.

— V-aţi grăbit să fiţi alături de ea? întrebă Grayson.

Deborah se uită la soţul său, fără îndoială sperând că va răspunde el.

— Nu am putut să mergem la fiica noastră, răspunse Robert. Eram în Florida în acel moment şi programul nostru nu ne permite abateri.

— Ne-a creat atâtea griji de-a lungul anilor, spuse Deborah. A fost bolnavă cea mai mare parte din viaţa ei. Nu-i aşa, Robert?

— Câtă neatenţie din partea ei, rosti tărăgănat Ronan.

Grayson nu reacţionă nicicum la comentariile lui Deborah, cu toate că fierbea în interiorul său.

— Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt agentul Grayson Kincaid.

— FBI, îi spuse Robert soţiei sale.

Deborah îşi duse o mână la gât. Era imposibil să nu observi inelul cu diamant uriaş pe care îl purta.

— Există vreo problemă?

— Lucrezi la aceeaşi investigaţie cu Ronan? îl întrebă Robert.

— Da, dar sunt, de asemenea, şi un prieten al Oliviei.

— Atunci, ştii... începu Deborah.

— Ce să ştiu? întrebă Grayson când ea ezită şi se uită din nou la soţul ei.

Robert răspunse în locul ei.

— Cât de fragilă este fiica noastră.

Arătă deodată foarte trist.

— Fragilă mental. A trecut prin atâtea...

— Şi te-a făcut şi pe tine să treci prin atâtea, Robert, îi reaminti Deborah.

Lui îi apăru în privire o scânteiere de nerăbdare pentru că fusese întrerupt, apoi o aprobă scurt din cap.

— Da, aşa e.

Grayson nu se mai putu abţine.

— Vreţi să spuneţi, când a fost la chimioterapie? Atunci v-a făcut pe amândoi să treceţi prin atâtea?

— Văd că a vorbit cu tine despre trecutul ei, spuse Deborah. Vocea îi devenise mai ascuţită.

— V-a avut alături ca să o sprijiniţi când trecea prin acel iad, nu-i aşa?

Încă o dată, Deborah rezonă cu soţul ei, care spuse:

— Săraca. Are tendinţa să exagereze.

— Să exagereze ce? Efectele secundare? întrebă Grayson.

— Nu a fost aşa de rău cum le povesteşte oamenilor, explică Deborah. Are o imaginaţie foarte bogată.

— Deci, aţi stat cu ea în timp ce făcea chimioterapie? Era doar un copil, nu-i aşa?

— Nu, nici unul din noi nu a stat cu ea. Pur şi simplu, nu a fost posibil, explică Deborah.

— Atunci, de unde ştiţi că Olivia exagerează? întrebă Ronan.

— Nu cred că acesta este momentul sau locul pentru o astfel de conversaţie, spuse Deborah. Era furioasă şi deschise gura să mai spună ceva, dar soţul ei o opri, punându-i mâna pe braţ.

— Ai dreptate. Nu e momentul, recunoscu Grayson.

— Explicai că Olivia a devenit fragilă mental, îi reaminti Ronan lui Robert.

— Da, într-adevăr, aşa este. Nu e vina ei, insistă el. O iubim foarte mult, nu-i aşa, Deborah?

— Oh, da, bineînţeles că o iubim. Ne-ar fi făcut plăcere să o avem aici în seara aceasta, ca să sărbătorim împreună, dar nu am îndrăznit să o includem şi pe ea pe lista de invitaţi. E imprevizibilă şi nu puteam risca să facă o scenă şi să o privim cum se face de râs.

Robert se uită aproape compătimitor.

— E din cauza tuturor medicamentelor alea otrăvitoare pe care le-a luat de-a lungul anilor. Au făcut-o să fie paranoică. Ea chiar nu poate să facă nimic ca să nu fie aşa cum e.

— Şi, mai exact, cum e? întrebă Grayson.

— Inventează cele mai bizare poveşti, spuse Robert. Şi, indiferent cât de scandaloase sunt, nu poate să renunţe la ele. Olivia are nevoie de îngrijire medicală şi de un mediu sigur. Ca părinte al ei, este responsabilitatea mea să mă asigur că le primeşte.

Grayson zâmbi.

— Ar fi mai bine să nu o laşi pe Olivia să te audă vorbind aşa despre ea, altfel nu va veni niciodată să te vadă în închisoare.

Cu aceste cuvinte de despărţire, Grayson şi Ronan părăsiră sala de bal.

— În mare parte, a cam mărturisit, nu-i aşa? spuse Ronan.

— Da, toarnă fundaţia.

— Cât de curând crezi că vor veni după ea?

— Curând. Poate în noaptea asta.

— Ticălosul ăla o va închide undeva şi o va ţine drogată, ca să nu poată să-i facă probleme.

— Ştii ce-i mai rău? Că ticălosul ăla este tatăl ei.

CAPITOLUL 22

Grayson ajunse la apartamentul Oliviei cu geanta lui sport în mână şi o anunţă că rămâne peste noapte.

— Ai mers acasă şi ţi-ai făcut bagajul? îl întrebă.

— Întotdeauna am un rând de haine curate şi o trusă de bărbierit în portbagaj.

Încruntată, ea îl urmă în living.

— Pentru momentele când rămâi peste noapte?

— Nu, pentru sală, explică el răbdător. Lăsă geanta să-i cadă pe scaun.

Voia să o ia în braţe, dar nu-şi îngădui acest lucru. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu-i sărute buzele dulci.

— Dormi aici în noaptea asta? întrebă ea.

— Da. Voi dormi pe canapea.

— De ce? întrebă ea, nedumerită. Cred că ar fi mai bine să-mi explici ce s-a întâmplat la petrecerea aniversară şi, dacă îmi spui că tatăl meu e noul tău partener de golf, vei dormi pe jos.

— Olivia, iubito...?

— Da? întrebă ea, încercând să nu-şi arate îngrijorarea. Grayson nu putea fi păcălit. Tatăl ei nu putea să-l vrăjească.

Grayson privi în ochii ei timp de mai multe secunde, apoi spuse:

— Părinţii tăi sunt oameni îngrozitori.

Era încântată. Îşi aruncă braţele în jurul lui şi îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc. E aproape cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Se auzi soneria de la uşă. El o luă de mână şi o conduse în dormitor.

— Stai aici, spuse. În timp ce părăsi camera şi închise uşa în urma lui, întinse mâna după armă.

Nu trebui să aştepte mult. Un minut mai târziu, Grayson îi spuse că putea să iasă, iar ea îl văzu pe Ronan dându-şi jos paltonul. Îl aruncă pe spătarul unui scaun de lângă uşă, scoase o armă de la spate şi i-o înmână lui Grayson.

— M-am gândit că poate ai nevoie de nişte muniţie suplimentară. Nu se ştie niciodată. Există mai multe cartuşe în buzunarele hainei mele.

Grayson se întoarse spre Olivia.

— Ronan va mai zăbovi o vreme.

În loc să întrebe de ce, ea zise simplu „OK” şi aşteptă ca unul din ei să înceapă să vorbească. Îşi pierdu repede răbdarea când văzu că amândoi tăceau. Cu mâinile în şold, ea începu:

— Mai exact, ce aşteaptă băieţii să se întâmple aici? Un schimb de focuri la etajul al doilea? Vă spun de-acum, doamnei Delaney n-o să-i placă aşa ceva.

Ronan zâmbi.

— Doamna Delaney?

— Tirana de la apartamentul zece, răspunse Grayson. O pune pe Olivia să-i cumpere cele necesare.

— Nu mă pune să-i fac tot timpul cumpărături. Doar din când în când îi iau câte ceva ... Nu asta e important acum. Ce se întâmplă?

— Nu i-ai spus? îl întrebă Ronan pe Grayson.

— Nu am avut timp.

— Spune-mi acum, dori ea să ştie.

Grayson îi povesti despre petrecere şi despre conversaţia cu părinţii ei. În momentul în care termină, Olivia se aruncase deja pe canapea şi rămase fără glas.

— Pare să accepte situaţia destul de bine, remarcă Ronan.

— Da, sigur, spuse Grayson. Apoi începu să numere: Cinci, patru, trei, doi...

Ea sări în picioare cu un răcnet. Grayson zâmbi.

— Priveşte, îi spuse lui Ronan.

— Cum îndrăzneşte! Dacă Simmons trece pragul uşii mele şi îmi invadează casa, vreau să-l împuşti, Grayson. Poţi să-l împuşti şi tu, Ronan. Nu, eu o s-o fac. Ronan, dă-mi un pistol şi o să-l împuşc eu. Aş face lumii o favoare. Şarpele ăla, mizerabilul ăla... Se opri din împroşcatul cuvintelor pentru o clipă, căutând alte calificative. Acel...

— Trage aer în piept, iubito, sugeră Grayson.

Ea începuse să răsufle greu în timp ce se agita ca un leu în cuşcă.

— Da, ai dreptate. Trebuie să mă calmez ca să pot gândi. Asta trebuie să fac. Acel gunoi... Când crezi că se va întâmpla asta?

— Curând.

Grayson îşi dădu jos sacoul şi începu să-şi descheie mânecile cămăşii.

Olivia se opri în mijlocul camerei. Începea cu adevărat să conştientizeze până unde puteau să meargă acţiunile adversarilor ei.

— Chiar crezi că Simmons va aduce oameni aici ca să mă ia?

— Da, eu asta cred. Dacă i-ai fi văzut privirea când Asher vorbea cu el, şi tu ai crede acelaşi lucru.

— Şi tatăl tău e implicat, Olivia, spuse Ronan. Trebuie să ştii asta.

— Oh, ştiu.

— Mă duc să mă schimb de hainele astea, spuse Grayson.

Olivia îşi extinse perimetrul de agitaţie de la canapea până la bucătărie şi înapoi. În tot acest du-te-vino observă,

la un moment dat, o altă geantă FBI de sport pe podea, lângă biroul ei.

— Rămâi şi tu peste noapte? îl întrebă ea pe Ronan.

— Poate.

Olivia intră în bucătărie. Era întuneric, iar ea stătea în penumbră şi privea pe fereastră, încercând disperată să înţeleagă cum de se ajunsese aici şi cum putea tatăl ei să justifice ceea ce făcea. Brusc o cuprinse un val de tristeţe. Cum putea să ducă dorul a ceva ce nu avusese niciodată?

„Oh, revino-ţi”, se mustră ea. Plânsul de milă nu va duce la nimic. În plus, avea o familie. Le avea pe Jane, pe Collins şi pe Sam. Ele erau surorile ei. Dar, oricât de iubitoare erau şi oricât de mult o susţineau, trebuia să admită că avea nevoie de mai mult. Dumnezeule, avea nevoie de Grayson în viaţa ei.

Inspiră adânc şi închise ochii. „Concentrează-te pe acest moment. Nu-ţi fă griji în legătură cu viitorul; doar concentrează-te pe seara aceasta. Nu mai gândi ca o fiică proscrisă, începe să gândeşti ca o femeie deşteaptă, puternică, independentă.”

Odată ce vorbele încurajatoare luară sfârşit, se întoarse în living. Cine va veni să o ia? Cât de mulţi vor fi? Şi unde aveau de gând să o ducă?

— Stai un minut, spuse ea.

— Da?

Grayson îşi ducea geanta în baia pentru oaspeţi. Se întoarse şi aşteptă.

— Simmons sigur ştie că nu l-aş lăsa niciodată să pună piciorul în apartamentul meu.

— OK.

— Stai...

— Ce e? întrebă, încercând să nu zâmbească văzând-o atât de serioasă.

— Asta era, nu-i aşa? Simmons ştie că voi fi precaută şi nu voi lăsa chiar pe oricine înăuntru. Va trimite pe cineva pe care îl cunosc, cineva căruia i-aş deschide uşa. Acel nemernic...

Şi se lansă într-o nouă tiradă. Grayson ieşi din dormitor chiar când ea se potoli. Se schimbase în jeanşi şi în tricou, având în continuare arma şi tocul la şold. Vorbea la telefonul mobil.

— Da, îi voi spune.

Încheie apelul şi spuse:

— A fost agentul Huntsman. Ne ajută cu vechiul avocat al lui Jeff Wilcox, Asher. Mi-a zis să-ţi spun că îi rămâi datoare, Olivia.

— Da? OK.

Înainte ca ea să poată să întrebe ce făcea Huntsman ca să-i ajute, Grayson spuse:

— Ai avut dreptate, Ronan. Asher încerca să dispară. Intra în maşina lui cu o servietă şi cu dosare, când l-au ridicat.

— Este arestat şi, dacă da, sub ce acuzaţie? întrebă Olivia.

— A fost reţinut pentru interogatoriu. Deocamdată nu i se aduce nici o acuzaţie, spuse Grayson. Va trebui să dea explicaţii de unde provine depozitul de douăzeci de mii de dolari.

— Care douăzeci de mii?

— Asta a fost suma de bani virată în contul lui Asher cu o zi înainte ca el să-şi ofere serviciile lui Wilcox.

— Cum ai făcut rost de această informaţie atât de repede? întrebă Olivia.

— Mijloacele noastre sunt extinse, explică Ronan.

— Ai avut nevoie de un ordin judecătoresc sau de...

Se opri când Grayson îi aruncă privirea. Începea să se obişnuiască să-i vadă acea expresie, acea privire care parcă spunea: „Chiar ai pus această întrebare?”

— Nu contează.

Merse în bucătărie şi luă din frigider o îngheţată pe băţ cu aromă de struguri. Era pe punctul să rupă ambalajul, când Grayson i-o luă din mână.

— Oh, nu, nu faci asta. În seara asta n-o să-mi distragi atenţia.

Puse îngheţata înapoi în frigider.

Ea îl urmă.

— Nu aveam de gând... şopti ea. Ştii tu.

— Voiai să spui „să te înnebunesc”, cum ai făcut cu ultima îngheţată pe băţ?

Ea zâmbi.

— Te-am înnebunit?

— Ştii bine că da.

Ea râse.

— Da, dar mă simt bine când te aud recunoscând asta.

Olivia înţelese că nu avea altceva de făcut acum decât să aştepte. Grayson îşi luase laptopul în biroul ei ca să scrie un raport, iar Ronan pornise televizorul. Se aşeză lângă el şi îl privi schimbând programele. Se opri la un post şi se lăsă pe spate când începură ştirile.

— Agentul Huntsman ştie de ce sunteţi aici? întrebă ea.

— Da, ştie. I-am spus eu.

— E superiorul tău?

El zâmbi scurt.

— Nu, doar ne ajutăm reciproc din când în când.

— Ce se întâmplă dacă Grayson se înşală?

— Nu se înşală. Are felul lui de a citi oamenii. Nu ştiu cum să explic. E poate ceva ce vede în privirea lor. Ne-a

salvat vieţile nu doar o dată. Acum vreo doi ani, am fost chemaţi să-l ajutăm pe Huntsman la un caz. Eram cinci persoane şi un informator care lucrase cu Huntsman mai bine de un an. Era de încredere, adăugă el. Ştiam că avea loc o tranzacţie şi aşteptam ca suspectul să apară cu trupa lui. Am ajuns acolo foarte devreme şi am avut timp să pregătim ambuscada. Aveam două ore bune de aşteptat. Oricum, Grayson l-a urmărit pe informator discutând cu Huntsman şi s-a dus la cei doi, pălăvrăgind cu ei timp de un minut, cu siguranţă nu mai mult. Informatorul ar fi trebuit să plece, dar Grayson l-a înşfăcat şi i-a pus cătuşele. Apoi ne-a spus tuturor că trebuie să o luăm din loc.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când el ezită.

— Nici măcar nu şi-a făcut timp să explice, aşa că ne-am retras în mare grabă din acea casă. Eram în maşinile noastre, parcate pe aceeaşi stradă, în spatele unei clădiri abandonate, şi aşteptam acolo de vreo zece minute. Nimeni nu-i spunea nimic lui Grayson, dar ştiu că Huntsman şi ceilalţi agenţi se gândeau: „Ce naiba... şi-a pierdut Grayson minţile? Suntem pe punctul să dăm o lovitură şi el ne-o distruge”.

— Dar tu nu gândeai asta.

— Nu, aveam încredere în instinctul lui. Şi, aproximativ cinci minute mai târziu, casa respectivă a sărit în aer. La propriu. A fost ca o bombă nucleară care a explodat. A smuls chiar şi fundaţia. Începând din acea noapte, Huntsman nu se mai îndoieşte de Grayson. Dacă el spune că are un presentiment sau că a citit ceva în ochii tipului sau în felul în care se poartă, ceva ce nici unul dintre noi nu observă, îl ascultăm. Grayson ar fi un profiler excelent, adăugă el, dar nu-l interesează asta.

— Şi, în seara aceasta, a văzut reacţia lui Simmons când Asher l-a pus la curent cu mersul lucrurilor?

— Da, dar asta a fost uşor. Grayson spunea că oricine cu jumătate de creier ar şti că Simmons va face ceva nebunesc. Ştii personajele acelea din desene animate cărora le ies flăcări din ochi şi din urechi când se enervează? După spusele lui Grayson, aşa arăta Simmons.

— L-a comparat cu un personaj de desene animate?

El dădu din cap că da.

— Nu va recunoaşte, dar sunt aproape sigur că se uită la desene animate cu Henry.

Olivia şi-l imaginã pe Grayson stând relaxat cu nepotul său şi râzând la cine ştie ce emisiuni pentru copii, şi avu un sentiment de afecţiune faţă de el. Nu era de mirare că îl iubea.

— Oricum, ştia că Simmons nu va sta cu mâinile în sân, pentru că tu...

— Eu ce?

El rânji.

— L-ai scos cu totul din sărite.

Ea râse.

— Oh, aşa sper.

— După ce am pălăvrăgit cu tatăl tău, ştiam care era planul, mai ales după ce a spus că va avea grijă să fii dusă într-un loc sigur. Grayson e convins că se va întâmpla în noaptea asta.

— Mama mea era cu el? întrebă ea. Nu aşteptă un răspuns. Bineînţeles că era. Niciodată nu pleacă de lângă el.

Grayson li se alătură.

— Huntsman e aici cu Larson. Unul va sta în camera de pază de pe hol, supraveghind garajul şi intrarea principală, iar celălalt va supraveghea treptele din spate. Nu vor fi văzuţi.

— Toate palierele sunt cu circuit închis, spuse Olivia. Sper că Simmons va veni. Mi-ar face plăcere să stau la un pahar de vorbă cu el.

Grayson clătină din cap.

— Va sta deoparte şi va aştepta informaţii.

— Dacă vin aici să mă omoare? Te-ai gândit la această posibilitate? Să ascundă cadavrul meu undeva unde nu va fi găsit? Lui Simmons i-ar plăcea asta.

Văzu expresia de pe chipul lui Grayson şi se duse la el. Nu-i păsă că Ronan era de faţă când se cuibări în braţele lui.

— Zic doar aşa...

— Nimeni nu-ţi va mai face rău vreodată, declară Grayson cu o hotărâre neclintită.

Olivia tocmai se uitase la ora afişată de ceasul lui Grayson – era fix miezul nopţii –, când se auzi o bătaie în uşa ei. Apoi, sună soneria.

Grayson îi făcu semn Oliviei să meargă în bucătărie. Atât el, cât şi Ronan, îşi scoaseră armele. Ronan privi prin vizor. Singurul om care se vedea era George Anderson, cumnatul Oliviei.

Bubuitul deveni mai puternic. George îi strigă numele.

— Haide, Olivia. Deschide uşa. Trebuie să vorbesc cu tine. E important.

Se făcu linişte un minut, timp în care George se consultă cu bărbaţii care îl însoţeau, iar apoi începu să lovească din nou în uşă.

— A avut loc un accident. Deschide uşa.

Olivia îl auzea, bineînţeles. Ieşi din bucătărie şi strigă:

— Bine. Deschid uşa. Aşteaptă.

Încercase să pară somnoroasă, şi i se păru că reuşise. Rămase locului, zâmbind, mândră de realizarea ei, până când Grayson îi făcu semn cu capul spre bucătărie. Dând aprobator din cap, ea se întoarse să se ascundă.

Ronan aştepta chiar imediat după intrarea în biroul Oliviei. Grayson deschise uşa şi ieşi din raza vizuală.

George era însoţit de doi bărbaţi. Îl loviră de căzu în genunchi, în timp ce-şi făcură loc înăuntru. Erau atât de grăbiţi, încât aproape ajunseră în living, înainte să-şi dea seama că ţinta lor nu era acolo.

George nu pierdu vremea. Se clătină pe picioare şi fugi pe coridor spre lift, apăsând ca nebunul butonul.

Bărbaţii pe care Simmons îi trimisese erau mari şi arătau ca nişte culturişti. Îmbrăcaţi la fel, în pantaloni negri şi cămăşi albe, cu legitimaţii prinse de buzunare, încercau evident să arate ca nişte îngrijitori de spital. Nişte îngrijitori înspăimântători, care le-ar provoca pacienţilor coşmaruri. Unul era chel şi avea tatuat un vultur pe ceafă; celălalt avea o cicatrice care îi brăzda bărbia. Domnul Tatuaj ţinea o armă, iar Cicatrice căra o geantă mică neagră.

Dezarmarea bărbatului cu arma era prioritatea numărul unu. Grayson nu irosi nici o clipă. Se furişă în spatele lui şi îl lovi puternic în moalele capului. Lovitura nu păru să-l tulbure, dar ţeava pistolului lui Grayson, apăsată pe faţa vulturului, îi captă atenţia.

— Aruncă arma! îi porunci Grayson.

— Hei, noi suntem aici doar ca să...

— Aruncă arma!

Ronan avea pistolul aţintit asupra lui Cicatrice.

— Împuşcă-l, îi spuse lui Grayson. Nu trebuie să interogăm decât unul.

— OK.

Tatuaj auzi clickul pistolului şi aruncă repede arma.

— Nu trage! strigă el.

Treizeci de secunde mai târziu, ambii bărbaţi erau încătuşaţi şi stăteau unul lângă altul la masa din bucătărie.

Li se citiseră drepturile, dar, până în acel moment, nu ceruseră un avocat.

— Aţi înţeles totul greşit, spuse Tatuaj.

Fuseseră percheziţionaţi, iar acum portofelele lor erau pe masă. Grayson le găsi permisele de conducere, citi numele lor şi îi spuse bărbatului tatuat:

— Unde am greşit, Kline?

— Noi am fost trimişi să o luăm pe domnişoara MacKenzie şi să o ducem la Spitalul Marydale, unde poate să primească tratamentul de care are nevoie.

— Marydale este la cel puţin două sute patruzeci de kilometri de aici, precizează Ronan.

Kline ridică din umeri.

— Acolo ni s-a spus să o ducem.

— Cine v-a spus să o duceţi?

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul. După care, Kline spuse:

— Presupun că doctorul ei.

— Presupui? întrebă Ronan.

Grayson deschise geanta neagră şi ridică două fiole cu o substanţă lăptoasă.

— Ce plănuiaţi să faceţi cu astea?

Celălalt bărbat, al cărui nume era Vogel, răspunse:

— Aveam de gând să o sedăm, deoarece ni s-a spus că este violentă.

Grayson găsi în geantă o a treia fiolă.

— E suficient aici cât să adormi un cal.

— Ştiaţi cât de mult să administraţi sau doar aveaţi de gând să presupuneţi? întrebă Ronan.

— Ştiam aproximativ.

Vogel devenea defensiv.

— Şi urma să fie un drum lung. Nu voiam ca ea să se trezească.

— *Aproximativ?* Puteaţi să o omorâţi.

Grayson încerca să-şi păstreze cumpătul. Era atât de furios, încât voia să-i arunce pe amândoi pe fereastră.

— Aş fi fost prudent, insistă Vogel.

— Oh, atunci e în regulă.

Vogel ridică privirea. În mod evident, nu înţelegea sarcasmul.

— Nu am vrut să-i fac rău, dar... ştiţi... ea e...

Felul în care Grayson se uită la el îl făcu să-şi piardă concentrarea. Privi spre Kline pentru ajutor.

— Violentă, şopti Kline.

— Exact. Violentă.

Respectau un scenariu, iar orice deviere îi încurca.

— Urma doar să o lăsaţi la uşă? întrebă Grayson.

— Nu, urma să o ducem înăuntru, şi apoi.. ştiţi... să o lăsăm, deoarece... răspunse Vogel.

— E violentă? completă Grayson.

Îi aruncă o privire Oliviei. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi dat o oarecare crezare spuselor lor. Ea stătea în spatele lui Vogel, cu buzele strânse puternic, arătând ca şi cum ar fi putut să-l stranguleze cu mâinile goale.

— Cum se face că sunteţi îmbrăcaţi ca nişte îngrijitori? întrebă Ronan.

— Voiam să arătăm profesionist, explică Vogel.

— Da, profesionist, îl aprobă Kline.

— Încetaţi cu rahaturile!

Ronan strigă ordinul. Olivia tresări.

— Mă duc să-l prind pe George. Mă întorc imediat, spuse Grayson.

Oliviei nu-i venea să creadă că el pleca acum. Nu-i făcuseră pe Kline şi Vogel să le spună nimic deocamdată. Îl urmă în living.

— Pleci acum? George a fugit de mult. Nu pleca.

El îi aruncă din nou privirea aceea.

— Oh... spuse ea, înţelegând brusc. George nu este plecat. Unde e?

— Îmi închipui că, în momentul acesta, loveşte ca nebunul butonul liftului. Liftul este blocat la parter.

— Poate a luat-o pe scări.

— Unul dintre bodyguarzi i-a blocat accesul. George nu poate să deschidă uşa.

— Atunci, OK. Du-te după el.

În ochii lui apăru o scânteiere blândă.

— Va trebui să-mi dai drumul mai întâi.

Ea îl strângea cu putere de mână, fără să-şi dea seama. Îi dădu drumul şi, răsucindu-se pe călcâie, se grăbi înapoi în bucătărie.

Grayson mărşăluia pe coridor către George, când luminile de deasupra uşilor liftului se aprinseră. George îl zări pe Grayson venind şi, panicat, lovi uşile, rugându-se.

— Haide, haide...

Uşile se deschiseră şi, pentru o secundă, George crezu că va scăpa. Încercă să fugă înăuntru, dar agentul Huntsman îl opri. Fără să-şi schimbe ritmul paşilor, Huntsman îl apucă pe George de ceafă şi îl târî pe coridor.

Grayson mergea în fruntea lor spre apartamentul Oliviei, în timp ce Huntsman îl împinse înăuntru pe smiorcăitul de George.

— Taci naibii din gură, îi ordonă Huntsman.

Grayson îl apucă pe George şi îl aruncă pe un scaun apropiat de Kline şi Vogel. Cu capul între mâini, George începu să plângă.

— Îmi pare rău, Olivia. Nu am vrut să iau parte la asta, dar nu am avut de ales.

— Pe dracu’ nu ai avut de ales, răbufni Grayson.

Ronan îl puse la curent pe Huntsman în legătură cu ceea ce aflaseră.

— Îi vom reţine pe ăştia doi, spuse Huntsman, arătând spre Vogel şi Kline.

— Unde e Larson?

— Îl dădăceşte pe şofer. Stătea în camioneta lui în faţa clădirii, cu un 45 încărcat în poală.

— Poţi să-i iei de îndată ce îmi spun cine i-a angajat, zise Grayson.

Kline răspunse cu un zâmbet dispreţuitor pe faţă.

— Nu poţi să ne obligi să-ţi spunem nimic. Poţi să vorbeşti cu avocatul nostru. Corect, Vogel?

— Corect.

Grayson încuviinţă.

— Nu vrei să vorbeşti cu noi, atunci nu vorbi. V-am arestat pentru tentativă de răpire şi voi adăuga tentativă de omor. Şi voi face să rămână aşa.

— Tentativă de omor? Nu aveam de gând să o omorâm, protestă Vogel.

Grayson arătă spre fiole.

— Sigur că aveaţi.

— Şi tu eşti părtaş la astea, George, interveni Ronan. Tentativă de răpire şi...

Panicat, George începu să se bâlbâie.

— Nu, nu, nu e corect. Eu... mi s-a spus că e bolnavă mental şi eu încercam doar să ajut.

Ronan rânji.

— Asta-i bună, George. Ai scos minciuna asta fără să clipeşti.

— Spun adevărul. Nu am vrut să-i fac nici un rău.

Huntsman stătea în spatele lui George în timp ce îi recita drepturile.

— Avem nevoie de încă o pereche de cătuşe.

— Hei, George, ai achitat până la urmă împrumutul ăla? Trebuie să se fi triplat până acum. Dacă nu l-ai

restituit, probabil că vei fi în siguranţă în închisoare, spuse Grayson.

— Şi vei merge la închisoare, îl asigură Ronan.

— Ai achitat împrumutul? întrebă Grayson din nou.

Faţa lui George deveni albă.

— Nu încă. Nu.

— Cine te-a angajat? îl întrebă Grayson pe Kline.

Acesta nu vru să răspundă. Nici Vogel nu vru. George era veriga cea mai slabă, aşa că Grayson se concentră din nou asupra lui.

— Cum ai ajuns să vii cu ăştia doi? Ştiu că nu frecventaţi aceleaşi cercuri. Deci, de unde îi cunoşti?

— Lucrează pentru Carl Simmons.

— Tacă-ţi fleanca, ceru Kline.

— Chiar lucraţi pentru el. Toată lumea ştie.

— Am zis să taci din gură, zbieră Vogel de data aceasta.

— Olivia, ai vreo bucată de bandă adezivă? întrebă Grayson.

— Da. În sertarul de lângă cămară.

Grayson o găsi. Rupse o fâşie lungă.

— Îmi cunosc drepturile. Nu poţi...

Prima fâşie acoperi gura lui Vogel.

— Asta poate nu ţine, spuse Grayson. Mai bine aş întări-o.

Şi cu asta, acoperi nările lui Vogel, făcând respiratul imposibil.

— Ar trebui să fie suficient.

Trecu de cealaltă parte a mesei, îi făcu semn cu ochiul Oliviei, apoi îşi trase un scaun şi-l încălecă. Ţinându-şi mâinile la spate, se holbă la George, ignorându-l complet pe Vogel, care era cu ochii larg deschişi.

— Ne spuneai că ăştia doi lucrează pentru Simmons. Ce fac pentru el?

Faţa lui Vogel deveni roşie ca sfecla.

George căscă ochii la el.

— Nu poate să respire.

— Da, ştiu, spuse Grayson.

— Ce fac Kline şi Vogel pentru Simmons?

— Îl omori.

— Ce fac Kline şi Vogel...

— Îţi spun. Doar dă-i banda aia jos şi lasă-l să respire.

Grayson se întinse peste masă şi smulse banda. Vogel trase puternic aer în piept.

— Ţine-ţi gura, George, strigă Kline.

— Dă-mi banda adezivă, spuse Huntsman.

— Bine, o să tac. Fără bandă. Nu e corect, spuse Kline. Nu puteţi să ne trataţi aşa.

— Nu, nu e corect.

Grayson dădu aprobator din cap spre Huntsman, care acoperi imediat gura lui Kline cu bandă.

— Ştii ce altceva nu e corect? continuă el. Răpirea şi tentativa de omor.

George arăta ca şi cum, în orice clipă, urma să izbucnească în lacrimi.

— Oh, Dumnezeule, cum au ajuns lucrurile atât de încurcate?

— Asta e ultima oară când am să te întreb...

— Tot ce ştiu e că Vogel şi Kline lucrează pentru Carl Simmons de cel puţin un an. Le spune oamenilor că sunt bodyguarzii lui. L-am auzit oferindu-le un bonus mare dacă reuşesc să facă asta repede.

Kline mormăi şi clătină din cap. Grayson ridică mâna şi Kline încetă imediat să mai facă zgomot. Era aproape un răspuns pavlovian.

— *Asta?* îl întrebă el pe George.

— Olivia. Dacă se ocupau repede de Olivia.

— Cum ai ajuns cu ei în seara asta? întrebă Ronan.

Umerii lui George se prăbuşiră. Acum arăta complet învins.

Ronan se lăsă pe vine în faţa lui şi strigă:

— Răspunde la întrebare!

George tresări.

— S-a întâmplat ceva în timpul petrecerii. Nu ştiu ce l-a stârnit pe Carl, dar jur că tremura. Nu l-am văzut niciodată aşa de furios. M-a târât afară pe hol şi, fiindcă nu l-a găsit imediat pe Kline, l-a sunat pe mobil. L-am auzit spunându-i ce să facă.

— Şi? îl îndemnă Ronan.

— Mi-a zis că trebuia să merg cu ei deoarece Olivia nu ar fi deschis uşa unor străini, dar o va face dacă mă va vedea prin vizor. I-am spus că uşierul ar putea să o sune pe Olivia şi să-i spună că suntem trei persoane, caz în care ea nu ne-ar fi lăsat să urcăm.

— El ce-a zis? întrebă Ronan.

— Mi-a zis să nu-mi fac griji, că se va ocupa Kline de uşier.

— Ţi-a spus cum se va ocupa Kline de el?

George clătină din cap.

— Nu, şi nu am întrebat. Nu am vrut să ştiu.

— Ce papă-lapte, vorbi în barbă Grayson.

— Cum s-a dovedit, George continuă, holul era gol şi uşa era descuiată. Trebuie să fi fost în pauză... Nu, nu a fost, spuse el, dându-şi seama, în cele din urmă. Aţi vrut ca noi să intrăm. Ne-aţi aşteptat. De unde ştiaţi că venim?

— Ce altceva a mai spus Simmons? întrebă Grayson, ignorând întrebarea.

George nu o putu privi în ochi pe Olivia. Uitându-se ţintă la masă, spuse:

— La locul în care o duceau urmau să o ţină închisă, ca să nu mai poată provoca necazuri. Ar fi fost lăsată să iasă în trei zile. Carl spunea că era suficient pentru Robert.

— Trei zile? întrebă Ronan.

— Ce va reuşi MacKenzie să facă în trei zile? întrebă Grayson.

— I-a spus lui Carl că va avea totul evacuat până atunci.

— L-ai auzit spunând asta? întrebă Ronan.

— Da, l-am auzit. Robert a ieşit în hol şi l-a tras pe Simmons deoparte, în spatele unor plante în ghivece. Amândoi erau nebuni de furie. Nu cred că socrului meu îi păsa în acel moment dacă îl auzeam. Era turbat din cauza unui avocat – Mitchell Kaplan – şi a faptului că Olivia l-a angajat.

Olivia zâmbi.

— Se teme de avocatul lui Jeff Wilcox pentru că ştie că va trebui să dea informaţii despre dosarele lui.

Privi la cumnatul ei.

— George, spune-mi ce crezi că înseamnă „va avea totul evacuat”.

Voia ca el să recunoască ceea ce tatăl ei avea de gând să facă.

— Ştii...

— Spune-mi, George.

— Banii, acţiunile... va închide totul.

— Va ascunde banii, prezise Ronan.

— Ce ţi s-a promis? întrebă Grayson. Nu, lasă-mă să ghicesc. Simmons a aflat despre datoriile tale cu jocurile de noroc şi urma să se ocupe să primeşti suficienţi bani ca să le achiţi fără ca Natalie să afle. Am dreptate, nu-i aşa?

— Da. Simmons mi-a spus că nimeni altcineva nu ştia de împrumuturi şi că el mă va ajuta. Zicea că e imposibil să scot bani din fond fără ca familia să mă suspecteze.

Olivia nu putea să înţeleagă prostia lui George. Când îşi va scoate capul din nisip?

— Tu chiar nu-ţi dai seama? îi spuse. Simmons nu avea de gând să-ţi dea nici un ban. Trebuie să ştii.

El privi în sus spre ea cu nişte ochi obosiţi.

— Să ştiu ce?

— Că sunt pierduţi, George. Nu-i vei mai primi niciodată înapoi.

CAPITOLUL 23

Cauză probabilă. Termenul juridic ar fi elementul care ar schimba întreaga situaţie.

Grayson contactă biroul din New York, care urma să continue investigaţia. Din moment ce acum exista o cauză probabilă, el anticipă că nu va dura mult să se obţină un ordin semnat care să-i oprească pe Robert MacKenzie şi pe Carl Simmons să golească vreun cont.

După ce Kline şi Vogel fură scoşi din apartament, George deveni mai vorbăreţ. Oliviei i se păru cu adevărat chinuit de remuşcări, dar nici Grayson şi nici Ronan nu credeau în pocăinţa lui.

Olivia îi pregăti lui George o ceaşcă de cafea, ignorând încruntările lui Grayson, şi stătu cu el în timp ce îi vorbea despre greşelile pe care le făcuse. Era sigur că Natalie va divorţa de el şi, înainte ca Olivia să-şi dea seama ce se întâmplă, deveni sfătuitorul lui, chiar sugerându-i metode prin care ar putea discuta problema cu sora ei.

— Ar fi trebuit să-i spun despre împrumut, iar el are dreptate, spuse George, înclinându-şi capul în direcţia lui Grayson. Chiar am împrumutat banii de la un cămătar. Ar trebui să mărturisesc totul, nu-i aşa? Cum mă va ierta Natalie vreodată că i-am ascuns lucrul ăsta? Aş putea să-i trimit un mesaj lui Natalie? îl întrebă pe Ronan, care îi luase telefonul mobil. Îi voi spune acum.

— Nu, răspunse Ronan.

— George, nu poţi să-i spui asta printr-un mesaj sau e-mail. Trebuie să stai faţă în faţă cu ea şi să-i explici.

Oliviei nu-i venea să creadă că lui i se părea în regulă să arunce bomba printr-un mesaj. Cum l-ar formula? Ştii, datorez în jur de cinci sute de mii unui bărbat care îmi va rupe picioarele dacă nu plătesc în curând?

— Poate ar înţelege, îi spuse el.

„Dacă i s-ar face înainte o lobotomie”, gândi ea.

— Te voi ajuta să-i spui, dacă vrei.

— Ai face asta?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Da.

Grayson era pe punctul să o târască pe Olivia în living şi să o întrebe ce naiba făcea, când George şopti:

— Şi eu pot să te ajut.

Voia să-l înghiontească pe Grayson şi să-i spună: „Aha! Vezi ce se întâmplă când eşti răbdător?” Totuşi, nu o făcu. Îşi concentră în continuare atenţia asupra lui George şi întrebă:

— Cum poţi să ajuţi?

— Păstrează dosare.

Vocea lui căpătă forţă, acum că se hotărâse să împărtăşească informaţia.

— Tatăl tău păstrează dosarele ascunse.

— Unde? întrebă Grayson pe un ton ursuz.

George tăcu imediat. Olivia clătină din cap către Grayson.

— Ai văzut dosarele? întrebă ea cu blândeţe.

— Nu ar trebui... e socrul meu, şi fiecare dolar pe care eu şi cu Natalie îl avem este legat de investiţiile pe care le-a făcut pentru noi.

Grayson şi Ronan arătau ca şi cum urmau să-l înşface pe George de gât. Olivia rămase calmă şi refuză să renunţe.

— E timpul să ai coloană vertebrală, George.

Îşi puse mâna pe a lui şi, cu o compasiune sinceră, îi spuse:

— Fă ceea ce trebuie.

Îşi frecă sprâncenele şi rămase tăcut pentru încă un minut.

— Sunt într-unul din pereţii biroului său.

— Biroul apartamentului său din New York? întrebă Ronan. Sau sunt în San Francisco sau în Miami?

— New York. Jur că nu ai bănui niciodată că peretele se mişcă. Nu există deloc panouri. Arată exact ca un... perete. Nu ştie că l-am văzut, slavă Domnului. Nici unuia dintre noi nu îi este permis să intre în biroul lui, chiar şi atunci când e acolo, şi ţine întotdeauna uşa încuiată. Am făcut o glumă despre asta o dată. Cred că i-am spus Fort Knox sau ceva de genul ăsta, iar el a explodat. Am fost şocat. Era prima dată când îl vedeam pierzându-şi cumpătul în asemenea hal. I-am văzut din nou faţa urâtă în seara asta.

— Când ai observat dosarele? întrebă Olivia.

— Acum aproximativ o lună. Natalie şi cu mama ta erau în sufragerie, iar eu am parcurs holul ca să bat la uşa biroului şi să-i spun că cina este gata. Uşa era întredeschisă puţin. Am fost surprins, pentru că asta nu s-a mai întâmplat vreodată. Aproape nici nu m-am uitat, dar.... ştii... curiozitatea.

— Şi ce-ai văzut? întrebă ea.

— Tatăl tău stătea cu spatele la mine şi tocmai pusese la loc un biblioraft. Jur că întreg zidul s-a mişcat. Am plecat de lângă uşă cât de repede am putut, fiindcă ştiam că m-ar fi omorât dacă mă prindea.

Grayson dădu un telefon şi părăsi camera.

Ronan se sprijini de perete, parcurgând mesajele din telefonul mobil al lui George, în timp ce Olivia şi George continuară să vorbească.

— Mama mea ştia că oamenii aceia veneau aici în noaptea asta? întrebă Olivia.

— Nu cred. De obicei, doar repetă vorbele tatălui tău. Ea se consideră un sprijin pentru soţul ei.

— Dar Natalie? Ea ştia?

— Nu. A fost ideea lui Carl Simmons şi a tatălui tău. De la început până la final.

Ronan tocmai citise unul dintre numeroasele mesaje furioase de la Natalie, care voia să ştie unde era George, când apăru un alt mesaj. După ce îl citi, spuse:

— Ticălosul va încerca să distrugă acele dosare.

Grayson tocmai se întorsese în bucătărie, când Ronan îi pasă telefonul. El îl citi repede, înjură şi spuse:

— Da, exact asta va face.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

— Natalie i-a trimis un mesaj lui George. Tatăl tău a hotărât să zboare înapoi la New York de îndată. E în drum spre aeroport, iar tu, George, eşti un ingrat pentru că ai părăsit petrecerea, care bănuiesc că este încă în toi.

— Merge acasă acum? întrebă George. A plecat de la propria petrecere ca să meargă acasă? Are un avion privat, aşa că se poate întoarce la apartamentul lui în vreo două ore.

— McGraw se ocupă de asta în New York, spuse Grayson. Tocmai a sunat şi i-am spus despre dosarele din perete. Va pune un agent la uşa lui MacKenzie, în caz că trece de ceilalţi.

— Dar Simmons? întrebă Ronan.

— A părăsit petrecerea imediat după tatăl Oliviei. Îl vom găsi.

— Mă arestaţi? întrebă George. Arăta înnebunit.

— Da, răspunse Ronan. De fapt, plecăm acum.

— Aşteaptă, te rog, strigă Olivia. Aş vrea să-i mai pun lui George o întrebare.

— OK, spuse Ronan.

Ea îl privi pe George în ochi şi îl întrebă:

— Crezi că Simmons a angajat pe cineva să mă împuşte?

El ezită câteva secunde şi apoi dădu aprobator din cap.

— E capabil de aşa ceva. Nu aş fi crezut asta acum un an, dar... da. De fapt, nu aş fi surprins dacă ar încerca să te împuşte el însuşi. Totuşi, nu am nici o dovadă că e implicat.

Olivia dădu din cap.

— Bine.

— Doar dacă...

— Da?

— Când Carl vorbea cu Kline pe coridor, l-am auzit spunând că nu s-ar supăra dacă s-ar întâmpla ceva în noaptea asta în drum spre Marydale. Credeam că glumea, fiindcă zâmbea, dar apoi i-a spus lui Kline să nu o dea din nou în bară.

— Ai omis partea asta mai înainte, nu-i aşa? spuse Ronan.

George confirmă din cap, dar insistă că nu o făcuse intenţionat.

— Putea să însemne orice, nu-i aşa?

Grayson se apropie de el.

— Tu ce crezi că a vrut să spună?

George părea să se facă din ce în ce mai mic sub privirile lor.

— Bănuiesc că ar putea să însemne că Simmons l-a angajat pe Kline ca să o împuşte pe Olivia, iar el a dat-o în bară pentru că...

— Nu am murit, încheie Olivia.

— Da, dar ar fi putut să însemne ceva cu totul diferit, şi de aceea nu am pomenit despre asta. Ridică ambele mâini în aer. Ştiu, ştiu. Ar fi trebuit să vă spun totul. După care, se uită la Olivia. De asta aveam de gând să merg cu tine până la spitalul psihiatric. Voiam să mă asigur că

acest Kline nu-ţi va face rău. Aveam de gând să te protejez.

— Prin „nu-i va face rău” înţelegi s-o omoare, declară Ronan.

— Da.

— Dacă aveai de gând să o protejezi, de ce ai fugit în secunda în care Olivia a deschis uşa?

Îşi plecă privirea.

— M-am speriat, dar urma să aştept în camionetă. Nu voiam să-i văd cum o drogheză. Nu voiam să fiu părtaş.

— Da, sigur, spuse Ronan.

— Eşti părtaş, spuse Grayson.

Olivia văzu furia lui crescândă şi încercă să îl calmeze înainte să-l pocnească pe George. Se ridică de la masă şi merse spre Grayson.

— Pot să fiu şi eu de faţă, te rog, când îl interogaţi pe Simmons? De-abia aştept să văd cum o s-o întoarcă.

Zâmbetul ei îl linişti.

— Voi vedea ce pot să fac.

Grayson simţi deodată nevoia să fie singur cu ea, s-o ţină în braţe, s-o iubească. Cu acest gând în minte, îl ajută mai mult decât era nevoie pe George să se ridice în picioare. Ronan îl prinse apoi de mână şi îl împinse spre uşa de la intrare. Un minut mai târziu, în timp ce încuie în urma lor, Grayson îl putu auzi pe George smiorcăindu-se încă o dată că viaţa lui era de tot rahatul. Grayson era de acord.

Se întoarse la Olivia.

— Vreau să merg la culcare, spuse el, întinzând mâna după ea.

Ea se trase înapoi.

— Nu, Grayson. Nu putem. Tu însuţi ai spus că trebuie să stăm departe unul de altul.

— Ştiu ce-am spus, dar, la naiba, Olivia, simt că mor încet.

Ea făcu un pas în spate.

— Dar Henry?

— Deja doarme.

— Ar trebui să mergi acasă, ca să fii acolo când se trezeşte.

Îi puse mâna pe gât şi o trase cu blândeţe mai aproape.

— Am luat cina cu el seara trecută şi aproape a adormit la masă. El şi Patrick se întorc mâine la tabăra de baschet. Vor pleca în jur de şapte şi jumătate, aşa că nu contează dacă sunt acolo sau nu. Îmi va povesti mâine seară despre cum a fost totul.

— Nu vreau să-l ignori, spuse ea, încercând să-şi recapete respiraţia. Trupul lui era lipit de-al ei.

— Nu-l ignor.

Gura lui plutea acum asupra gurii ei, respiraţia lui caldă gâdilându-i buzele.

— E frumos că-ţi faci griji pentru Henry.

— Nu-mi fac cu adevărat griji pentru el, şopti ea. Te are pe tine.

El îi ridică bărbia, astfel încât să o poată privi în ochi, şi spuse:

— La fel şi tu, iubito. Fie că-ţi place, fie că nu, mă ai.

Nu-i dădu timp să se gândească sau să-l contrazică. Îşi pecetlui promisiunea cu un sărut prin care îi arătă Oliviei cât de mult o dorea.

O duse cu spatele în living şi îi trase tricoul peste cap. Mâinile lui se apucară repede să-i desfacă fermoarul jeanşilor, în timp ce ea se chinui să-i descheie cămaşa şi să i-o tragă de pe umeri.

Ea se retrase puţin şi îşi ridică privirea spre el pentru o secundă. Ochii lui era plini de pasiune. Îl luă de mână şi îl conduse spre dormitor.

— Doar de data asta, spuse ea.

— Da, o aprobă el. Doar de data asta.

CAPITOLUL 24

Dimineaţa de duminică alături de Grayson era minunată. Şi edificatoare. O trezi pe Olivia, mângâind-o, în timp ce îşi freca nasul de gâtul ei. Făcea dragoste cu ea.

— Nu ar trebui să fiu trează pentru asta? întrebă ea cu o voce ca o şoaptă adormită.

— Nu e necesar. Poţi să te culci la loc.

Ca şi cum asta mai era posibil. Gura şi mâinile lui erau peste tot şi, oh, cum ştia să o scoată din minţi. În curând, ea se zvârcolea în braţele lui, cerându-i să vină la ea.

Ea atinse de două ori punctul culminant înainte să o facă şi el. O ţinu aproape de el timp de mai multe minute, până când respiraţia lui se calmă şi inima nu-i mai bătu nebuneşte.

— De fiecare dată e mai intens, nu-i aşa?

Olivia începu să tremure.

— Grayson, trebuie să vorbim. Eu...

Nu o lăsă să mai spună vreun cuvânt. O sărută apăsat, după care se sculă din pat.

— Vom vorbi mai târziu. Acum mă duc la duş şi apoi pregătesc micul dejun.

— Eu nu mănânc micul dejun.

Se îndrepta spre baie, când spuse:

— Ba mănânci.

Îşi pierduse deja şirul ideilor, uitându-se la el cum pleacă. Singurul lucru la care se putea gândi era cât de sexi arăta. Ştia cu siguranţă că era numai muşchi, pentru că atinsese fiecare centimetru din el. Acest gând duse la altul şi, pe neaşteptate, revedea diferitele feluri în care făcuseră dragoste în timpul nopţii. Chiar fusese atât de dezinhibată, atât de sălbatică?

Cu un suspin zgomotos, se ridică din pat şi îşi puse halatul. Ar fi trebuit să fie epuizată, dar se simţea în plină

formă. Adevărul era că nu mai dormise atât de bine de ani de zile, ştiindu-se protejată în braţele lui.

Până la urmă, mâncă micul dejun, iar Grayson nici măcar nu trebui s-o înduplece. Făcuse o omletă delicioasă cu ardei, arpagic şi ciuperci.

Ea sorbea ceaiul fierbinte, în timp ce îl privea strângând masa şi punând vasele în maşina de spălat.

— Lasă că strâng eu, promise ea. Tu ai gătit.

— Am terminat.

Ea zâmbi.

— Ştiu. De aceea m-am oferit. Se lovi uşor peste frunte. Întotdeauna mă gândesc la toate.

Îşi puse ceaşca de ceai în chiuvetă şi îl urmă în living. El îşi scoase laptopul din geantă şi se aşeză pe jos. Sprijinindu-se de canapea, îşi întinse picioarele, porni calculatorul şi deschise *The Washington Post*.

— Ziarele sunt pe coridor, îi spuse ea. Merg să le iau.

După ce privi prin vizor, deschise uşa, adună ziarele şi încuie înapoi uşa.

— Îmi place să citesc ziarul propriu-zis, explică ea, pentru că îmi ajunge cât mă holbez la ecranul calculatorului toată săptămâna. Este o schimbare binevenită.

Grayson luă *The Washington Post*, iar ea începu să citească *The New York Times*.

Ea observă că el citi mai întâi rubrica financiară, apoi pe cea sportivă.

— Grayson, pot să te întreb...

— Nu încă, iubito.

El dădu ziarul la o parte, astfel încât să poată vedea cât este ceasul.

— Petrecem o dimineaţă normală, tihnită de duminică. La prânz poţi să pui întrebări.

— Dar...

— La prânz.

Înţelese, şi era fericită să aştepte. Lumea şi toate problemele urâte puteau să se întoarcă la prânz. Până atunci, Grayson voia să aibă timp doar pentru ei doi.

Şi era nemaipomenit. Ghemuită lângă el, citi cea mai mare parte din *Times*. Exista un articol foarte interesant despre un producător renumit de pe Broadway, pe care îl aprecia foarte mult. Citi în întregime chiar şi pagina cu editoriale şi se uită peste ultimele tendinţe în rubrica de modă. La un moment dat, îl privi pe Grayson, care era prins de o poveste despre un nou proiect de construcţie, şi se minună de cât de confortabil se simţeau în tăcerea lor.

La ora douăsprezece, Grayson, cu părere de rău, lăsă realitatea să intervină în viaţa lor. Adună ziarele pe masă şi rămase încordat, anticipând ceea ce era destul de sigur că va urma. Olivia îl va întreba despre viitor. Viitorul lui. Îi va spune că el trebuie să meargă mai departe, că niciodată nu va putea avea un viitor alături de ea. Sugerase deja acest lucru de câteva ori. Nu conta cum îl formula. Orice îi va spune ea va duce la o ceartă şi, la cât de încăpăţânată era, va fi una lungă. Şi el era încăpăţânat, dar se hotărâse să câştige această dispută. El nu mergea niciunde, şi se întrebă de câte ori va trebui să spună acele cuvinte înainte ca ea să-l creadă.

— Deci, care e întrebarea? spuse el.

Ea îl surprinse. Se urcă pe el şi îşi puse mâinile pe umerii lui. Oftând, spuse:

— Aveam de gând să te întreb dacă voiai să ne întoarcem în pat. Ştii tu, pentru sex.

Se aplecă în faţă şi îşi trecu vârful limbii peste buza lui inferioară, apoi îşi ridică umerii şi se uită la el cu nişte ochi trişti, nevinovaţi.

— Dar nu ai vrut să mă laşi să pun nici o întrebare... iar acum este prea târziu.

El continua să râdă, când ea se ridică şi se îndreptă spre bucătărie ca să ia ceva de băut pentru amândoi. O bătaie în uşă o făcu să-şi schimbe direcţia.

— A venit Ronan, anunţă ea în timp ce deschidea uşa.

„Te rog, nu mai vreau alte veşti rele”, se rugă ea.

— Ai veşti rele, nu-i aşa? întrebă ea înainte ca Ronan să păşească înăuntru. E duminică şi tu eşti aici, deci înseamnă că aduci veşti rele.

Gata cu optimismul pe ziua respectivă.

Ronan îi zâmbi.

— Nu, nu sunt veşti rele.

— Oh, bine atunci.

— Mergem la New York, îi spuse Ronan lui Grayson, care se îndrepta deja spre dulap ca să-şi ia paltonul.

— De ce? întrebă Olivia.

Ronan răspunse:

— Vrem să vedem ce se găseşte în peretele acela.

— Vă vor lăsa? întrebă ea.

La fel ca Grayson, îi aruncă acea privire care voia să spună: „Cum ai putut să pui o întrebare atât de stupidă?”

Ea găsi aroganţa lui amuzantă.

— Bineînţeles că veţi intra. De ce nu au deschis încă peretele?

— Îl aşteaptă pe McGraw, aşa că nimeni nu a intrat deocamdată în apartament.

— Dar tatăl meu?

— L-au reţinut, şi nu a fost tocmai bucuros. L-au ridicat când a aterizat în New York. Nu mai poate fi ţinut prea mult. Trebuie să pornim acum, altfel vom rata zborul.

Grayson îl urmă pe Ronan spre uşă. Se opri, o trase pe Olivia în braţele lui şi o sărută cu pasiune.

— Te sun, promise el. Să nu pleci nicăieri fără...

— Să-l sun pe unul dintre bodyguarzi, recită ea de parcă ar fi memorat regula.

— Sună-l pe Carpenter, sugeră el. Soţia lui e însărcinată. Îi sunt de folos nişte bani în plus.

Şi dispăru.

CAPITOLUL 25

Apartamentul lui Robert MacKenzie era de o opulenţă extraordinară. Opere de artă originale atârnau pe fiecare perete, obiecte vechi şi rare se amestecau cu mobile elegante, iar covoare frumoase acopereau podelele scânteietoare din lemn de esenţă tare. Grayson trecu pe lângă o măsuţă cu o vază despre care ştia că valora mai mult de zece mii de dolari. Se întrebă cu a cui pensie plătise.

Un lăcătuş lucra la uşa care ducea în birou. Unul dintre agenţi îi spuse lui Grayson că se chinuia de douăzeci de minute.

Lăcătuşul îl auzi.

— Nu am mai văzut o încuietoare ca asta. E înşelătoare.

Grayson îi făcu semn lui Ronan.

— Vrei să te ocupi?

Ronan făcu un pas înainte.

— Da, mă ocup eu.

Lăcătuşul se dădu la o parte.

— Îţi spun, e înşelătoare.

— Da, OK, spuse Ronan, în timp ce se întinse după unealta pe care o ţinea bărbatul. Se aşeză astfel încât ochii să-i fie la acelaşi nivel cu încuietoarea şi, după vreo două manevre, apăsă pe mâner şi uşa se deschise larg.

Lăcătuşul rămase cu gură căscată.

— Cum ai făcut?

Cum? Ronan crescuse într-un cartier sărac şi învăţase tot felul de şmecherii, cele mai multe ilegale, dar nu avea de gând să vorbească despre trecutul lui cu un străin sau să se laude că putea descuia aproape orice fel de încuietoare până la vârsta de zece ani. În schimb, spuse:

— Am avut doar noroc.

Agenţii intrară grăbiţi în birou cu camere de filmat. În timp ce totul era documentat şi înregistrat, Grayson şi Ronan îşi îndreptară atenţia spre pereţi. Îi examinară cu atenţie pe fiecare şi, în cele din urmă, căzură de acord asupra celui care se putea mişca. Dură ceva timp până când îşi dădură seama cum funcţiona, dar odată ce stabiliră cu precizie locul potrivit şi împinseră cu fermitate, o secţiune a peretului, de aproximativ un metru şi douăzeci de centimetri, se deschise, dezvăluind o cameră mică. Dulapuri de arhivare acopereau un perete, iar un teanc de bibliorafturi se găsea pe un birou imaculat din centru.

Grayson şi Ronan fură primii care aruncară o privire. Răsfoiră o parte dintre dosare şi chemară vreo doi investigatori, care, după mai multe ore de inspecţie, verificară ceea ce stabiliseră cei doi agenţi: Robert MacKenzie conducea una dintre cele mai complexe scheme piramidale pe care o văzuseră vreodată.

Totul era acolo. Arhiva lui meticuloasă era impresionantă. Existau declaraţii pentru fiecare investitor şi pentru fiecare depozit. Registrele de evidenţă ale tranzacţiilor arătau că achiziţionase acţiuni, obligaţiuni şi alte fonduri, dar când ele au fost comparate cu declaraţiile pe care le primeau investitorii, se părea că nu cumpărase decât o parte din valoarea pe care le-o raportase acestora. Cumpăra, în realitate, zece loturi de acţiuni, dar trecând în declaraţia investitorului o sută de loturi, putea să-şi însuşească diferenţa, fără ca investitorul să afle vreodată. Numărul de tranzacţii pe care le arăta într-o singură lună era înnebunitor, fiindu-le aproape imposibil clienţilor săi să ţină socoteala. Inspectorii presupuseră că o parte dintre companiile şi fondurile care apăreau nu existau cu adevărat. Într-un registru contabil, existau liste cu nume scrise de mână care erau tăiate, iar aceste nume apăreau

pe declaraţii drept achiziţii, pentru ca în luna următoare să fie listate drept vânzări. Dacă un investitor ar fi întrebat despre un anumit instrument financiar, acesta ar fi dispărut deja. Ca o minge de ping-pong, MacKenzie sărise de la unul la altul, fără a rămâne prea mult într-un loc.

Investitorilor le erau trimise rapoarte care arătau cât de mulţi bani făceau, şi chiar şi aşa, MacKenzie era isteţ. Într-o lună, profitul era neînsemnat; în luna următoare devenea mai mare. Altă dată apăreau chiar vreo două scăderi minore, doar ca să pară realist.

Existau registre de evidenţă care indicau că unii investitori încasaseră bani şi luaseră profit, dar aceştia erau puţini şi la distanţă mare unul de altul. Cu farmecul său personal şi cu puterea lui de persuasiune, Robert MacKenzie probabil îşi convinsese clienţii să aştepte o plată mai mare. Întrebarea era cât de mult ar fi putut să ţină înşelăciunea sa. Singurul mod prin care putea să continue era să primească mai mult decât returna... sau cheltuia pe stilul său de viaţă extravagant.

Fără îndoială, era cea mai întortocheată escrocherie pe care Grayson o văzuse vreodată. Era, de asemenea, genială. Nu era de mirare că Olivia întâmpina dificultăţi să găsească dovezi. Era un labirint de minciuni.

Un dosar gros îi atrase atenţia în mod special lui Grayson. Pe copertă apărea numele lui Eric Jorguson.

Îl ridică şi răsfoi printre hârtii. Pe unele dintre pagini apăreau numele altor persoane ale căror investiţii păreau să aibă legătură cu cele ale lui Jorguson. Unul dintre acestea era Gretta Keene. Nu trebui să facă multe cercetări ca să descopere că fondurile erau mutate de la unul la altul prin intermediul contului. Grayson îşi putu da seama că va dura ceva timp să descâlcească toate aceste cifre, dar ştia că Huntsman va fi extaziat când va pune mâna pe informaţii.

Dosarul lui Jeff Wilcox era, de asemenea, acolo. Înăuntru se aflau mai multe documente semnate.

Grayson se uită peste ele şi ridică două pagini, comparându-le cu altele două pe care le pusese pe birou. Îl strigă pe Ronan.

— Uită-te la asta.

— Ce-ai găsit? întrebă Ronan.

— Documente contradictorii, spuse Grayson. Şi toate au semnătura lui Jeff Wilcox.

— De ce le-ar păstra MacKenzie? întrebă el. Numai astea sunt suficiente ca să-l bage la închisoare pentru multă vreme.

— Pentru semnătura lui, răspunse Grayson.

Scoase o foaie cu numele lui Jeff Wilcox, semnat de cel puţin douăsprezece ori.

— Când MacKenzie i-a falsificat numele, voia să arate autentic.

— Ce s-a întâmplat cu banii de la instituţia filantropică pe care i-a dat Wilcox?

Grayson adună hârtiile şi le strecură înapoi în dosar.

— Se pare că Wilcox i-a dat cu bună credinţă, iar MacKenzie a pierdut o mare parte dintre ei într-o schemă riscantă şi a păstrat restul pentru el.

— Ce individ! spuse Ronan, clătinând din cap.

— Da, o minune de om, îl aprobă Grayson.

— Pun pariu că Olivia va fi fericită când o să afle că bănuielile ei erau adevărate. A avut tot timpul dreptate.

Grayson se gândi pentru o secundă.

— Nu cred că va sărbători.

— De ce? A fost răzbunată. Tatăl ei nu va mai putea să escrocheze oameni nevinovaţi.

— Adevărat, spuse Grayson, dar acum, toţi acei oameni care au avut încredere în Robert MacKenzie,

clienţii nevinovaţi care i-au dat economiile lor de-o viaţă, vor afla adevărul, şi anume că au pierdut totul.

CAPITOLUL 26

Ziua de luni se dovedi a fi un coşmar. Păcatele tatălui Oliviei erau transmise pe toate canalele de ştiri şi pe internet. Era ştirea zilei. Investitorii erau şocaţi şi neîncrezători. Descoperiseră peste noapte că au fost păcăliţi şi că toţi banii lor dispăruseră. Toţi cei care îşi pierduseră economiile de-o viaţă se simţeau neajutoraţi. Nu aveau pe nimeni la care să apeleze şi nici unde să meargă ca să-şi recapete banii câştigaţi din greu. O asemenea înşelătorie era, pur şi simplu, de neconceput.

Odată ce şocul iniţial dispăru, deveniră însetaţi de sânge, şi cine putea să-i condamne? Nu aveau cum să ajungă la Robert MacKenzie – el se afla în siguranţă în spatele gratiilor, cu gardieni care să-l protejeze –, aşa că îşi vărsară furia pe ceilalţi membri ai familiei lui. Olivia anticipase ce va urma odată ce ştirea se răspândea, şi ştia că va fi de rău. Nu era încă pregătită.

Ofiţerul Carpenter o duse cu maşina la serviciu, dar, în loc să plece şi să se întoarcă la sfârşitul zilei, rămase în aşteptare. Îşi trase un scaun şi se aşeză exact la intrarea în biroul ei – instrucţiunile lui Grayson, fără îndoială.

În timp ce lucra, Olivia primi o mulţime de apeluri duşmănoase. Ascultă comentariile primilor câţiva apelanţi, după care închise, pur şi simplu, de îndată ce cuvintele mânioase începeau să zboare. Dacă şi-ar fi făcut timp să răspundă la fiecare, nu ar mai fi reuşit să ducă nimic la bun sfârşit. Domnul Thurman trecu de două ori pe la ea ca să vadă ce mai face.

— Sunteţi îngrijorat în legătură cu mine?

— Doar puţin, recunoscu el. Sunt câţiva oameni teribil de furioşi care te sună şi te ameninţă.

— Domnule, lucrez pentru Fisc. Sunt obişnuită.

El zâmbi la gluma ei şi spuse:

— Bine, te las să te întorci la lucru, dar insist să stai doar o jumătate de zi. Du-te acasă la prânz şi, dacă trebuie, lucrează de acolo.

Olivia nu-l contrazise. Intenţiona să plece la prânz, cum ordonase domnul Thurman, dar îi luă mai mult decât se aşteptase ca să termine lucrul la un dosar deosebit de provocator. Era trecut de ora două când ofiţerul Carpenter o lăsă la uşa apartamentului ei.

„Teafără şi nevătămată”, gândi ea şi oftă de uşurare. Chiar credea că, odată ajunsă în apartament, va avea parte de pace şi linişte.

Pe telefonul de acasă găsi patruzeci şi opt de mesaje extrem de ostile, iar pe telefonul mobil încă douăzeci şi patru. Numerele ei nu figurau în cartea de telefon, aşa că Olivia fu surprinsă că atât de mulţi oameni reuşiseră să facă rost de ele. Voia să apese pe butonul de ştergere, dar îşi impuse în cele din urmă să asculte fiecare mesaj. După ce se auzi şi ultimul dintre ele, se simţi complet golită de energie.

Era pe punctul să se schimbe de fusta ei neagră din lână şi de bluza de mătase, când primi un alt apel. În secunda în care auzi vocea, ridică telefonul.

— Olivia, sunt eu, Henry Kincaid. Poţi să vii pe la şcoală?

Vocea băieţelului tremura.

— Bineînţeles că o să vin la tine la şcoală.

— Acum? Poţi să vii la Pinebrook acum? Pentru că am nevoie de un avocat, şi tu eşti avocata mea, nu?

— Da, acum, promise ea, sperând că acordul ei rapid îl va calma. Henry, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mergem la biroul directorului pentru că am intrat în belele, şopti el. E din cauza fotbalului. Bobby mi-a spus să nu încerc pentru că o să-mi pară rău, dar eu i-am zis că voi încerca oricum. Şi Ralph va încerca.

Olivia se uită la ceas. Două şi jumătate.

— Unde eşti? Nu ar trebui să fii în clasă?

— Sunt la cabinetul medical. Domnişoara Cavit vrea să-ţi vorbească. OK? Şi după ce vorbim cu directorul, mă duci acasă?

— Henry, nu sunt autorizată să te scot de la şcoală...

— Dar eu...

— O să stau cu tine până când bunicul tău sau Patrick ajung acolo.

— Nu mă laşi singur?

— Nu, stau cu tine. Îţi promit.

Asistenta veni la telefon o secundă mai târziu. Se prezentă şi spuse:

— Henry a avut un mic accident. S-a împiedicat de un dulap şi s-a lovit la frunte, nas şi ochi. Hemoragia nazală s-a oprit, dar îl voi ţine aici până se termină şcoala, la trei şi un sfert. Se odihneşte acum pe pat, explică ea. Săracul are un cucui în frunte. Am pus o pungă cu gheaţă pe el.

— I-aţi anunţat familia?

— Am lăsat un mesaj pentru Grayson Kincaid. Henry mi-a spus că tatăl său este în New York cu afaceri. Am lăsat, de asemenea, un mesaj pentru bunicul lui Henry, şi tocmai am vorbit cu Patrick, menajera lui Henry. Era la dentist şi nu putea încă să plece. Va fi aici la ora obişnuită de terminare a orelor, dar Henry pare să insiste să veniţi şi dumneavoastră.

— Pot să vorbesc din nou cu Henry?

— Olivia, şopti Henry, domnişoara Cavit spune că ar trebui să vii când se termină orele.

— Henry, las-o să creadă că aşa voi face, însă eu o să plec chiar acum şi voi ajunge acolo cam în cincisprezece minute sau mai puţin. Bine?

Olivia sesiză că din vocea băiatului dispăruse neliniştea.

— OK.

Ieşi pe uşă câteva minute mai târziu. Se rugă să nu fie întâmpinată de oameni furioşi în garaj şi, slavă Domnului, nu erau. Odată ajunsă în maşină, băgă cheia în contact, apoi folosi iPhone-ul ca să primească indicaţii spre şcoala Pinebrook. Era o zi rece, ploioasă, ceea ce o avantaja. Puţini erau reporterii cărora le plăcea să aştepte afară în condiţii vitrege. Mai multe maşini erau parcate de-a lungul străzii, cu motoarele pornite. Le zări înainte să cotească în direcţia lor şi o porni repede în sens opus, ba chiar o luă pe o alee, pentru eventualitatea în care ar fi fost urmărită.

Se gândi să-l sune pe Grayson ca să-i spună că mergea la şcoală, dar hotărî să mai aştepte până când auzea întreaga poveste de la Henry.

Şcoala privată era toată numai cărămizi roşii şi iederă. „Tipic pentru Georgetown”, se gândi ea. Opri pe unul dintre locurile pentru vizitatori şi urcă pe treptele din piatră.

Un paznic îi deschise uşa. Era un bărbat de peste şaizeci de ani, îmbrăcat într-o uniformă maro. Avea un zâmbet sincer şi o mulţime de informaţii de împărtăşit.

— Aţi venit după elevul Kincaid?

— Da, răspunse ea. Numele meu este Olivia MacKenzie.

Îi întinse mâna, iar el i-o strânse repede şi se prezentă. Numele lui era Arthur. Îi făcu semn spre un colţ, iar ea îl urmă.

— Nu am văzut cu ochii mei, dar nu am nici un dubiu despre ce s-a întâmplat, declară el, dând aprobator din cap. Băiatul ăla, Deckman, este un bătăuş şi îi urmăreşte pe Henry şi pe prietenul lui, Ralph, pentru că sunt mai firavi şi mai mici ca vârstă. Şi eu am fost exact ca aceşti băieţei. Eram mic de statură pentru vârsta mea, şi se legau unii de mine. Ştiu cum te simţi atunci. Aş dori ca

directorul Higgins să conducă şcoala asta cu o mână mai fermă.

— Prenumele băiatului Deckman este Bobby? Henry a menţionat acest nume.

— Exact. Bobby Deckman. A mai avut probleme şi înainte, de mai multe ori, de fapt, dar tatăl lui trăncăneşte ceva, face o donaţie substanţială şi gata, problema dispare. Ştiu că nu ar trebui să zic asta, dar mă gândesc: De ce nu? Mă pensionez peste vreo două luni şi e timpul ca cineva să zică ceva.

— Spuneţi-mi ce bănuiţi.

— Deckman l-a atacat pe Henry. L-a izbit cu faţa de dulap. Dacă administratorul nu a ajuns acolo, există încă sânge pe dulap. Sângele bietului Henry.

— Există camere de supraveghere pe holuri?

— Oh, da. Făcu ochii mari. Aş putea să vă fac un CD, dar ar trebui să mă grăbesc. De îndată ce tatăl lui Bobby va ajunge aici, mă tem că CD-ul va fi şters accidental.

Ea zâmbi.

— Aţi putea să-mi faceţi două?

El dădu din cap afirmativ şi se furişă în biroul de pază de lângă intrarea în şcoală.

Olivia nu trebui să aştepte mult. Arthur reapăru, rânjind şi ţinând în mână două CD-uri, chiar în clipa în care un alt paznic se grăbea pe hol spre ei. El explică faptul că primise mesajul lui Arthur şi că îi va ţine locul la intrarea principală.

— Haideţi cu mine, o pofti Arthur.

O conduse pe nişte scări către un laborator cu calculatoare. Din fericire, era gol. Arthur îşi folosi codul de securitate ca să intre pe internet, după care se dădu înapoi, lăsând-o pe Olivia să introducă CD-ul. Ea trimise repede fişierul pe contul ei de e-mail, iar apoi i-l trimise şi lui Grayson. Cu Arthur în spatele ei, urmări filmarea video.

Întâlnirea dintre cei doi băieţi ţinuse mai puţin de un minut, dar filmarea nu lăsa nici o îndoială în legătură cu cine era agresorul. Olivia se simţea cu inima grea. Bobby avea de două ori înălţimea şi greutatea lui Henry.

Olivia îl mai derulă o dată.

— În ce clasă este tânărul Deckman? Arată ca un elev de liceu.

— A cincea. E foarte mare pentru vârsta lui, spuse Arthur. Şi rău, adăugă el în şoaptă. Uitaţi-vă la expresia feţei lui când îl apucă pe Henry. Se simte bine. E răutate pură, dacă mă întrebaţi pe mine. Vă spun, lipseşte ceva din capul băiatului ăsta.

Eu încuviinţă în tăcere. Nu exista nici o provocare. Bobby se furişa în spatele lui Henry, îl ridica de la pământ şi îl arunca în dulap.

Olivia simţi o furie crescândă. Arthur o alimentă când îi spuse:

— Vedeţi? Asta face Deckman. Alege un puşti şi-l urmăreşte. Apoi, când se plictiseşte, alege alt puşti. Întotdeauna mai mic decât el, ca să nu poată să riposteze.

— Şi directorul Higgins?

— Nu a avut niciodată vreo dovadă concretă, până acum, spuse Arthur. Puştii pe care Bobby îi urmăreşte nu vor să spună ce s-a întâmplat. Le este frică. Bobby e un bătăuş în toată regula. Şcoala trebuie să scape de el.

Olivia era întru totul de acord. Puse mâna pe telefon şi îl sună pe ofiţerul Carpenter, îl puse imediat la curent şi, după ce obţinu adresa lui de e-mail, îi trimise filmarea video.

— O să mă ocup eu de asta, îi spuse el.

După ce făcu promisiunea, Carpenter vru să ştie de ce părăsise apartamentul ei fără un bodyguard. Omul făcea aproape la fel de mult pe şeful precum Grayson, se gândi

ea. Olivia fu nevoită să asculte o prelegere şi să promită că va aştepta ca el să vină după ea.

Arthur o conduse până la cabinetul medical.

— O să vă placă domnişoara Cavit. A lucrat într-un spital timp de douăzeci de ani, înainte să se retragă din cauza turelor lungi şi să ia această slujbă. Se descurcă foarte bine cu copiii.

Asistenta stătea la biroul ei, într-o cameră mică. În spate se găsea o altă încăpere, cu paturi puse unul lângă altul. Henry se odihnea pe unul dintre ele. Se lumină când o văzu pe Olivia în pragul uşii.

Domnişoara Cavit spuse:

— Are loc o întâlnire cu părinţii lui Bobby Deckman după terminarea orelor. La trei şi patruzeci şi cinci. Henry mi-a spus că sunteţi avocata lui.

Ea zâmbi.

— Da, aşa e.

— Mă gândesc că vreţi să participaţi şi dumneavoastră la întâlnire.

— Oh, da, cu siguranţă.

Olivia merse până la pat şi se aşeză lângă Henry.

— Cum te simţi?

— Bine. Ştiam că vei veni aici pentru că aşa mi-ai spus.

Ea se întoarse spre domnişoara Cavit.

— Ne puteţi lăsa un moment ca să mă consult cu clientul meu?

— Sunt la birou dacă aveţi nevoie de mine, răspunse ea.

În timp ce închidea uşa, Olivia se întoarse spre Henry.

— OK, spune-mi ce s-a întâmplat.

El o luă de mână, spre surprinderea ei. Expresia de pe chipul lui era foarte serioasă.

— Bobby a hotărât că eu şi Ralph nu putem să dăm probe pentru fotbal.

— V-a spus de ce nu voia ca voi să daţi probe?

— Era doar răutăcios, pentru că ştie să fie. Aşa se poartă şi cu alţi copii. Serios, insistă el.

— Te cred, Henry.

Ea băgă mâna în poşetă şi scoate un carneţel şi un pix.

— Spune-mi despre ceilalţi pe care i-a terorizat.

Olivia luă notiţe şi, când termină cu întrebările şi descifră poveştile întortocheate ale lui Henry, întrebă:

— De ce nu i-ai spus unchiului Grayson despre Bobby Deckman?

— Pentru că Ralph şi eu urma să-l înfruntăm împreună pe Bobby.

— Ralph şi cu mine, îl corectă ea în mod automat.

El rânji.

— Eşti la fel ca unchiul meu şi ca Patrick. Întotdeauna îmi spun cum să vorbesc corect. Cum de faci şi tu acelaşi lucru?

— Aşa funcţionez eu.

Râse după ce rosti expresia prostească pe care ea şi celelalte Pips o folosiseră adesea când erau împreună în spital. Răspunsul lor în doi peri le nedumerea întotdeauna pe asistente.

Patrick ajunse cu câteva minute mai devreme de trei şi un sfert. Se aşeză pe patul liber de lângă Henry şi, din cauza staturii lui, camera păru şi mai mică. Olivia scoase filmarea video şi îl lăsă pe Patrick să se uite cum Bobby îl aruncă pe Henry în dulap.

— Oh, Dumnezeule, şopti el. Grayson a văzut asta? Va turba de furie.

— Nu încă, răspunse ea. Cred că ar trebui să mergem acum în biroul directorului. E aproape patru fără un sfert.

Henry o strânse de mână pe Olivia şi merse alături de ea pe coridor, până când îi zări pe câţiva dintre prietenii lui. Atunci îi dădu drumul şi păşi în spatele ei cu Patrick, imitându-i mersul ţanţoş.

Soţii Deckman aşteptau la secretariat. Domnul Deckman arăta ca un bancher încordat, cu costumul şi cravata sa conservatoare şi cu postura lui ţeapănă. Soţia sa părea una dintre acele neveste care apar în reality show-urile din Washington D.C. Era respingătoare, dureros de slabă şi îşi făcuse mult prea multe operaţii estetice. „Sfărâmicioasă” era cuvântul care îţi venea în minte. Olivia se temea că, dacă ar fi dat mâna cu ea într-un mod puţin mai viguros, s-ar fi fărâmiţat într-o mie de bucăţele.

Domnul Deckman nu le acordă atenţie, iar soţia lui le aruncă priviri furişe, dar nu le vorbi.

Bobby aştepta în biroul directorului. Când au fost conduşi cu toţii acolo de secretară, pe Olivia a frapat-o ostilitatea din ochii băiatului. Totuşi, nu se uita la ea. Furia lui era îndreptată spre tatăl său.

Au fost aduse scaune în plus. În stânga biroului directorului stăteau Sfărâmicioasa, Încordatul şi Bobby. Pe partea opusă, ea şi Henry stăteau pe scaune cu spătar drept. Exista un scaun şi pentru Patrick, dar el preferă să rămână în picioare în spatele lui Henry. Îşi putu da seama că era în continuare mânios la culme.

Directorul Higgins era un bărbat tânăr, care avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, estimă Olivia. Din cauza stresului făcuse riduri în jurul gurii şi cearcăne sub ochi. Misiunea sa de a conduce şcoala de băieţi îşi lăsase amprenta pe chipul lui.

Higgins îşi frecă maxilarul.

— Aceasta este o situaţie dificilă. Ştim că Henry şi Bobby au avut o altercaţie, dar băieţii au oferit interpretări diferite asupra a ceea ce s-a întâmplat.

— Băieţilor le place să se bată, spuse domnul Deckman.

Dacă nu ar fi ridicat din umeri şi nu ar fi manifestat atâta indiferenţă, Olivia poate şi-ar mai fi îmblânzit răspunsul.

— Fiul dumneavoastră este un bătăuş.

— Nu e, răbufni doamna Deckman. E un copil normal de clasa a cincea.

— E un bătăuş, repetă ea. Şi lucrul acesta nu va mai fi tolerat. Domnule director Higgins, aceasta nu este prima dată când Bobby este acuzat că a atacat un elev, nu-i aşa?

— Fiţi atentă, aceasta este o informaţie confidenţială, spuse mama lui Bobby.

— Nu, nu este, replică ea. Fiul dumneavoastră i-a tras un pumn lui Tom Capshaw şi i-a spart buza.

— Nu există absolut nici o dovadă că fiul nostru a fost cel care l-a lovit pe Capshaw, o contrazise doamna Deckman.

Olivia îşi deschise carneţelul şi se uită în fugă peste el.

— Dar Will Kaufman sau Matt Farrell?

— Aceste altercaţii au avut loc anul trecut, spuse doamna Deckman. Au fost numai vorbe în vânt, cuvântul unui băiat împotriva cuvântului celuilalt băiat, iar apoi, atât Will, cât şi Matt, şi-au schimbat variantele. Se întoarse spre soţul său. Au fost simple încăierări, nu-i aşa, Sean?

Soţul său dădu aprobator din cap.

— Exact. Nu a existat nici o dovadă a vreunei infracţiuni.

— De data aceasta există o dovadă, spuse ea.

Îi înmână directorului unul dintre CD-uri.

— Ce e asta? întrebă domnul Deckman.

— O înregistrare de la pază, răspunse Olivia.

Directorul Higgins păru surprins.

— Nu ştiu cum aţi făcut rost de ea, domnişoară MacKenzie, dar nu sunt sigur că putem...

Olivia se întoarse către părinţii lui Bobby.

— Doar vreţi să aflaţi adevărul, nu-i aşa? Dacă a fost doar o încăierare între doi băieţi, această filmare o va dovedi.

Domnul Deckman se bâlbâi.

— Păi, bineînţeles că...

— Bine, spuse Olivia.

Dădu din cap către directorul Higgins, care introduse discul în calculator. Aranjă monitorul astfel încât să vadă toţi, apoi ocoli biroul ca să vizioneze filmarea împreună cu ei.

În timp ce episodul se derulă pe monitor, nu fu rostit nici un cuvânt. Faţa doamnei Deckman se făcu albă, iar ea tresări când îl văzu pe Bobby aruncându-l pe Henry în dulap. Domnul Deckman se înroşi. Când Olivia se întoarse ca să se uite la Bobby, acesta zâmbea. Ce era? Un sociopat în devenire?

Directorul Higgins era îngrozit, dar Olivia sesiză un semn de uşurare în timp ce acesta se întoarse pe scaunul lui şi scoase CD-ul.

Domnul Deckman i-l smulse din mână, îl strecură în buzunarul său şi spuse:

— Aş vrea să mă mai uit o dată la asta acasă.

Doamna Deckman zâmbi la reacţia rapidă a soţului său. Oare credea că problema tocmai dispăruse?

— E în regulă, spuse Olivia. Am trimis filmarea unchiului lui Henry şi, de asemenea, şi altora. Nu va dispărea.

Domnul Deckman sări brusc în picioare şi începu să zbiere.

— Asta e ilegal. Te voi da în judecată. Nu poţi să confişti un bun al şcolii. E o încălcare a intimităţii. E... Îşi

direcţionă furia spre director. Fă ceva, Higgins. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, repară asta.

Directorul nu era intimidat. Se uită direct la Deckman şi declară:

— Nu tolerăm violenţa sau bătăuşii în şcoala aceasta.

Zâmbetul doamnei Deckman dispăruse, şi acum arăta îngrijorată.

— Da, înţelegem, însă e doar un copil. Am putea să-l ducem la consiliere. O vom face imediat.

— Nu ştiu... începu Higgins. Pur şi simplu, nu putem accepta acest gen de comportament...

— Dacă depunem plângere, îi spuse Olivia directorului, decizia nu va mai fi în mâinile dumneavoastră. Aceasta este în mod evident o agresiune şi sunt sigură că orice instanţă va lua o decizie în favoarea noastră.

Directorul Higgins era cel care arăta îngrijorat acum.

— Vă înţeleg punctul de vedere, domnişoară MacKenzie, dar pentru binele şcolii noastre şi al reputaţiei sale, sper să putem să găsim o cale de rezolvare a acestei probleme fără să apelăm la justiţie.

Olivia păru să se gândească la îngrijorările lui, după care spuse:

— Noi sugerăm ca Bobby să fie imediat exmatriculat de la Pinebrook. Nu ar trebui să i se permită să se întoarcă aici sau să se înscrie la orice altă şcoală până când nu va primi ajutorul de care are nevoie. Ar fi putut să-i rupă gâtul lui Henry. Domnule director Higgins, cu siguranţă nu aţi aştepta să se întâmple ceva atât de grav ca să luaţi măsuri, nu?

Soţii Deckman izbucniră, dar Olivia rămase pe poziţie. Orice ameninţare pe care părinţii o aruncau asupra ei primea ca răspuns argumentele logice şi detaliate pe care ea le-ar fi folosit într-un caz împotriva lor şi a fiului lor.

Până atunci, Bobby stătuse liniştit, cu un rânjet plin de sine pe faţă, dar acum începea să vadă pericolul care îl păştea. Alergă la tatăl său, îl lovi cu pumnii în piept şi zbieră:

— Nici să nu îndrăzneşti să-i laşi să mă dea afară. Îţi va părea rău dacă îi laşi.

Nimic nu îl calma pe băiat. Un minut mai târziu, în timp ce era târât afară din birou de părinţi, toţi o puteau auzi pe doamna Deckman încercând să-l consoleze cu promisiunea unui nou iPad, de îndată ce această greşeală va fi reparată. Înainte să plece, domnul Deckman se opri la uşă ca să-i arunce Oliviei o privire plină de dispreţ.

Olivia mai petrecu câteva minute vorbind cu directorul, iar Patrick şi Henry o aşteptară pe hol. Când ieşi, Henry o îmbrăţişă.

— Mulţumesc, Olivia, spuse el.

Ea se aplecă, zâmbi şi îl sărută pe obraz.

— Cu multă plăcere, Henry.

Când ea ieşi afară, ofiţerul Carpenter stătea lângă uşa de la intrarea principală în şcoală. El întinse mâna ca să-i ia cheile de la maşină, dar, după protestul ei, fu de acord să o urmeze în maşina lui dacă promitea să fie precaută. Doar ca să-l facă pe el fericit, conduse tot drumul până acasă sub limita de viteză.

Ajunşi la uşa apartamentului ei, fu pe punctul să-şi ia la revedere de la ea, când doamna Delaney, care trebuie să fi pândit întoarcerea Oliviei, scoase capul afară şi anunţă că are nevoie de lapte. Carpenter aşteptă cât timp Olivia merse în apartamentul ei şi se întoarse cu o cutie de un litru. Femeia ţâfnoasă îşi găsi cu greu ochelarii de citit şi verifică data expirării, apoi îi mulţumi Oliviei şi merse înapoi înăuntru.

Carpenter plecă după ce îi făcu semn cu degetul şi îi spuse să stea acasă. Olivia încuie uşa şi se sprijini de ea.

Se simţi brusc foarte obosită. Îmbrăcă o pereche de jeanşi confortabili şi o bluză, îşi prinse părul într-o coadă de cal şi merse în bucătărie, ca să găsească ceva ce putea încălzi la cuptorul cu microunde pentru cină. Hotărâtă să mănânce mai întâi ceva sănătos, făcu o salată şi o mâncă până la ultima înghiţitură. Se gândi la ceea ce se întâmplase la şcoala lui Henry şi înţelese cât de norocoasă fusese că nimeni nu o recunoscuse. Poate nu văzuseră încă ştirile sau nu asociaseră numele ei cu familia. Indiferent de motiv, era recunoscătoare. Îi trecu prin minte chiar şi gândul că poate nu va fi la fel de rău cum anticipase. Poate că, mai devreme sau mai târziu, totul se va stinge.

Poate în visele ei. Tocmai când îşi punea cina ei îngheţată în cuptorul cu microunde, apăru un alt apel. Era atât de răscolitor, încât îşi pierdu pofta de mâncare. Puse cina înapoi în frigider şi se ghemui pe canapea, ca să se uite la televizor.

Faţa tatălui ei se găsea pe toate canalele importante. Crainicul de la un post de ştiri intervieva o femeie înlăcrimată, care spunea încontinuu că i se promisese returnarea unei sume de trei ori cât cea depusă. Olivia apăsă butonul telecomenzii şi închise televizorul. Tăcerea aduse câteva momente binevenite de pace.

Hotărî că o îngheţată pe băţ suna bine, aşa că luă una din frigider, o puse pe o farfurie şi se întoarse la televizor. Poate găsea un film clasic vechi, care să-i distragă atenţia de la grijile ei. O bătaie în uşă o făcu să tresară, iar stomacul i se strânse din cauza panicii. Unul dintre investitorii furioşi reuşise să intre în clădire? Merse şi se uită cu atenţie prin vizor. Când îl văzu pe Grayson stând acolo, deschise larg uşa şi se aruncă în braţele lui. Arăta obosit, se gândi ea.

— Ce faci aici? E aproape zece. Tocmai te-ai întors de la New York? Nu ar trebui să fii...

Gura lui o opri. El îşi înteţi îmbrăţişarea şi o sărută cu patimă. Ea nu-i opuse rezistenţă. Îl prinse cu braţele de gât şi îl sărută la rândul ei cu pasiune. Fusese o zi îngrozitoare, dar acum el era cu ea şi totul era bine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îşi dădu jos haina, o atârnă în dulap şi, întinzând mâna după ea, o trase lângă el pe canapea.

— Cum se simte Henry?

— Şi-a revenit complet, replică el. Când am deschis fişierul pe care mi l-ai trimis şi l-am văzut pe Henry izbit de dulapul lui, îmi venea să-l închid pe puştiul ăla, Deckman, într-un loc izolat pentru tot restul vieţii lui.

— E puţin cam exagerat, nu crezi? îl tachină ea.

— Henry şi Patrick te ridică în slăvi. Apropo, mulţumesc.

O sărută pe frunte şi o trase lângă el. Mai vorbiră despre şcoală câteva minute, iar apoi Olivia spuse:

— Vreau să-mi povesteşti despre dosare. Spune-mi totul. Începe cu momentul în care ai intrat în apartament.

Luă o înghiţitură din îngheţată şi aşteptă. Grayson, observă ea, se holba la gura ei.

— Nu pot să mă concentrez în timp ce tu mănânci chestia aia, spuse el.

Micul diavol din ea ieşi la iveală. Duse îngheţata la gură şi supse sucul dulce de cireşe.

— Cum aşa? întrebă ea cu nevinovăţie.

El îşi miji ochii.

— Olivia, o avertiză el, vrei să afli cât de repede pot să-ţi dau jos hainele?

Zâmbind încântător, ea încetă să-l mai chinuiască şi duse îngheţata la chiuvetă. Dispoziţia ei se schimbă imediat ce îşi auzi telefonul sunând.

Grayson merse la uşa biroului ei ca să asculte apelul. În mod evident, nu-i plăcu ceea ce auzi.

— Nemernicul, mârâi el. Ai auzit? o întrebă el în momentul în care ea se întorcea în living.

Ea clătină din cap.

— Vino să stai jos şi spune-mi...

— Câte apeluri de genul ăsta mai sunt? vru el să afle.

— Până acum, am ajuns la cincizeci şi ceva.

— Fir-ar să...

— Grayson, ştiai că asta va urma.

— Le-ai ascultat pe toate?

Vocea îi tremura, atât era de nervos.

— Da, spuse ea. Ai încredere în mine. Nu vrei să le asculţi. Unele dintre ele sunt greţoase.

— Câte au fost ameninţări cu moartea?

— Nu te mai răsti la mine. Nu eu am sunat.

Riposta ei detensionă puţin atmosfera, iar el îi oferi un mic zâmbet.

— Ar fi trebuit să le şterg şi să închid telefonul, recunoscu ea.

— Nu, categoric nu. Voi pune ca fiecare afurisit de apel să fie urmărit.

— Nu poţi să arestezi oamenii pentru că spun lucruri rele.

— Ameninţări cu moartea? Pe naiba, bineînţeles că pot să-i arestez.

— Când te-ai întors de la New York? întrebă ea, încercând să-l împiedice să se mai enerveze.

— Astăzi pe la cinci. Nu am văzut filmarea până nu am ajuns acasă.

În timp ce vorbea, avea în continuare o privire aspră.

— Ai apucat să vezi vreun spectacol pe Broadway? întrebă ea cu o faţă serioasă.

Întrebarea îl deranjă, dar apoi râse. Se lăsă jos lângă ea şi îşi întinse picioarele pe taburet.

— Am fost în biroul tatălui tău până după ora două. Apoi m-am întors azi-dimineaţă, în jurul orei nouă. Am petrecut cea mai mare parte a zilei acolo.

— Nu am fost niciodată în acel apartament, spuse ea.

El îi descrise locuinţa, dar nu pomeni faptul că nici o fotografie cu ea nu se găsea nicăieri. Intră în detalii când îi zugrăvi camera secretă şi ceea ce văzuse în dosare.

— Ronan a vorbit cu avocatul lui Wilcox şi i-a spus ce am găsit, zise el.

— Minunat, se bucură ea. Emma va fi atât de uşurată.

— Şi mai este ceva, continuă el. Ceva ce-ţi va plăcea cu adevărat.

— Ce? întrebă ea.

— Ştii că Eric Jorguson a investit în fondul tatălui tău.

— Da.

— Se pare că nu toţi banii pe care Jorguson îi trecea prin fond erau economisiţi pentru pensionare. Când contabilii vor pune totul în ordine, sunt aproape sigur că vor putea să dovedească faptul că acesta era unul dintre conturile prin care spăla bani.

— Asta da descoperire!

Olivia clătină din cap. Ascultase cu interes toate dovezile care se adunau împotriva tatălui ei, iar realitatea dură a situaţiei îşi punea amprenta asupra ei.

— Toate astea vor mai dura o vreme, nu-i aşa? întrebă. Telefoanele şi ameninţările?

— Depinde care va fi următoarea ştire şoc.

Grayson o văzu întristându-se în faţa ochilor săi, aşa că schimbă subiectul.

— Vrei să ştii ce-am făcut când am ajuns acasă astă-seară?

— Ce? întrebă ea, mirându-se de ce părea el brusc exasperat. Ai luat cina cu Henry şi cu Patrick?

— Da, replică el. Henry m-a întâmpinat la uşă şi a început o lungă relatare a ceea ce s-a întâmplat la şcoală. Apoi Patrick mi-a oferit rezumatul lui, după care Henry a început din nou, spuse el, zâmbind. L-ai impresionat la culme, Olivia. Acum te citează.

— E dulce, spuse ea. La fel şi Patrick.

— Îhî, dulce. Ne-am aşezat la masă, când dulcele de Henry şi-a amintit că are o altă temă care trebuia făcută până mâine.

Ea îşi muşcă buza de jos, ca să nu înceapă să râdă.

— Ce fel de temă?

— Avea de memorat toate statele în ordine alfabetică şi toate capitalele. Ar fi trebuit să lucreze la asta vreo două săptămâni, dar şi-a amintit doar astă-seară. Clătină din cap în timp ce adăugă: Când mi-a spus, jur că am rămas fără cuvinte.

— Ce-ai făcut?

— Nu a fost chiar atât de rău cum am crezut. Le ştia pe câteva dintre ele, iar Patrick a venit cu o melodie rap. A făcut să-i fie mai uşor lui Henry.

— Le-ai memorat împreună cu el?

— Da... şi nu, nu cânt pentru tine.

— Copiii învaţă repede. Sunt sigură că ai terminat tema imediat.

— Nu ţi-am spus încă despre matematică.

Conversaţia lipsită de griji se termină când se auzi soneria, urmată de bătăi în uşă. Olivia merse fără nici o tragere de inimă ca să răspundă. Privi prin vizor şi gemu.

— Cine este? întrebă el, ajungând în spatele ei.

— Al treilea război mondial, spuse ea. Natalie şi mama mea.

— Nu eşti obligată să le laşi înăuntru.

— Oh, ba da, sunt. Natalie va sta acolo, lovind uşa şi zbierând până mâine, dacă trebuie. Mai bine să termin cu asta acum.

Grayson o sili să se întoarcă înapoi în living înainte ca el să deschidă uşa. Natalie nu putu să se năpustească înăuntru pentru că o blocă.

— Unde e sora mea? vru ea să ştie, şi se împinse în pieptul lui.

— Nu vrei să faci asta.

— Ştiu că e aici. Lasă-mă să intru, strigă ea.

Din moment ce ea se purta ca un copil, el hotărî să o trateze ca pe un copil.

— Te vei purta frumos sau vei pleca.

În secunda în care el se dădu înapoi, Natalie năvăli înăuntru. Mama ei, Deborah, arătă mai multă bunăcuviinţă. Ea dădu din cap spre Grayson în timp ce trecu de el.

Natalie o văzu pe Olivia şi zbieră:

— Ştii ce-ai făcut?

Ignorându-şi sora, Olivia spuse:

— Bună, mamă.

Deborah MacKenzie părea epuizată. Grayson observă că mâinile îi tremurau în timp ce se chinuia să-şi dea jos paltonul pe care i-l luă el.

Era o femeie frumoasă. Exceptând culoarea ochilor ei – ai Oliviei erau albaştri; ai lui Deborah erau căprui –, Olivia arăta exact ca ea.

— Bună, Olivia. Cum te simţi?

— Sunt bine. Tu?

— Sunt foarte supărată, spuse ea. Nu înţeleg ce se întâmplă. Tatăl tău este în închisoare şi a fost acuzat că fură bani. E scandalos să crezi că soţul meu ar face aşa ceva. Totul e o neînţelegere, şopti ea. Trebuie să fie.

— Nu, mamă, nu e o neînţelegere. Asta am încercat să vă spun, dar nu aţi vrut să mă ascultaţi.

— E numai vina ta, urlă Natalie, umblând de-a lungul şi de-a latul camerei cu braţele încrucişate.

Olivia se întoarse spre ea.

— Stai jos şi aşteaptă-ţi rândul. Vorbesc cu mama. Când termin, te ascult şi pe tine.

— Egoistă...

— Nu mai spune! Dacă mă jigneşti, ai zburat de-aici.

Grayson zâmbi. Era impresionat de modul în care Olivia preluase controlul.

— Mamă, ştiu că este un şoc pentru tine.

Olivia văzu cum mama ei era cuprinsă de furie. Deborah se îndreptă, spinarea devenindu-i rigidă. Vorbi cu o voce de gheaţă:

— Un şoc? Soţul meu este în închisoare. Totul este o greşeală, insistă ea. Din cauza ta, domnişoară. Tu ai lansat toate acele zvonuri. L-ai ruinat pe tatăl tău cu acuzaţiile tale prosteşti.

Zvonuri? Olivia nu ştia de unde să înceapă. Se uită la Grayson şi ridică din umeri.

— Trebuie să rezolvi situaţia asta, o imploră mama ei. Arată-i tatălui tău sprijinul de care are nevoie acum. E singur în New York, fără o familie care să-l ajute să treacă peste această umilinţă. Am vrut să mergem şi să fim alături de el, dar i-a fost refuzată cauţiunea.

„Dintr-un motiv întemeiat”, îşi spuse Olivia. Erau siguri că va încerca să fugă.

— Mă duc acasă cu Natalie, spuse ea apoi. Stau cu ea până când se rezolvă totul.

Pierdută. Mama ei era complet pierdută. Încă bea apa otrăvită a lui Robert MacKenzie, îşi dădu seama Olivia. În cele din urmă, va fi silită să dea piept cu realitatea. Şi la fel se va întâmpla şi cu Natalie. Nu avea nici un rost să

încerce acum să o convingă de contrariu pe vreuna din ele. De fapt, îi părea rău de ele. Conştientizarea adevărului urma să fie dureroasă.

— OK, Natalie, este rândul tău, spuse Olivia.

— Ştiai că George se află închis într-o celulă? A fost acuzat de cele mai atroce infracţiuni.

— Da, ştiu, răspunse ea calmă.

Traversă camera spre Grayson şi se sprijini de el. Avea nevoie de alinare.

— Totul e aşa o porcărie, răbufni ea.

— Timpul ni se scurge printre degete, Natalie. Scoate hârtiile, ordonă mama ei.

Ah! Oliviei nu-i plăcu cum sună asta.

Natalie îşi deschise poşeta şi scoase un teanc de hârtii. Le despături şi căută un pix.

— Ce faci? întrebă Olivia.

În cele din urmă, Natalie explică:

— Bunurile mamei şi ale tatei au fost îngheţate, iar cea mai mare parte a banilor mei nu este disponibilă. Am un mic cont, care ne va ajuta să trecem peste asta, dar nu este suficient pentru a plăti apărarea lui George, deci, ne vei preda nouă fondul tău. Ştiu că nu vrei primi banii decât peste un an, dar dacă ni-l predai acum, putem să ne împrumutăm, folosindu-l drept garanţie, şi să angajăm cel mai bun avocat pe care îl putem găsi ca să clarifice totul. Tu l-ai băgat în porcăria asta. Ai putea măcar să ne ajuţi să-l scoatem.

— Şi tu trebuie să-ţi ajuţi tatăl, spuse cu fermitate mama ei. Îşi puse poşeta pe braţ şi se întinse după haină. Trebuie neapărat să o suni pe mătuşa ta Emma şi să insişti să-l ajute pe tatăl tău.

— Mamă, prin ajutor înţelegi ca eu să o rog să-i dea tatei toţi banii ei?

Mama ei îşi ridică bărbia.

— Da, exact asta înţeleg. Apărarea lui va fi scumpă, iar Emma este membră a acestei familii. Trebuie să-şi aducă şi ea contribuţia.

— Trebuie să semnezi aceste hârtii, îi reaminti Natalie, împingându-le spre ea. Şi nu plecăm până când nu o vei face.

Olivia le dădu la o parte.

— Nu semnez nimic.

— Ba da, semnezi, strigă Natalie. Ne eşti datoare.

Pentru Olivia, fu ultima picătură. În timp ce se pregătea să părăsească liniştită camera, privi peste umăr şi spuse:

— Grayson, deschide-le, te rog, uşa.

CAPITOLUL 27

Olivia stătea cu Jane şi Collins în salonul lui Jane, punându-le la curent cu ultimele evenimente. Ştirile despre tatăl ei erau în continuare un subiect fierbinte la televizor, dar începuseră întrebările de genul: „Cum de s-a putut întâmpla din nou aşa ceva?” Mulţi au fost arătaţi cu degetul; şi, dacă istoria urma să se repete, nimeni nu avea de gând să iasă în faţă şi să-şi asume responsabilitatea pentru că nu-şi făcuse datoria.

Olivia se întrebă cât de mulţi oameni ignoraseră toate semnele şi toate plângerile şi, pur şi simplu, închiseseră ochii.

Collins nu înţelegea cum putea Natalie s-o învinovăţească pe Olivia.

— E mai uşor să dea vina pe mine decât să recunoască faptul că a fost înşelată amarnic de tatăl ei, explică Olivia. Natalie a avut încredere în el.

— Natalie ştie ce înseamnă o schemă piramidală, nu-i aşa?

— Bineînţeles că da, spuse Olivia.

— Ce crezi că va face când va afla despre datoria lui George la cămătar? întrebă Jane.

— Nu va fi fericită, prezise Collins.

Olivia râse.

— Crezi?

— Dar mama ta? întrebă Collins. Crezi că va înţelege vreodată?

— Mă îndoiesc. E o cauză pierdută.

— Nu, e doar loială unei greşeli, spuse Jane. Nimeni nu e o cauză pierdută. Uită-te la fratele meu. Logan şi-a schimbat complet viaţa.

Olivia zâmbi. Jane căuta întotdeauna binele din oameni. Îşi dori să semene mai mult cu prietena ei. Avea o predispoziţie atât de dulce şi un suflet blând.

— Dacă este condamnat pentru toate capetele de acuzare, tatăl tău nu va ieşi niciodată din închisoare, prezise Collins.

— Ce simţi în legătură cu asta? o întrebă Jane. Era o întrebare de psiholog. Stătea ridicată în pat, încercând s-o ignore pe Collins, care îi aranja pernele.

— E cel mai bine, spuse Olivia. Dacă ar ieşi, ar face-o pur şi simplu din nou. Chiar nu poate să se abţină.

Collins nu o aprobă.

— Tatăl tău ştie diferenţa dintre bine şi rău. A pornit la drum cu ideea de a fura.

Jane scoase o pernă de la spate şi o pocni pe Collins cu ea.

— Du-te şi stai jos, şi încetează să-mi mai acorzi atâta atenţie.

Râzând, Collins pară atacul şi se aşeză pe marginea patului. Olivia luă perna şi o puse pe scaun. Observă două şuviţe lungi din părul lui Jane. Oh, Dumnezeule, îi cădea din nou. Făcea chimioterapie şi nu-i spunea? Întoarse perna pe faţa cealaltă, astfel încât Jane să nu observe, apoi merse lângă pervazul ferestrei şi se sprijini de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Collins, când o văzu pe Olivia dintr-odată tristă.

Olivia nu avea de gând să vorbească acum despre boala lui Jane, aşa că spuse:

— Nu mai vreau să vorbesc despre familie. Sunt sătulă. Hai să vorbim despre alte lucruri.

— OK, acceptă Collins. Spune-ne despre Grayson.

— Olivia nu poate să-şi ţină mâinile departe de el, anunţă Jane.

Ambele ei prietene râseră zdravăn. Olivia li se alătură, pentru că era adevărat. Nu putea să-şi ţină mâinile departe de el. Jane doar repeta ce îi spusese ea.

— Nu înţeleg. Chiar nu înţeleg, spuse Olivia, perplexă. Iau toate hotărârile astea, iar în secunda în care îl văd, vreau să... ştiţi voi.

— Eşti îndrăgostită de el, stabili Collins ceea ce era deja evident.

— Bineînţeles că sunt îndrăgostită de el. Altfel nu aş fi atât de nefericită. Însă nu am de gând să mă căsătoresc cu el.

— Te-a cerut în căsătorie? vru să ştie Jane.

— Nu.

— Ţi-a spus că te iubeşte? întrebă Collins.

— Nu, răspunse ea, dar ştiu că ţine la mine. E vorba de toate lucrurile mărunte pe care le face...

Vocea ei se pierdu în depărtare, în timp ce se gândi la el.

— Cum ar fi? întrebă Collins. Dă-ne un exemplu.

— Poartă permanent cu el un inhalator de rezervă pentru mine, fiindcă ştie că uneori uit să mi-l pun în poşetă, spuse ea. Face atâtea lucruri dulci, drăgăstoase pentru mine. Îi apărură lacrimi în ochi. Când l-am întâlnit prima dată, am crezut că e genul James Bond. Era atât de sofisticat şi de sexi şi...

Cum ea nu continuă, Collins completă:

— Genul care iubeşte şi lasă, ca Bond?

— Exact. Totuşi, nu e aşa. E responsabil şi de încredere.

Se gândi la felul în care se purta cu Henry. Grayson era răbdător şi iubitor, iar ea ştia că va fi întotdeauna acolo pentru nepotul său. Şi Henry ştia asta.

— Mă gândesc uneori la un viitor alături de el, şi apoi îmi amintesc prin ce au trecut părinţii tăi, Collins, şi mama

ta, Jane. Şi familia lui Sam. Am văzut frica lor şi i-am auzit plângând. Pentru o clipă, când toţi, cu excepţia doctorului Pardieu, au crezut că vom muri, familiile voastre au venit şi au stat de veghe. A fost groaznic pentru ei.

Collins dădu din cap aprobator.

— Toate ne amintim, Olivia.

— Cum l-aş putea supune pe Grayson la asta?

Ea clătină din cap.

— Nu pot să-i fac asta. Nu vreau.

Collins nu încercă să o convingă că nu avea dreptate. Cum ar fi putut, când Jane era atât de bolnavă acum?

— Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa aşteptând ca boala să se întoarcă. Jane fu cea care făcu afirmaţia. Eşti fatalistă, Olivia. Trebuie să încetezi să-ţi mai fie frică.

— Dar tu, Jane? întrebă Olivia. Ce se întâmplă cu tine?

— Şi nu ne spune că e din nou gripa, o avertiză Collins.

— Mă simt din nou mai bine. E cel mai ciudat lucru. Ajung atât de bolnavă, iar apoi îmi revin. De când doctorul Pardieu e plecat, m-a văzut un alt doctor. Apropo, Logan poate sosi aici în orice clipă. Vă rog să nu vorbiţi despre boala mea în faţa lui, OK? Se supără atât de tare. Ştiu că e speriat, aşa că păstraţi-vă buna dispoziţie.

Încuviinţară imediat. Apoi fu rândul lui Collins să le pună la curent pe prietenele ei. Le spuse că aştepta în continuare să afle când va începe pregătirea la Academie. Nu înţelegea de ce durează atât de mult, dar se gândi că poate are ceva de-a face cu antecedentele ei medicale.

Exasperată, Jane spuse:

— Eşti exact ca Olivia. Voi două aveţi nevoie de o schimbare de atitudine.

Discuţia se încinse, iar Jane o devie, schimbând subiectul.

— Nu pot să cred tot ce ţi s-a întâmplat în ultimele luni, Olivia. Ai fost atacată de directorul general al unei corporaţii importante şi de bătăuşul lui, şi ai fost salvată de FBI. Ai fost împuşcată de trei ori, iar apoi ai fost aproape răpită şi gata să fii dusă la un spital de psihiatrie.

— Sper să se oprească aici, şi mă rog să-l găsească pe cel care te-a împuşcat, spuse Collins.

Logan intră şi o auzi.

— Jane mi-a povestit că tipul ăla, Martin, a fost cel care te-a împuşcat.

Ochii lui roşii indicau faptul că plânsese, dar nu pomeni nimic de starea lui.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Olivia, dar până când va apărea o probă de necontestat, Grayson va continua să-mi ofere protecţie. Nu-i pasă dacă vreau sau nu un bodyguard care să mă urmărească. E extrem de încăpăţânat.

— Ce înseamnă o probă de necontestat? întrebă Logan. Merse până la marginea patului şi o sărută pe Jane pe frunte.

— O mărturisire ar înlătura orice dubiu, sugeră Jane, dar el evident nu vorbeşte.

— Găsirea armei ar fi, de asemenea, de-ajuns. Dacă ar putea să stabilească o legătură între armă şi Martin, Grayson ar fi convins de vinovăţia lui, spuse Olivia.

— Când urmează să pleci acasă? o întrebă Collins pe Jane.

— Sper că mâine, răspunse ea. Olivia, vei fi prin preajmă peste vreo două săptămâni?

— Pentru camera lui Dracula? Categoric.

— De ce aşteaptă doctorul atât de mult? se întrebă Collins.

— Vrea să termin mai întâi nişte medicamente.

Olivia căscă din nou.

— Sunt epuizată. Mă duc acasă. Haide, Collins. S-o lăsăm pe Jane să stea cu fratele ei.

Olivia aşteptă până când ea şi Collins ajunseră în lift, înainte să vorbească despre starea lui Jane.

— Îşi pierde părul.

— L-am văzut pe pernă, spuse Collins.

— Nu vrea ca noi să ştim.

— Am putea încerca să vorbim cu doctorul care îi ţine locul lui Pardieu, dar el trebuie să păstreze confidenţialitatea, iar dacă ea vrea să ţină totul secret, el nu poate să ne spună nimic.

Câteva clipe mai târziu, Collins o luă pe Olivia de mână şi şopti:

— I-a revenit, nu-i aşa?

— Poate, spuse Olivia.

Hotărâtă să fie mai optimistă, adăugă:

— Sau poate nu.

CAPITOLUL 28

Olivia avusese o săptămână de coşmar. Telefoanele nu încetaseră să sune; ameninţările nu se răriseră şi, din cauza întreruperilor pe care le cauza în mod neintenţionat la birou, fusese forţată să lucreze acasă. Până vineri, se simţea ca un urangutan în cuşcă.

Şi, în mare parte, arăta ca unul. Continuă să facă duşuri şi să se spele pe dinţi în fiecare zi, dar îmbrăcatul nu părea chiar atât de necesar. Noua ei uniformă consta într-o pereche de pantaloni sport largi şi un tricou vechi decolorat. Nu se deranjă să poarte sutien sau pantofi şi nu făcu mai nimic cu părul ei. În fiecare dimineaţă şi-l prindea într-o coadă de cal, dar, la căderea nopţii, cea mai mare parte îi atârna pe faţă. Obiceiurile ei culinare nu erau cu mult mai bune. Se plimba prin casă cu o pungă de chipsuri – genul nesănătos – şi o cola dietetică.

Stătea cu picioarele încrucişate pe podea, cu laptopul sprijinit pe genunchi şi cu un creion între dinţi. Tocmai se întinsese după un chips de cartofi, când auzi o bătaie neaşteptată în uşă. Îşi prinse creionul în păr, băgă chipsul în gură şi merse să răspundă.

Când uşa se deschise, Grayson se uită o dată la ea şi începu să râdă.

Îl provocă să spună ce are.

— Ce e aşa amuzant?

El nu avea de gând să-i dezvăluie. În actuala ei stare de spirit, nu l-ar crede dacă i-ar spune că, indiferent cum se îmbrăca, pentru el era tot frumoasă. Cu faţa nu foarte curată, şi îmbrăcată în haine pe care o vânzătoare de droguri le-ar refuza, Olivia putea, în continuare, să strălucească pe coperta oricărei reviste glamour.

Telefonul sună în timp ce el închise uşa în urma lui şi o încuie. Un alt păgubit lăsa un mesaj ameninţător.

— Câţi... începu Grayson.

Ea îi pasă punga de chipsuri.

— Nu-ţi uita gândul, îi spuse şi se grăbi să intre în birou ca să asculte şi restul mesajului.

Vocea era un mârâit furios.

— „Ai înţeles, târfo? Bill şi eu o să-ţi facem rău pentru că ai luat toţi banii ăia. O să...

Olivia ridică telefonul înainte ca Grayson să poată ajunge la ea şi urlă:

— Nu se spune „Bill şi eu” – ci „Bill şi cu mine o să-ţi facem rău”, boule.

Şi trânti telefonul.

— Bine, iubito, cred că e timpul să ieşi puţin afară, spuse calm Grayson. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o călăuzi afară din birou. Era ţeapănă ca o masă de călcat.

— Cum poţi să vrei să fii văzut în compania mea?

Vocea ei păru compătimitoare. Îşi dădu seama că îşi plângea de milă, dar telefoanele o afectaseră, la fel şi izolarea. Nu ieşise din apartament de luni.

— Sper că-ţi vei schimba hainele şi îţi vei lua nişte pantofi, răspunse el sec, împingând-o spre dormitor.

— Va trebui să-mi schimb numele, spuse ea, şi să mă mut în Europa, unde nu mă cunoaşte nimeni. Asta trebuie să fac.

— O să fie mai bine, confirmă el.

Ea râse de predicţia lui. Grayson o întoarse şi îi ridică bărbia.

— Fornăitul nu e demn de o doamnă, iubito.

Ignorându-i comentariul, ea spuse:

— Ştii ce e cu adevărat ironic? Natalie şi mama nu au primit toate telefoanele astea ostile.

— Ai vorbit cu ele?

— Doar o dată. Natalie mi-a lăsat propriul ei mesaj oribil. Am răspuns ieri, când a sunat, şi a fost la fel. Ea şi

mama s-au ascuns, aşa că telefoanele de ameninţare nu ajung la ele.

— Ai vrea ca ele să primească ameninţări?

— Nu, bineînţeles că nu. Spun doar aşa...

Tandreţea din ochii lui îi încălzi inima şi, deodată, scâncetele şi tânguirile nu mai erau chiar atât de mulţumitoare.

— De ce eşti aici? îl întrebă.

— Te scot la cină.

— Ai arma cu tine?

El zâmbi.

— Da.

— OK. Dacă vrei să rişti, vom merge la cină.

Coada ei lăsată pe un umăr îi distrăgea atenţia. El trase de banda de elastic şi i-o înmână.

— Aşa e mai bine, spuse el. Urmă cu degetele marginile maxilarului ei, se aplecă şi o sărută.

— Câteodată mă copleşeşti, şopti ea.

Cum se făcea că acest bărbat superb, sexi voia să fie cu ea? Ar fi putut să aibă orice femeie din lume şi, totuşi, se găsea aici.

— Te copleşesc, zici? Îmi place cum sună.

Arăta puţin prea sigur pe el, într-un mod arogant.

— Doar câteodată, Grayson.

— Avem o rezervare la „Veronique’s” peste nouăzeci de minute. Pierdem timpul.

Era stupefiată. „Veronique’s” era cel mai tare restaurant din D.C. Primise critici favorabile şi era ocupat în întregime în fiecare seară, de când se deschisese.

— E nevoie de şase luni ca să obţii o rezervare acolo. Cum ai...

— Olivia?

— Da?

— Poartă rochia albă.

I se tăie respiraţia.

— Asta înseamnă...

— Îţi voi explica totul în maşină. Haide.

Nu trebui să-i spună a doua oară. Îşi dădu jos hainele în baie, înainte ca el să închidă uşa de la dormitor în urma lui. Făcu un duş şi îşi spălă şi uscă părul în timp record. Îi luă mai mult timp să se machieze. Alese un look îmbufnat, sufocant. Machiajul ei întunecat, fumuriu, făcea mai intensă culoarea ochilor ei. După ce îşi aplică rujul roşu, lăsă prosopul să cadă, se dădu cu parfum şi se strecură în lenjeria ei din dantelă. Apoi îşi puse rochia. Era probabil un păcat să iubească o bucată de material aşa cum iubea ea acea rochie, dar era perfectă. Fusese făcută în 1960, dar niciodată purtată... până în seara aceasta. Plătise o avere pe ea la un magazin cu articole vintage, şi merita fiecare dolar. Avea o linie a gâtului joasă, pătrată şi mâneci lungi, de formă conică, care îi ajungeau chiar imediat sub încheietură. Partea de jos era dreaptă, scurtă doar până la genunchi, iar materialul se lipea de fiecare curbă a trupului ei. Rochia era atât de spectaculoasă, încât putea să facă orice femeie să arate şi să se simtă ca o seducătoare.

Şi era gata. După o ultimă inspecţie în oglinda înaltă, Olivia inspiră adânc şi deschise uşa fără să scoată un sunet.

Grayson stătea lângă fereastră. Avea capul plecat şi îşi verifica mesajele. Aruncă o privire în sus şi o văzu, iar reacţia lui fu instantanee. Rămase brusc cu gura căscată. Nu putea să înghită, iar să respire, nici atât. Era ameţitoare. Era atât de pornit, încât ar fi jurat că sângele lui era un foc care îi curgea prin vene.

Olivia nu avu nevoie să audă nici un compliment. Ochii lui arzând mocnit spuseră totul.

Trecu un minut, şi apoi încă unul, iar el tot nu spusese nimic. Începu încet să meargă spre ea. Felul în care o privea îi făcea inima să-i bată nebuneşte. Dacă el ar fi fost o panteră, ea era prada lui, şi fiecare nerv din trupul ei se încordase datorită aşteptării.

Pentru Grayson, nevoia primară să o atingă depăşi precauţia. Rămase în faţa ei, apucând-o cu o mână de spate şi cu cealaltă de ceafă. Îi răsuci cu asprime părul în pumnul lui, îi împinse capul pe spate şi mârâi: „Deschide-ţi gura pentru mine”, cu mai puţin de o secundă înainte ca gura lui să o acopere pe a ei. Limba lui se împinse înăuntru, mângâind-o pe a ei, obligând-o să răspundă. Îi savură gustul. În acea clipă, era în întregime a lui. Nimeni altcineva nu putea să o aibă. Îi aparţinea.

Sărutul arzător se sfârşi. El îşi ridică privirea şi, holbându-se în ochii ei, îşi frecă încet degetul mare peste buzele ei, luând o adâncă şi cutremurătoare gură de aer.

— Îţi aduc haina.

Olivia de-abia îşi putu pune ordine în gândire. Se întoarse grăbită în dormitor ca să-şi ia poşeta de seară. Sărutul o zăpăcise atât de tare, încât aproape uitase. Trase cu ochiul la reflecţia ei din oglindă. Rujul îi rămăsese pe buze. Impresionant, gândi ea. Mai ales luând în considerare felul în care Grayson încercase s-o devoreze. Doar gândul la acel sărut îi făcu inima să bată mai repede.

Grayson o ajută cu haina şi încuie uşa în locul ei. Încă nu scosese un cuvânt în legătură cu înfăţişarea ei şi, dintr-un anumit motiv, era extraordinar de mulţumită de acest lucru.

El parcase din nou neregulamentar în faţa clădirii ei. John stătea după tejghea, vorbind cu un poliţist aflat la uşă. Ea se grăbi să-i salute, dar Grayson o ţinea de cot şi îşi mărise pasul ca să o ducă în maşină. O aşteptau afară oameni furioşi? Lapoviţa cădea fără oprire. Cine ar sta

afară pe o asemenea vremea? Simţi un nor negru care îi întunecă dispoziţia şi se răzvrăti împotriva lui. Nu în seara aceasta. Nu avea de gând să fie pesimistă şi nu-şi va face griji în legătură cu nimic. Va petrece cea mai minunată seară posibilă alături de Grayson. Fără griji. Fără complicaţii.

Odată ce porniră la drum, el vorbi, în cele din urmă.

— Aş vrea să-ţi ţii haina pe tine în timpul cinei.

Ea râse. El nu scoase nici un sunet.

— Adică... vorbeşti serios? N-am de gând să stau cu haina pe mine în timp ce mănânc. Ea râse din nou. Deci, îţi place rochia?

— Dacă ţi-aş spune ce voiam să-ţi fac când te-am văzut stând în pragul uşii?

Îşi simţi faţa caldă şi îşi dădu seama că se înroşise.

— Rochia este nepotrivită... sau ce?

Zâmbetul lui chinuit o luă prin surprindere.

— Nu, rochia este frumoasă.

— Atunci, care e problema?

El hotărî că ar putea la fel de bine să-i spună adevărul.

— Tu. Tu eşti problema.

Întorcându-se spre el, îşi încrucişă braţele într-un mod defensiv.

— Vrei să-mi explici?

— E vorba despre felul în care umpli rochia. Vine perfect pe corpul tău voluptuos, iar modul senzual în care te mişti în ea... La naiba, ar trebui să fie ilegal să porţi aşa ceva. Vocea lui devenea tot mai intensă. Eşti cea mai sexi femeie pe care am cunoscut-o vreodată, şi în rochia asta... Clătină din cap. Ţine-ţi pur şi simplu haina pe tine.

Credea că trupul ei era voluptuos? Se împotrivi pornirii de a se uita în jos la pieptul ei. Stai o secundă... „Voluptuos” era un nume de cod pentru „gras”? Nu, nu putea fi. Grayson nu s-ar uita la ea în felul acela dacă la

asta se referea. Îi spunea că arăta grozav. Ea îi zâmbi ca să-i arate că aprecia complimentul, dar el îi întoarse zâmbetul cu o încruntătură.

— Acuma ce mai e? întrebă ea.

— Câţi alţi bărbaţi te-au mai văzut în rochia asta?

— Această rochie este un vintage din 1960...

— Câţi?

— Nici unul. E prima dată când o port. Aşteptam o ocazie specială, iar tu mi-ai spus să o port.

— Da, ţi-am spus.

— Îţi aminteşti promisiunea? De îndată ce vei fi convins că ai în spatele gratiilor omul care a încercat să mă omoare, vei retrage bodyguarzii şi vom sărbători.

— Avem arma...

Ea îl întrerupse.

— Arma folosită ca să mă împuşte?

— Da, spuse el, zâmbind. Acea armă.

— Unde ai găsit-o?

Grayson promise să-i spună totul mai târziu. Opri la intrarea în restaurant. Un valet se grăbi să-i deschidă portiera Oliviei, în timp ce un alt ajutor veni să-i dea lui Grayson un tichet. Îi spuse bărbatului să-i ţină maşina închisă.

„Veronique’s” era un mic bistro cu parfum european. Grayson privea mulţimea în timp ce intrară. Credea că fiecare bărbat de acolo se holba la Olivia, şi nu-i plăcu asta deloc. Încă nu-şi dăduse jos haina, dar în secunda în care intră, le captase atenţia.

— Vreţi să vă lăsaţi haina? o întrebă recepţionerul când păşiră înăuntru.

Ea se uită la Grayson.

— Vreau?

El mormăi ceva ce ea nu înţelese prea bine înainte să o ajute să-şi dea jos haina. O luă de mână şi se îndreptă

spre bar. Instantaneu, bărbaţii se dădură la o parte, făcând o potecă pentru ea. Era, de fapt, amuzant şi, dacă el nu ar fi fost atât de posesiv cu ea, Grayson poate ar fi râs. În schimb, hotărî că era nevoie de puţină intimidare şi îşi deschise sacoul, astfel încât insigna şi arma lui să fie vizibile.

Olivia observă din nou privirile care o urmăreau. Reacţia ei a fost una de panică. De când scandalul cu tatăl ei apăruse la ştiri, diferite fotografii cu familia MacKenzie fuseseră plasate prin presă. Se găseau o mulţime de poze cu părinţii şi cu sora ei participând la petreceri şi, cum Olivia nu era niciodată cu ei, nu se aşteptase să fie atât de uşor recunoscută.

Se întoarse spre Grayson şi îi şopti la ureche:

— Nu sunt sigură că a fost o idee bună. Cred că unii dintre oamenii ăştia ar putea să ştie cine sunt. Se holbează la mine. Poate ar trebui să plecăm.

El îşi puse braţul în jurul mijlocului ei şi o trase mai aproape.

— La rochie se holbează.

Nu era doar rochia, bineînţeles. Se holbau la o femeie frumoasă.

Recepţionerul apăru şi le spuse că masa lor era gata. Lui Grayson nu-i plăcu prima alegere – masa era în mijlocul camerei –, dar o alta era disponibilă lângă perete, aproape de partea din spate. Era mai intimă.

Odată ce Olivia luă loc şi primi un meniu, începu să se relaxeze. Era cu spatele la celelalte persoane care luau cina şi hotărî că-l va lăsa pe Grayson să se ocupe de orice probleme în seara aceasta. Dacă cineva voia să i se bage în faţă şi să zbiere la ea din cauza a ceea ce făcuse tatăl ei, îl va lăsa pe Grayson să-l împuşte imediat. Nu avea de gând să permită nimănui să-i strice evenimentul.

Încercă să-i ceară lui Grayson detalii despre armă, dar el clătină din cap şi spuse:

— Vom vorbi după cină. De fiecare dată când mă gândesc la tine cum ai fost împuşcată, devin furios, cu adevărat furios. Nu vreau să-mi stric pofta de mâncare.

Ea îşi îndreptă atenţia spre meniu. Fiecare categorie era scrisă în franceză, cu traducerea dedesubt. Totul suna minunat.

— Sunt lihnită de foame.

— Chipsurile din cartofi nu au fost suficiente?

Un chelner puse pe masă un coş de argint, umplut cu pâine proaspăt coaptă, şi un mic disc de argint, cu unt dulce, cremos.

— Doctorului Pardieu i-ar plăcea restaurantul, remarcă ea.

Telefonul mobil al lui Grayson vibră. Îl scoase din buzunar să vadă cină sună, după care se ridică repede de la masă.

— Mă întorc imediat. Trebuie să răspund.

Nu o lăsă mult timp singură.

— Îmi pare rău, Olivia, dar trebuie să plecăm. Henry e în drum spre spitalul de urgenţă ca să fie cusut. Nu pare prea grav, se grăbi el să adauge când faţa Oliviei îşi pierdu culoarea.

Ea nu puse întrebări până când nu ajunseră în maşină.

— Ce i s-a întâmplat?

— A mers la o petrecere aniversară la unul dintre acele locuri de joacă interioare. Bănuiesc că a încercat să se dea peste cap într-un fel de piscină plină cu mingi şi nu prea i-a reuşit. Tatăl lui Ralph crede că Henry va avea nevoie de aproximativ şase copci la frunte. Ralph este cel mai bun prieten al lui Henry, şi nici el nu are creier în capul ăla al lui.

— Henry este un băieţel isteţ.

— Da, este, încuviinţă el, dar de-abia a împlinit nouă ani şi, la vârsta asta, *prudenţa* nu este un cuvânt prea familiar pentru el.

Câteva minute mai târziu, păşeau pe coridorul de intrare în spitalul de urgenţă. Ralph şi tatăl său erau în sala de aşteptare. De îndată ce îl văzură pe Grayson, se grăbiră spre ei.

— Lui Henry i se face o radiografie, ca să fie sigur că nu are o comoţie. Cine este domnişoara? întrebă tatăl, întinzând mâna Oliviei.

Grayson făcu prezentările.

— Olivia, acesta este doctorul Ralph Jones.

Doctorul nu dădu drumul mâinii Oliviei. Holbându-se intenţionat la ea, spuse:

— Sunt oftalmolog. Un oftalmolog divorţat. Vrei să stai cu Ralph Jr. şi cu mine cât timp Grayson intră să-l vadă pe Henry?

„Ce dracu?” gândi Grayson. Ralph se dădea la ea. Grayson îşi puse braţul în jurul umărului ei şi spuse:

— Lucrează pentru Fisc.

O paloare se lăsă asupra doctorului, dar acesta îşi reveni repede.

— Cineva trebuie să facă şi asta, presupun. De ce nu-mi spui totul despre slujba ta?

— Ea vine cu mine, spuse Grayson. Dă-i drumul, Jones. Nu e nevoie să mai stai, acum că am venit.

Olivia îmblânzi asprimea cererii lui.

— Aş vrea să-l văd pe Henry.

Observă o asistentă care îi făcea cu mâna. Era Kathleen, de la secţia de chimioterapie. Olivia se scuză şi merse să o salute.

— Ce faci la urgenţe?

— Nu aveau personal suficient, aşa că ţin locul cuiva, spuse ea. Ce mai faci, scumpo?

— Sunt bine.

— Da, cu siguranţă eşti, replică ea, privind dincolo de Olivia, la Grayson. Ai acolo un bărbat pe cinste.

Olivia o aprobă. Grayson era un bărbat pe cinste.

— Jane a fost internată din nou? întrebă Kathleen.

Ea ştia tot ce se întâmplă în spital şi-şi propusese să ţină legătura cu toate cele patru Pips.

— De aceea eşti aici?

— Nu, răspunse Olivia, de data asta nu.

— Jane a trecut cu siguranţă printr-o perioadă dificilă, spuse Kathleen.

— Ea spune că se simte mai bine, dar eu nu o cred. Nici Collins sau Sam.

— Doctorul Pardieu s-a întors de la conferinţa medicală, şi ştii că face miracole. Va lămuri totul. Atunci, de ce eşti aici?

După ce Olivia îi explică repede, Kathleen sună la radiologie ca să vadă cât va mai sta Henry în spital.

— Acum urcă. Aveai plănuită o seară importantă? Eşti îmbrăcată de gală.

— Cină la „Veronique’s”, răspunse ea.

— Oh, finuţ, spuse Kathleen. Nu cred că te-am mai văzut vreodată machiată. Arăţi încântător. Să vedem ce porţi.

Zâmbind, Olivia îşi descheie haina şi îi arătă rochia.

— Superb, o lăudă Kathleen. Materialul e minunat.

Grayson terminase de completat hârţogăria şi o ajunse din urmă pe Olivia. Kathleen se prezentă singură şi întrebă:

— Tu şi cu Olivia vă întâlniţi de mult?

— Nu... începu Olivia.

Văzuse privirea speculativă din ochii lui Kathleen şi se gândi că ar trebui să explice că nu se întâlneau propriu-zis,

că seara era mai mult o obligaţie pentru Grayson, din cauza investigaţiei.

Grayson o întrerupse.

— Deja de ceva vreme, spuse el.

— Atunci, ştii că Olivia e un drac împielițat, nu-i aşa? spuse ea, zâmbind. Ne-a făcut atâtea probleme când era cam de vârsta nepotului tău. Ne făcea pe toţi să ne placă să venim la lucru doar ca să vedem ce va mai pune la cale.

— Kathleen este politicoasă, spuse ea. Eram o obrăznicătură de copil pe atunci.

Grayson se aplecă şi şopti:

— Pe atunci?

— Pauza mea s-a încheiat, spuse Kathleen. O îmbrăţişă pe Olivia. Îl vor duce pe Henry înapoi în salonul patru. E al doilea în stânga ta. De ce nu aşteptaţi acolo?

De îndată ce Kathleen se îndepărtă, Olivia spuse:

— Ar trebui să stau afară. Ralph şi tatăl lui au plecat.

— Da, răspunse el, dar vii cu mine. Henry va fi bucuros să te vadă. Întreabă tot timpul de tine.

— Chiar întreabă? zise ea, zâmbind.

— Da, chiar întreabă. Trebuie să inventez tot felul de poveşti îngrozitoare despre tine.

Merseră în salonul pe care Kathleen îl indicase. Pantofii lui Henry erau pe un scaun în colţ, împreună cu haina lui. Un alt scaun se găsea pe partea opusă a patului.

— Aşează-te aici, până mă duc să văd de ce durează aşa mult, spuse Grayson.

Era în drum spre lifturi, când uşile se deschiseră şi Henry apăru într-un scaun cu rotile împins de un brancardier. Copilul avea toată faţa plină de sânge. O tăietură în zigzag începea de deasupra tâmplei drepte, lângă linia părului, şi se termina la capătul sprâncenei. Avea, de asemenea, nasul spart.

Lui Grayson i se opri respiraţia când văzu sângele, dar îşi ascunse reacţia înfricoşată deoarece Henry îl privea.

— Cum te simţi, Henry? întrebă el cu o voce plină de compasiune.

Copilul încerca din răsputeri să nu plângă.

— Doare, şopti el, în timp ce trecu pe lângă el. Ralph a spus că-mi vor pune un ac în cap. Unul mare, adăugă el îngrijorat.

Henry o zări pe Olivia imediat ce brancardierul opri scaunul cu rotile. Era atât de fericit să o vadă, încât sări din scaun şi fugi la ea. Ea se ridică exact când el se aruncă în braţele ei, aproape doborând-o de pe picioare.

— Nu... strigă Grayson, dar era prea târziu. Henry avea braţele în jurul mijlocului Oliviei, iar faţa lui însângerată era lipită de pieptul ei.

— Mă bucur că ai venit să mă vezi, spuse el.

— Cu siguranţă ţi-ai depăşit porţia de răni în ultima vreme, nu-i aşa? spuse ea cu înţelegere. Să vedem ce ţi-ai făcut la faţă.

El se dădu înapoi şi se uită la ea.

— Asistenta m-a curăţat, dar a început din nou să sângereze.

— Te doare?

El dădu afirmativ din cap.

— Tare, recunoscu el.

Observă că partea din faţă a rochiei Oliviei era acoperită cu sângele lui şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ţi-am distrus rochia frumoasă.

Zâmbetul ei era plin de tandreţe. Îi dădu la o parte părul din ochi şi spuse:

— Nu e nimic. E veche.

Henry trecu la îngrijorarea lui principală.

— O să-mi bage un ac în cap.

Grayson rămase locului, privind-o cum asculta îngrijorările lui Henry. Acum nu-i mai păsa deloc de rochie. Tot ce voia să facă era să consoleze copilul.

Inima lui Grayson se umplu de dragostea pe care o simţea pentru ea. Ar trebui, probabil, să-i spună ce simte, se gândi el, dar ştia ce s-ar întâmpla. S-ar panica şi ar fugi. Acum înţelegea felul în care funcţiona mintea ei. Cu siguranţă ar fugi. Totuşi, nu ar ajunge departe, fiindcă era hotărât să-şi petreacă restul vieţii alături de ea. Să o determine să fie de acord era o adevărată provocare.

Grayson amână problema pentru altă dată şi merse la nepotul lui. Îl ridică şi îl puse pe pat, apoi se aplecă într-o parte, ca să vadă mai bine rănile.

— Ţi-ai rupt nasul?

— Nu, nu şi l-a rupt şi nici nu a făcut o comoţie. Medicul de la camera de gardă dădu ştirea. Doar s-a lovit la cap. Chirurgul plastic de serviciu e deja aici, aranjează un alt pacient. M-am gândit, din cauza locului unde este tăietura, că un chirurg plastic ar trebui să facă retuşul. Eu o să încep să anesteziez zona şi să o curăţ.

O asistentă puse o tăviţă de metal pe tejghea. Henry zări acul şi-l apucă pe unchiul lui de mână. Grayson îl asigură calm că acul îi va lua durerea şi, de îndată ce fu anesteziat local, Henry se relaxă. Când chirurgul plastic ajunse, Henry râdea la o poveste pe care Olivia i-o spusese.

Nu părăsiră spitalul decât după ora zece, iar Henry adormise deja buştean pe bancheta din spate a maşinii lui Grayson înainte ca acesta să pornească din parcarea spitalului.

— Mulţumesc, îi spuse Grayson Oliviei în timp ce îi aruncă nepotului o privire în oglinda retrovizoare. Faptul că te-a avut alături a făcut să-i fie mai uşor.

— Sunt doar bucuroasă că e bine, răspunse ea. Henry e un băieţel grozav.

— Îmi pare foarte rău pentru astă-seară, continuă el. Nu a ieşit chiar aşa cum am plănuit.

— Există lucruri mai importante decât cina la un restaurant dichisit, spuse ea.

— Vom sărbători altă dată, promise el.

— Nu mi-ai spus despre armă, îi reaminti ea. Eşti sigur că au găsit arma cu care am fost împuşcată?

— Da, testele balistice au confirmat. Se potriveşte. Nu e nici o îndoială.

— Şi?

— Casa lui Ray Martin. Au găsit-o înăuntrul casei lui Martin. Totuşi, fără amprente. Arma fusese curăţată în întregime.

— Dar poliţia percheziţionase deja casa aia de sus până jos. Cum e posibil să fi ratat ceva? Şi cum de au ştiut să caute din nou?

— A sunat un tip. Nu şi-a dat numele, doar s-a prezentat ca fiind un vecin. Spunea că fiul lui şi câţiva dintre prietenii acestuia au intrat în casa abandonată şi au găsit-o.

— Deci, totuşi a fost Martin. Un motiv simplu: răzbunarea, spuse ea. Speram întrucâtva ca Simmons să o fi făcut. Ar fi putut să afle despre Jorguson şi Martin, şi să plaseze arma. Speram ca partenerul soios al tatălui meu să nu mai vadă vreodată lumina zilei.

— Dorinţa ta s-ar putea îndeplini oricum, îi spuse el. L-am ridicat de la biroul lui din Washington. Tocmai începuse să distrugă documente când am ajuns acolo. Îl vom pune sub acuzare nu numai pentru implicarea în tentativa ta de răpire, dar dacă găsim ceea ce credem că vom găsi în acele dosare, îl vom putea prinde şi pentru rolul lui în schema piramidală a tatălui tău. Din păcate, a plătit deja

cauţiunea, aşa că acum e liber, dar îl aşteaptă o grămadă de ani de închisoare.

— Nu credeai că Martin a fost cel care m-a împuşcat, nu-i aşa?

— Nu, nu credeam, recunoscu el, dar găsirea armei...

Propoziţia rămase neterminată, iar el clătină din cap.

— Ştii ce înseamnă asta? Cu Martin închis, cazul este închis. Oricum, cazul meu. Gata cu bodyguarzii.

Ea zâmbi până când el îi reaminti:

— Şi toate ameninţările cu moartea de pe telefonul tău?

— Oh!

Explozia de optimism dispăru. Cum putuse uita de apeluri?

— Exact, spuse el. Bodyguarzii rămân.

— Poate doar pentru câteva zile, făcu ea o concesie. Cu siguranţă, toată furia împotriva tatălui meu se va stinge în curând.

— Va dura mai mult, nu doar câteva zile.

Ştia că el avea dreptate.

— Eu plătesc bodyguarzii.

— Nu, nu plăteşti.

Ea numără până la zece, dar fără folos.

— Voi insista.

Modul în care îşi încleştă falca îi spuse că va fi încăpăţânat.

— Insistă cât vrei.

Ea hotărî să amâne discuţia, din moment ce nu câştiga. În plus, astmul ei începu să-şi facă simţită prezenţa. Aerul rece al nopţii îi îngreuna respiraţia. Îşi deschise poşeta şi doar atunci îşi dădu seama că nu avea inhalatorul.

— Grayson...

El băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un inhalator.

— Poftim.

Îl folosi şi, fără să se gândească, i-l dădu înapoi. Doar când intră în garajul lui, ea înţelese unde o ducea.

— Ar fi trebuit să mă laşi la apartamentul meu. Acolo este un paznic chiar imediat după uşă.

— Nu pot încă să te duc acasă. Nu am luat încă cina.

Parcă maşina, apoi coborî şi ocoli ca să-i deschidă portiera.

— La McDonald’s e deschis, spuse ea.

— Voi pregăti o cină pentru gurmanzi.

— Serios?

— Ce zici de nişte hot-dogi?

CAPITOLUL 29

Olivia încercă să-i spună noapte bună lui Grayson din uşă, dar el nici nu vru să audă. O împinse în apartament, închise uşa cu piciorul şi o luă în braţe.

— Te vreau.

„De la gentleman la omul cavernelor”, se gândi ea. Transformarea era extrem de provocatoare. Ea încercă să-şi amintească de ce nu ar trebui să meargă în pat cu el. Oh, da, trebuiau să vorbească.

— Grayson, trebuie să-ţi spun...

— Acum, te vreau acum.

Nu-i dădu timp să-l contrazică. O sărută apăsat şi apoi începu să-i spună, în cele mai mici detalii, exact cum va face dragoste cu ea. Când termină, picioarele i se transformaseră în jeleuri. El îi aştepta permisiunea. Ea îşi duse braţele în jurul gâtului lui şi îşi răsfiră degetele prin părul lui.

— Foloseşti cuvintele cu pricepere, şopti ea.

„Doar astă-seară”, îşi promise sieşi. Doar încă o noapte. Apoi îl va face să plece.

Nevoia unuia de celălalt era feroce, iar felul în care făceau dragoste era sălbatic. Grayson nu era blând, nici ea. Buzele ei se umflară din cauza săruturilor lui, iar umerii lui purtau zgârieturile atingerilor ei bestiale. Când, în cele din urmă, Grayson îşi adună suficiente forţe să plece de lângă ea, respira cu greutate şi trupul îi era acoperit cu un strat fin de transpiraţie. Mirosul ei se amesteca împreună cu al lui, agăţându-se de aerul din jurul lor.

— Ah, Dumnezeule, oftă ea.

— Ai vocea răguşită, îi spuse Grayson.

— E posibil să fi ţipat.

— E posibil? întrebă el, rânjind. Ai fost... o bestie. Am fost puţin cam dur, nu-i aşa?

— Şi eu am fost puţin cam dură.

„Acum ori niciodată”, îşi spuse el. Era posibil să nu fie cel mai bun moment, dar avea de gând să meargă până la capăt, în timp ce ea încă îşi revenea. Se mişcă atât de repede, încât ea nu avu timp să reacţioneze. Ţintuind-o în pat, el începu:

— Am ceva să-ţi spun.

Îi prinse faţa între mâini, ţinând-o captivă.

Ea păru îngrijorată.

— Da?

— Te iubesc.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu. Nu poţi să mă iubeşti. Ar fi trebuit...

— Te iubesc, repetă el cu fermitate.

— Grayson...

O sărută pe frunte.

— Şi tu mă iubeşti.

Ea îl împinse.

— Asta nu contează, strigă ea.

— Sunt al naibii de sigur că lucrul ăsta contează.

El se întoarse pe spate şi privi fix la tavan. Ea încercă să se ridice, dar o prinse de mână şi o trase lângă el. Ateriză deasupra lui. Ţinându-şi prizoniera cu braţul înfăşurat în jurul ei, o forţă să-şi pună capul pe umărul lui şi spuse:

— Calmează-te, iubito. Va fi în regulă.

Situaţia era ironică, şi el simţi asta. Trebuia să o consoleze pentru că îi spusese că o iubea.

Olivia încerca cu disperare să nu plângă.

— Am lăsat să se ajungă prea departe, şopti ea spre gâtul lui. Nu ar fi trebuit. Ştiam mai bine. Chiar ştiam, dar eşti irezistibil, şi eu sunt slabă de înger când sunt cu tine.

El decise să-i ignore divagaţiile.

— Te vreau în patul meu în fiecare noapte, îi spuse el cu un glas aspru. Vreau să mă trezesc cu tine alături de mine.

— Nu, nu pot...

— Te iubesc, repetă el. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Reacţia ei nu a fost una pe care el să o poată considera încurajatoare. Ea sări imediat şi, aproape strigând, spuse:

— Vai, Dumnezeule, nu!

Ar fi trebuit să se simtă cel puţin insultat. Privirea ei îngrozită îi lovi serios ego-ul. Totuşi, nu se supără, deoarece ştia ce se petrecea în minunata, dar fără doar şi poate ameţita ei minte.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru el. Mâna lui se mută la baza gâtului ei şi o trase uşor de păr, forţând-o să se uite la el. Spune-mi. Ştiu că mă iubeşti. Vreau să te aud spunând cuvintele.

— Nu ar conta, zise ea.

O singură lacrimă îi scăpă, alunecând încet pe obraz.

— Nu înţeleg de ce vrei...

— Pur şi simplu vreau, răbufni el. Spune-mi.

— Te iubesc.

Greutatea care îi apăsa pieptul se micşoră. Cu toate că ştia ce simţea ea, avea nevoie ca ea să recunoască. Restul depindea de el.

— Nu mă voi căsători cu tine, Grayson. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Trebuie să mergi mai departe fără mine.

— Dar Collins, Jane şi Samantha? Ele se pot căsători vreodată? Se vor căsători?

— Ce au de-a face prietenele mele cu această conversaţie?

— Au, răspunse el. În întregime au. Şi la fel şi doctorul André Pardieu. Prietenele tale au făcut parte din acelaşi program experimental, sub supravegherea lui.

Ea nu putu să-l privească. Îşi dădu drumul să cadă lângă el.

— Da.

El începu să-i mângâie spatele, simţindu-i încordarea.

— Mătuşa ta mi-a spus câte ceva despre acea perioadă din viaţa ta. Ai stat mult timp în spital, nu-i aşa?

Ea refuză să-i răspundă, dar asta nu-l opri.

— Ştiu că familia ta nu a venit să te vadă. Ai fost singură.

— Am fost bucuroasă din cauza asta, răbufni ea. Am văzut prin ce au trecut familiile prietenelor mele. A fost îngrozitor pentru ei. Le văd şi acum chipurile, suferinţele.

Îşi aminti de ceea ce spusese odată Sam, după ce o vizitase familia. Toţi plânseseră, iar Sam le-a spus că poate ar fi mai bine dacă ea ar muri, căci atunci ei vor avea linişte.

— Tu crezi că va reveni, spuse el foarte prozaic. Şi nu vrei ca persoana pe care o iubeşti să treacă prin acea suferinţă. Corect? Ea rămase tăcută. Prietenele tale îţi împărtăşesc atitudinea fatalistă?

— Sunt realiste, cum sunt şi eu.

— Înţeleg.

Degetele lui alunecară încet pe spatele ei.

— Deci, eşti dispusă să-ţi trăieşti viaţa aşteptând moartea? Ce naiba, Olivia? Nu înţelegi cât de nebunească e ideea asta?

Ea deveni brusc furioasă. Îl împinse şi coborî din pat.

— Nu-mi pasă dacă înţelegi sau nu, strigă ea. Îşi luă capotul de mătase şi-l îmbrăcă. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât de-abia putu să-şi lege cordonul. Fatalistă? Întreab-o pe Jane cum se mai simte zilele astea. Îşi trecu

agitată mâinile prin păr. Dintre noi patru, ea e cea mai optimistă, dar la ce o ajută? Boala a revenit. Ştiu sigur că i-a revenit şi, vai, Dumnezeule, săracul Logan. El tocmai a redevenit fratele ei, iar acum va trece prin iad. A băut şi s-a drogat şi s-a purtat atât de groaznic cu ea toţi acei ani, şi acum încearcă cu disperare să se revanşeze pentru trecut, dar e prea târziu. Nu ştiu ce se va întâmpla cu el când ea va muri. Lacrimile îi alunecară pe faţă. Şi Henry. Dar el, Grayson? Şi-a pierdut deja mama. Vrei să mă vadă murind? Îşi ridică braţele. Am încheiat discuţia despre asta.

Grayson vru să meargă la ea, să o consoleze, dar, în starea aproape isterică în care era, ştia că i se va împotrivi. Se ridică, se sprijini de tăblia patului şi spuse:

— OK. Greşeala mea. Nu contează.

Tonul lui blazat o încurcă. Făcu un pas spre el.

— Ce nu contează?

— Propunerea. Nu contează. Uită că am pomenit de ea.

— Aha!

— Vino şi stai lângă mine. Vreau să-ţi cer o favoare.

Ea păşi încet spre marginea patului. El îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o trase la el în poală. Cu o privire îngrijorată, ea îl privi, sprijinindu-şi mâinile pe umerii lui.

— Vreau să-i dai doctorului Pardieu permisiunea să-mi vorbească, spuse el.

Strânsoarea de pe umerii lui se înteţi.

— De ce? Credeam că ai înţeles ceea ce tocmai am zis. Din moment ce ai închis omul potrivit, cazul meu este închis. Trebuie să mergi mai departe.

— Da, corect. Merg mai departe, încuviinţă el un pic prea repede, dar tot vreau să vorbesc cu doctorul, şi el nu poate să-mi spună nimic decât dacă îi dai tu permisiunea.

— Nu ştiu de ce ai nevoie...

— Vei face asta, Olivia. Dimineaţă la prima oră, îi ordonă el, nelăsând loc negocierilor.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai de gând să mă faci tâmpit? întrebă el.

— Nu, dar gândesc asta, bodogăni ea. De ce zâmbeşti?

— Pentru că am avut discuţia şi înţeleg. Nu ai de gând să te căsătoreşti cu mine şi speri că îmi voi continua viaţa... fără tine.

— Da, spuse ea sfidător. Când pleci de aici, exact asta vreau să faci.

— OK. Îi dai permisiunea doctorului Pardieu să vorbim despre tine şi, după acea conversaţie, nu mă vei mai vedea niciodată. Aceasta este condiţia mea.

Să nu-l mai vadă niciodată. Gândul îi provocă greaţă.

— Bine.

Grayson îi dezlegă cordonul şi îi desfăcu capotul, descoperindu-i sânii frumoşi. Era încântătoare. Degetele lui îi mângâiară pielea moale, fără cusur.

Olivia era confuză. Nu voia ca el să înceteze să o mai atingă, şi totuşi, îşi dorea să îl vadă plecând.

— Totul se va schimba odată ce voi pleca de aici. Ştiu că asta vrei, îi spuse el. Îi trase capotul de pe umeri. Dar nu am plecat încă.

CAPITOLUL 30

Grayson rămăsese treaz jumătate de noapte, lucrând la calculator. Era uimitor câte informaţii confidenţiale erau disponibile când cineva avea acreditările necesare şi ştia unde să caute.

Olivia spusese că i-ar fi fost uşor lui Simmons să afle despre legătura ei cu Jorguson şi Martin, iar asta era adevărat. Întreaga ei viaţă se găsea acolo, doar apăsând un buton, inclusiv numele angajatorilor ei. Evident, Simmons căpătase acces la acele informaţii, din moment ce îi sunase ca să încerce să o discrediteze.

Da, ar fi fost uşor pentru Simmons să plaseze arma în casa lui Martin. Se gândi la această posibilitate în timp ce făcu duş şi se îmbrăcă. Era duminică dimineaţă şi se pregătea să plece la birou. Ştia că Ronan era deja acolo, recuperând lucrul la propriile rapoarte.

În bucătărie, Henry lua micul dejun cu bunicul său şi cu Patrick. Cei doi bărbaţi primeau o descriere detaliată a ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă. Grayson îl auzi pe Henry lăudându-se că Olivia venise la spital şi insistase să-l ţină de mână în timp ce era cusut. Menţionă încă o dată că era avocata lui, ceea ce însemna că urma povestea a ceea ce se întâmplase în biroul directorului.

Grayson îşi turnă un pahar de suc de portocale şi trase un scaun vizavi de nepotul său.

— A avut loc vreo schimbare de plan? întrebă el.

Henry dădu afirmativ din cap.

— Bunicul ne va duce, pe Ralph şi pe mine, la film, dar Ralph trebuie să meargă acasă după aceea pentru că – îi aruncă o privire bunicului înainte să continue – pentru că bunicul doar atât poate să-l suporte pe Ralph.

— Am înţeles, spuse Patrick, zâmbind.

Grayson dădu din cap. Ralph era puţin dus cu pluta, dar, la urma urmei, la fel era şi Henry. Împreună, semănau câteodată cu o tornadă.

— Henry, ce părere ai avea dacă m-aş căsători cu Olivia? întrebă Grayson.

Ochii lui se întunecară de îngrijorare.

— Te vei muta?

— Nu, s-ar muta ea aici cu noi.

— Cu mine şi cu Patrick?

— Da, şi cu mine, spuse el.

— Veţi avea o nuntă?

— Da.

El clătină din cap.

— Nu, nu vreau să te căsătoreşti cu ea.

Îşi plecă ochii şi privi fix la bolul lui cu cereale.

— Ştiam că îţi place de Olivia, îi spuse bunicul său. Vorbeşti tot timpul despre ea.

Henry nu vru să-şi ridice privirea.

— Chiar îmi place de ea, dar nu vreau ca Grayson să se căsătorească.

— Spune-ne de ce, insistă Patrick. Vrem să înţelegem.

Henry privi la bunicul său, văzu semnul lui încurajator şi se întoarse spre Grayson.

— Pentru că, dacă vei face o nuntă, va trebui să-l inviţi pe tata, şi el se va întoarce aici şi mă va lua.

Grayson fu surprins de răspunsul lui Henry. Neliniştea copilului era aproape tangibilă. Nu ar trebui să aibă astfel de griji, se gândi Grayson. Rămase tăcut, în timp ce tatăl său încercă să calmeze temerile băiatului.

— Nu am lăsa niciodată să se întâmple aşa ceva. Niciodată.

Grayson îi explică faptul că avea întreaga custodie, ceea ce nu contă foarte mult pentru Henry.

Patrick a fost cel care îl convinse, în cele din urmă.

— Nu ai propriul tău avocat?

Henry dădu aprobator din cap.

— Ştii prea bine că am. E Olivia.

— Crezi că l-ar lăsa pe tatăl tău să te ia?

Henry nu trebui să se gândească prea mult timp.

— Nu. Apoi, zâmbi. Se uită la Grayson şi adăugă: Dacă îi spun ei, nu te va lăsa să-l inviţi pe tata la nuntă.

Grayson râse.

— Cred că ai dreptate.

— E cazul să te felicit? întrebă tatăl lui. Ştii că nu am cunoscut-o încă pe Olivia.

— O vei cunoaşte, spuse Grayson. Şi nu, nu e cazul de felicitări. Este dificilă.

— Vrei să o întreb eu? se oferi Henry.

Patrick îşi exprimă opinia:

— E posibil să ai mai multe şanse cu puştiul.

A fost ultima dată când Grayson zâmbi în acea zi. Când ajunse la birou, îi spuse lui Ronan despre speranţa Oliviei în ceea ce îl privea pe Simmons şi, după ce aruncară mingea de fotbal de la unul la altul timp de câteva minute, cei doi se hotărâră asupra unui plan de acţiune.

— Nu strică, spuse Ronan.

— Corect. Doar să fim siguri, replică Grayson.

Pentru următoarele câteva ore, atât el, cât şi Ronan, îşi puseră la punct dosarele. Era după-amiază târziu când Grayson îşi termină raportul. Tocmai îşi închise calculatorul, când telefonul lui mobil sună.

— Grayson Kincaid? Vocea avea un slab accent francez.

— Da.

— Sunt doctorul André Pardieu. Olivia MacKenzie m-a rugat să te sun. M-a împuternicit să discut antecedentele ei medicale şi prognoza cu tine. Ce ai dori să ştii?

— Vă mulţumesc că aţi sunat, domnule doctor. Ştiu că sunteţi un om ocupat, aşa că voi trece direct la subiect. Sunt îndrăgostit de Olivia şi vreau să mă căsătoresc cu ea, dar e o femeie foarte încăpăţânată.

Doctorul Pardieu râse.

— Da, ştiam asta de ceva vreme.

— Oliviei îi este teamă de un angajament. Se teme că acel cancer va reveni. O vede pe prietena ei Jane atât de bolnavă, şi asta a convins-o că nu poate să-şi facă planuri pentru viitor. Nu ştiu cum o voi convinge, dar m-am gândit că, dacă primesc o oarece asigurare din partea dumneavoastră, aş avea mai multe şanse.

— Nu pot să discut în mod special cazul lui Jane, dar pot să-ţi spun că Olivia nu ar trebui să fie îngrijorată. Am fost plecat de la spital şi nu am putut să acord întreaga mea atenţie acestei ultime evoluţii, dar acum că m-am întors, îi voi da de capăt. Te asigur că Olivia nu a arătat nici un simptom de toxemie, deci, din câte am văzut, nu are de ce să-şi facă griji.

— Mulţumesc, domnule doctor, spuse Grayson.

— Succes, spuse dr. Pardieu. Olivia merită puţină fericire, şi sper că o va găsi alături de tine.

— Da, domnule. Acesta este planul meu, îl asigură Grayson înainte să pună capăt apelului.

Grayson se lăsă pe spate în scaun şi se gândi la ceea ce-i spusese doctorul. Ceva îi rămase înfipt în minte. Toxemia era un termen specializat pentru otrăvirea sângelui, nu-i aşa? Dădu din nou drumul la calculator. Începu să caute informaţii, iar acestea îl făcură să-şi pună noi întrebări. Când îşi încheie căutarea, îi spuse lui Ronan ceea ce descoperise. Ştiau cu cine trebuiau să vorbească şi ce informaţii aveau nevoie să adune. Până seara, întrebările lor găsiră răspuns, şi îl sună imediat pe doctorul Pardieu. Dacă medicul îi confirma suspiciunile – iar

Grayson era sigur că o va face – avea nevoie să acţioneze de îndată. Timpul era esenţial.

Olivia încercă să-şi ţină mintea ocupată, astfel încât să nu se gândească la Grayson, dar îi era imposibil. Sam o sună şi, în ciuda legăturii proaste, ştiu că ceva nu era în ordine. Simţi asta în vocea Oliviei. Întrebările urmară, unele după altele, până când Olivia era aproape să plângă.

— Nu pot să vorbesc despre el, spuse Olivia. Spune-mi din nou povestea, Sam. Îmi va distrage atenţia de la viaţa mea nenorocită.

— Nu, ai auzit acea poveste stupidă – cu toate că uimitor de incredibilă – de cel puţin cinci ori.

— Mai degrabă de douăzeci de ori, dar spune-mi-o din nou. Mă face să râd de fiecare dată când o aud.

Oftatul lui Sam era puternic şi clar, în ciuda perturbaţiilor.

— Stăteam acolo, văzându-mi de treabă, pe scaunul cu numărul douăzeci şi opt A al zborului...

— Două mii şapte sute patruzeci şi trei, o completă Olivia.

— Avionul era plin şi zgomotos, dar eu mă detaşasem total, fiindcă învăţam ca o nebună pentru un examen pe care trebuia să-l dau a doua zi dimineaţă la ora opt. Zborul era în grafic şi eu, la fel ca ceilalţi, credeam că totul e în regulă, când o însoţitoare de zbor m-a bătut pe umăr şi mi-a cerut să vin cu ea.

Olivia adăugă detaliile pe care şi le aminti.

— Ţi-ai îndesat laptopul în geanta de voiaj şi ai luat-o cu tine. Credeai că erai mutată la clasa întâi, pentru cine ştie ce motiv bizar.

— Da, asta am crezut. O deducţie isteaţă.

— Tu ai zis.

— Ar trebui să continui? întrebă Sam.

— Vrei, nu-i aşa?

— OK, da, spuse ea cu o voce nerăbdătoare. Tu, Collins şi Jane sunteţi singurele la care pot să mă laud. Fraţii mei sunt atât de sătui să audă această poveste, încât bombăne de fiecare dată când o aduc în discuţie.

— Eu nu bombăn, o asigură ea.

— Era un avion frumos, continuă ea. Un avion cu reacţie, cu...

— Nu trebuie să intri din nou în detalii tehnice. E suficient să spui că era frumos.

Sam râse şi continuă:

— Nu era un avion mare cu reacţie, dar tot era frumos, presupun. Oricum, am urmat-o pe însoţitoarea de zbor îngâmfată, trecând de prima clasă, unde am observat că toate locurile erau ocupate. Am început să am un presentiment, dar însoţitoarea de zbor zâmbea şi se purta de parcă nimic nu era neobişnuit. Mi-a zis că mă auzise spunându-i unui alt pasager că absolvisem Academia de Forţe Aeriene. Nu îi spusesem aşa ceva nici unuia dintre pasageri, şi eram pe punctul să o corectez, când mi-a zis cu voce mai degrabă tare că şi căpitanul a absolvit Academia şi că voia să mă salute. Nu avea nici un sens, şi stewardesa şi-a dat seama că aveam să mă cert cu ea. Ştia că uşa carlingii era încuiată în timp ce avionul...

— Ştiu. Nu cita regulamente. Treci la partea interesantă.

— Însoţitoarea a şoptit: „Te rog”, a bătut la uşă – cu zâmbetul ei nebunesc pe faţă în tot acest timp –, şi uşa s-a deschis, iar ea m-a împins înăuntru. Şi vreau să zic chiar m-a împins, repetă ea.

— Nu trebuie să intri într-o lungă descriere a acestei părţi, o apostrofă Olivia.

— Ah, dar vreau. Întreg echipajul vomita în nişte pungi de plastic, şi a început să-mi pice fisa: trebuie să fi parcurs lista cu pasageri, căutând un pilot. Mirosea aşa respingător

în carlingă, încât însoţitoarea şi-a astupat nasul. Eu nu am făcut-o, bineînţeles. Eu am crescut cu astfel de fraţi scârboşi. Asta, plus chimioterapia... nimic nu mă mai afectează cu adevărat.

— Oricum, aveau feţele verzi ca nişte lămâi, şi vomitau ceea ce părea a fi nişte fiere.

— Oh, Dumnezeule, Sam. Nu fi atât de... expresivă.

Sam râse.

— În mod firesc, m-am gândit la ce era mai rău, şi anume că fuseseră otrăviţi, dar căpitanul mi-a spus că tocmai făcuseră un zbor în care mai mulţi pasageri se îmbolnăviseră. A fost nevoie de amândouă ca să-l luăm pe copilot de pe scaunul lui şi să-l mutăm. Ştii restul.

— Oh, nu, trebuie să-mi spui.

— În mijlocul acelui miros greu şi uscat, căpitanul mi-a dat instrucţiuni. După cum ştii, am zburat pe aproape orice cu aripi, se lăudă ea. Avionul ăla nu a fost o provocare. I-am spus să se reaxeze, căci voi prelua comanda. Însoţitoarea s-a întors cu un şerveţel care îi acoperea gura şi nasul, din cauza mirosului groaznic cu care ajunsesem să mă cam obişnuiesc, şi mi-a spus că unii pasageri şi-au dat seama că ceva nu e în regulă şi că au devenit agitaţi. Căpitanul a pornit difuzorul şi le-a vorbit ca să-i calmeze. Credea în continuare că va duce avionul la sol.

— Dar tu nu ştiai că difuzorul a fost lăsat pornit, interveni Olivia.

— Nu, bineînţeles că nu ştiam. Nu m-aş fi certat cu căpitanul dacă aş fi ştiut că pasagerii ascultau, iar el era atât de bolnav, încât a uitat. Arăta de parcă avea să leşine în orice moment. I-am spus să se relaxeze, că puteam să manevrez eu avionul şi am început să mă familiarizez cu panoul de control, făcând vreo două manevre ca să simt avionul.

Ochii săracului căpitan se închideau întruna, deşi se zbătea să rămână conştient. A spus că, înainte de a ne apropia de pistă, trebuie să-i instruiesc pe pasageri să ia o poziţie adecvată în cazul prăbuşirii. Am încercat să nu mă consider insultată şi l-am întrebat de ce aş vrea să fac una ca asta, ajungând să avem o discuţie mai aprinsă.

Olivia râse.

— O discuţie mai aprinsă? Am auzit înregistrarea. A fost mai mult decât aprinsă.

— Îţi dai seama că pasagerii au înregistrat conversaţia? Nu poţi să faci nimic în zilele astea fără ca cineva să te înregistreze. Îţi jur, intimitatea noastră...

— Deviezi de la subiect, Sam, îi reaminti Olivia.

— Da, OK. Aşa că, deşi că am încercat să nu o iau ca pe o insultă, am fost insultată. Vreau să spun, cum aş fi putut să nu fiu? Am încercat să explic poziţia mea şi am enumerat toate avioanele diferite pe care am zburat, încheindu-mi litania prin a spune că sunt pilot în Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi că am fost antrenată de către cei mai buni. Piloţii avioanelor de vânătoare din cadrul Forţelor Aeriene nu prăbuşesc avioane. I-am spus, de asemenea, că aş fi înţeles reticenţa lui dacă aş fi fost pilot pe un avion care stropeşte cu insecticid, sau chiar şi un pilot al Marinei, dar, să fim serioşi... Sunt din Forţele Aeriene. Nu-şi dădea seama cât de tari suntem?

— Ai mai spus, şi citez: „Suntem cei mai buni piloţi din lume”.

— Păi, suntem, sublinie ea, iar Olivia şi-o imagină pe prietena ei ridicând din umeri. E posibil să fi spus ceva de genul ăsta. Da, a fost orgoliul meu, dar pasagerii s-au calmat. Cel puţin, asta mi-a spus însoţitoarea. De asemenea, mi-a spus că erau trei pasageri în spatele avionului care vomitau. Indiferent despre ce virus era vorba, acesta se răspândea rapid şi era puternic.

— Dar i-ai instruit pe toţi să ia poziţia de prăbuşire?

— Doar pentru că a insistat căpitanul.

— Spune-mi ce i-ai spus, exact cu cuvintele tale.

— Nu mă provoca. Replica a fost transmisă la toate ştirile.

— Spune-mi.

— Doar le-am explicat că atât copilotul, cât şi căpitanul erau bolnavi, şi că eu voi duce avionul la sol. Am mai spus că deşi, personal, nu credeam că era necesar, ar trebui să ia toţi poziţia de prăbuşire, sperând doar că se simţeau la fel de insultaţi ca mine.

— Şi?

— Şi când ne-am apropiat, am văzut toate maşinile alea de pompieri şi ambulanţele, şi e posibil să fi spus turnului de control ceva de genul să le ia naibii de pe pista mea.

— E posibil.

— În plus, le-am spus pasagerilor că va fi cea mai lină aterizare pe care au experimentat-o vreodată. Şi chiar a fost, afirmă ea. Nici o singură hurducăială.

— Asta am auzit la ştiri, spuse Olivia.

— Turnul de control s-a gândit că ar trebui să folosim planul înclinat, dar i-am convins să ne lase să parcăm la poartă deoarece va fi mult mai uşor să-i scoatem astfel pe toţi bolnavii din avion. De îndată ce am deschis uşa, m-am dat la o parte, astfel încât paramedicii să poată să intre în carlingă. Am aşteptat mult timp în sală, în vreme ce toţi pasagerii efectuau formalităţile, dar apoi am văzut cât era ceasul şi ştiam că eram aşteptată la bagaje. Mi-am pus pe cap şapca mea de baseball şi geaca, am înşfăcat geanta de voiaj şi m-am îndreptat spre terminal. Eram uşurată că nimeni nu m-a oprit, fiindcă trebuia să mă întorc la bază înainte de stingere.

— Ai plecat, pur şi simplu.

— Ştii doar că am plecat. A trebuit, explică ea. Randy ne ducea înapoi pe trei dintre noi. Îi luase deja pe ceilalţi, şi nu voiam să întârzie şi ei.

Oftă, înainte să continue.

— Aveam speranţa asta stupidă că va trece. Ştii, nu era mare lucru, nu? Din păcate, am fost la toate ştirile. Am ajuns înapoi cu suficient timp înainte şi, după ce mi-am lăsat geanta în cameră, am mers să raportez comandantului meu. A fost un chin. El era într-un bar, împreună cu alţi câţiva ofiţeri şi peste tot erau imagini cu bombardiere. I-am cerut să discutăm un moment între patru ochi şi i-am explicat repede ce s-a întâmplat. I-am spus, de asemenea, că era posibil ca reporterii să încerce să intre în bază şi, dacă voiau vreun interviu, presupuneam că se va ocupa el de ei. Nu i-a plăcut faptul că aruncam totul în cârca lui, dar i-am spus că aveam un examen a doua zi dimineaţa şi trebuia să mă concentrez asupra lui. Comandantul nu e niciodată într-o dispoziţie bună, dar a fost în acea seară, şi doar mai târziu am aflat de ce. Mă auzise spunând că eram superiori celor de la Marină. I-a plăcut asta.

— Orgoliul, spuse Olivia. Voi, piloţii, aveţi orgolii imense.

Olivia auzi un bip la telefon, arătând că avea un apel în aşteptare.

— Trebuie să închid, spuse ea după ce se uită la ecran.

— Stai. Nu vrei să auzi despre conferinţa de presă? A fost foarte amuzantă.

— Sunt sigură că a fost, o aprobă ea. Îmi pare rău, nu pot să mai stau. Mă sună Jane.

— Trimite-mi un mail după ce vorbeşti cu ea, zise Sam, şi spune-i că o voi suna săptămâna asta.

Olivia îşi luă rămas-bun şi comută la apelul lui Jane. Prietena ei suna ca să o invite pe Olivia la cină. Insistă să vină deoarece Logan făcea o friptură specială cu ierburi proaspete. Cu toate că Olivia nu voia efectiv să iasă din casă – vremea se făcuse urâtă şi începea să fie lapoviţă –, îşi dorea să o vadă pe Jane şi să se asigure că era în regulă. Ea va pretinde că totul era bine, dar Olivia va şti adevărul de îndată ce se va uita la faţa ei. Îi spuse lui Jane că va ajunge la ea într-o oră.

Telefoanele josnice legate de tatăl ei se împuţinaseră – fuseseră doar două în acea dimineaţă – şi, la insistenţa Oliviei, Grayson scosese paza de la uşa ei, atâta timp cât ea promise să-l sune pe unul dintre ei dacă dorea să plece undeva. Fiindcă Jane locuia aproape de ea, Olivia hotărî că va fi în siguranţă dacă îşi lua măsuri de precauţie suplimentare. John, portarul, o informa în legătură cu numărul de reporteri care încercau să intre în clădire ca s-o intervieveze. O avertizase că unii dintre ei stăteau în maşinile lor, aşteptând, aşa că, înainte să părăsească apartamentul, îl sună pe John. Lapoviţa lucra în avantajul ei, îşi spuse. Nu erau maşini pe stradă în seara aceea.

John o însoţi până la maşina ei din garaj şi o privi ieşind pe stradă. Olivia ocoli de mai multe ori strada, până când se convinse că nu era urmărită, apoi se îndreptă spre Dupont Circle, unde locuia Jane.

Casa cu două etaje a lui Jane era destul de mică, dar exista un studio de artă la ultimul etaj. Podul transformat era motivul pentru care Jane cumpărase spaţiul, deoarece lumina care intra prin ferestre era perfectă pentru munca ei.

Logan deschise uşa. Păru surprins să o vadă.

— Jane nu ţi-a spus că m-a invitat? întrebă Olivia.

Logan se dădu înapoi ca să o lase înăuntru.

— Sunt sigur că mi-a zis. Doar că am uitat. Nu-ţi fă griji. Există suficientă friptură.

Olivia îl urmă în living. Camera era întunecată, cu excepţia luminii date de focul pe care el îl aprinsese în cămin. Aprinse o veioză şi ea văzu cât de istovit arăta.

— Jane e sus, se odihneşte, spuse el. Mă duc să o chem.

— Cum se simte?

— Nu prea bine, răspunse el.

Se uita peste tot, numai la ea nu.

— Mi-e teamă, spuse el.

— Las-o să se mai odihnească, răspunse Olivia.

Ea făcu semn cu capul spre bucătărie.

— Ceva miroase minunat. Pot să te ajut?

El zâmbi.

— Mersi, am totul sub control.

— Atunci, nu mă lăsa să te reţin. Îmi voi găsi o ocupaţie până când coboară Jane. Arătă spre un morman de reviste de pe măsuţă.Pot să citesc câte ceva.

De îndată ce Logan intră în bucătărie, Olivia ridică revista de pe vârful mormanului şi se aşeză pe canapea. Răsfoi paginile. Nimic nu-i captă atenţia, aşa că o puse înapoi pe măsuţă. Zări apoi un laptop, stând pe podea lângă un fotoliu. Nu citise ziarul şi se gândi să se uite peste *Times* şi să se pună la curent cu ultimele evenimente. Ştia că Jane nu s-ar supăra dacă ar folosi calculatorul ei pentru câteva minute.

Olivia se întinse după calculator şi îi ridică încet capacul. Ecranul întunecat prinse viaţă, şi apăru o pagină deschisă. Titlul de sus îi captă atenţia: „Efectele patologice ale ingerării arsenicului”. „Ce subiect ciudat de citit”, se gândi Olivia. Apăsă butonul să se întoarcă la pagina precedentă şi apoi la pagina de dinainte. Nu-i luă mult

timp să-şi dea seama că nu ţinea deloc în braţe calculatorul lui Jane. Era al lui Logan.

Vocea lui Logan se auzi din bucătărie.

— Când îi mai dai din nou sânge, Olivia?

Ea închise repede calculatorul şi îl puse pe podea, unde îl găsise.

— Nu sunt sigură, răspunse.

Logan păşi în living, ştergându-şi mâinile cu un prosop de vase. Se uită spre scări, asigurându-se că Jane nu era acolo, şi coborî tonul vocii.

— Vorbeşte prostii. Nu vrea să-ţi spună, dar are dureri foarte mari.

Se apropie de ea şi îi spuse în şoaptă:

— Cred că e posibil să se sinucidă. Atât de deprimată este.

Olivia se mişcă într-o parte, astfel încât Logan să-şi întoarcă privirea spre lumină, şi putu să-i vadă mai clar ochii. Făcu un pas înapoi. Era atât de tulburată, încât nu se putea gândi ce să zică. Mâna i se duse automat la gât.

— Oh, Dumnezeule, icni ea.

Pupilele lui erau atât de dilatate, încât semănau cu nişte farfurii.

Logan o bătu pe umăr.

— M-am mutat în camera de oaspeţi ca să pot să am grijă de ea. De fapt, aşa va fi cel mai bine. Întâlnirile mele sunt la câteva străzi distanţă, şi pot să merg mai des. După Jane, bineînţeles, recuperarea mea este cel mai important lucru pentru mine.

— Bine, spuse ea, încercând să rămână calmă. Şi ai gătit pentru ea ca să-şi păstreze forţele. Faci tot ce poţi.

— Mă duc să o chem pe Jane. Nu-i spune, te rog, ce ţi-am zis. Nu va face decât să se supere şi nu va mai avea încredere în mine.

— Bineînţeles, fu de acord.

El se opri la capătul scărilor.

— Te deranjează dacă mâncăm imediat? Am o întâlnire la care trebuie să ajung. Ei mă ajută să stau treaz, îi explică el.

— Nu mă deranjează. Mi-e foame.

Îşi dori să-l sune pe Grayson, dar, până să-şi scoată telefonul din poşetă, Jane şi Logan i se alăturară.

— Du-te şi stai la masă, îi spuse Logan surorii sale. Friptura o să se usuce dacă nu o scot din cuptor. Eu o iau înainte şi o scot pe farfurii.

Dispăru apoi în bucătărie.

— Ai vorbit cu Grayson astăzi? întrebă Jane.

— Îl sun acum, răspunse Olivia.

Jane zâmbi.

— Bine.

Oliviei îi venea să plângă. Jane arăta ca naiba şi pierduse atât de mult în greutate. Aşteptă până când prietena ei se aşeză la masă, apoi merse în living şi îl sună pe Grayson. Răspunse la al doilea apel. Salutul lui nu fu deloc politicos.

— Unde naiba eşti? Tocmai am plecat de la apartamentul tău. Ar fi trebuit să...

— Sunt la Jane, Grayson, spuse ea. Logan e aici.

Tocmai avea de gând să-i spună despre suspiciunile ei, când Logan veni în living. Ea spuse repede:

— Grayson, te sun înapoi. Nu ar trebui să dureze mult, Grayson.

Încheie rapid apelul. Logan stătea acolo, ascultând. Se forţă să zâmbească şi merse să i se alăture prietenei sale dragi şi fratelui ei psihopat.

Farfuriile erau deja pe masă. Logan le pregătise, şi toate arătau la fel, cu excepţia unui lucru. Olivia observă că farfuria lui Jane avea o rămurică de pătrunjel pe margine. Farfuria lui Logan nu avea, şi nici a ei.

Merse la Jane, o sărută pe obraz şi o îmbrăţişă. Se întoarse apoi la locul ei de la capătul mesei. Logan îl ocupă pe celălalt.

— Logan, ai puţin piper? întrebă ea.

— Sigur. Îţi aduc imediat.

În secunda în care el dispăru în bucătărie, Olivia luă farfuria lui Jane şi o schimbă cu a lui Logan. Schimbă şi pătrunjelul.

— Ce faci? întrebă Jane.

Olivia îşi duse degetul la buze, în semn să păstreze tăcerea. Jane dădu afirmativ din cap, dar continuă să se încrunte.

— Ce e chestia asta portocalie? îl întrebă ea pe Logan, când acesta se întoarse.

— Piure de cartofi dulci. Jane îi adoră. În unele nopţi, doar asta mănâncă.

Logan îşi mâncă cina repede.

— Nu vreau să întârzii la întâlnire, explică el.

Olivia încercă să se prefacă interesată, dar nu mâncă deloc.

— Nu ţi-e foame? întrebă Logan.

— Am crezut că îmi era, dar parcă nu mă simt foarte bine. Eu şi Grayson ne-am certat, explică ea.

Olivia nu ştia cât timp va mai putea să păstreze tăcerea. Jane repeta o poveste pe care Collins i-o spusese şi Olivia observă că mâncase tot piureul de cartofi dulci, la fel şi Logan.

Lungi cina cât de mult putu, spunând două poveşti despre Jane şi rugându-se ca Grayson să ajungă acolo repede. Sperase că-i spusese numele de suficient de multe ori ca el să-şi dea seama că avea probleme. Casa lui Jane nu era departe de apartamentul Oliviei. Tocmai terminase cea de-a doua poveste şi încerca să se gândească la o a treia, când Jane spuse:

— OK, Olivia, cina s-a terminat. Spune-mi de ce.

— De ce... ce?

— De ce ai schimbat farfuria mea cu a fratelui meu?

Dacă Olivia avea vreun dubiu, toate dispărură în secunda aceea. Logan sări în picioare, răsturnându-şi scaunul.

— Ce-ai făcut? zbieră el.

Jane păru lovită ca de trăsnet de comportamentul lui.

— Ce se întâmplă?

Olivia îşi păstră atenţia asupra lui Logan. Oh, va fi de rău, se gândi ea... de foarte rău... căci vedea furia care îl cuprindea.

— Olivia? întrebă Jane.

— Logan te otrăveşte.

— E absolut ridicol, răcni el. De ce-ai spune o asemenea minciună?

— Ai ochii dilataţi, ceea ce îmi spune că te droghezi din nou, începu ea. Accesezi un site foarte interesant pe computer, în întregime despre arsenic. Mi-a spus că era îngrijorat că te vei sinucide, Jane. Pregătea terenul, presupun. Bănuiesc că dura prea mult până să mori.

— Taci din gură, urlă Logan.

Olivia continuă să i se adreseze lui Jane.

— De aceea ai fost atât de bolnavă. Ţi-a dat otrava, şi a fost isteţ. S-a asigurat că nu se mai găseşte în sângele tău în momentul în care mergi la spital. Bănuiesc că îţi dă de mult timp. După câteva zile, arsenicul nu mai apare în sânge, dar este peste tot altundeva. Acum, că ştim ce să căutăm, vom avea toate dovezile necesare.

Logan încerca cu disperare să găsească o cale de ieşire. Îşi prinse capul între mâini.

— Nu pot să gândesc, mormăi el.

— Asta pentru că eşti afumat, arătă Olivia. Nu poţi nici să minţi când eşti drogat, nu-i aşa?

— Eşti nebună. Nu poţi să dovedeşti nimic.

Agitaţia începea să pună stăpânire pe el.

— Ba da, pot. Nu eşti aşa isteţ pe cât crezi.

El se întoarse spre sora lui. Părea să nu-şi poată controla convulsia din gât, care apăruse brusc.

— Banii mei se află în contul tău. Mama a intenţionat să mi-i dea mie, dar tu ai convins-o să ţi-i lase pe toţi ţie. Vreau ceea ce mi se cuvine de drept.

— Nu ai fi scăpat, spuse Olivia. O autopsie ar fi arătat otrava.

— Sunt mai deştept decât crezi, se lăudă el. Arsenicul doar trebuia să o slăbească puţin. M-am gândit că ar omorî-o cancerul sau altceva, dar nu era suficient de bolnavă, aşa că am decis să grăbesc lucrurile. Din moment ce se simţea atât de rău, nimeni nu ar fi învinovăţit-o pentru că voia să pună capăt la tot cu o cutie de somnifere.

Olivia merse spre Jane şi-şi puse mâna pe umărul ei, ca să o ţină pe scaun. Când ridică privirea, Grayson stătea în pragul uşii, cu arma îndreptată spre fratele lui Jane. Nu scoase un sunet. Ştia că voia ca ea să se îndepărteze de Logan, dar îi era teamă să plece de lângă Jane.

— Crezi că e o chestie isteaţă, Logan? îl batjocori ea.

Voia ca el să continue să o privească, până când Grayson l-ar fi înhăţat.

— Nu cred că ai făcut vreodată ceva isteţ în viaţa ta. Eşti prea prost.

Îşi dădu seama că el îşi pierdea controlul. Vedea asta în ochii lui.

Logan se năpusti spre ea şi o prinse de gât, sufocând-o. Grayson se mişcă precum fulgerul şi îl smulse de pe ea.

— Ce dracu’, Olivia, strigă el în timp ce-l izbi pe Logan de perete. De ce nu ai plecat de lângă el?

Ea tuşi cuvintele.

— Ar fi trebuit. Se frecă la gât şi spuse: Am vrut să continue să vorbească.

Ea se uită spre Jane, care părea să fie atât de uimită, încât nu se putea mişca. Olivia o luă de mână şi o ridică în picioare. Îşi puse mâna în jurul umerilor prietenei sale şi spuse:

— Haide. Mergi la spital.

CAPITOLUL 31

Era aproape ora nouă când Olivia ajunse acasă de la spital. Grayson o urmărise din maşina lui şi aşteptă până când intrară în apartamentul ei, ca să o ia la bani mărunţi.

— Dacă ar fi avut un cuţit...

— Nu a avut.

— Dacă...

Ea merse în bucătărie ca să-şi ia ceva de băut.

— Aveai arma aţintită asupra lui. Ce-ar fi putut să facă?

Îşi dădu seama prea târziu că era o întrebare tâmpită.

— Ce zici să te fi folosit ca un scut? Ar fi putut să-ţi taie gâtul. Ar fi putut să...

— Dar nu a făcut-o.

Ajunse şi Ronan, întrerupând prelegerea în care Olivia ştia că Grayson urma să se lanseze. Olivia îi spuse să-şi ia ceva de mâncat sau de băut dacă voia. El luă o cola şi se aşeză cu faţa la ea.

Grayson simţea nevoia să se plimbe de colo colo.

— Ar fi trebuit să verific mai devreme, îi spuse lui Ronan. Când a pomenit că Logan era dependent, ar fi trebuit să verific, ca să fiu sigur că era în continuare curat... să-mi fac naibii datoria. Nu am acordat atenţie. Ar fi putut s-o ucidă.

— Jane va fi OK, îl asigură Olivia.

Ronan zâmbi.

— Vorbea despre tine.

— Ah!

— Nu există persoană mai impulsivă decât un dependent de cocaină, remarcă Ronan. Unde este Logan acum?

— A fost dus la spital ca să i se facă spălături stomacale, şi apoi la închisoare, răspunse Grayson. Clătină

din cap. Tot ce a ieşit pe gura ticălosului ăstuia a fost o minciună. Nu locuia într-un centru de reabilitare, şi a lucrat pentru agenţia de închirieri de maşini doar vreo două luni. Ocoli canapeaua în timp ce spuse: Şi, cu siguranţă, nu mergea la nici un fel de întâlniri. Pun pariu că se droga în fiecare seară.

Olivia se întoarse spre Grayson.

— Ştiai că o otrăvea pe Jane?

— De îndată ce am descoperit că tot ce a ieşit pe gura lui era o minciună, l-am sunat pe doctorul Pardieu şi i-am spus bănuielile mele. Mi-a confirmat că totul se lega. I-am spus că o vom aduce pe Jane. Voiam să mă asigur că eşti bine şi m-am oprit ca să te avertizez, când am primit telefonul de la tine.

— Am mers la apartamentul lui Logan, spuse Ronan. Era o adevărată dărăpănătură. Am găsit arsenicul acolo.

— Otrava rămâne în sânge doar vreo două zile, spuse Grayson. Logan a făcut astfel încât, atunci când ea mergea înapoi în spital, să nu apară. Îi dădea doze mici, suficiente să o slăbească. Cred că spera că va face astfel încât cancerul să revină.

Se auzi soneria şi Grayson merse să răspundă. O tânără blondă, încântătoare, cu ochi albaştri şi cu un zâmbet fermecător stătea acolo, aşteptând ca el să o lase să intre.

— Collins, spuse ea.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Grayson.

Prezentările fiind făcute, ea trecu grăbită pe lângă el.

Deja ţipa când ajunse la Olivia.

— Ţi-am spus că Logan era un mârşav. Nu ţi-am spus?

— E posibil să fi menţionat...

— Dacă aş avea o armă...

— Nu termina propoziţia, răbufni Olivia. Sunt doi agenţi FBI aici.

Collins se uită împrejur.

— Doi?

Ronan stătea exact în spatele ei. Se holbară unul la altul timp de mai multe secunde, fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt. Olivia îi privi, fascinată şi aproape văzu tensiunea stârnită între ei.

Grayson făcu prezentările. Collins îi zâmbi lui Ronan, apoi se întoarse şi-şi continuă peroraţia:

— Am sunat-o pe Sam şi i-am spus. Nici ea nu a crezut că Logan s-a schimbat.

Cu mâinile în şolduri, îl privi pe Grayson.

— Cum de ţi-ai dat seama până la urmă de tot?

Olivia gemu. Fără să ştie, Collins îl stârnise din nou. El îşi reluă discursul şi, când termină, era de două ori mai furios.

— Nu mai pune întrebări, Collins, stărui ea.

— Doar una, se opuse ea. Cum ai găsit apartamentul lui?

— Şi-a trecut adresa pe cererea la agenţia de închirieri.

Ronan avea dificultăţi să fie atent la conversaţie. Părea că nu se putea opri să nu se holbeze la Collins.

— Îmi iau o îngheţată pe băţ. Vrei una? o întrebă pe Olivia.

— Sigur. Cu struguri.

Cinci minute mai târziu, Grayson şi Ronan stăteau unul lângă altul, privindu-le pe cele două femei.

— De ce vă place îngheţata pe băţ? întrebă Ronan.

— Am devenit obsedate de ea în timp ce făceam chimioterapie, răspunse prozaic Collins. Răcoarea ei ne calma băşicile din gură.

Ambele femei băgară înghețatele în gură în același timp.

— Ah, fiți serioase, icni Grayson.

Olivia știa la ce se gândea el. Limba ei se rotea în jurul vârfului înghețatei, cu privirea ațintită asupra lui.

— Vrei o bucată? întrebă ea cu inocență.

— Iisuse, mormăi Ronan.

— Trebuie să plec de aici, spuse Grayson, privind-o pe Olivia.

Ronan îi dădu o palmă înțelegătoare peste spate.

— Te urmez.

CAPITOLUL 32

Ray Martin zăcea în închisoare, acuzat de tentativă de omor asupra Oliviei MacKenzie. Grayson şi Ronan nu erau convinşi încă că el era vinovatul. Trebuiau să fie siguri.

O chemară din nou pe cea care era alibiul lui Carl Simmons pentru interogatoriu. Numele ei era Vicky Hyde Clark şi era o damă de companie. Simmons era unul dintre cei mai buni clienţi ai ei. O plătea întotdeauna mai mult pentru serviciile ei şi nu îl deranja să fie văzut în public cu ea. Îl considera un prieten bun.

Vicky era înaltă, slăbuţă şi purta o rochie puţin prea strâmtă. Nu era chiar deloc frumoasă, iar înfăţişarea ei avea o asprime care sugera că trecuse prin câteva războaie. Se aşează la masă vizavi de Ronan, care avea un dosar deschis în faţa lui. Grayson se sprijinea de peretele din spatele agentului şi se holba la Vicky. Mai avea să-i spună câteva vorbe.

Era expert în intimidare şi ştia că o înspăimântă chiar şi fără să mişte vreun muşchi sau să scoată vreun sunet.

— V-am spus tot ce ştiu, se văicări Vicky. Carl este unul dintre cei mai dragi prieteni... Cel puţin era, oricum, dar acum, că merge la închisoare pentru toate afacerile murdare, nu văd cum v-aş putea ajuta. Înţeleg că.... este nevinovat, până i se va dovedi vinovăţia într-o instanţă de judecată, dar ştim cu toţii... Luă o gură de aer şi spuse: V-am spus adevărul. Carl a fost cu mine în noaptea despre care aţi întrebat... ştiţi, când a fost împuşcată fata aceea. Carl a fost în patul meu toată noaptea. Aruncă o privire agitată spre Grayson, apoi se uită la Ronan. Nu ştiu ce vreţi de la mine, strigă ea. Nu am făcut nimic greşit.

— Doar câteva întrebări, Vicky, apoi totul va fi gata şi te vom duce în arest, spuse Ronan blând.

— Ce înseamnă asta? bolborosi ea. Arest? De ce?

În sfârşit, vorbi şi Grayson.

— Ne-ai minţit.

— Nu, eu...

Ea nu îi putu suporta privirea.

— Cum am spus, Vicky, doar câteva întrebări şi terminăm, repetă Ronan. De unde provin cei zece mii de dolari? Ai făcut un depozit de cinci mii de dolari în contul tău de economii şi un depozit de cinci mii de dolari în contul curent. Ai făcut aceste depozite în aceeaşi zi, la exact o săptămână după ce Olivia MacKenzie a fost împuşcată.

Era atât de uimită, încât trebui să se gândească un minut înainte să scoată un cuvânt.

— Erau banii pe care i-am economisit.

— Asta e o altă minciună, spuse Ronan, încercând să pară dezamăgit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Chiar nu ştiu.

Vocea lui Ronan se înăspri.

— Le-am dat de urmă, Vicky. Banii provin din contul lui Carl Simmons.

— Nu, nu provin. Eu i-am economisit pe toţi.

— Carl a retras exact aceeaşi sumă, spuse el.

Nu avea nici o dovadă, dar urma să vadă dacă Vicky va muşca momeala.

— Şi tu ai făcut un depozit cu exact acea sumă. Nu putem trage decât o singură concluzie. Carl ţi-a dat banii. Aşa că acum trebuie să te întreb: De ce? Să fie oare pentru alibiul pe care i l-ai oferit?

Nu ceruse un avocat, aşa că Ronan insistă, întrebare după întrebare, încercând să o epuizeze.

Grayson vorbi din nou.

— O să faci închisoare mult timp dacă ne minţi. Eşti la fel de responsabilă pentru împuşcarea Oliviei MacKenzie ca şi Carl.

— Nu. De ce aţi crede...

— Ne minţi pentru a-i oferi un alibi, deci eşti implicată alături de el, spuse Ronan.

Îşi trânti mâna pe masă, iar sunetul se răsfrânse în camera mică. Vicky tresări.

— Spune-i despre dovada pe care o avem că minte, îi ceru Grayson lui Ronan. Cealaltă dovadă.

„Ce naiba?” Ronan nu avea nici o idee despre ce vorbea Grayson, dar dădu din cap şi spuse:

— Îi voi zice. Ajung şi acolo.

— Mai e o dovadă?

Vicky era speriată şi nesigură.

— Nu înţeleg, spuse Ronan, scuturând din cap. Carl va merge la închisoare pentru celelalte infracţiuni. De ce îl protejezi? Cu siguranţă, nu trebuie să-ţi faci griji că vei fi nevoită să-i înapoiezi banii.

Grayson ştia că va trebui să îi dea drumul. În afara faptului că Vicky făcuse un depozit de zece mii de dolari, tot ce pretindeau ei că ştiu despre ea era inventat. Totuşi, nu terminase să îl tachineze pe Ronan.

— Dă-i drumul, sergent Conrad. Spune-i despre cealaltă dovadă.

Ronan va trebui să vină cu ceva, iar Grayson ardea de nerăbdare să audă ce va spune. Ştia că mintea prietenului său căuta un răspuns.

Vicky se panică.

— Vreau să facem o înţelegere.

— Ce vrei? întrebă Ronan.

Se gândise şi el că vor trebui să îi dea drumul.

Grayson făcu un pas înainte şi se aplecă deasupra mesei.

— Ce fel de înţelegere?

— Vă spun ce s-a întâmplat cu adevărat, iar voi nu mă puneţi în arest. Îmi daţi drumul definitiv. Nici o acuzaţie... nici acum, nici mai târziu.

Dădură din cap, dar înainte să spună dacă sunt sau nu de acord, ea începu să turuie:

— Da, am minţit. El m-a făcut să mint. A fost cu mine în seara aceea, însă doar pentru puţin timp. A plecat devreme. Părea să fie foarte grăbit.

— Ai văzut ce maşină conducea? întrebă Grayson.

— Da. Nu mai văzusem niciodată maşina aceea, aşa că l-am întrebat ce e. Era un SUV nou-nouţ. Unul mare şi şmecher. A spus că aparţinea parcului de maşini pe care îl folosea de câte ori avocaţii din alte filiale veneau în oraş.

— Ce culoare? întrebă Ronan.

— Neagră. Un negru strălucitor.

Grayson ieşi pe hol. Ronan îl urmă.

— Un SUV negru nu dovedeşte nimic.

— Doar dacă putem dovedi unde a fost, spuse Grayson şi apoi adăugă: GPS.

Ronan zâmbi.

— Bineînţeles, Simmons îşi petrece cea mai mare parte a timpului în New York. Nu are cum să fie atât de familiarizat cu D.C.-ul. Poate că a avut nevoie de indicaţii spre apartamentul Oliviei.

— Sau poate chiar şi spre casa lui Martin, ca să plaseze arma. Dacă ar fi programat o adresă în GPS, trebuie să fie înregistrată.

— Merită încercat.

— Hai să găsim SUV-ul.

Nenorocirea lui Carl Simmons începuse şi se terminase cu Olivia MacKenzie. Îşi pusese în gând să îl distrugă pe tatăl ei şi pe el, şi reuşise. Încercase, dar nu fusese capabil să o facă să tacă sau să oprească cercetarea ei neabătută.

Carl estimase că avea cel puţin încă un an să atragă şi mai mulţi investitori bogaţi pentru Fundaţia Trinity. Pusese deoparte o părticică în bănci străine, dar, pur şi simplu, nu avusese timp să ascundă ceea ce avea nevoie pentru a trăi mai departe. Era prea târziu acum. Trebuia să găsească o modalitate de a ieşi din ţară.

Avusese grijă să nu existe nici o hârtie care să dovedească faptul că era partenerul din umbră în fundaţie. Nimic în scris, care să îl condamne. Totuşi, asta nu făcea decât să-i încetinească pe federali. Până la urmă, vor avea suficiente dovezi să îl prindă.

Da, totul începuse şi se terminase cu ea. Încercase să o oprească pe femeie ameninţând-o, dar ea nu se speria uşor, aşa că făcuse pasul următor şi mersese la angajatorii ei pentru a o discredita. Nici asta nu funcţionase. Omorârea ei părea cea mai logică soluţie.

Kline avea nevoie de bani şi a fost de acord să o facă, dar dăduse înapoi în ultima clipă. Simmons hotărâse că va trebui să apese el însuşi pe trăgaci. Trei gloanţe, şi tot nu putuse să scape de ea.

Fusese încrezător că îşi acoperise urmele destul de bine, dar apoi descoperirea despre Ray Martin fusese noroc chior. Arestarea sa apăruse în toate ziarele, aşa că avocatul profitase de norocul său şi decisese să-şi ascundă arma în casa lui Martin. Simplu ca bună ziua. Martin se va duce la fund şi poate că Olivia va fi atât de cutremurată, încât îşi va face griji din cauza împuşcăturilor şi va renunţa să se mai amestece atât de insistent. Chiar se gândea că era o posibilitate... asta până când începuse să-şi bage nasul în înţelegerea lui Robert cu Jeff Wilcox. Îl implicase şi pe avocatul Mitchell Kaplan, şi Carl ştiuse că pitbullul ăla nu se va opri până nu va da în vileag întreaga operaţiune.

Tot ceea ce aveau nevoie era puţin timp, câteva zile pentru a-şi curăţa conturile şi pentru a ascunde ce mai

rămăsese din bani înainte să-şi ia tălpăşiţa şi să dispară, dar când aflase de vizita Oliviei la Jeff Wilcox, aproape că putuse auzi ceasul ticăind minutele rămase înainte ca el şi Robert MacKenzie să fie distruşi. Carl ar fi trebuit să o omoare pe Olivia atunci, dar era nevoie să acţioneze rapid, aşa că încercase să folosească tactica cu boala ei mentală, pentru a fi închisă într-un azil timp de câteva zile. N-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în idioţii de Kline şi Vogel.

O dăduseră în bară cu toate, şi dacă ar fi fost puţin mai rapid, ar fi scăpat înainte ca agenţii federali să apară.

Carl refuzase să se lase înfrânt. Chiar dacă îl arestaseră, era suficient de inteligent ca să îl convingă pe judecător să îl elibereze pe cauţiune. Era evident că îl subestimaseră. Avea un plan. Urma să plece în toiul nopţii, să conducă una dintre maşinile din parcul auto astfel încât să nu fie recunoscut şi să o zbughească spre Miami. Avea cunoştinţe acolo, oameni ce l-ar putea scoate din Statele Unite.

Totul era pregătit. Era gata să plece în acea seară, dar primise telefonul care schimbase totul. O sursă din interior, un avocat ce avea o relaţie discutabilă cu FBI-ul şi care îi era dator lui Simmons cu o favoare îl sunase să îi dea de veste că îi va fi revocată cauţiunea. Agenţii erau în drum spre casa lui pentru a-l ridica. Era acuzat de tentativă de omor. Sursa îi spusese despre dovadă. GPS-ul îl condamnase, iar Carl ştia că acum nu mai avea nici o cale de ieşire. Chiar dacă ar fi încercat, nu ar fi putut să scape.

Când fusese arestat pentru infracţiunile lui financiare, nu se panicase. Chiar dacă nu ar fi reuşit să iasă din ţară, în cel mai rău caz, ar fi fost trimis într-o închisoare de minimă siguranţă, sau, cum le plăcea celor din mass-media să numească aceste stabilimente, un club privat.

Acum, că era acuzat de tentativă de omor, nici nu se mai punea problema de închisoare de minimă siguranţă. Judecătorul îl va trimite într-o închisoare federală foarte dură, iar Carl ştia că nu putea face faţă. Doar gândul la asta îl înspăimânta.

Prefera să moară.

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât avea mai mult sens. Va muri. Va fi rapid şi se va termina. Fără ani grei de teroare în închisoare. Va pleca în condiţiile pe care le va vrea el. Şi nu va pleca singur. Da, o va lua cu el. Se potrivea, nu? Ea cauzase toată durerea din viaţa lui. Ea fusese ruina lui. Acum, el o va distruge.

Avea deja o maşină din parcul auto care îl aştepta, o Honda albastru-închis. Era parcată la câteva străzi distanţă. Scosese plăcuţele de înmatriculare şi le schimbase cu unele pe care le găsise la o altă Honda dintr-o parcare.

Trebuia să acţioneze rapid. Imediat ce agenţii descopereau că nu era în apartamentul mic din D.C., îl vor da în căutare. Ştia că nu putea scăpa pentru mult timp de ei. Luă arma pe care o ţinea în seif şi se grăbi spre strada unde îl aştepta maşina. Conduse spre clădirea de apartamente a Oliviei, trase în parcarea de vizavi şi aşteptă. Se lăsa întunericul. Era sâmbătă şi spera ca ea să meargă în oraş. Ar urmări-o şi surprinde-o în ambuscadă. Nu era cine ştie ce plan, dar nu avea timpul necesar să vină cu ceva mai elaborat.

Mai erau şi alte maşini parcate pe stradă, vizavi de intrarea în clădire. Erau oameni care stăteau în ele. Reporteri de la ştiri, care aşteptau o şansă de a vorbi cu ea despre tatăl ei. S-ar putea să fie norocos şi să împuşte şi câţiva dintre ei. Cu siguranţă, nu fuseseră amabili cu el. De ce i-ar păsa de ei?

Carl decise că ar avea un avantaj mai mare dacă li s-ar alătura celorlalte camionete şi maşini. O Acura plecă, iar el trase maşina în locul acela, în spatele unei camionete albe. Era un loc minunat. Un SUV roşu îl claxonă pentru că ajunsese primul la acel loc. La fel ca şi celelalte camionete, SUV-uri şi sedanuri, îşi lăsă motorul pornit. Se lăsă mai pe spate şi aşteptă. Condensul îi acoperi parbrizul şi geamurile, făcând dificil pentru oricine care ar fi trecut pe acolo să vadă înăuntru.

Carl adusese o sticluţă de whisky cu el. Luă o înghiţitură mare şi simţi lichidul arzându-i măruntaiele. Whisky-ul îi dădu curaj. Înainte de a se sinucide, spera să o vadă pe Olivia murind. Zâmbi gândindu-se la acest lucru şi luă o altă înghiţitură. Totul se va termina în curând.

Grayson se plimba de-a lungul apartamentului Oliviei în timp ce aştepta să audă că Simmons fusese ridicat. Agenţii erau în drum spre apartamentul lui Simmons, şi nu va mai dura mult până ce Grayson va primi telefonul că nemernicul era încătuşat. Va înceta să se îngrijoreze numai după ce Simmons va fi în arest.

Olivia se pregătea să iasă. Grayson o ducea la o petrecere în cinstea doctorului Pardieu.

Primise bine vestea despre Carl Simmons şi recunoscu că era, de fapt, mai mult uşurată decât surprinsă.

— GPS-ul a fost marea lui greşeală. A lăsat o dovadă clară că a condus spre casa lui Martin să plaseze arma, îi spuse Grayson. Eşti fericită, acum că ştii că Simmons era, într-adevăr, cel care a încercat să te omoare? întrebă el.

Ea râse.

— Fericită? Asta îl va băga la răcoare pentru totdeauna, deci da, bănuiesc că sunt.

Grayson îi spuse că, imediat ce Simmons va fi ridicat, vor putea pleca. Uşa dormitorului era deschisă şi ea stătea acolo. Purta o rochie neagră cu un decolteu în V care îi

descoperea suficientă piele încât să-l înnebunească pe Grayson.

— Arăţi minunat, îi spuse el pe când o trase în braţe şi o sărută pe gât. De fiecare dată când mă apropii de tine, vreau să te bag în pat.

Şi ea simţea acelaşi lucru. Îl sărută pe obraz şi se îndepărtă.

— Vom întârzia, dacă nu plecăm acum. Sunt treizeci de minute de condus până la restaurant.

— Nu am aflat încă despre Simmons. Mai aşteptăm...

— Nu ne putem urca în maşină şi să începem să conducem?

— Olivia...

Ameninţarea din vocea lui nu o reţinu.

— Dacă ajungem la restaurant şi Simmons încă nu va fi arestat, ne vom întoarce la apartament. Nu vreau să aştept aici şi apoi să conducem ca nebunii pentru a ajunge acolo înainte de a se termina. Este vorba despre doctorul Pardieu, spuse ea. Nu pot să ratez evenimentul. E ca un tată pentru mine.

El se îmbună.

— OK, vom pleca acum, dar trebuie să-mi promiţi că vei sta în maşină şi nu te vei opune dacă trebuie să ne întoarcem.

Ea zâmbi.

— Nu sunt sigură în legătură cu opusul, Grayson, şi da, voi sta în maşină, dar simt că am dreptul să mă opun puţin.

O ajută să îşi îmbrace haina, o sărută din nou pe gât şi îşi încheie sacoul costumului.

— Eşti gata să treci prin furtună?

— Câţi reporteri ai văzut?

— Trei camionete, câteva SUV-uri. Vor încerca să roiască imediat ce vei păşi afară. Ţine capul jos, îi spuse el. Te voi scoate de acolo cât pot de repede.

— Ar trebui să parchezi în garaj de acum încolo, sugeră ea.

— Sunt şi acolo, răspunse el. Mai mulţi decât sunt pe stradă. Când ne întoarcem, voi vorbi cu portarul să cureţe garajul.

El îi ridică gulerul pe când uşa liftului se deschise în hol.

— Pregătită?

Ea dădu din cap. Grayson o luă de mână şi trecu pe lângă John. Ea îi făcu semn cu mâna în timp ce era trasă afară pe uşă.

Se deschise o uşă la fiecare maşină ce era parcată pe acea stradă, iar cameramanii şi reporterii veniră în fugă. Grayson observă o Honda albastră pe partea opusă intrării. Nu fusese acolo când ajunsese el. Sedanul era înghesuit între două camionete. Când Grayson se grăbi cu Olivia în jurul maşinii ca să o ducă pe locul din dreapta, văzu cu colţul ochiului uşa Hondei deschizându-se şi pe Carl Simmons ieşind în stradă.

Olivia fu orbită de lumina bliţurilor. Îşi ridică mâna să îşi protejeze ochii, inconştientă de pericol.

Simmons îşi legănă braţul drept în sus, iar Grayson văzu strălucirea oţelului. Se mişcă atât de repede, încât Olivia nu avu timp să se pregătească sau să reacţioneze. O aruncă în spatele lui, iar ea căzu în genunchi înainte ca el să o acopere cu corpul lui şi să-şi îndrepte arma spre Simmons.

Strigă la reporteri:

— La pământ, la pământ.

— Ce... fu tot ce putu să rostească Olivia. Grayson o făcuse una cu pământul.

Împuşcăturile o opriră din a pune întrebări. Îşi închise ochii strâns şi se rugă ca Grayson să nu fie împuşcat. Protejând-o pe ea, devenise el însuşi o ţintă.

Luminile camerelor de filmat iluminau scena ce se desfăşura. Simmons fugi înspre ei, trăgând iarăşi şi iarăşi, încercând cu disperare să o nimerească pe Olivia. Grayson trase doar un foc. Asta fusese tot ce trebuia. Glonţul îi spintecă inima neagră a lui Simmons. Braţele îi fluturară, picioarele i se împleticiră şi se prăbuşi ca un vultur, cu faţa înainte.

Zgomotul îţi spărgea timpanele. Oamenii urlau şi fugeau fiecare unde vedea cu ochii. Inima Oliviei bătea cu putere în piept, iar ea nu îşi putu recăpăta suflul. Grayson o ridică, asigurându-se că nu fusese lovită de unul dintre gloanţele lui Simmons. Rochia i se sfâşiase până în partea superioară a coapsei, cotul îi era julit şi tremura din cap până în picioare.

În ochii lui Grayson se citea frică amestecată cu furie.

— Eşti în regulă? Te-a...

— Sunt OK, şopti ea, surprinsă de cât de slabă îi suna vocea. Ce s-a întâmplat?

— Carl Simmons.

Şocată, ea întrebă:

— Este aici?

— E mort. Poţi să mergi? Vreau să mergi înăuntru. Spune-i lui John să încuie uşa. Nu vorbi cu nimeni. Doar stai şi aşteaptă-mă. Trebuie să iau arma lui Simmons.

— Du-te, spuse ea.

John îi deschise uşa, blocând accesul a doi reporteri nerăbdători. Zăvorî uşa în urma ei şi o conduse în camera de pază din spatele biroului.

— Nimeni nu te va deranja aici, şi poţi privi în stradă, să vezi ce face agentul Kincaid.

Grayson fugi pe cealaltă parte a străzii. Împingând reporterii din calea lui, îngenunche lângă Carl pentru a-i verifica pulsul, în timp ce anunţă ce se întâmplase.

Şi alţii sunaseră la 911. În doar câteva minute, poliţia şi agenţii umplură strada. Olivia aştepta răbdătoare, dar respira cu greutate şi ştia că urma să dea de necaz dacă nu îşi va folosi inhalatorul. Atunci îşi dădu seama că nu avea poşeta. Probabil o scăpase când o împinsese Grayson. John o găsi sub maşină şi i-o aduse, iar odată ce îşi folosi inhalatorul, simţi imediat o uşurare. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi încercă să îşi potolească bătăile inimii.

Se gândi la Grayson şi la cât de calm fusese în timp ce maniacul trăgea asupra ei. Deţinuse complet controlul asupra situaţiei, până încetaseră focurile. Apoi, liniştea lui se transformă în furie pentru că Simmons încercase să o rănească. Îşi pusese viaţa în pericol pentru a o salva pe a ei, îşi dădu ea seama, iar ochii i se umplură de lacrimi la gândul a ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

Ştiind că va mai dura ceva până când Grayson va termina ce avea de făcut, se întoarse în apartament. Se dezbrăcă de haine, se spălă pe mâini şi îşi curăţă rana de la cot. Se îmbrăcă într-un halat de mătase şi se ghemui pe canapea să îl aştepte.

El ajunse o jumătate de oră mai târziu şi o găsi stând în faţa ferestrei de la bucătărie şi uitându-se jos în stradă.

— E cu adevărat mort? întrebă ea.

— Da.

— La ce s-o fi gândit când a venit aici? Cu toţi reporterii... Nu avea cum să scape.

— Voia să moară, dar voia să te omoare pe tine mai întâi.

— Mă ura cu adevărat, nu-i aşa?

— Da, te ura. L-ai oprit să distrugă vieţile unor oameni nevinovaţi. Lumea este mai bună fără el.

Grayson îşi aruncă cravata.

— Ţi-ai schimbat hainele, comentă el.

— Da.

Făcu un pas spre ea şi se opri.

— Nu e prea târziu. Cred că mai putem prinde sfârşitul petrecerii.

Făcu un pas spre el.

— Nu vreau să ies în oraş. Aş putea pregăti cina... ceva la microunde. Ţi-e foame?

Se uită încet la ea de sus în jos, zâmbi şi spuse:

— Da, mi-e foame.

O ridică în braţe, intră în dormitor şi închise cu piciorul uşa în urma lui.

CAPITOLUL 33

Grayson nu voia să o lase în pace pe Olivia. Era hotărât să o ia de soţie şi nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face ea nu l-ar fi determinat să se răzgândească. Ascultase protestele ei de două luni, dar era insistent.

— Dacă ar fi să mă îmbolnăvesc din nou, va trebui să suferi alături de mine, spuse ea. Eşti pregătit pentru asta?

— Şi dacă te dau afară imediat ce iei o simplă răceală?

— Vorbesc serios.

— Ce se întâmplă dacă mă îmbolnăvesc eu? zise el.

Întrebarea o făcu să se gândească.

— Aş avea grijă de tine.

— Căsătoreşte-te cu mine.

În timp ce îi făcea cererea, o împingea înspre dormitor.

— Nu te întreb. Îţi spun. Te vei căsători cu mine.

Ea promise că se va gândi la asta. Ştia ce însemna acest lucru. Se gândise deja de şase luni.

— Când te vei trezi, vei avea un inel pe deget. M-am săturat să aştept.

O trase spre el şi începu să o dezbrace.

— Crezi că voi dormi în timp ce tu îmi vei pune un inel pe deget? Am un somn foarte uşor, Grayson.

— Când voi termina cu tine, vei fi atât de obosită, încât vei dormi orice ţi-aş face.

Nu exagera. Începu să facă dragoste cu ea cu atingeri delicate şi săruturi lente şi umede.

Curând, deveni mai insistent şi o aduse aproape din nou şi din nou, dar de fiecare dată se retrase şi o făcu să aştepte. Când, în final, ea strigă atingând plăcerea maximă, el cedă.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti era cum Grayson se aplecă deasupra ei şi îi şopti că o iubeşte.

Rămase peste noapte şi dormi cu ea înfăşurată în braţele lui. Când Olivia se trezi, el era în bucătărie. Simţi mirosul de şuncă şi îl auzi fluierând. Se rostogoli pe spate şi îşi întinse braţele spre tavan. Atunci văzu inelul, un minunat diamant cu tăietură de smarald.

Grayson auzi sunetul bogat, vesel al râsetului venind dinspre dormitor. Era cea mai frumoasă muzică pentru urechile lui.

Avea răspunsul.

CAPITOLUL 34

Nunta lor urma să fie un eveniment restrâns, în livingul mătuşii Emma. Olivia nu se putu hotărî dacă voia să îşi invite mama şi sora, dar Natalie luă această decizie în locul ei. O sună târziu, într-o seară, cu o voce îngheţată.

— Încă mă învinovăţeşti, Natalie? întrebă Olivia.

— Tu eşti vinovată, spuse sora ei ranchiunoasă. Nu cred că mama sau eu vom fi capabile să te iertăm vreodată.

— V-am cerut iertare?

— Am un mesaj.

— Oh?

— Mesajul este de la tatăl nostru. Are o inimă aşa de mare.

— Ca să vezi.

— Spune că este gata să te ierte, dar trebuie să dai ochii cu el când îţi ceri scuze.

La telefon urmă o tăcere de mormânt pentru cel puţin douăzeci de secunde. Apoi Olivia începu să râdă. Unele lucruri – şi unii oameni – nu se schimbă niciodată. Logan Weston era un exemplu; Robert MacKenzie, altul.

Era o zi de primăvară atât de frumoasă, încât Emma hotărî să ţină nunta afară în grădină. Când termină cu cel care se ocupa de catering şi cu florarul, curtea arăta ca un tărâm de poveste.

Doctorul André Pardieu o conduse pe Olivia la altar. Domnişoarele ei de onoare erau Collins, Jane şi Samantha. Olivia îi spusese lui Grayson că Samantha trebuie să fie la ceremonie, iar dacă nu putea să obţină permisia, atunci toată lumea trebuia să meargă în Islanda şi să se căsătorească acolo.

Îmbrăcat în smochingul său, Grayson îi puse inima pe jar. Acest bărbat frumos o iubea. În timp ce se îndrepta spre el, se simţea plutind. Toate grijile dispăruseră. Nu îi mai era teamă de ceea ce putea să se întâmple. Cu Grayson alături, putea face faţă la orice. El era iubitul ei, prietenul ei, puterea ei. Se putea sprijini pe el ori de câte ori avea nevoie.

Erau multe de sărbătorit. Collins primise, în sfârşit, vestea că putea să înceapă pregătirea pentru a deveni agent FBI şi era încântată. Ronan păstra distanţa, dar Olivia observă că nu îşi putea lua ochii de la Collins. Abia aştepta să vadă ce urma să iasă din această atracţie.

Agentul Huntsman întârzie la ceremonie, dar avu cea mai minunată scuză. Îi trase pe Olivia şi pe Grayson deoparte pentru a le împărtăşi veştile.

— Am un cadou de nuntă pentru voi, începu el. Am dat până la urmă de Gretta Keene, nenorocita aia. Era în New Mexico sub un nume fals. Este după gratii acum. Şi ghici cine mai e?

Olivia rosti pe nerăsuflate:

— Eric Jorguson?

— Aşa e. L-am înhăţat şi pe el.

Huntsman nu se mai putu opri din zâmbit.

— Avem tot ce ne trebuie să dovedim că Jorguson spăla bani, iar acum se pare că îi vom putea urmări pe câţiva dintre vechii lui clienţi. Este o zi excepţional de frumoasă, nu-i aşa?

Olivia credea, într-adevăr, că era o zi frumoasă. Toţi amicii lui Grayson salivau după cele mai bune trei prietene ale ei, iar fetele ştiau, cu siguranţă, să flirteze, chiar şi Jane, care acum era strălucitoare. Începuse să iasă din nou la întâlniri şi era cu adevărat fericită.

Ralph şi tatăl lui erau invitaţi – Henry îi trecuse pe listă. Mary şi Harriet erau ocupate să protejeze tortul şi să ţină băieţii departe de necazuri.

Ralph tatăl căzu sub vraja Samanthei. Îi sorbea fiecare cuvânt. Sam tocmai se lansase în poveste, când prietenele ei se apropiară.

— Acolo eram...

Collins, Jane şi Olivia terminară propoziţia în locul ei:

— ...pe scaunul numărul douăzeci şi opt A, în zborul două mii şapte sute patruzeci şi trei...

Râsetele care urmară atraseră zâmbetele invitaţilor.

Fotograful dorea o poză cu mireasa şi cu domnişoarele ei de onoare. Olivia le strânse pe terasă. Stăteau împreună, zâmbind la aparat. Sam şopti ceva ce li se păru amuzant celorlalte, şi râseră copios.

Olivia se simţea împăcată. Pips erau din nou împreună. Trecuseră prin furtună, iar acum soarele strălucea.

EPILOG

Trecuse un an de la căsătorie şi Olivia se instalase confortabil în viaţa de femeie măritată. Patrick continuă să se ocupe de gospodărie, care funcţiona ca un ceas, iar ea îl ajuta pe Henry la teme.

Grayson nu-şi asumase încă nici o responsabilitate, dar se gândea serios să accepte o promovare în cadrul Agenţiei. Ca stimulent, ei fuseseră de acord cu cererile lui – putea să se ocupe de cazuri individuale din când în când, fără să fie legat de un birou, iar Ronan va continua să fie partenerul lui pentru aceste investigaţii. Noul post însemna că programul lui de lucru va fi mai scurt şi va putea petrece mai mult timp cu familia.

Olivia şi Henry deveniseră foarte apropiaţi. Vieţile lor aglomerate îi ţineau ocupaţi în timpul săptămânii, aşa că Olivia îşi făcu un obiectiv din rezervarea weekendurilor pentru activităţile de familie. Într-o sâmbătă de la sfârşitul lunii iunie, Olivia şi Henry erau la o piaţă pentru fermierii locali, organizată la marginea unui parc din oraş. Ea voia să ia nişte legume proaspete pentru cina lor şi îi promisese lui Henry că vor vedea ultimul film *Transformer*, când terminau. Grayson şi Ronan finalizau un caz, iar Ronan urma să-l lase pe Grayson lângă parc, ca să se întâlnească şi să petreacă restul zilei cu ei.

Henry avea la el unul dintre jocurile lui portabile şi încerca să distrugă extratereştri, în timp ce Olivia se strecura printre standurile aglomerate. Îşi ţinea mâna pe umărul lui Henry, ghidându-l. Se opriră în faţa unui stand cu roşii proaspete. În timp ce ea alegea dintre ele, aruncă o privire vizavi de piaţă, la parcarea de dincolo de ea. Grayson se îndrepta spre ea. Bătăile inimii ei se înteţiră şi respiraţia i se opri în gât. Ah, era un bărbat atât de arătos. În tot acest timp petrecut împreună, încă nu se obişnuise

cu el. De fiecare dată când intra pe uşă noaptea, ea reacţiona în acelaşi fel. Întotdeauna cu emoţie şi surprindere. I se părea un miracol faptul că o iubea.

Se întinse după ea şi se aplecă să o sărute. Henry era atât de prins de jocul lui, încât nu-şi dădu seama că unchiul lui li se alăturase.

— Îmi pare rău că am întârziat. După atâta vreme, Eric Jorguson vrea să facă o înţelegere, explică el. Nu se va întâmpla. Nu poate să ne ofere nimic ce noi nu avem deja.

— Nu pot să-l dispreţuiesc pe omul ăsta, şopti ea, astfel încât Henry să nu audă. Dacă nu m-ar fi atacat, nu te-aş fi întâlnit niciodată.

— Nu e adevărat, spuse Grayson. Şi, cu toate că nu obişnuia să fie poetic, adăugă: Am fost sortiţi să fim împreună. Te-aş fi găsit.